

SMOLNÉ POVĚTRÍ

Rachel Caine

SMOLNÉ POVĚTRÍ

Rachel Caine

TRITON

Rachel Caine
Smolné povětrí

© by Roxanne Longstreet Conrad, 2003

Translation © Jana Rečková, 2006
Illustrations © Milan Fibiger, 2006

ISBN 80-7254-767-4

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

*Hrom je báječný, hrom je působivý; ale opravdovou
práci stejně udělá blesk.*

Mark Twain

Výňatek z publikace Váš první džin,
vydalo Nakladatelství Asociace Správců, 2002

Váš první džin: Příručka k používání džina

Pokud vám Asociace Správců poskytla služebního džina, je zřejmé, že jste považován za jednoho z nejlepších odborníků ve svém regionu či dané specializaci, ať už je vaším oborem řízení Počasí, ovládání Ohně či služba Zemi. Přijměte tuto poctu důstojně, zodpovědně a s pokorou, avšak bez bázně.

Džinové představují vysoce ceněné, vzácné zdroje. Zneužití džinů a jejich moci je přísně trestáno podle zákonů Asociace v maximálním rozsahu, včetně trestu smrti.

Závazné pokyny

Používejte džina k umocnění vlastních sil a spoléhejte na jeho rady ve svém oboru.

Pečlivě střežte domov svého džina (zpravidla láhev). Ačkoli vám džin (nevyhnutelně) zachová věrnost až do vaší smrti, nebo do chvíle, kdy vám ho Asociace odejme, nesprávné uložení džina zůstává vážným prohřeškem, za který jsou stanoveny patřičné sankce. Všichni džinové musí být skladováni v křehkých nádobách (*Pravidla pro magické úkony, viz níže*), tudíž je nutno předcházet případným nehodám.

Je zakázáno:

Ukazovat džina na veřejnosti, pokud mu předem nepřikázete, aby se stal neviditelným nebo na sebe vzal lidskou podobu.

Zneužívat džina k nemorálnímu, zavrženíhodnému jednání.

Rozbíjení nádoby s džinem, a to ZA ŽÁDNÝCH OKOLNOSTÍ.

Pravidla pro magické úkony

Jakmile je džinovi přidělen pán, přijímá rozkazy pouze od něj, s výjimkou případů, kdy pán z pracovních důvodů dočasně předá kontrolu jinému Správci.

Džinové nedokážou rozbít vlastní nádobu. Smějí ovšem lstí přimět jiné osoby k jejímu zničení, čímž jsou vysvobozeni a zproštěni povinností. TO MUSÍTE MÍT TRVALE NA PAMĚTI! Nezávislý džin představuje pro nás všechny vážné ohrožení.

Nikdy nežádejte od džina nic ze Zakázané trojice: věčný život, neomezenou moc a ožívování mrtvých.

Pravidla chování

Může se stát, že si časem svého džina oblíbíte. To je přirozené a neškodné. Nikdy však nezapomínejte, že džin je magický tvor s téměř neomezenými možnostmi a délkou života a že jeho podstata *není lidská*. Motivy jeho činů tudíž nemusí být člověku pochopitelné. Džinům nesmíte nikdy bezvýhradně důvěřovat.

Technická podpora

Máte-li po období zácviu dotaz, týkající se běžného provozu džina, obraťte se na naši 24hodinovou poradní linku. Naši specialisté vám kdykoli rádi pomohou.

Kapitola první

*Chladno a oblačno,
odpoledne 80% pravděpodobnost mírných až silných bouří.*

No, takže to díkybohu už brzy skončí, pomyslela jsem si, když jsem projela – tedy spíš prosvištěla – kolem místní tabule Westchesteru v Connecticutu. Doprava ve městě se vlekla, a nebylo divu, teď, v plné špičce, takže jsem se při hledání výjezdu z dálnice musela krotit a v jednom kuse brzdit. Uklidni se. Za pár minut bude zase všechno normální.

Dobře, tak jsem to s tím optimismem trochu přeháněla. Bylo to nerealistické očekávání; normální situace mi nikdy nesesedly. Na svou obranu ale musím podotknout, že jsem v té chvíli potřebovala pořádnou dávku optimismu. Přes třicet hodin v kuse jsem fungovala prakticky jen na adrenalin a mizernou kávu. Byla jsem vzhůru tak dlouho, až mi připadalo, jako bych měla oči obalené pískem a tabaskem. Nutně jsem potřebovala odpočinek. Čisté oblečení. Sprchu. Ne nutně v tomto pořadí.

A především jsem musela najít toho chlapa, který mi zachrání život.

Objevila jsem výjezd, sjela z dálnice a chvíli kličkovala ulicemi s otravnými semaforey, dokud jsem se neocitla ve vilové čtvrti, kterou jsem hledala. Střídavě jsem se dívala na kus papíru na klíně a na čísla domů, až jsem nakonec zastavila před pěkným domkem v koloniálním stylu. Byl to ten typ domu, který by obchodník s nemovitostmi označil

jako ‚něco hezkého pro začátek‘. Pod okny ve vyrovnaných řadách kvetly ohnivě rudé tulipány i trávník působil upraveně. Divné. Kdybych si měla představit místo, kde najdu Lewise Levandera Orwella... no, takhle by zaručeně nevypadalo. Chci říct, na předměstí? No nazdar!

Chvíli jsem poklepávala olámanými nehty o volant, zvažovala výhody a rizika, až jsem konečně otevřela dvířka a vystoupila z auta.

Dobrá nálada, ve které jsem vjížděla do města, mě opustila v okamžiku, kdy jsem se dotkla pevné země a nohy se mi podlomily vyčerpáním. Nadbytek stresu, málo spánku, spousta strachu. Když už jsme u toho strachu... Pocítila jsem, jak mi šíjí ovanul větřík, a obrátila jsem se k východu. Na obzoru se rýsovala bouře, podobná velebnému nachovému pohoří, kumulonimby navršené na sebe, natlačené jako při řetězové havárii padesáti aut. Všimla si mě, jak už to bouřky mívají ve zvyku. Nebylo pochyb, že musím z Westchesteru vypadnout, než se tahle věc rozhodne opravdu udeřit. Po celou cestu z Floridy jsem pozorovala, jak se za mnou podél pobřeží plíží bouřky. Nejhorší ovšem bylo, že to mohla být pořád jedna a ta samá bouře, která mě sledovala až sem.

Občas se takhle chovaly. Nikdy to nevěstilo nic dobrého.

Ale momentálně jsem s tím beztak nemohla nic dělat. Měla jsem mnohem vážnější problémy. Zamířila jsem po betonovém chodníčku k domu, vyšla po třech schůdcích, lemovaných pelargóniemi v terakotových květináčích, a zastavila se před velkými bílými dveřmi. Zaklepala jsem a čekala. Pohupovala jsem se přitom na třípalcových podpatcích, které mi v té chvíli připadaly jako parádní kousek z jarní kolekce španělské inkvizice. Tohle jsem nevymyslela nejlépe, jenomže já se chystala na příjemnou obchodní schůzku, ne na dvoudenní šílený úprk napříč státy. Podívala jsem se na sebe a zacukalo mi v obličeji; modrá polyesterová košile byla sice v pořádku, ale světlehnědá

lněná sukně se v autě katastrofálně zmačkala. Ach jo. Bylo by báječné, kdyby Lewis ohromením padl do mdlob, jen co by mě spatřil, ovšem já si ho vybrala proto, aby za mě tahal horké kaštany z ohně.

Ticho. Zaclonila jsem si dlaněmi oči a pokoušela se nahlédnout dovnitř skrze sklo, které nebylo ani v nejmenším určeno k nahlížení dovnitř. Nic se tam ani nepohnulo. S drtivým pocitem porážky jsem si uvědomila, co mě předtím vůbec nenapadlo; že by se můj rytíř v zářivé zbroji mohl nacházet mimo hrad.

Znovu jsem zaklepala na dveře, zašilhala skrze sklo, zkusila zvonek. Slyšela jsem, jak se domem rozléhá tlumené zvonění, ale pořád se tam nic nehýbalo. Dům vypadal úplně normálně.

Normálně a prázdně.

Tady venku si Westchester užíval jarního slunečního svitu. Lidé chodili kolem, děti litaly na kolech a povykovaly, psi pobíhali s vyplazenými jazyky. V domě vládlo zimní ticho. Nakoukla jsem do poštovní schránky na dveřích. Prázdná. Buďto byl nedávno doma, nebo se na poště odhlásil. Ani na trávníku se nepovalovaly žádné noviny.

Zvážila jsem své možnosti, ale ve skutečnosti zbývaly jen dvě: vymyslet, kam ještě bych se měla podívat, nebo si lehnout na trávu a umřít. Rozhodla jsem se pro trochu pátrání. Naneštěstí byl trávník vlhký a moje podpatky se na turistiku moc nehodily. Takže jsem s klením hopkala a dupala kolem domu a přitom co chvíli vytahovala nohy z hlubokých, špičatých jamek.

Dům navenek působil dojmem nedotknutelnosti, typickým pro mocná obranná a ochranná opatření, ale já ho i tak obcházela a kontrolovala okna. Všechna byla chráněná, a to kvalitně. Úhlednou zahrádku za domem patrně udržovala nějaká placená služba, nikoli majitel, stížený zahradnickou vášní. V zadní části domu měl Lewis pěknou dílnu, vybavenou zčásti pro práci se dřevem, zčásti pro magická

řemesla. Na ochraně téhle části si dal majitel fakt záležet; nepřicházelo v úvahu nic víc než jen nakouknout oknem a pak rychle ustoupit, než to schytám.

Působivá ukázka moci. To bylo jenom dobře, nutně jsem potřebovala mocného ochránce.

Zabušila jsem na zadní vchod a nahlédla čtvercovým oknem dovnitř. Pořád žádná známka života. Viděla jsem docela normální americký obývací pokoj – zařízení, jaké se najde v kdejakém luxusnějším katalogu. Jestli tady Lewis opravdu bydlel, potom byl mnohem nudnější, než bych si kdy představovala.

Schovávala jsem v rukávu spoustu užitečných triků, ale vloupání do domu mezi nimi chybělo. Vládla jsem mocí nad vodou a větrem, jaká dokáže dům zničit, nikoli však otevřít dveře. Mohla bych přivolat krupobití – jenom takové menší, jo? – a rozbít pár oken, jenže to by vůbec nebylo správné a kromě toho by mě pak nejspíš chytili, protože taková věc je dost nápadná. Takže jsem se uchýlila k běžným lidským metodám.

Hodila jsem do okna kamínek.

Byla jsem si prakticky jistá, že tím ničeho nedosáhnou, ale svým způsobem to zafungovalo; kámen se odrazil od nějakého pružného povrchu ve vzdálenosti asi půl palce od skla a zadní dveře se rozlétly.

„Co je?“ zavrčel chlapík, který v nich stál. Byl velký, spíš *obrovský* – veliký, snědý, s holou hlavou a zlatými náušnicemi, které se třpytily v ranním westchesterském slunci. Pod purpurovou vestou se zlatými výšivkami se mu vlnily mohutné svaly. Připadalo mi, že má nějaké černé kalhoty, ale neodvážila jsem se podívat dolů. Nevadí, jeho hrudník rozhodně stál za zhlédnutí. Ty prsní svaly byly fakticky božské.

To se může stát jenom mně. Lewis nechal doma džina – osobní magický strážní systém.

„Ahoj,“ pozdravila jsem vesele. „Je tady někde Lewis?“

Zamračil se. „A kdo se po něm ptá?“

„Joanne Baldwinová.“ Natáhla jsem ruku dlaní nahoru; džin po ní přešel vlastní dlaní a přečetl si bílé runy, které se na ní objevily. „Jsme přátelé, já a Lewis. Známe se hodně dlouho.“

„Nikdy jsem o vás neslyšel,“ prohlásil úsečně. Džinové nejsou právě proslulí hovorností či vlídnou povahou. Spíš je o nich známo, že se s nimi jedná dost obtížně, a pokud si vás neoblíbí, jsou klidně schopni vás nějakým potměšilým způsobem odrovnat. Ne že bych byla zrovna odborník na džiny; ti tady byli pro větší ryby než já, asi tak jako služební vůz Asociace Správců. Já ještě neměla nárok ani na stálé parkovací místo.

Džin na mě upíral zrak. „Běžte pryč,“ zahučel.

„Promiň, ale nemůžu,“ trvala jsem na svém – ačkoli to vlastně bylo spíš jeho území; zkratka neustoupila jsem. „Musím nutně mluvit s Lewisem.“

„Není tady. Nezabijí vás pro vaše špatné způsoby jen proto, že patříte ke Správcům.“ Začal zavírat dveře.

„Počkej!“ Připlácla jsem dlaň – čirou náhodou tu s runami – naplocho na dřevo dveří. Džin zaváhal, ale zaručeně to nezpůsobily moje svaly. Klidně by ty dveře proti němu mohl držet Mister Universe, natož metr pětadesát vysoká žena, oplývající spíš rozhodností než fyzickou silou. „Kdy se vrátí?“

Džin na mě upřeně zíral. Oči džinů mívají barvy, jaké se u lidí nenajdou, vytvořené speciálně kvůli zastrašení protivníka. Některé jsou žluté jako citrín, jiné zeleně světlé, ale všechny nahánějí hrůzu. Tenhle chlapík je měl tak purpurové, že by mu záviděla i Elizabeth Taylorová. Byly nádherné a studené jako barvy arktického ledu.

„Poslyš, já ho musím najít,“ řekla jsem. „Potřebuju jeho pomoc. V sázce jsou životy...“

„Ano?“ Ani nezamrkal. „Čí životy?“

„No, například můj.“ Pokusila jsem se o rozpačitý úsměv. Vrátil mi ho – vůbec jsem o to nestála, protože tím odhalil dokonale bílé zuby, které by působily daleko vhodněji u bílého žraloka.

„Páchnete zkažeností,“ prohlásil. „Nechci vám pomáhat.“

„To snad je věc tvého pána, ne?“ odsekla jsem. „No tak, on mě přece zná! Jen se ho zeptej. Víím, že můžeš. Nenechal by tě tu bez možnosti spojení. Ani Lewis nenechává džiny jen tak povalovat jako propisky na jedno použití.“

Ty purpurové oči už mi vážně lezly na nervy. Cítila jsem, jak mi džinova moc spaluje kůži na dlani, přitisknuté ke dveřím. Další zlovolná metoda, jak mě donutit, abych je pustila a on je mohl zabouchnout a vystrnadit mě na ulici. Nic na světě není silnějšího než džin na domácím území. Nic.

Bolest v ruce se stupňovala. Z místa, kde se moje dlaň dotýkala bíle natřených dveří, se kouřilo. Celá jsem se třásla a dělalo se mi nevolno, ale neustoupila jsem.

„Iluze,“ vypravila jsem ze sebe. Džin se ušklíboval. „Jenom ztrácíme čas.“

„Nemám moc nad skutečnými Správci,“ poznamenal. „Pokud hoříte, znamená to, že si to zasloužíte.“

Tak jo. Už jsem měla dost srandiček, které mi tady prováděl tenhle zvrhlý Mr. Proper. Odtáhla jsem ruku ode dveří a zvedla ji.

Svět kolem mě se nadechl.

Možná jsem byla cítit zkažeností, ale pořád ještě jsem mohla poroučet větru, a ten teď narazil do džina silou rozjetého volkswagenu. Džinové se skládají převážně z par.

Odfoukla jsem ho pryč.

Asi na půl vteřiny se ztratil, pak se znovu zformoval a tvářil se, jako by se mi chystal vydlobat mozek nosními dírkami. Takže jsem do něj udeřila ještě jednou. A ještě. To už mu zabralo celou cestu přes pokoj, než nabyl svou

původní podobu, a vypadal pěkně nasraně, ovšem choval se už mnohem uctivěji. Neudělala jsem tu chybu, že bych překročila jeho práh, takže mi nemohl útok oplatit. Všechna ta děsivá síla – a že byla fakt úděsná! – mu nebyla k ničemu. Dokud jsem ničím neporušila zabezpečení domu, mohla jsem tady stát třeba celý den a házet po něm poryvy větru a katabatickými proudy.

Zamumlal něco ošklivého. Znovu jsem zvedla ruku. Silný vítr mi rozcuchal vlasy. Cítila jsem teplé brnění, ohlašující, že mám na odfouknutí džina k dispozici minimálně ještě jeden větrný úder.

„Já ale vážně vůbec nemám čas tady s tebou laškovat,“ zdůraznila jsem. „Řekni mu moje jméno. Pověz mu, že se s ním musím setkat. Jinak...“

„Nikdo mi nebude vyhrožovat!“ zavrčel.

„Já ti nevyhrožuju, růžičko voňavá.“ Bílé runy na mé dlani zářily. Tmavé vlasy mi šlehalý kolem obličeje ve větru, který jsem přiměla kroužit a pomalu nabírat rychlost tornáda. „Chceš se vsadit, že bych tě dokázala zahnat do prťavé lahvičky a zazátkovat tě v ní?“

„Nevíte, co děláte,“ řekl mnohem mírnějším tónem.

„Omyl, vím docela přesně, co dělám. Přeješ si ještě nějakou názornou ukázkou?“

Zvedl ruku v univerzálním gestu kapitulace. Nechala jsem vítr ještě jednou zakroužit a pak utichnout. Džin se natáhl, zvedl cosi ze stolu. Chvilí mi trvalo, než jsem pochopila, že je to mobilní telefon. Dobrý Bože, džinové vstupují do věku moderních technologií. Příště si pořídí do každé láhve satelit, širokopásmový internet, mikrovlnnou troubu...

Džin namačkal číslo, něco řekl a odvrátil se zády, zatímco hovořil. Měla jsem čas prozkoumat ho zezadu, což je věc, která se podaří jen málokdy. Měl pěkný zadek, ovšem jeho nohy končily někde u kolen v obláčcích páry. Ale stejně to nebylo špatné.

Ukončil hovor, otočil se zpátky a vycenil na mě špičaté zuby. No jejdá, pomyslela jsem si.

„Pojďte dovnitř,“ pozval mě. „Nic vám nehrozí.“

„Díky, radši počkám tady venku.“ Pohupovala jsem se zepředu dozadu. Připadalo mi, jako by mi někdo pátil nohy od chodidel nahoru, a pohovka v obýváku se zdála tak pohodlná a tolik lákala. Přála jsem si, aby se džin nechoval přívětivě. Teď pro mě bylo mnohem těžší zachovat si potřebnou tvrdost a bezcitnost, zvlášť když se mi chtělo brečet a schoulit se na těch báječných měkkých poduškách do klubíčka.

„Jak je libo.“ Džin se otočil a hrabal se v kuchyňských zásuvkách. Vytáhl nějakou baterii, zamračil se a hodil ji zpátky. Pak vývrtku. Sponku na otevřené balíčky chipsů. „Aha, tady. Vezměte si tohle.“

Hodil mi něco blýskavého. Chytila jsem to a pocítila bodnutí chladu, prsty jsem nahmatala cosi ostrého, a vzápětí jsem neměla v ruce nic, jen rozplývající se obláček mlhy. Rozevřela jsem dlaň a podívala se na ni. Nebylo tam vidět nic, až na nepatrný zarudlý flíček. Zamračila jsem se na něj a prozkoumala ho v Nadhledu, ale ani tak jsem nic nerozeznala. Přinejmenším nic škodlivého.

„Co to sakra je?“ zeptala jsem se.

Džin pokrčil rameny. „Preventivní opatření.“ Věnoval mi další úsměv, plný ostrých zubů. Velmi znepokojující. „Pro případ, že byste se ztratila.“

Dřív než jsem stačila zdvořile a suše poděkovat, aniž bych přitom dala najevo vděčnost, zaznamenala jsem psychický náraz při prudkém nárůstu aktivity ochranných opatření. Džin očividně končil se všemi dráty, byť pro něj moje návštěva možná představovala určité rozptýlení.

Doplul vzduchem ke dveřím a sledoval, jak couvám se schodů a pokouším se tomu vzdorovat.

„Hej!“ zuřila jsem. „Zatraceně, já si s ním jenom chtěla promluvit! Nic víc! Vůbec jsem neměla v úmyslu ho udat nebo tak něco!“

„Jed'te,“ řekl. „Směr vám bude sdělen cestou.“

Než jsem se vzpamatovala natolik, abych se mohla bránit, vytlačil mě ze zadní verandy, potom z dvorku, až na chodník. Zahýbala jsem prsty, ale necítila jsem přitom nic zvláštního. Ani v Náhledu nebylo vidět nic než maso a kosti, svaly a nervy a světélkující proud krve, pilný jako vždycky.

Džin ze mě cítil otisk démona a to bylo zlé. Moc zlé. To znamenalo, že mi nezbyvá moc času.

* * *

Bůh má smysl pro humor, a ten podle mých zkušeností nebývá právě laskavý. Už pár dní jsem v jednom kuse pokoušela osud... Nesbalila jsem si s sebou kartáček na zuby, šaty na převlečení, dokonce ani tampóny. No, aspoň jsem měla platinovou kreditní kartu American Express s možností neomezeného výběru za mimořádných okolností... jenomže jsem si stejně nemohla dovolit použít ji. Moji přátelé a kolegové budou číhat na každou sebemenší stopu, a dokud nenajdu Lewise – a bezpečí, nesmím upoutat jejich pozornost. Pokud by mě dokázala najít FBI, potom je nad slunce jasnější, že to ani Správcům nedá moc práce.

Řídila jsem svého miláčka mustanga z roku 71 v barvě pŕlnoční modři ven z města a snažila se udržet v bdělém stavu tím, že jsem si v duchu sepisovala seznam nákupů. Spodní prádlo: zatrhnout. Toaletní potřeby: zatrhnout. Šaty: rozhodně. Nové boty: nezbytné!

Začichala jsem a zhodnotila vzduch uvnitř auta. Snesla bych sprchu a deodorant do auta by také neškodil. Možná některá z těch nových vůní speciálně do vozu. Potrpím si na

klasické vozy, ale ty člověk obvykle kupuje už s hluboko zažranými pachy. Cizí nohy, pot, sex, závan dávno rozlité kávy. Obvykle jsem tyhle pachy rozeznávala až po několika hodinách jízdy a možná to všechno vězelo jenom v mé hlavě, ale právě teď bych dala nevímco za svěží vůni, jakou nabízejí v reklamách.

Stáhla jsem okénko a ucítila něco jiného, něco s příchutí hrozby. Déšť. Bouře se blížila.

Už jsem přišla na to, že Správci se vyplatí jezdit v aerodynamickém a hodně rychlém autě, aby ho vítr nemohl jen tak lehce shodit z nějakého útesu. To, že mohu – při správném zaměření – ovládat počasí, ještě neznamená, že se to tomu počasí líbí a že se mě nepokusí pěkně skřípnout ve chvíli, kdy se mi to bude nejméně hodit. V našem oboru nejen že chápeme teorii chaosu, ale jsme dokonale srozumění s jejími důsledky. Chaos je něco, co se prostě stává. Jsme zvyklí reagovat rychle.

Hnala jsem se z města a naprosto ignorovala dopravní předpisy, jen abych se co nejdřív vymotala z bludiště connecticutského silničního systému. Mířila jsem zhruba jihozápadním směrem, pryč od blížící se bouře, která už zbarvila oblohu na východě hutnou tmavošedou zelení. *Směr vám bude sdělen cestou.* Co když si ten džin ze mě jenom utahoval? Možná že ano; džinovové jsou proslulí svým zvráceným smyslem pro humor. Třeba Lewise nesehnal. Třeba mu Lewis řekl, že mě nechce vidět, a v tom případě by mě ten směr, který mi džin sdělí, nejspíš zavedl rovnou do pekla.

Projížděla jsem oblastí obchodů se starožitnostmi, kde se prodávaly skříně ve federálním stylu a židle, vyrobené společenstvím shakerů, některé z nich dokonce pravé. Za příznivějších okolností by mě to svádělo. Měla jsem v plánu vymalovat a upravit svůj dům na Floridě a ke starožitnostem jsem vždycky tíhla. Už bylo načase překonat tu fázi zařizování bytu podle Marty Stewartové – všechno na

správném místě; pastelové barvy a slušné chování mě už tak otravovaly, až bych z toho blila. Představy, že se – vůbec někdy – vrátím domů, do normálního života, jsem se držela jako stězně na lodi v rozbouřeném oceánu.

Právě jsem míjela obchod, nabízející všemožnou veteš z devatenáctého století, když to v rádiu zapraskalo. Zježily se mi chloupky na šíji, poznala jsem, že cestuju ve společnosti kouzla. Velkého, mocného kouzla, které nepochybně pochází od mého milého kamaráda džina.

Rádio se samo přeladovalo z jednoho kanálu na druhý a vybíralo si z nich jednotlivá slova pro svůj vzkaz – jako do vyděračského dopisu.

Vysoký ženský hlas: „Jed’te...“

Středně posazený mužský: „Až do...“

Hluboký hrdelní zpěv z nějaké show na Broadwayi: „V Oklahomě je nejlíp!“

„Cože?“ vyjekla jsem. „To si děláte srandu?“

Rádio znovu přeladilo a rozhodlo se pro klasický rock: „Né-ne-né, nene nene né!“ Buď si se mnou džin jen tak hrál, což by vážně nebylo zrovna k smíchu, nebo to kouzlo pocházelo Odjinud a já mohla leda tak doufat, že to Jinde nezačíná stejným písmenem jako Peklo.

„Fakt vtipný,“ zamumlala jsem. Přeradila jsem a mustang se pode mnou protáhl a rozběhl jako živá bytost. „Jde o nějaké určité místo v Oklahomě? To totiž není žádný Rhode Island. Je to pořádný lán země.“

Tentokrát rádio odpovědělo jen písmeny: „O... K... C.“ Oklahoma City. Vůbec se mi to nelíbilo. „Bez urážky, ale můžete mi nějak dokázat, že je to opravdu vzkaz od Lewise?“

„Ne,“ prohlásil rozhodně ženský hlas. Zapraskala statická elektřina. Rádio se vypnulo.

Mohl to být ten džin. Vlastně to bylo dost pravděpodobné. Ztrapnila jsem ho, chtěl mi to oplatit. Ale ten hovor byl skutečný a já si nemohla dovolit promeškat

šanci, pokud mi opravdu poctivě dával instrukce, jak najít jeho pána. Džinové mají spoustu špatných vlastností, ale nebývají skrzaskrz prolhaní.

Kromě toho jsem beztak musela předstihnout tu bouři za sebou.

„Oklahoma City,“ povzdechla jsem si nahlas. „Domov špatného počasí. Náhhera.“

Jediná světlá stránka té věci spočívala v tom, že jsem to území znala a že se tam uchýlila do ústraní moje nejlepší kamarádka. Bude to fajn, mít teď vedle sebe přítelkyni. Člověka, na kterého se můžu spolehnout. Kterému se můžu vyplakat na rameni.

Musím se snažit najít na všem aspoň něco dobrého. Protože ta bouřka je zatraceně temná a pořád se to zhoršuje.

* * *

S Lewisem Levanderem Orwellem jsem se seznámila v Princetonu. Patřil k absolventům – měl už diplom ze společenských věd a postgraduál z práva. Vysvětloval svůj postup tím, že chce mít něco v záloze, kdyby mu ta magická záležitost nefungovala. Očividně řadil magii spíš mezi svobodná umění.

Nějakou dobu to vypadalo, že není vůbec špatný nápad mít připravenou nějakou tu náhradní profesi. Lewise naverbovali – či spíš povolali – potom, co v patnácti předvedl schopnost pracovat s počasím, ale zdálo se, že to nadání později vyhaslo. Měl obrovský potenciál, ale nic konkrétního, pořád nebylo jasné, jaká moc se u něj projeví a v jaké formě. Potom, během druhého roku od zařazení do Programu, ho kdosi přistihl při práci na zahradě. V zimě, po kolena ve sněhu. Pěstoval tam růže.

Růže s rudými květy, velkými jako talíře. Byl upřímně překvapen, že to někdo může považovat za obtížné.

Původně si ho tedy zařadili jako Správce Země – jako někoho, kdo umí dávat tvar živoucím věcem, měnit vlastnosti půdy, získat úrodu i z neplodného úhoru, bránit zemětřesením a výbuchům sopek – nebo je vyvolávat. Mocné, závažné nadání, a také velmi vzácné. Později, ve třetím roce studia, přišli na to, že má blízký vztah také k ohni. Dvojí nadání se vyskytuje u zanedbatelného počtu lidí. Dohromady je v celé historii popsáno jen pět Správců, schopných ovládat současně Zemi a Oheň. Voda a Vzduch, to se dalo pochopit, vlastně to bylo dost typické – ale Země a Oheň se obvykle nedají míchat. O Lewisovi se tehdy hodně mluvilo. Všichni jsme věděli, že se od něj očekávají Velké Činy.

Nejspíš byl pod značným tlakem, ale na jeho chování se to přitom neprojevovalo. Lewis byl klidný. Zabýval se svou prací, chodil na přednášky, měl i přátele, ale stejně budil silný dojem, že pokud je nějaký člověk ostrovem, je to Isla Lewis. Připouštím, že jsem o něj stála. Měla jsem k tomu své důvody.

Naneštěstí se Lewis dívkám z Programu vyhýbal jako čert kříži – což byla svým způsobem moje vina, protože naše první blízké setkání bylo, řekněme, nezapomenutelné. Zkrátka docela záměrně vyhledával normální děvčata. Studentky sociologie, absolventky psychologie, příležitostně i praštěné budoucí umělkyně. Dívky, jejichž nejvyšším cílem bylo místo sekretářky a dovolená se šéfem na Bahamách..., na rozdíl od nás z Programu, snících o tom, jak čelíme tornádům pátého stupně Fujitovy škály a tišíme běsnící řeky.

Nikdy jsem se za ním vysloveně nehonila, jen jsem si intenzivně uvědomovala jeho přítomnost. K tomu, čemu jsme později, když už bylo z odstupu jasnější, co se vlastně přihodilo, začali říkat Událost, jsem se vlastně připletla jen čirou náhodou.

Stalo se to té noci, kdy na jednom flámu Lewise skoro přizbilo šest kluků z univerzitního klubu. Šlo o večírek klubu Kappa Kappa Psi, což bylo bratrstvo muzikantů – z nějakého důvodu tihle cvoci z kapel pořádali zatraceně dobré večírky. Tentokrát jsme se tam vetřeli celkem čtyři z Programu: Lewis, zavěšený do mrňavé černovlasé flétnistky, Paula Keatonová, Ed Hernandez a já. Zlákalo nás pítí zdarma a také vzdálená možnost nechat se od někoho sbalit. Zhlédla jsem Lewise někdy ze začátku, povídal si se svou flétnistkou, ale zřejmě se necítil příliš pohodlně; nikdy moc nepil a tahle akce se už hezky rozjížděla. Dívku s flétnou nakonec smetl příval koktejlů z vodky Everclear a Lewis osaměle bloumal kolem. Věděl, že tam jsem (aspoň myslím), ale nedali jsme se dohromady. Kdybychom se bývali potkali... no, ty časy už stejně dávno vzala voda.

Někdy kolem druhé hodiny po půlnoci komusi převrhl drink. Pěkně pitomý důvod pro to, co se pak stalo, ale na důvodech přestalo záležet po třetím nebo čtvrtém kole vzájemných urážek, a najednou jich bylo šest a on jen jeden, a začaly létat facky. Dva ho drželi, ostatní ho střídavě kopali, kdykoli upadl. Já – stejně jako všichni kolem – úplně ztuhla s pivem v ruce. K násilí vždycky dochází hrozně rychle. Pokud zrovna nejste jeho obětí, obvykle to chvíli trvá, než vám všechno dojde, zvláště když je ve hře alkohol. Když jenom přihlížíte, reakce se dostaví později, a to se pak ptáte sami sebe, proč jste s tím zatraceně něco neudělali.

Nejspíš to netrvalo dlouho – u opravdu vážných rvaček to už tak bývá, snad minutu, možná méně, jenomže při tomhle volném stylu šest na jednoho můžou člověka za šedesát vteřin fakt odrovnat. Tou dobou už kdosi z diváků usoudil, že by se s tím mělo něco dělat, já otevřela pusku a chystala se zaječet, Lewise kopli do hlavy, překulil se na stranu zrovna ke mně, takže jsem mu viděla do tváře.

Byl samá krev. Vyděšený k smrti. Zoufalý.

Natáhl se ke mně. Ne, tak to nebylo. Sáhl mým směrem. Sáhl si pro moc, úplně podvědomě, jako když se dítě chytí matky.

A naše společná velká matka mu odpověděla.

Cítila jsem, jak se přese mě přelila vlna moci – vylila se i ze mě – v přívalu bodavých jehliček a špendlíků. Cítila jsem, jak okolní vzduch zalapal po dechu a jak mi pouhá hrubá síla jeho volání vytahuje z kůže i z láhve piva kapky tekutiny.

Vítr udeřil silou rozjetého nákladního vlaku. Přesně cíleně, specificky, a také hladově. Zaznamenala jsem škubnutí při jeho průletu, i když mi sotva rozcuchal vlasy; napálil to rovnou do těch šesti mládenců, zvedl je a hnál přes celé parkoviště, až s nimi praštil o zeď cihlové budovy ve výšce asi třiceti stop nad zemí.

Jedině ten, kdo studuje počasí, dokáže porozumět neuvěřitelným vlastnostem větru. Závan větru o rychlosti padesáti mil v hodině je pěkně brutální, ovšem sedmdesátimílový vítr má díky zvýšení tlaku na čtvereční palec sílu víc než dvojnásobnou. A devadesátimílový vítr je třikrát horší.

Ty studenty drtil vítr minimálně o rychlosti sto dvaceti mil v hodině. Jen síla toho nárazu jim mohla rozlámat v těle kosti, a další kosti to nejspíš odnesly, když je prudce přitlačil ke zdi. Pamatuju si, jak jsem se dívala na tu neuvěřitelnou ukázkou moci a v duchu jsem si říkala *Bože, on z nich snad nadělá rosol*, ale v následující vteřině Lewis mžikl, vítr utichl a hoši spadli z výšky třiceti stop do trávy.

Nastal naprostý chaos. Lewis ležel na zemi, lapal po vzduchu, zíral na mě a já zase na něj, totálně v šoku. Po chvíli, která snad trvala celé věky, jsem se k němu vrhla, dřepala si k němu a položila mu ruku na čelo. Úplně hořel.

„Ježíši, Lewisi, tys přivolal vítr,“ vyhrkla jsem. „Ty máš úplně všechno. *Všechno!*“

Sotva dokázal přikývnout. Snad v tom stavu ani přesně nechápal, co to znamená. Lidé z Asociace dorazili během pěti minut, naložili ho do sanitky – v doprovodu tří nejmocnějších Správců na světě, kteří se mezi sebou zuřivě hádali, co se tady vlastně stalo.

Vypadal vyděšeně. Otřeseně. Dodnes mě napadá, že jsem tehdy měla něco udělat, něco mu říct, pokusit se zabránit jim, aby ho odvezli. Možná by pak všechno dopadlo jinak.

Ale spíš asi ne, když se na to podívám realisticky.

* * *

Po další půlhodině jízdy jsem usoudila, že rádio už žádná hudebně mystická prohlášení nemá v plánu. Jednou rukou jsem vylovila z kabelky mobil a zkontrolovala, jak je nabitý. Dvě čárky. A žádná naděje na dobití; ani jsem neměla čas sbalit si základní hygienické potřeby, natož doplňková zařízení k telefonu. Probrala jsem čísla v paměti – matka, Sára, čistírna, masér... Aha, tady. Estrella Almondovarová. Právě tu jsem hledala.

Zmáčkla jsem tlačítko a čekala, zatímco se v telefonu ozývalo klapání a zvonění, dlouhé vyzvánění, než jsem konečně uslyšela ospalé zamumlání: „Radši ať je to fakt důležitý...“

„Tak trochu,“ řekla jsem a snažila se dostat do těch slov aspoň kapku falešného veselí. „Ahoj, hrášku!“

Odkáslala si. Představila jsem si, jak si rukou prohrabuje sytě černé vlasy, jako by se pokoušela zahnat sny.

„To jsem fakt celá odvázaná, ty trdlo,“ broukla. „Ježíši, máš ponětí, kolik je hodin?“

„Osm ráno, podle východního času.“

„Jo, takže tady je šest! Víš, ta velká ručička je na šestce, jenomže ji nevidíš, protože je ještě *úplná tma!* Copak vás na

Floridě neučili o časových pásmech?“ Zaslechla jsem zašustění příkrývek, v telefonu to zapraskalo statickou elektřinou. „Ty asi budeš něco chtít.“

„Jo, dala bych si trochu úžasného sexu,“ vzdychla jsem. „S nějakým úžasným chlapem s velkým...“

„Bankovním kontem,“ dokončila. „Některé věci se prostě nemění, vid’? Smutné na tom je, že se ti to nejspíš povede. A mezitím chceš, abych takhle poránu poslouchala tvoje pubertální sny? Běž se bodnout.“

Přeradila jsem na nižší stupeň a zařadila se těsně za tahač v rychlém pruhu. S auty, jako je můj drahoušek Dalila, a při stále stoupajících cenách benzínu se vždycky hodí trochu ušetřit. Mustangem to trochu zalomcovalo, než jsme se dostali do proudu za tahačem, pak se motor vrátil ke svému spokojenému předení.

Tam v dálce v Oklahomě Estrella právě bouchla do něčeho kovového, upustila telefon a znovu ho zvedla. „Mluv, než ti vyprší limit, Jo. Než mi kávovar uvaří první šálek, pak to pokládám, ať už budeš hotová nebo ne.“

„Čeká na tebe spousta práce a spousta lidí?“

Odfrkla si. „Chica, ty už bys s tou trávou měla přestat. Nemám kam jít a nikdo na mě nečeká. Jako obvykle.“ Což bylo tak blízko pravdě, že si to ani jedna z nás nechtěla připomínat.

„V tom případě pro tebe mám dobrou zprávu. Právě mířím tvým směrem.“

„Fakt?“ přeptala se zdrženlivým tónem. „Co se stalo?“

„Proč by se mělo něco stát?“ V duchu jsem se plácla do čela. Estrella – pro přátele Star – mě znala až moc dobře.

„Utahuješ si ze mě, co? Že bys zrovna ty opustila svět pláží ,nahore bez‘ a žhavých pevných těl a vydala se na dovolenou *do Oklahomy*?“

„Umírám touhou po tobě!“

„Fajn.“ Natáhla to krátké slovo na tři slabiky. „Jak dlouho už jsme se neviděly?“

„No...“ Nemohla jsem si vzpomenout. „Rok?“

„Spíš dva.“

„Ale pořád jsme ve spojení. Voláme si. Jo, a posíláme pohlednice na Vánoce.“

„Které přicházejí v únoru,“ poznamenala. Jasně, měla pravdu, vážně nejsem nejspolehlivější kamarádka na světě. „Tak o co jde, Jo? Potřebuješ, aby ti někdo dával záchranu?“

„Možná. No, ano.“ Bylo slyšet, jak nalévá kávu do hrnku. „Za pár dní jsem u tebe. Myslíš, že bych se mohla zastavit, dát si třeba sprchu a trochu si odpočinout? Možná to ani nebude potřeba. Ale kdyby náhodou... Pozvu tě na oběd, slibuju. Do nějakého slušného podniku, ne do místní rybárny.“

Star usrkávala kávu. Zoufale jsem jí záviděla, mně při té představě tekly sliny. „Víš co? *Jestli* se tady objevíš, tak tě *možná* pozvu dál. Pokud mi odpřisáhneš, že nebudou žádné problémy, však víš, jako posledně.“

„Ale za to jsem nemohla. Tornáda jsou přírodní jev. Není přece moje vina, že bydlíš zrovna tam, kam chodí na dovolenou.“

„Hele, my žijeme *la vida loca* zrovna tady, kamarádko. Tak. Proč vůbec doopravdy jedeš na návštěvu do takové prdele světa?“

„Není to žádná prdel světa. A kromě toho tam bydlíš ty.“ Otřásla jsem se. Tohle znělo podezřele, asi jako když mi tehdy Andy odpověděl na otázku, jestli jsem neztloustla: *Nejsi tlustá, jsi moje kamarádka!* No, aspoň jsem se díky tomu dokopala k dietě.

„No, vlastně... předtím jsem ti neřekla úplně všechno. Něco se mi stalo. Musím někoho nutně najít a je to důležité.“

„Tady poblíž?“

„Podle mých posledních zpráv by tam někde měl být.“ Zdráhala jsem se vyslovit jeho jméno, ale co, Star měla

pravdu, znala každého a věděla o všem, co se v té části světa šustlo. „No, je to Lewis.“

„*Qué?*“ vyhrkla. „Totiž, s tou trávou jsem si dělala srandu, ale vážně, nejseš kapku sjetá? Máš představu, kolik lidí po něm pátrá od té doby, co zmizel?“

„Jasně že to vím. Prakticky každý z vyšších kruhů.“

„A co máš v plánu, až ho najdeš?“

Rozhodně nic, s čím bych se mohla svěřit, a zaručeně ne právě Star. „Hele, nechme to plavat, jo? Řekněme, že si zavzpomínáme na staré časy.“

„Dobře. Tak jo.“ Znovu bouchla něčím kovovým, nejspíš pánví. Star byla vždycky příšerná kuchařka. „Tak já tě budu vyhlížet.“

Vycítila jsem na její straně zaváhání, něco, na co se chtěla zeptat, a tak jsem chvilku čekala. Nakonec řekla: „Hele, neslyšelas něco o mně?“

„Od koho?“

„Nic, zapomeň na to.“

„Ne, vážně, od koho?“

Další dlouhé váhání. To se jí moc nepodobalo; Star byla vždycky rázná holka. „Víš, občas si dělám trochu starosti. Že tam nahoře někdo změní názor. Že přijdou a dokončí to.“

Její slova mě tvrdě a nečekaně zasáhla, zabolelo mě to za ni. „Ne, zlato, to se nestane. Všichni se shodli, že si zasloužíš všechno, co ti zůstalo. Vždyť to přece víš. Proč by měli měnit názor?“

„Proč dělají to, co dělají?“ Nuceně se zasmála. „Žádný strach, jsem jenom zatraceně paranoidní – však víš. Moc poslouchám ty hlásky ve své hlavě.“

I já bych jim nejspíš naslouchala, být na jejím místě. Což by mě zavedlo na pěšinky, po kterých jsem se nechtěla vydat. „Tak teď ti závidím. Skoro bych si přála nějaké hlásky v hlavě, jenomže mám ten dojem, že si budu muset vystačit s lidmi, co po mně fakt jdou.“

„Potvoro,“ řekla srdečně.

„Náno.“

Po výměně dalších tří nebo čtyř nepřilíš nápaditých urážek jsme obě zavěsily. Hodila jsem telefon na zadní sedadlo. Star mi poskytne útulek a nikdy mě nepráskne, jenomže je hrozně, hrozně moc zranitelná. Před několika lety Star utrpěla těžkou ránu, jak fyzicky, tak citově, a byla donucena opustit řady Správců. U lidí, kteří od nás odcházejí, se obvykle provádí zablokování jejich schopností – něco jako magická lobotomie, aby měla Asociace jistotu, že se nevymknou kontrole. U Star to bylo těsné, ale nakonec jí nechali, co jí zbylo. Dočasně.

A Star měla zase úplnou pravdu – nemohla si být jistá, že se jednou někdo neobjeví u jejích dveří s oficiálním vyjádřením lítosti a příkazem vyrvat jí podstatu její moci i s krvavými kořínky. Jak ti by skočili po příležitost, kdyby zjistili, že se spikla se mnou, když mám tu značku démona, a tak vůbec. *Bože*, neměla bych ji do toho zatahovat, ale na světě by se našlo jenom pár lidí, kterým bych svěřila svoji sbírku cédeček, natož svůj život. Vlastně jsem znala jen tři takové. Lewise, Star a Paula.

Dopadne to dobře. Pokud najdu Lewise a pokud pro mě Lewis udělá to, co po něm chci, když to všechno vyjde... Pak ji nevystavím žádnému riziku.

Pokud, když, kdyby...

Moc obyčejná slova na to, že na nich závisel zbytek mého života. A možná se to týkalo i Star.

* * *

Když mi bylo patnáct, matka se zamilovala do chlapíka jménem Albert. No, co říkáte na jméno Albert? Vlastně to mohlo být i horší. Mohl se jmenovat třeba Cuthbert nebo Engelbert, ale v patnácti mi to přišlo naprosto děsné. Medvěd Albert. Velký, chlupatý chlap se smíchem jako

rezavá motorová pila a vkusem v oblékání podle Paula Bunyana, aspoň co se týče flanelu.

Albert si přál, abychom se přiblížili Přírodě. Už tehdy, kdy jsem ještě prakticky nic nevěděla, mi bylo jasné, že to není dobrý nápad, jenomže máti v té době považovala Alberta za někoho, kdo pověsil na nebe Měsíc a ještě ho natřel barvou, a tak jsme sbalili svou výletnickou výbavu, flanelové košile a pohorky a vyrazili do Neznáma.

Ve skutečnosti šlo o Yellowstoneý národní park, ale na tom nesejde.

No dobře, bylo tam krásně – až to bralo dech, dokonce i patnáctileté rebelantce, kterou odtrhli od přátel a oblíbeného nákupního střediska. Krásná, divoká a mocná krajina.

Ovšem většinu času jsem se nudila a toužila po televizi s hudebním kanálem a chyběli mi kluci. Děsivé gejzíry – odškrtnuto. Úžasné vyhlídky – odškrtnuto. Drtivá nuda – jo, to si pište.

Chodili jsme na túry. Jeden den túra. Druhý den túra. Třetí den to samé. Já na tohle moc nebyla, a když se mi hned napoprvé udělaly na nohou puchýře, Medvěd Albert mě nenechal ani odpočinout, prohlásil, že mi to posílí chodidla. Nevrlé jsem štěkala na mámu a zoufale jsem si přála upadnout a zlomit si nohu, aby pro mě přijela parta pohledných tmavovlasých záchranářů a odvezla mě odtud. Příležitostně jsem si také přála, aby Alberta sežral medvěd, ale jen do chvíle, než jsme jednoho uviděli; pak už jsem to nepřála nikomu.

Nakonec jsme se nějak vydrápali na vrchol jakéhosi hřebene, a zatímco máma s Albertem obdivovali výhled, já se dívala nahoru.

„Bude pršet,“ řekla jsem. Nebe bylo dokonale azurově modré jako moře, slunce zářilo jako zlatá mince z potopeného pokladu. Posadila jsem se na kámen a začala se zouvat.

„Nezouvej si ty boty,“ radil mi Albert svým hlubokým hrčivým hlasem. „Nohy ti napuchnou. A já myslím, že se pleteš, Jo. Nevypadá to na déšť.“

Natáhla jsem krk, zaclonila si oči a vzhlédla k jeho mohutné temné postavě, tyčící se nade mnou. Je fajn být chvíli ve stínu, ale nemusel by patřit zrovna Albertovi.

„Vidíš to?“ ukázala jsem na jemné chomáčky oblaků, vyrovnané do dokonalých vlnek. „Tomu se říká cirus. Přichází to od východu.“

„No a?“ Na cvoka, který se živí celozrnnou stravou a objímá stromy v lese, neprojevoval Albert nijak zvláštní cit pro počasí.

Usmála jsem se. „Koukni.“ Vzala jsem větvičku a nakreslila v hlíně kruh. „Planeta se otáčí tímhle směrem, jasné? Z východu na západ.“

„Na to jsi právě přišla?“

Nevšímal jsem si ho a nakreslila jsem šipku v opačném směru. „Vítr se pohybuje od západu k východu, proti směru rotace. Tak proč tenhle vítr vane od východu?“

Tentokrát na to neměl odpověď. V pořádku; beztak bych ho neposlouchala. „Přichází od východu, protože se tady roztáčí něco...“ můj klacík narýsoval spirálu někde nad místem, kde jsme se podle mého odhadu právě nacházeli, „... něco, co mění směr větru. A rotace znamená bouřku.“

Pohlédl na mou matku, ta mu pohled vrátila. Domyslela jsem si, že ta nemá konverzace měla něco společného s tím, jak jsem nemožná a praštěná a co se mnou zatraceně budou dělat a tak dál. Ne že bych podobné věci neříkala sama a nebádala nad nimi.

Přidala jsem ve svém nákresu ke spirále pár vlnovek. „Tahle oblaka – ciry – se vytvářejí hodně vysoko. Skládají se z ledových krystalků a pohybují se v čele tlakového systému. Tak. Pravděpodobně bude pršet. Záleží na tom, jak rychle se systém pohybuje, ale nejspíš to tu do večera máme.“

Svěží východní vítr mi uvolnil vlasy z copů a přilepil mi pár pramenů na zpocený obličej.

Připadalo mi, že cítím, jak se tam někde venku, nad korunami stromů, nad místem, kde začínalo ráno, sbírá energie, jak ji cosi nasává ze střetu teplého a chladného vzduchu, jak dochází ke kondenzaci a ta energie stahuje mikroskopické kapičky k sobě, vytváří mlhu, z mlhy se zase vytvářejí mraky a mraky připravují déšť.

Když jsem zavřela oči, téměř jsem to cítila na jazyku, jemnost oblaků, příchut' mosazi a ozónu, a také chladnou, čistou vodu. Bože, chutnalo to báječně. Lehké mrazení až někde hluboko uvnitř. Ještě nikdy jsem nebyla venku, když se schylovalo k bouři. Nikdy bych nevěřila, jaká je to syrová, divoká síla.

„Volovina,“ pravil Albert neurvale a zasmál se. „Slušný pokus, Jo. Vidiš tu podvodnici, Nancy?“

Matka se nesmála, ani neusmívala. Hleděla na mě vážně, s palci zaklesnutými za popruhy batohu, a přešlapovala přitom z nohy na nohu. Ani ona nebyla žádná turistka, ale nestěžovala si, nemluvila o puchýřích nebo žízni či únavě.

„Vážně jsi podvodnice, Jo?“ zeptala se mě. Neodpověděla jsem. Matka se obrátila k Albertovi. „Měli bychom vyrazit na zpáteční cestu.“

„No tak, Nancy, přece jí to nespokneš! Je jí patnáct, není žádný meteorolog. Tady přece můžeš předpovídat počasí na celé dny dopředu. Obloha je jako vymetená!“

„Na jihu se nachází oblast vysokého tlaku,“ prohlásila jsem a šněrovala si boty. „Na východě se za obzorem vytváří mračna. Při západu slunce to bude zlé, mraky se pohybují dost rychle. Teplý vzduch se vždycky pohybuje rychleji než studený.“

„Měli bychom vyrazit,“ opakovala matka. „Hned.“

A bylo to. Medvěd Albert sice brumlal a mručel, ale stejně jsme začali sestupovat z hřebene. První předzvěst temnoty se převalila přes východní obzor jako nějaká

předčasná noc těsně po třetí hodině odpolední a potom už postupně zaplavovala nebe a špinila ho jako rozlitý inkoust. Albert přestal žvanit o rozmazlování dětí, které se bojí přírody, a všechen dech teď vydával na co nejrychlejší pochod. Drápali jsme se dolů po prudkých srážech, klusali po úbočích, opatrně našlapovali na kraj drolicích se pěšinek nad zejícími propastmi. Lidé někdy hovoří o přírodě jako o matce, ale pro mě byla vždycky spíš taková Médea, připravená kdykoli svoje děti zavraždit. Každý prudký sráz, z něhož jsme se spouštěli, připomínal otevřenou tlamu, každá rozeklaná skála se podobala obnaženému tesáku.

Nebyla jsem na tuhle zemi naladěná, ale i tak jsem rozeznávala tu sílu v ní, tu zlobu a přání rozmačkat nás, zničit jako nepřátelské vetřelce. Totéž jsem cítila i z bouře; bouřky, které se dostanou do měst, totiž neoplývají sebeuvědoměním, chovají se spíš instinktivně, ale tahle přímo tepala čirou hrozbou.

„Přidejte,“ lapala jsem po dechu, když jsme se dostali do snazšího terénu. Prchali jsme a bouře nad námi rozvíjela svá chapadla jako nějaká chobotnice, šlehal nás déšť, podobný stříbrné zácloně. Na nebi se křížovaly purpurové a bílé blesky a tady, kde je neomezoval rám města, se zdály obrovité a nesmírně mocné, vyšší než hory, do nichž byly. Hřmění nám probíhalo celým tělem, rezonovalo mi v kůži, chrupavkách, v kostech. Naše těla se skládají převážně z vody – a zvuk se šíří ve vlnách.

Vysoko na hřebeni vzplanul strom jako pochodeň.

Albert ječel cosi o stanici správců parku. Sotva jsem viděla. Déšť štípal jako rozzuřený vosí roj a pod stromy vládla naprostá tma. Lepší bude pod stromy nezůstávat, mohly by přilákat další blesk.

Jehly a špendlíky mě píchaly do zad a do temene hlavy.

„K zemi!“ zaječela jsem a schoulila se do klubíčka. Snažila jsem se vystavovat bouři co nejmenší část povrchu

těla. Ted' jsem to cítila, připomínalo to slepce se sekerou, který honí myš. Chtělo mě to. Já to přitahovala.

Nenávidělo mě to.

Blesk uhodil blízko, těsně u nás. Pocítila jsem otřes a zaslechla cosi příliš hlasitého na pouhý zvuk; byla to spíš síla, obdařená vlastním životem.

Vzlykala jsem, protože mi bylo jasné, že příští úder už mě dostane. Vědělo to, kde se krčím. Čichalo to můj strach.

Kdosi mě chytil za paži a vytáhl mě na nohy. Běželi jsme dál temnotou, klouzali po trávě a v blátě. Ze tmy vyrazil jelen a přeběhl nám přes cestu jako jakýsi bílý duch, prchající ze hřbitova.

Konečně jsme dorazili na stanici správců, kde jsem zjistila, že matka s Albertem už tam jsou, a došlo mi, že tu osobu, která mě zvedla a táhla pryč z bouřky, ještě neznám.

Byla drobná, černovlasá a s nazlátlou pletí. Sundávala si služební klobouk a dávala ho sušit a smála se přitom.

„Báječný den na procházku,“ ozval se jiný správce, který právě nesl matce a Albertovi kouřící šálky kávy. Má zachránkyně se na něj zazubila a vykoukla oknem ven. Děšť bušil do skla, jako by se na nás ještě pořád pokoušel dostat.

„Jo,“ přisvědčila. „Úplně bezvadný.“ Pohlédla na mě a mně to připadalo, jako by mezi námi s tichým šuměním něco protékalo. Byly jsme si podobné, sdílely jsme cosi základního. Ta bouřka nehonila jenom mě; chtěla nás obě.

„Měli byste si dávat větší pozor,“ řekla. „Někteří lidé prostě nejsou stavění pro obcování s přírodou.“

„A co vy?“ vypálila jsem na ni. Lehce nadzvedla jedno rameno.

„Někdo musí být v první linii.“ Pak se představila: „Estrella Almondovarová. Zkráceně Star.“

Řekla jsem jí své jméno, potřásly jsme si rukama. Přinesla mi deku a místo kávy horké kakao. Když mi ho podávala, ztišila hlas: „Už jsi dostala oznámení? Od Asociace?“

„Jo. V osmnácti se mám dostavit před přijímací komisi.“

„No, neměla bys čekat tak dlouho. Snaž se získat nějaké zkušenosti už teď, třeba jako já – tady jsem na praxi. Potřebuješ to. Zatím jsem zažila jenom jednu, že by Park takhle na někoho zareagoval.“

„Na koho?“ zeptala jsem se. Věnovala mi škádlivý úsměv, který říkal *To bys ráda věděla, co?*

„Toho neznáš,“ odpověděla pak. „Jmenuje se Lewis.“

Vrátila se k oknu chaty a pozorovala oheň na hřebeni, ten, který zapálil první blesk. Oheň zablikal, zaprskal, chvíli skomíral a pak uhasl.

Tehdy jsem pochopila. Star nepatřila ke Správcům Počasí, nebyla jako já. Měla moc nad Ohněm.

Od toho dne jsme byly kamarádky. Vlastně ani nevím proč; neměly jsme mnoho společného mimo to, co bylo očividné. Prostě to mezi námi vibrovalo energií. Rezonance na stejné frekvence.

Nakonec jsme se octly ve společném pokoji na Princetonu, sdílely jsme tisíce radostí a tragédií a vítězství. Byla nejlepší přítelkyně, jakou jsem kdy měla, a chvíli se zdálo, že povedeme báječný život hezky pospolu. Chytré, hezké, nadané holky. Dva hrášky v lusu. Dokonalé.

A potom vypukl ten požár v Yellowstonu a pro nás obě se všechno změnilo.

* * *

Zasmušile jsem přemítala, kudy do Oklahoma City. Pravděpodobně nejkratší cesta vedla po connecticutských dálnicích s mýtným, dokud se nedostanu na I-90. To už budu mít větší část dvoudenní pouti za sebou. Káva, kterou jsem do sebe nalila v záchvatu kofeinového abstáku ve čtyři ráno, už byla pouhou vzpomínkou a žaludek mi hlasitým

kručením dával najevo, že to sice bylo báječné, ale káva přece jen neoplývá živinami.

Mám se někde zastavit na jídlo, nebo ujídat ze zbývajících mil? Moje rozhodnutí obvykle závisela na předpovědi počasí, a tak jsem začala zkoušet různé rádiové stanice, až jsem chytila kanál, kde předpovědi vysílali.

Bouře, která mě sledovala už z Floridy, momentálně pustošila východní pobřeží. Viděla jsem temnotu, kupící se na obzoru za mnou, i pruhy konvektivní oblačnosti, lemující supercelu. Právě se začínala otáčet díky Coriolisově síle a mocnému vnitřnímu motoru, založenému na ohřívání a chlazení vody; až svou rotaci dokončí, stane se z ní severovýchodní typ bouře, nejobávanější na východním pobřeží.

Rozhodně jsem nemínila být někde nablízku.

Mohlo by se zdát divné, že prostě nemávnou rukou a bouřky se nezbavím – což by bylo v mé moci. Potíž je v tom, že pan Newton měl pravdu: každá akce vyvolává reakci. Vždycky když Správce zamezí normálnímu průběhu počasí, musí se prebytečná síla někde vybit. Věřte, že byste zaručeně nestáli o to, aby se síla supercely vybila přes vás. Jedná se o energii na úrovni tří nebo čtyř nukleárních výbuchů. Kdybych se pokusila rozptýlit bouřku, která mě pronásledovala, mávnutím ruky a rozdělením větrů (použiju-li biblický výraz), možná by se mi to podařilo – na tomto místě. Možná bych tím ale stvořila největší tornádo na světě, které by se z opačné strany přivalilo přímo na mě. Navíc jsem nepatřila ke Správcům této oblasti... vlastně ani žádné jiné, když se to tak vezme. Už ne.

Ale mezi Správci, kteří ovládají počasí, mě počítali k těm nejjemnějším v historii – v tom smyslu vyznívaly všechny posudky na mou práci. Snad bych s tou bouří někomu, kdo by po mně pátral v Nadhledu, dokázala proklouznout pod radarem. Tedy ne že bych zrovna měla na

vybranou... Nesejde na tom, jak rychle budu ujíždět, tahle bouřka si dala za úkol dostihnout mě. Už si mě očichala.

Nechala jsem rádio hrát, pohodlně jsem se uvelebila v anatomicky tvarovaném sedadle mustanga a broukala jsem si spolu s Jimem Morrisonem, který – legrační věc – zpíval o jezdcích, jenž si osedlal bouři. Při řízení jsem přesouvala – nikoli řadicí páku, ale vzduch nad sebou. Tam ochladit, tu zase ohřát, zpomalit vzestupné proudy rychlé jako výtah, které dodávaly bouři sílu. Byla to jemná, choulostivá práce, musela jsem si být jistá, že změny, které provádím, bouři dostatečně oslabují a nevyvolávají přitom další potíže někde jinde. Mimo to jsem musela postupovat nenápadně. Poslední, co bych si přála, bylo upoutat pozornost místních úřadů.

Zabralo mi asi dvě a půl hodiny, než se mi podařilo zredukovat bouři z fakt agresivního grázla na neškodnou tlakovou níž, což není zase tak dlouho, pokud přitom jedete v mustangu a posloucháte album Doors. Sjela jsem ze silnice a zastavila na parkovišti u malého motorestu jménem Dobrý kafe, vyřadila na neutrál, zavřela oči a opustila tělo, abych si ověřila výsledky svého úsilí.

V Nadhledu svět vypadá úplně jinak. Zvedla jsem ruku k očím a spatřila jemnou krystalickou stavbu, svou studeně modrou auru s nazelenalými záblesky na okrajích – a znepokojivými rudými šmouhami. Červená, to bylo špatné. Červená znamenala potíže. Není divu, že džin ze mě cítil otisk démona.

S tím jsem ovšem teď nemohla nic dělat. V astrální formě jsem vystoupila z auta a obdivovala krystalickou dokonalost mustanga. Ten vůz byl v Nadhledu ještě úžasnější než v obyčejném světě. Měl v sobě opravdu magickou krásu. Jediný pohled na jídelnu Dobrého kafe mě přesvědčil, že tady jíst nechci; tepalo to tam neblahými vibracemi, chvělo se to jako roztřesený žluklý rosol.

Roztáhla jsem paže, které tady nic nevážily, a vznesla se. Při stoupání tu chyběl pocit rychlosti i pocit odporu vzduchu. Lehce, klouzavě jsem se pohybovala vzhůru, pořád nahoru, až jsem rozeznávala zakřivení Země. Z té výše, nahánějící závrať, jsem pozorně zkoumala deformující se spirálu bouře. Ta v Náhledu vypadala skoro stejně jako v reálném světě, jen její energie se místo elektrickými výboji projevovala barevně – v jasných, oslňujících barvách, které cvičený Správce umí správně interpretovat. Usoudila jsem, že už jsem udělala dost. Narušila jsem celkovou rotaci, mihotání blesků nabralo zlaté a zelené odstíny, z vrstev pozitivních a negativních výbojů zbyl jen roztroušený třpyt. Kdybych svůj cíl minula, viděla bych teď rudé záblesky na pozadí podobném fotografickému negativu.

Pustila jsem se a planeta se mi okamžitě vrhla vstříc. Když jsem poprvé cestovala v Náhledu, pěkně mě to vyvedlo z míry, a není divu: vjem z pádu zpátky do vlastního těla je jeden z nejděsivějších pocitů na světě. Teď mi to připadá spíš jako vzrušující jízda. Jo, poslední dobou jsem asi měla v životě málo vzrušení. Nemluvě o randění...

Vrátila jsem se do těla a svět znovu nabyl váhu, tvar a rozměry. Mustang Dalila se opět leskl známou barvou půlnoční modři.

Zakručelo mi v žaludku. Naposled jsem se lítostivě ohlédla na Dobrý kafe a vyjela na silnici.

* * *

Motorest, u kterého jsem nakonec zastavila, vypadal zvenčí velmi podobně jako ten předchozí, ale v Náhledu působil daleko povzbudivěji. Jmenoval se U Věry. Ukázalo se, že Věra už odtud dávno odešla, a majitelka, která tu zároveň obsluhovala, byla energická třicátnice jménem Molly. Její vlasy jevily známky opakovaného intenzivního

domácího barvení a smetanovou plet' by jí mohla závidět leckterá hollywoodská herečka.

„Koláč?“ zeptala se mě s nadějí, když jsem do posledního drobečku zhltnula porci krůtího masa s mačkanými brambory. U Věry se obchody moc nehýbaly; napočítala jsem šest postarších otroků a párek zbohatlíků oblečených podle katalogu L. L. Beana, kteří se ušklíbali nad jídelním lístkem a v životě by je nenapadlo objednat si něco tak středoamerického jako *koláč*. To nakonec rozhodlo.

„Snad si nemyslíte, že mám hlad nebo tak něco?“ zeptala jsem se a vyškrábala vidličkou poslední zbyteček výborné omáčky. Odpověděla mi úsměvem, při kterém se jí udělaly ve tváři doličky.

„Poslední, kdo si tady nedal koláč, byl nějaký slavný advokát z L. A.,“ svěřila se mi. Přejela jsem pohledem prázdný talíř, bohužel už bez krůty a bez omáčky.

„Do takové společnosti bych se dostala nerada,“ prohlásila jsem. „Jaké máte koláče?“

Zvedla jedno obočí. „Vážně chcete celý seznam?“

„Jen ty nejvýznamnější položky.“

Ty položky by zabraly několik stránek i při jednoduchém řádkování. Rozhodla jsem se pro čokoládový.

„Se smetanou, nebo se sněhovou polevou?“

„Prosím vás, jak si z toho mám vybrat? Tak... sněhovou. Ano, rozhodně sněhovou polevu.“

Koláč byl vyšší než většina třípatrových dortů, ohromný, úžasný cukrářský výtvar, který s hustou, krémovou čokoládou chutnal naprosto skvěle. A pro tak křehkou a lahodnou kůrčičku by vážně stálo za to umřít. Nejlepší moučník, jaký jsem kdy jedla. Čestně. Nadhled nikdy nelže, co se týče kvality jídla, a koláčů obzvlášť.

Už při vychutnávání posledních soust jsem vytáhla silniční mapu a znovu prověřila svou trasu. Byla dlouhá, dlouhá a nudná. Zeptala jsem se Molly na dobré podniky po cestě a dostala jsem dvě doporučení. Po návštěvě toalet jsem

se vrátila k autu, plná uspokojení s příchutí čokolády a také s pevným záměrem najít jeden z hotelů řady Holiday Inn, kde mají v televizi kanály pro dospělé a minibar. Člověk se baví, jak umí.

Právě jsem sahala po klice na dvířkách vozu, když mě přepadlo náhlé tušení, podobné jehličkám a špendlíkům, nezaměnitelné a děsivé. Prudce jsem dvířka otevřela a skočila dovnitř. Moje nohy se odlepily od země přesně v okamžiku, kdy z místa, kde jsem předtím stála, se sykotem vylétl blesk, další vyšlehl z oblaků a uprostřed se s příšerným prásknutím spojily. Záblesk mě oslepil. V uších mi ze síly výbuchu zvonilo. V nose mi ulpěl drsný kovový pach ozónu a hlavou se mi honily úvahy, kolik chybělo, aby mě tenhle proud spálil jako pojistku.

Blesk může udeřit z čistého nebe, ale někde na to musí vzít energii, a bouře, na níž jsem nedávno zapracovala, už neměla pro takový výboj potřebnou sílu. Neměla mít takový potenciál – a přesto jsem ho cítila všude kolem sebe, silný kladný náboj v zemi, a záporný, který se právě hromadil nade mnou, v jasném, ale vlhkém nebi.

V Nadhledu se spojovaly elektrony do řetězců a vlnily se na obloze jako průzrační hadi – chladná, tvrdá záře, chystající se k úderu přímo do mě. Dobrý Bože, tohle musí někdo dělat. Někdo opravdu mocný.

Překulila jsem se, shrábla si vlasy z obličeje a viděla jsem, jak zem na místě, kde jsem před chvilkou stála, černá a kouří se z ní. Dveře jídelny byly dokořán a Molly, její hosté, dokonce i ten párek zbohatlíků, se v nich tlačili a vyhlíželi ven. Měli dost rozumu, aby nelezli ven, ale zvědavost jim bránila zůstat v bezpečí uvnitř. Zamávala jsem jim, abych předvedla, že jsem v pořádku, a zkusila jsem přitáhnout dvířka mustanga. Na vnitřní straně se táhl ohořelý pruh shora až dolů. Chudinka moje. Zaváhala jsem, pak jsem opatrně sáhla na jejich kov. Horký, ale už nepálil.

Když jsem je pevně přitáhla, dvířka na protest kvíkla, ale motor nastartoval a řazení fungovalo.

Musela jsem se dostat co nejdál od toho, co se tady dělo. Kromě toho jsem musela napravit škodu, napáchanou vysoko v atmosféře, dřív než všude kolem začnou z nebe šlehat blesky jako modrobílé kobry, bezduché, ale zlomyslné a zuřivé. Vyjela jsem na silnici a pustila se do práce. Pokoušela jsem se obrátit polaritu nabitých částic ve vzduchu nad sebou. Vtip spočívá v tom, že se nesmí změnit všechny, ale jen některé články řetězu, tak aby se porušilo jejich propojení. Vybírala jsem si správné částice podle citu a instinktu, obracela jednu tady, druhou onde, pak jsem zase otočila celý úsek jako lívanec na horké plotně.

Narušit řetězy ničení.

Jenomže částice se vracely zpět do původního stavu a znovu se spojovaly rychleji než myšlenka a hnaly se za mnou a za Dalilou.

Zatraceně!

Dupla jsem na plyn, Dalila poskočila a rozjela se jako o život. Nechala jsem nebe nebem a zaměřila se na vlhkost na silnici pod pneumatikami vozu. Neuměla bych změnit náboj v zemi, ani bych nepoznala, jestli je půda elektricky nabitá, ale ovládat vodu, to *umím*. A na to možná můj nepřítel – ať už to byl kdokoli – nepomyslel.

V posledním zlomku vteřiny před tím, než prostřednictvím řetězce částic udeřil blesk, jsem přehodila polaritu vody a vrhla tak všechnu energii do země.

Kruh se rozpadl a energie se neškodně roztekla všemi směry.

Výčkávala jsem a pozorovala celou akci v Nadhledu, zatímco moje tělo se staralo o řízení mustanga, divoce uhánějícího po vlhké silnici. Sledovala jsem, jak se živé částice, obdařené vědomím, obracejí tam a zase zpátky a s bzukotem se snaží znovu spojit do celistvého okruhu. A pak jsem viděla, jak se navracejí ke svému přirozenému

nahodilému výskytu, když je ten, kdo je předtím ovládal, nechal být.

Zhluboka jsem se nadechla a zjistila jsem, že jsem se pořádně zapotila. Ve voze to bylo nepříjemně cítit.

Stáhla jsem okénko a pokračovala v jízdě. Neodvážila jsem se zpomalit.

* * *

Počasí je něco docela jiného, než si většina lidí myslí. Rozhodně z dlouhodobého pohledu.

Je to dravec. Ve skutečnosti celý svět kolem vás oplývá dravci, které nevidíte a nedokážete vnímat, ovládanými pouze vlastními rozmary – a mocí zhruba jednoho procenta lidské populace. Chcete vědět, proč vyhynuli dinosauři? Jen se rozhlédněte. Neměli žádné Správce.

Vyskytujeme se ve třech základních typech. Lidé, kteří mohou ovládat vodu a vzduch jsou Správci Počasí. Zodpovídáme například za to, aby zuřivé bouře, jaké Země občas rozpoutá, nesmetly veškeré lidstvo z tváře planety. Správci Země lidstvu zase brání v zahájení velkého pochodu ke konečnému vyhynutí tím, že každoročně odvrátí tucty celoplanetárních ničivých katastrof. Správci Ohně potlačují – nebo se o to snaží – sklony naší planety spálit všechno na svém povrchu na křupající popel. Matka Příroda se chová jako schizofrenický vrah a jediné, co stojí mezi vámi a příšernou, bolestivou smrtí, je pár tisíc lidí, roztroušených po celém světě, kteří se jen tak tak drží. Paráda, co? Většina lidí o tom nechce vědět. Kčertu, ani já o tom většinou nechci nic vědět.

Správci jako jednotlivci mají úžasné magické schopnosti, ale Asociace Správců, to je hlavně a především byrokratický aparát. Jistě, sloužíme veřejnosti, zachraňujeme životy, staráme se o dobro všech, a tak dál,

ale pozor, bereme plat, máme pevnou strukturu řízení, rozdělené pracovní povinnosti a bezvadný program péče o chrup. Asi taková organizace jako daňový úřad, totiž kdyby vás daňový úřad chránil před každodenním ohrožením strašlivou smrtí.

V čele Asociace stojí nejvyšší Správci, kteří tvoří Světovou radu (která má kupodivu sídlo v budově OSN v New Yorku, i když obývá patra, kam se návštěvníci obvykle nedostanou). Pod nimi jsou národní Správci, kteří řídí jednotlivé státy, pak následují Správci sektorů, oblastní Správci, místní Správci a jejich štáby.

Nikdo nepředpokládal, že by se kdy mohlo vyskytnout něco mocnějšího než Světová rada Správců, ovšem kdo mohl tušit, že se objeví Lewis, schopný ovládat všechny živly. Lewis prostě nikam nezapadal. Vlastně... přesněji řečeno, zapadl by – až na samý vrchol. Pravý mistr našeho umění, jedinečný a absolutně nedostižný. Nikomu v soukolí obrovského mechanismu Asociace se ta představa příliš nezamlouvala, ovšem nemohli zpochybňovat skutečnost, kterou byl Lewis kdykoli na požádání schopen demonstrovat – jeho moc nad Ohněm, Vodou, Vzduchem a Zemí. Nějakou dobu po onom incidentu s hochy ze studentského bratrstva ho drželi v ústraní jako pokusného králíka. Byl obklopen lidmi, kteří se ho zoufale snažili ovládnout, popřít jeho schopnosti, pochopit je nebo ho zastavit. Někteří ho chtěli uctívat, jiní zničit. A pár si jich prostě řeklo o autogram.

Pokoušela jsem se zjistit, co se s ním děje, jenomže jsem byla obyčejný učeďník, i když, jak se všichni shodovali, slibný a nadaný. Neexistoval způsob, jak se dostat k informacím o rozhodnutích na úrovni Světové rady. Ovšem nakonec – tedy podle mého odhadu – dospěli k rozhodnutí, že bude pro všechny bezpečnější, když Lewis zmizí.

Myslím, že se ho pokusili zabít. Vlastně ještě hůř. Byli tak neschopní, že to nesvedli.

Prostě, kdekdo věděl, že Lewis jim z té klece utekl. Zmizel společně se třemi – považte, *třemi!* – vzácnými lahvemi s džiny, které vzal z trezorů Asociace. Šup, a bylo to. Zločin století, spáchaný nejhledanějším mužem na světě.

Od té doby – stalo se to před sedmi lety – po Lewisovi pátralo hodně lidí. A teď jsem mezi ně patřila i já.

* * *

Blesky z čistého nebe. Bezva. Někdo se mě pokouší zabít. *A pěkně úporně.* To pro mě představovalo novou, zvláštní a ne právě vítanou zkušenost.

Dost možná – spíš pravděpodobně – to mělo něco společného s chlapíkem jménem Zlý Bob Biringanine. Zlý Bob byl necelé dva dny po smrti a já se účastnila jeho posledního velkého finále, tudíž jsem si uměla představit, že mě za to budou činit zodpovědnou. Snad bych měla mizivou šanci vykroutit se z obvinění, kdybych předstoupila před radu Správců – pokud bych se k nim vůbec dostala – a přednesla jim svou verzi... a kdybych to udělala se značkou démona na těle, no, to by byla pěkná šou. Mohla bych vysvětlovat donekonečna, stejně by mi nevěřili.

A i kdyby mi nakrásně uvěřili, nemohli by mi pomoci.

Jen jsem se zoufale modlila, aby to dokázal aspoň Lewis. Hlavní problém byl dostat se k němu dřív, než se někdo jiný dostane ke mně.

Možná, že ten blesk měl představovat něco jako oficiální varování od Správců. V tom případě jsem v tom byla zahrabaná až po uši a nikde žádná lopata. Nutně jsem potřebovala zjistit, o co jde, než podniknu další kroky. Zнала jsem uvnitř organizace jen jednoho člověka, kterého jsem se mohla zeptat. Našla jsem mobil, zkontrolovala nabití – jedna tenká čárka – a navolila číslo.

Paul to zvedl na první zazvonění.

„Ježíši Kriste, doprdele, Jo, cos to provedla?“ Byl to řev, ne normální otázka; se škubnutím jsem odtáhla telefon od ucha, načež jsem ho opatrně vrátila zpátky. „Zasranej příval energie, bublina větší než New Jersey, a rovnou uprostřed mýho sektoru! A neříkej, žes to nebyla ty, já tvůj styl poznám!“

„Nebyla jsem to já. Totiž, *mířilo to* na mě, ale já to nespustila,“ bránila jsem se a čekala na další výbuch. Paul Giancarlo byl fajn chlap. K jeho povaze patřila spousta povyku, ale bez opravdové zuřivosti; na hocha s vazbami na Rodinu – míněno Cosa Nostra – byl překvapivě milý. Ovšem teď jsem se nacházela v jeho sektoru, kde byl pánem Počasí on, a věděla jsem, že svou odpovědnost bere velmi vážně. Kdybych ohrozila lidské životy hrozně by ho to rozzlobilo.

Paul šéfoval asi stovce oblastních a místních Správců a jeho kus světa sahal odkudsi od Montpelier až po Filadelfii v Pennsylvanii. Měl dost prostředků na to, aby mi pořádně znepříjemnil cestu – Paul dokázal provádět velké věci v malém měřítku. Mohl například přivolat monzun a zavěsit ho přímo nad moje auto, aby mě sledoval, kamkoli bych se pohnula. Kdyby chtěl, mohl by mě v oblačném víru přenést až někam do země Oz. A na tohle jsem neměla čas. Kromě toho spory mezi Správcí ještě nikdy nikomu nepřinesly nic dobrého.

„Hledají tě,“ řekl už klidněji. „Mám dojem, že to beztak víš, když ses tak vypařila.“

„Nojo, neměla jsem zrovna na vybranou,“ odpověděla jsem.

„Jasně, s obviněním z vraždy není divu,“ přitakal.

„To nebyla žádná vražda! To...“ Kruci, neznělo to právě přesvědčivě. „To byla sebeobrana.“

Zavrčel. „Víš, Jo, ani před normálním soudem obvyčejně sebeobrana neobstojí, zvlášť když oběť byla třikrát starší než ty a neozbrojená.“

„Jako by Správce byl někdy bezbranný! Mluvíme o Zlém Bobovi, chápeš? Nejde o bezmocného staříka, kterého jsem klepla po hlavě kvůli peněžence.“

Povzdechl si, v telefonu to zarachotilo. „Měl spoustu přátel. Mocných přátel. Co tě to sakra popadlo? Teda, já vím, že to byl pěkný hajzl, ale muselas kurva zničit celý jeho barák i s ním uvnitř? A to nemluvíme o té zasrané bouřce, kterou jsi umíchala, co mířila rovnou k tobě jako řízená střela!“

Nechtělo se mi o tom mluvit. Ohledně Zlého Boba a událostí na Floridě tady bylo až moc věcí na vysvětlování. „Nechme to na později. Nejdřív tohle. Někdo po mně hodil bleskem. Mimo všechny předpovědi.“

Ozvalo se dlouhé, významné hvízdnutí. „Takže tím se mi tady tak posralo počasí. Povídáš, že ho někdo vrhnul přímo po tobě? Speciálně po tobě?“

„Jo, povídám, že ho zatraceně dobře zaměřil. Docela ráda bych věděla, kdo to byl. Bylo to... no, oficiální?“

„Jako jestli to někdo předem domluvil se mnou? To teda sakra nedomluvil. Na to vem jed, že to nepřišlo normální cestou shora.“ Na chvilku se odmlčel, skoro jsem slyšela, jak přemýšlí. „Hele, Jo, tohle vypadá blbě. Měla by ses stavít u mě v Albany. Cestu znáš.“

Zнала jsem ji. „Paule?“

Porozuměl otázce, dřív než jsem ji stačila vyslovit. „Neudám tě, zlato. V naší rodinné historii se tohle nikdy nedělalo.“

S tím zavěsil. Ještě chvíli jsem svírala telefon a snažila se rozhodnout, co dál, ale ve skutečnosti jsem neměla jinou možnost. Paulovo pozvání byl v podstatě zdvořile formulovaný rozkaz.

Přiměla jsem mustanga ještě o kousek zvýšit rychlost, až ručička na tachometru poskočila, a mazali jsme do Albany.

Paula jsem poznala v osmnácti, když mě oficiálně přijali mezi Správce. Přijetí se konalo v hotelu z řetězce Holiday Inn u Sarasoty. Dostala jsem instrukce, kdy přesně se mám dostavit, všechno pěkně v úředním dopise, a většinu cesty jsem strávila otíráním zpocených dlaní a přáním, abych nemusela zastavovat u hotelu, mohla prostě jet dál a zmizet. Jenomže Správci se vyjádřili ohledně mé přítomnosti zcela jasně. Nikdo mě o nic nežádal; byl to příkaz. Dopis mimo jiné naznačoval, že by mi mohli nejen značně nepříjemnit život, ale také ho velmi ošklivým způsobem ukončit.

Takže jsem vešla do toho malého, slušného hotýlku a přečetla si na tabuli přehled akcí, které se konaly v konferenčních místnostech. **Schůze výboru Culliganovy společnosti.** To nebude ono. **Spolek pěstitelů růží.** Ne, asi ne. **Výzkumný ústav meteorologický.** Tohle bude ono. Ještě jednou jsem si uhladila sukni a zatoužila jsem, abych si bývala oblékla něco praktického a konzervativního. Pak jsem vykročila a připadalo mi to jako cesta k šibenici. Dveře byly zamčené, zaklepala jsem.

To bylo poprvé, kdy jsem se setkala s Paulem. Udělal na mě dojem. Otevřel mi a já na vteřinu ztuhla a nemohla myslet na nic jiného, než *Bože, ten je úžasný!* A on mi to nijak neulehčil, protože rozšířil oči a věnoval mi ten rychlý rentgenový pohled, který se některým mužům tak skvěle daří. Paul měřil asi šest stop, měl snědou pleť, tmavé vlasy a na tváři strniště podle poslední módy. Na jeho postavě buď pracoval hodně drahý osobní trenér, nebo mimořádně příznivé genetické vybavení.

„Joanne Baldwinová?“ přeptal se ještě ve dveřích. Když jsem přikývla, dodal: „Jdete pozdě.“

Jeho hlas se nehodil k tělu; byl hluboký a chraptivý, drsný. Ale možná k němu naopak sedl až moc dobře,

protože jsem cítila jeho vibrace v místech, která obvykle nereagují na pouhý hlas. Namáhavě jsem polkla a zadoufala, že se mi nohy příliš netřesou, načež jsem ho následovala dovnitř.

Ze sedmi přítomných byl Paul zdaleka největší hvězda, co se týká vzhledu, to ovšem nic neznamenal; od první minuty jsem vnímala obrovský potenciál moci, až mě brnělo v páteři. Hezký nebo ošklivý, každý z těchto lidí by byl schopen zničit celé kontinenty.

Muž v čele dlouhého stolu vstal. Byl už postarší, měl nevýrazný obličej a pohled jeho šedých očí byl vřelý asi jako leštěný mramor. Tehdy jsem to nevěděla, ale právě jsem poprvé spatřila muže, který řídil počasí na celém území Spojených států, muže, jací se obvykle nezajímají o schopnosti nějakého děvčátka z Floridy.

„Joanne Baldwinová,“ pravil tónem jakéhosi oficiálního představení. Přikývla jsem a musela jsem se bránit nutkání uklonit se, což by v minisukni dopadlo katastrofálně. „Jmenuji se Martin Oliver. Právě jste se seznámila s Paulem Giancarlem...“ Pokývnutí od toho parádního hřebečka. „Dovolte, abych vám představil zbytek společnosti.“

Bylo to něco jako Kdo je kdo v oboru Důležitých lidí. Státní Správci z Texasu, Arkansasu, Montany. Marion Bearheartová, americká Indiánka s vlídnýma očima a aurou tak silnou, že by s ní mohla rozbít sklo... a státní Správce Floridy, Bob Biringanine. Bob byl malý chlapík, irský typ s trvalým ruměncem ve tváři, jemnými bílými vlasy a ocelově modrýma očima. Nelíbila jsem se mu. Poznala jsem to hned z jeho prvního znuděného pohledu.

„Posaďte se,“ vybídl mě Martin Oliver a sám mi to předvedl. Opatrně jsem se složila na černou rozskřípanou židli. Všichni na mě civěli. „Kávu?“

„Ne, děkuji,“ vypravila jsem ze sebe. „Víte, já totiž vážně nevím, proč...“

„Jste tady proto, abychom vás buďto přijali mezi sebe, nebo vás zbavili vaší moci,“ prohlásil Bob. „Někdo jako vy je příliš nebezpečný, aby mohl jen tak volně pobíhat po světě.“

Martin Oliver po něm šlehl svým studeným šedým pohledem, ale Bob ten náraz zřejmě vůbec nepocítil. Snažila jsem se vymyslet, co na to říct. Nic mě nenapadlo. Bob – přezdívali mu Zlý Bob, jak jsem se později dověděla – prohrábl papíry před sebou a našel v nich něco, co ho očividně zaujalo. Neviděla jsem, o co šlo.

„Před rokem došlo k jedné bouři,“ řekl. „Stáhla jste ji k vašemu domu.“

Aha, tohle. Myslela jsem si, že si toho nikdo nevšiml. Už zas jsem měla úplně okoralé rty a sucho v puse. „Musela jsem,“ vysvětlila jsem mu. Znělo to dětsky a tlumeně. Bob mě probodl očima, jako by napichoval na špendlík nějaký hmyz.

„Musela?“ opakoval a vyměnil si pohled s ostatními. „Prokrista, děvče, chápete vůbec, co jste provedla? Váš zásah dodal bouři sílu. To, co vašemu domu způsobilo jen drobné škody, nakonec zničilo šest dalších. Kvůli vám. Kvůli nedostatku zodpovědnosti.“

Neměla jsem o tom ani tušení. Tehdy jsem myslela, že jsem to udělala správně. Opatrně. Přesně. Představa, že bych mohla způsobit škody na jiném místě, mě úplně zaskočila.

„To je trochu tvrdé,“ ozvala se Marion Bearheartová. Opřela se na židli a prohlížela si mě. „Všichni jsme tu a tam provedli nějakou hloupost, Bobe. To přece dobře víš. Paul loni vyklopil na záplavové území místo letního deštětku sedmnáct palců vody. Kolik domů to spláchlo, Paule?“

„Pět,“ zavrčel Paul. „Jsi hodná, že to při každé příležitosti připomínáš.“

Zlý Bob ho ignoroval. Upíral zrak přímo na Marion. „Paul ale nenechal nikoho zahynout.“

Málem se mi zastavilo srdce. Kolem stolu zavládlo ticho. Bob zašustil papíry a vytáhl novinový výstřižek. „V troskách domu zůstala devětadvacetiletá Liza Gutierrezová a jedenatřicetiletý Luis Gutierrez. Jejich tři děti ve věku od dvou do devíti let se s pomocí sousedů zachránily, než se dům zřítil.“

Připadalo mi, jako by někdo četl můj nekrolog. Pokusila jsem se polknout, ale nešlo to. Sklopila jsem oči na desku stolu z napodobeniny dřeva a zamrkala, abych zahнала slzy. *To jsem nevěděla To jsem nevěděla To jsem nevěděla.* Mantra bezmocných.

Promluvil hluboký chraplavý hlas. „Hovadina.“ Vzhledla jsem. Paul upíral na Boba hněvivý pohled. „No tak, Bobe, odklonila tu bouřku, jasně, a nevzala v úvahu směry a rychlost větru, ale stejně to nebyla nejhorší práce. To ty sis neověřil změněné podmínky, než jsi zahájil snižování základny mraků v mezosféře. Chceš hodit vinu na někoho jiného, ale měl bys přiznat taky svůj podíl. Proboha, lidi občas zahynou. Nebýt nás, na celém pobřeží Atlantiku by se válely hromady mrtvol, to ti přece musí být jasné. Někdy člověk nezachrání ani vlastní kůži. Však to dobře víš, zrovna ty to moc dobře víš.“

„Paule,“ řekl Martin Oliver tiše. „To stačilo.“

Paul zmlkl. Zlý Bob zaklapl složku, Martin Oliver pro změnu otevřel svoji.

„Joanne Baldwinová. Nejspíš bychom si měli pohovořit o těch nejzákladnějších věcech. *Chcete se stát Správcem?* Není to právě snadný život, není to právě vysoce oceňovaná práce. Nikdy se vám nedostane slávy, a i když zachráníte spoustu lidských životů, nikdo vám neprojeví vděčnost, nikdo vás ani nepozná. Čeká vás ještě minimálně šest let výcviku, než se stanete plnoprávnou členkou štábu Správců.“ Jeho šedé oči mě nezaujatě zkoumaly. „Někteří lidé na to nemají povahu. Pokud tomu dobře rozumím, máte sklon nejdřív jednat a pak přemýšlet.“

Navlhčila jsem si rty. „Občas.“

„Co myslíte, za jakých okolností je přípustné použít moc, která vám byla dána? Kdybyste se například chtěla zbavit prudké bouře?“

„Kvůli... záchraně životů?“ Nikdo mě předem neupozornil, že mě čeká zkouška. Do háje.

Martin si vyměnil pohled se Zlým Bobem. „A co třeba záchrana majetku?“

„No... To ne.“

„Ne?“ Martinovo obočí se zvedlo, oči se mu tím jakoby zvětšily. „Neexistuje případ, kdy by záchrana něčeho vlastnictví měla přednost před životy?“

Zrychlil se mi tep, srdce mi bouchalo, až to bolelo. Nemohla jsem polykat, v hrdle mi něco překáželo. „Ne, neřekla bych.“

„Co kdyby se třeba jednalo o budovu nukleárního reaktoru, jehož zničení by způsobilo daleko větší ztráty na životech?“

Jejda. To by mě nenapadlo.

„Nebo kdyby šlo o dodávku potravin v zemi plné hladovějících lidí? Zvolila byste záchranu takového majetku, nebo životů, i když by kvůli jejich záchraně později zahynulo mnohem víc lidí?“

„To nevím,“ špitla jsem. Ruce se mi třáslly. Sevřela jsem je do pěstí. V té chvíli protal ticho v místnosti Bobův smích.

„Neví. To je typické. Tak to dneska chodí – máme k dispozici děti, které si nemusely vydělávat na živobytí a rozhodovaly se leda tak mezi televizními kanály. Vy jí chcete svěřit moc nad životem a smrtí?“ Odfrkl si a hodil mou složku doprostřed stolu. „Mně to tedy stačilo.“

„Počkejte!“ vyhrkla jsem. „Promiňte. Nerozuměla jsem.“

Marion Bearheartová na mě pohlédla z druhé strany stolu, v hnědých očích měla soucit. „A teď už tomu rozumíte, Joanno?“

„Jistě,“ zalhala jsem. „Zachránila bych reaktor. A... jídlo.“

Kolem stolu znovu zavládlo ticho. Zlý Bob vstal. Nikdo se s ním nepřel, nikdo nepohnul ani svalem, když zvedl ruce do výše ramen.

Nad našimi hlavami se začal rýsovat mrak. Nejdřív to byl jen opar, který se držel u stropu jako mlha, ale postupně houstl a nabýval určitějšího tvaru. Cítila jsem, jak nasává vlhkost, palivo své moci.

„Hej,“ řekla jsem, „tohle...“

Vzduchem přeskočila jiskra síly, přelétla postupně mezi jednotlivými Správcí a skončila v oblaku. Nakrmila se jejich energií, vytáhla ji z nich. Bylo to... Bylo to... živé.

Zlý Bob mě ostražitě sledoval těma děsivýma, chladnýma očima. „Raději s tím něco udělejte,“ poradil mi. „Nevíte, jak dlouho tady vydrží jen tak klidně viset.“

„A co jako?“ vyjekla jsem. Nevybavovala jsem si, kdy jsem vlastně vstala, ale teď jsem stála vedle židle a ustupovala. Tolik síly v jedné místnosti – ta neovládaná, neurčitá hrozba – ten pocit, že mrak nade mnou *myslí*...

Cítila jsem, jak ve mně něco cvaklo, jako by se otevřel nějaký kanál, a z oblaku nahoře se vytrhlo cosi horkého a mocného a vrhlo se to na mě. Neměla jsem čas na úvahy, musela jsem okamžitě *reagovat*.

Natáhla jsem se do mraku a roztrhla ho. Žádné parádičky, žádné jemné zacházení, jen syrová síla – a ta síla se uvolnila a projevila se jiskřením statické elektřiny kolem každého kovového předmětu. Sklo se třísťilo. Voda v karafě na stole začala vřít a se sykotem se změnila v páru.

Přikrčila jsem se v koutě a choulila se tam, dokud nebylo po všem a v místnosti se vyjasnilo a nastalo ticho.

Bylo velmi, velmi ticho.

Vzhlédla jsem a viděla, jak tam všichni sedí s rukama na stole. Nikdo se nepohnul ani o píd'. Marion se zvedla první, přešla ke krytému pojízdnému stolku a vytáhla z něj tlustou

osušku. Pustila se do utírání vody na stole. Kdosi jiný – patrně Správce Ohně – spravil pojistky a zapnul elektřinu. Až na pár spálených míst kolem zásuvek všechno vypadalo normálně.

Zlý Bob se opřel na židli, pohodlně se nahrbil a podepřel si bradu pěstí. „No prosím,“ řekl spokojeně. „Je nebezpečná.“

„Souhlasím,“ přidal se odměřený knihovnický týpek z Arkansasu. „Něco tak nezvládnutého se málokdy vidí.“

Martin Oliver potřásl hlavou. „Má spoustu síly. Sami víte, jak vzácné jsou takové talenty.“

Postupně se všichni kolem stolu vyjadřovali k mé neschopnosti či naopak užitečnosti. Marion Bearheartová byla pro mě a s ní ještě dva další. Když došlo na Paula Giancarla, zvedl se, přistoupil ke mně a pomohl mi vstát. Držel mě za ruku, dokud se nepřesvědčil, že neomdlím a nesvalím se na podlahu.

„Máte ponětí, o co tu jde?“ zeptal se. „O čem teď rozhodujeme?“

„Jestli mě přijmete mezi Správce,“ odpověděla jsem.

S laskavým výrazem zavrtěl hlavou. „Jde o to, jestli vás necháme *naživu*. Když teď řeknu, že nejste schopná výcviku, vezme vás Marion k sobě a spolu se svými lidmi se pokusí zbavit vás moci, aniž by vás přitom zabila. Někdy se to podaří. Někdy... ne tak docela.“

Pokud doufal, že mě vyděsí, povedlo se mu to dokonale. Chtěla jsem něco říct, ale vážně jsem neměla sebemenší představu, co. Až dosud jsem všechno jenom kazila. Možná bude nejlepší držet hubu.

Konečně se usmál. „Nechystáte se škemrat?“

Jen jsem zakroutila hlavou.

„Aspoň něco,“ řekl a otočil se k Martinu Oliverovi. „Já ji беру. Když to nezvládne, moje chyba. Ale myslím si, že jednou z ní bude zatraceně dobrý Správce Počasí.“

Martinovi zacukalo v obličeji. „Zatím to tak nevypadá.“

„No jo, kdo z nás uměl všechno už v osmnácti?“

„Třeba ty,“ namítl Martin. „Nebo já.“

Paul pokrčil rameny. „My byli zasraný malý géniové, Marty. A neměli jsme ani polovinu moci, jakou dostala do vínku tahle holka.“

„To je právě to, co mě děsí,“ ozval se Zlý Bob. „*Přesně toho se děším.*“

Byla jsem přijata mezi Správce poměrem hlasů čtyři ku třem.

* * *

O dvě hodiny později jsem dorazila do Albany. Není to špatné město – pohledné, historické, malinko zchátralé, ale pořád ještě představuje ten typ bydlení, vhodný pro děti a pejsky, na jaký jsou lidé pyšní. Možná je o chloupek menší, než by si zdejší obyvatelé přáli, když uvážíme, že jde o hlavní město státu a tak dál. Zastihla jsem ho v půvabném ročním období – všude kvetlo neuvěřitelné množství rudých a žlutých tulipánů, jako sametové ohnivé prstence vlnící se ve větru kolem stromů nebo jako husté řady v zahrádkách před domy. Projela jsem průmyslovou zónou kolem Erijského kanálu, mezi úzkými honosnými domy, jejichž verandy byly zašedlé od sazí, a odbočila směrem k jihu, přes Hamilton až do městské čtvrti, která se – docela příhodně – jmenovala Zámky.

Paul bydlel v domě, který mohl stát dobrého čtvrt milionu – pohodlně rozvrženém, s rozlehlým trávníkem a vzadu s altánkem jako z krajkoví s vyhlídkou do růžové zahrady. Zahnula jsem na příjezdovou cestu a zaparkovala mustanga, nechala jsem motor s bručením zhasnout a malinko se porozhlédla kolem v Nadhledu.

Vzápětí jsem si skoro přála, abych to nebyla udělala. Po éterické stránce byl Paulův dům skutečný hrad, a mám na

mysli opravdový hrad, opevněný, s cimbuřím, vlajkami a střilnami. Vlastně to bylo docela přirozené, Paul vždycky patřil k rytířům, tedy v tom válečném stylu, starodávný typ krvavého bojovníka s mečem. A sektor pro něj představoval jeho panství. Paulův svět, zřetelně rozdělený na černou a bílou. Špatná zpráva pro hosta jako já, poslední dobou převážně v šedých barvách, které šedly stále víc.

Klesla jsem zpátky mezi tulipány a dórské sloupy v průčelí. Přední dveře se otevřely, Paul zamířil ke mně. V Nadhledu mohl působit jak chtěl rytířsky, ale tady, v reálu, vypadal jako pravý italský hřebec – silný, svalnatý, s přímo božskou stavbou kostí. Pořád měl na tváři strniště, ale já už dávno zjistila, že u něj je to trvalý stav. Před pár lety překročil čtyřicítku, ale vůbec ho to nezpomalilo, a ksakru, i teď byl úžasný.

A naneštěstí právě teď pořádně rozzuřený – na mě.

„Vypadni z auta,“ ukázal mi palcem. Stáhla jsem okénko ruční klikkou. „Ještě ne.“

Nasupil se. „Proč ne, sakra? Copak mi nevěříš?“

„Podívej se na dvířka,“ doporučila jsem mu. Rýha, vypálená bleskem, nevypadala na Dalile zrovna hezky. „Hele, když jsem naposled vylezla ven, někdo mě zkusil usmažit i s botama od Stuarta Weitzmana. Podruhé už nechci naletět.“

Paulův vztek se poněkud zmírnil, když viděl jasný důkaz. Ale protože to byl Paul, neprojevil úžas ani účast, ovšem na druhé straně ani nepoložil žádnou z těch ožehavých citlivých otázek. „Jsi vyděšená,“ prohlásil.

„Jasně že jsem. Ty bys byl taky.“

„Co? Myslíš, že bych nesvedl zneškodnit jeden mrňavý blesk?“

„Řekněme, že bych radši, abys měl pod sebou čtyři gumové pneumatiky, až to budeš zkoušet. No tak, Paule, pojď dovnitř a promluvíme si tady. Pohodlné posezení, vinylové potahy...“

Zavrčel. „Víš stejně dobře jako já, že gumové pneumatiky toho proti půl milionu ampérů moc nesvedou.“

„Ne, ale tohle auto má ocelovou kostru. Neroztaví se jako ta plastová popelnice, co v ní jezdíš.“ Ukázala jsem bradou na zaparkovaný poslední model Porsche.

Zatvářil se ublíženě. „Nemluv tak o Christině. S ní bych ti mohl dát náskok pěti vteřin a stejně bych tě převálcoval.“ Konečně si povolil úsměv a to mě zahřálo jako ohýnek. Už jsem ztratila přehled, kolikrát jsme si povídali o autech, probírali jemné detaily oprav, žvatlali o tom, kdo by vyhrál pomyslné rychlostní závody. „Ježíš, Jo, tak rád tě vidím. I přes všechny ty zatracené pitomosti. Poslyš, pojď dovnitř. Slibuju, že se ti nic nestane.“

„Nezlob se, Paule, ale já ti nemůžu úplně důvěřovat, chápeš? Jsi až moc nahoře v našem potravním řetězci, abys nevěděl, jak zní rozkaz: zadržet mě za účelem výsledku.“

„Jasně, dostal jsem oběžník,“ kývl. „A chci slyšet tvoji verzi.“

„To jsi nejspíš jediný.“

„Ne, nejsem jediný. Možná si myslíš, že jsi v tom úplně sama, děvče, ale nemusíš být. Máš přece přátele. Je čas spoolehnout se na ně. Mít trochu důvěry v celý systém.“

Tolik bych si to přála – Bůh ví, jak moc! Kéž by to byla jen otázka výsledku a smrti. Jenomže otisk démona celé záležitosti dával dočista jiný rozměr.

„Oukej, když teda Mohamed nejde k hoře... tak jo,“ pravil. „Otevři mi.“

Otevřela jsem dveře na straně spolujezdce. Obešel auto a nasedl; péra se pod jeho vahou zatřásla. Paul nebyl žádný strízlík a připadal mi nepohodlně vmáčkнутý do sedadla, takže jsme museli trochu zápolit s nastavením, aby se mu nepřiškrtil krevní oběh, když už si nemohl natáhnout nohy.

Vůně, která naplnila prostor ve voze, byla teplá, sexy, a důvěrně známá. Přičichla jsem si k němu a zvedla obočí.

Paul zčervenál v obličeji. „Prokrista, to je jen voda po holení, jasný? Po obědě mám rande.“

„Ta se má,“ řekla jsem. „Tak tedy, kdo se mě to snaží zabít?“

„Kdyby to bylo tak jednoduché,“ povzdechl si a ošil se. „Ježíš, co by ti udělalo, kdybys to dala kapku přechalounit? Cítím samý péra, žádný polstrování.“

„Jasně, tvůj tlustý zadek si zvykl na luxusní výtvary německé řemeslné dokonalosti.“ Beztak jsem věděla, že není nervózní z nějakých pružin v sedadle. „No tak, Paule, určitě si o tom něco myslíš!“

„Dost lidí mělo Zlého Boba rádo. Osobně jsem ho považoval za obrovskou osinu v zadku, ale to je můj názor. Jako Správce byl ohromnej, o tom není pochyb.“ Paul pokrčil rameny, sklopil pohled na vlastní velké, silné ruce. „Vím, že vy dva jste spolu moc nevycházeli.“

O tom bych mohla leccos vyprávět – a zoufale jsem toužila o tom vyprávět –, ale tohle nebyl správný čas ani místo; ostatně jsem nemohla tušit, jestli by to Paul vůbec pochopil. V jeho světě byly věci jednoduché. Moc bych si přála v takovém světě žít.

„Musíš mi říct, jak se to tehdy semlelo,“ řekl, když viděl, že mi není do řeči. „Je to důležité. Pokud se nechystáš přiznat vinu, musíš si promyslet nějakou obhajobu. Mohl bych ti pomoci. Já ti přece *chci* pomoci.“

„Nejde to.“

„Jo.“ Natočil se v sedadle, pružiny zaskřípaly. Podíval se přímo na mě. Všechno měkké se z jeho očí vytratilo, zbylo v nich jen jasné, nezaměnitelné varování. „Musíš. A to ti teď neříkám jako přítel, ale jako Správce. Jestli se nevzdáš a nezačneš konečně vyprávět svou verzi, pak si buď jistá, že po tobě půjdou. Nemůžeš jen tak pobíhat na svobodě, když zemřel jeden z nejmocnějších lidí na světě.“

„Zavoláš na mě Speciální komando?“ To býval náš soukromý žertík. Útvar, jemuž velela Marion Bearheartová,

neměl žádný oficiální název, ale jednalo se o jakýsi právní systém toho našeho mizerného malého světa. Tiše se zbavit problému. V klidu provést akt spravedlnosti, když je to potřeba. Žádné vězení, žádná porota, jenom vlídný poslední soud popravičího.

Hleděl mi pevně do očí. „To nemusím, jak víš. Najdou tě. Už jsou ti na stopě.“

Napadla mě taková ošklivá, studená myšlenka. „Myslíš, že ten blesk...“

„Myslím, že to mohlo být varování, Jo, ať už to přišlo od Komanda nebo ne. To, do čeho ses zapletla, je moc vážná věc. Nezkoušej si z toho dělat srandu. Tentokrát ne.“

Natáhl se a vzal mě za ruku, a i při tom jemném dotyku jsem věděla, že by mi ji se svou fyzickou silou mohl zmačkat jako papír. Kdyby mě Paul chtěl zadržet, nebyla by to pouze výzva – leda bych s ním chtěla bojovat v éterickém světě. Což mi připomnělo Zlého Boba. Cítila jsem, jak mi tělem prochází vlna nevolnosti. Celá jsem se roztřásla.

„Zůstaň,“ řekl Paul. Pořád ještě to znělo jako prosba.

„Neříkals, že máš rande?“

„To může počkat.“ Prohlížel si mě tím svým způsobem s přivřenými víčky, který mi pěkně žhavil hormony. A ke všemu to moc dobře věděl. Kdybych zůstala, dostala bych se do dalších potíží, tak či onak. „Nevěřím, že bys udělala něco špatného. Myslím, že Zlý Bob dostal své pověsti, pak se mu věci vymkly z ruky – bylo to tak nějak?“

„Tohle já nemůžu.“ Vytrhla jsem mu ruku. Paul na mě pořád upíral velké hnědé oči s přemýšlivým výrazem. Svrástil obočí. Vůně vody po holení mi připomněla, že jsem ho chtěla políbit, a radši jsem se ponořila hlouběji do sedadla, abych nemohla tak snadno podlehnout pokušení, abych neviděla, jak mu sluneční paprsky kloužou po lících kostech a mění jeho pleť ve zlato. Bože, jak já potřebovala trochu útěchy. Strašně jsem toužila po někom, kdo by všechno... vyřešil.

Jenomže mi bylo jasné, že někoho takového stěží najdu – mimo sebe.

„Potřebuješ, abych ti pomohla se stabilizací systému?“ změnila jsem téma. Ten úder blesku nejspíš rozerval jeho opatrné manipulace na cucky a v počáslí to muselo nadělat pěkný zmatek, i když to ještě nebylo vidět pouhým okem. Potřásl hlavou.

„Už na tom makají tři moji lidé. Čím mň do toho budeš šťourat z éterika, tím líp,“ prohlásil. „Vůbec, drž se sakra dál od Nadhledu. Obzvlášť jestli hodláš pokračovat tímhle stylem. Záříš jako lampa.“

„Nemám na vybranou, Paule. Musím pokračovat.“

„Mohl bych ti to zarazit, víš.“

„Já vím.“ Naklonila jsem se dopředu a políbila ho. Překvapilo ho to. Za pár vteřin se ale jeho plné, smyslné rty pod mými rozehřály. Představa toho polibku byla fajn, skutečnost ještě lepší. Když jsem se odtáhla, měl v hnědých očích nepřítomný pohled, ale pak mžikl a oči se mu vyjasnily. Tolik k mým schopnostem omámit muže...

„Ježíši,“ vydechl.

„Zas tak skvělé to nebylo,“ namítla jsem. Ale on nežertoval. Teď na mě upíral zrak a oči se mu rozšířily ještě víc. Už viděl.

„S tebou není něco v pořádku,“ řekl. „Nedokážu to rozeznat, ale tvoje aura zčervenala. Barva krve, Jo. Ty víš, co to znamená.“

Když jsem se podívala sama na sebe, viděla jsem, jak se mi v hrudi přímo nad srdcem svíjí otisk démona. Prodíral se níž. Soustředila jsem se a s námahou jsem jeho postup zarazila, ale dlouho to nevydrží. Vzhlédla jsem a spatřila Paula v Nadhledu, přímo před sebou – v zelené, zlaté a modré barvě, a všechny v dokonale sytých odstínech. Viděl to. Musel to ve mně vidět.

Zpátky v reálném světě řekl jen: „Jsi nemocná?“

Chtěla jsem mu to říct. Nechápala jsem, proč to ve mně neobjevil, ale strašně jsem potřebovala, aby to věděl, aby mi *pomohl* dostat tu věc pryč. Celá jsem se třásla touhou svěřit se mu.

A nemohla jsem si to dovolit. Právě tohle byla věc, jakou by nikdy nenechal uniknout.

„Nemocná,“ přisvědčila jsem.

„Pomůžu ti. Prosím. Zavolám Marion, ta to určitě zvládne...“

„Ne!“ Odmítnutí ze mě vylétlo takovou silou, až jsem cítila, jak ho udeřilo jako facka. S obrovským úsilím jsem ovládla svůj hlas. „Ne, nezvládne. Nikdo to nedokáže, chápeš?“

Nespouštěl ze mě zrak, zkoumal mě. Případalo mi, že musí tam v hloubce vidět temný stín otisku. Ne, tohle jsem nemohla riskovat.

„Musím už jít,“ řekla jsem. „Udáš mě?“

V autě bylo tak ticho, že jsem slyšela tiché cinkání a praskání, jak pomalu chladl Dalilin motor, a také rychlý tep vlastního srdce. Někde v dáli zaduněl hrom. Paul zvedl ruku a jedním silným prstem se dotkl mé tváře, pohladil mě po lícni kosti, a potom klesl zpátky do sedadla, jako by si přál, aby to býval nikdy neudělal.

„Nemám v úmyslu zavolat na horkou linku, aspoň ne hned teď. To pro tebe udělám. Ale oba víme, že tě Marion se svými lidmi najde. A když ne, tak mě Rada požádá, abych se přidal k lovu, a pak tě dostanu, zlato. Ty víš, že to dokážu. Protože nebudu mít na vybranou.“ Zhluboka vydechl. „Možná to pro tebe bude lepší. Jestli jsi opravdu nemocná...“

„Já vím.“ Už jsem se na něj nedívala, místo toho jsem se soustředila na vlastní ruce. Nehty jsem měla odřené a rozdrásané. Za jeden jsem zatáhla a dívala se, jak se v rohu pod kůžičkou tvoří červená kapička. Pak jsem si strčila prst do pusy a ochutnala horkou měděnou chuť krve.

„Máš pět hodin na to, abys opustila můj sektor,“ řekl. „Zkus se vrátit, a můj džin tě zastaví. Už nesmíš vstoupit na moje území, Joanno. Ne, dokud tohle neskončí. Jasně?“

„Ano.“ Jednoslovné odpovědi by ještě šly. Jen tak tak. Bože, tohle tak bolelo. Nečekala bych, že to bude tak moc bolet.

Paul uchopil mou ruku do svých. Měl teplou a překvapivě drsnou kůži. Vždyť přece pracuje rukama, vzpomněla jsem si. Na svém autě.

„Pověz mi,“ pokračoval, „pověz, kam máš namířeno. Přísahám, že to nikomu neprozradím. Jen bych to rád věděl.“

„To nemůžu.“ Ne, nezáleželo na tom. Nakonec jsem se nadechla a řekla: „Hledám Lewise.“

Zatvářil se zmateně. Dokonce ustaraně. „Lewise?“

„Lewise Orwella.“

„Já vím, kdo je ten bastard Lewis. Každý ho zná. Ale proč zrovna on?“

„Protože má tři džiny. Jednoho jsem potkala u něj doma, takže má s sebou ještě dva. Potřebuju, aby mi jednoho dal.“

„U něj doma?“ opakoval Paul. Nepatřil k lidem, které je lehké překvapit, ale teď mu obočí vyletělo málem až do nebe. „Co tím chceš říct, u něj doma? Jak můžeš vědět, kde bydlí?“

„Protože mi to řekl.“ Když jsem to vyslovila, znělo to skoro nafoukaně, ale koneckonců jsem o tom zachovávala mlčení už dost dlouho. Zasloužila jsem si špetku pocitu, že jsem v něčem lepší, zvláště před Paulem, který býval zřídkakdy takhle mimo. „Už dávno.“

Probodl mě pohledem, přesně tím, o jaký jsem si říkala. „Ani se neptám, cos musela udělat, abys tu adresu dostala.“

„Nemůžu za to, jaká jsem neodolatelná.“ Ano, opravdu jsem slyšela ve vlastním hlase pýchu. A líbilo se mi to. „Proto si myslím, že mi pomůže a dá mi jednoho džina.“

Nechápavě na mě zíral. „Tobě fakt hráblo. Proč by to doprdele dělal?“

„Protože,“ plácla jsem dřív, než jsem si to stihla promyslet, „protože si myslím, že do mě byl kdysi zamilovaný.“

Paul potřásl hlavou, vylezl z auta a naklonil se do okénka na své straně. Východní vítr mu čečral vlasy – bouřka už byla na cestě.

„Ježíši, Jo, to není sám,“ řekl a zamířil zpátky do svého hradu.

* * *

Z Albany jsem odjížděla se smíšenými pocity. Milovala jsem Paula, vždycky jsem ho milovala. To Paul mi napsal doporučující dopis do princetonského Programu. Díky němu jsem získala diplom a vzdělání, které mi umožnilo stát se skutečným Správcem.

Jeho zásluhou se ze mě nestala slintající troska, která vřeští z plných plic v nějakém tom azylovém zařízení; dobře jsem věděla, že i přes veškerou jemnost, které byla Marion schopna, bych bez své moci nemohla žít. Zhroutila bych se. A Paul tomu zabránil.

Všechno dobré v životě mě potkalo díky Paulovi.

A všechno špatné zavinił Zlý Bob. Správci mají takovou exkluzivní ústřední kancelář, kde na stěnách visí plakety se jmény nejvýznamnějších představitelů, a jméno Zlého Boba tam zabírá celou stěnu. Jeden z nejnadanějších Správců, jaký kdy existoval, a také jeden z nejkontroverznějších.

Jako mladík býval brilantní a nabitý temperamentem, pak vyrostl v brilantního, neustále vzteklého dospělého. Lidé z něj měli strach. Nikdo obdařený zdravým rozumem pod ním nechtěl sloužit. Ani ti, kdo byli na jeho úrovni, dokonce i výš, ho nesnášeli.

Já ho měla za šéfa.

Slyšela jsem všechny ty historky – jak Zlý Bob vychrstl svůj drink do obličeje prezidenta Spojených států a jak musela Asociace napnout všechny síly, aby ho dostala z laskavé péče tajné služby. Zlý Bob napochodoval na večírek na rozloučenou s národním Správcem Anglie a vyžahl tam celou láhev drahého šampaňského, a přitom mu ani nechutnalo, chtěl toho staříka jenom naštvat. Báli se ho, a současně ho uctívali, nestal se legendou pro nic za nic. Považovalo se za otázku cti aspoň jednou se pohádat se Zlým Bobem – pak se o tom vyprávělo při obědě celé měsíce.

Správci Počasí občas připomínají spíš grotesku o neschopných policajtech Keystone Kops než opravdovou profesionální organizaci. To je tím, že žádné rozsáhlé společenství, které se skládá z podivínských individuí, obdařených nadpřirozenými schopnostmi, vlastně nikdy nemůže být skutečně *organizované*. Přesto se nám nějakým zázrakem daří ochránit lidstvo zhruba z osmdesáti procent před vším tím svinstvem, které na nás Matka Příroda věčně sype, i když to děláme svým arogantním, zpravidla značně chaotickým způsobem.

Nikdo ovšem nedokázal zastavit hurikán Andrew.

Vznikl v obvyklé zóně hurikánů a podobal se všem ostatním bezvýznamným bratránkům, kterým jsme se bez problémů ubránili pomocí několika přesně zacílených změn tlaku. Nikdo z floridské pobočky se nijak zvlášť neznepokojoval. Zlého Boba, který tehdy sloužil jako Správce sektoru, ani neinformovali. Na tyhle věci měli stačit řadoví pracovníci ze štábu; on zodpovídal za celkový hladký chod a stabilitu v sektoru.

Andrew se ale vymkl kontrole. Nejdřív se jím zabývali dva členové štábu, potom pět, pak ještě víc. Než bylo po všem, zaměstnal doslova stovky Správců, kteří se zoufale snažili tu tikající bombu zkázy zneškodnit.

I Správci musí s bouří takových rozměrů zacházet velmi opatrně. Přes dvacet jich bylo zabito, nejméně dalších deset vyčerpalo své síly až do dna. Ve chvíli, kdy se Zlý Bob fyzicky objevil na scéně, už bouře dospěla na pobřeží Floridy a zahájila svůj šílený ničivý pochod.

Já u toho pochopitelně nebyla, na to jsem moc mladá. Ale vykládali nám o tom ve škole.

Zlý Bob vstoupil sám do středu bouře a zastavil ji. Úplně sám.

Ach, jistěže bouře způsobila škody – šlo o nejhorší hurikán, jaký postihl pobřeží za posledních sto let. Ale i uprostřed zpustošeného území si Správci uvědomovali, oč to mohlo být horší. Andrew patřil k bouřím, obdařeným určitým sebeuvědoměním, k bouřím, které nahromadí dostatek energie, aby si dokázaly udržet podobu a tvar a putovaly pak tisíce mil, někdy i víc, a cestou všechno plnily a ničily. Bytostí tak rozzuřených a hladových jako Andrew se na naší planetě moc nenajde, a přesto se mu Zlý Bob postavil a přiměl ho sklonit se před jeho vůlí.

Po téhle události by si dokonce ani ti, kdo ho považovali za kretěna a pitomce, nenechali ujít šanci stát se členy jeho týmu. Všeobecně se to bralo současně jako náramná čest i noční můra. Odznak odvahy, kterému se nic nevyrovná.

Začátkem roku 2002 už jsem pracovala jako Správce čtvrtým rokem a většinou jsem se pohybovala po atlantickém pobřeží. Technicky vzato jsem pracovala pro Zlého Boba na Floridě, ale podobně jako výkonný ředitel velké společnosti pro mě představoval pouze telefonáty lidem služebně vysoko nade mnou, popřípadě naškrábané podpisy na oběžnicích. Můj přímý nadřízený byl oblastní Správce John Foster, schopný, tolerantní muž se zálibou v tvídových oblecích a dýmkách; chlapík, od něhož byste očekávali spíš snobský oxfordský přízvuk než línou, táhlou výslovnost ze Severní Karoliny. Pracovali jsme na běžných věcech – tamhle přidat deště, jinde ubrat, uhladit hrozící

cyklon na přijatelnou úroveň lokální bouřky, a ty opravdu zlé bouře odklonit od hustě obydlených oblastí. Nic obzvlášť dramatického. Nic důležitého. Pár věcí jsem zvorala – jako každý – a Zlý Bob mě za to seřval po telefonu. Nebylo v tom nic osobního. Každý to od Boba schytá minimálně dvakrát, pokud vůbec v jeho týmu přežije.

Potom jednou v srpnu ohlásili cyklon Samuel. Na sezónu hurikánů bylo ještě brzo, ale podle mých zkušeností takhle časně přicházely ty nejhorší – nebo k nim naopak docházelo pozdě. Samuel měl určité nezvyklé rysy, kterými nám připomínal Andrewa. Nakonec padlo rozhodnutí, které přišlo z nejvyšších míst, až ze Světové rady, zastavit bouři, dřív než nabude rozměrů, představujících vážné ohrožení. Nikdo už si nedovolil takovou věc podceňovat.

Ještě teď mě překvapuje, že při výběru padlo moje jméno, ale je fakt, že v té chvíli šlo jenom o drobnost, nic velkého, a já už měla slušnou pověst, co se týče bouří z horka. John Foster si nepochybně myslel, že to bude pro mě dobrý trénink, protože to zahrnovalo spolupráci s dalším Správcem za vodou – konkrétně s Tamarou Motumbo z Mauretánie. Už jsem pár tandemových manipulací dělala ve škole a v laboratorních podmínkách, ale ještě nikdy jsem nepracovala s ničím podobným tomu požírači energie, který číhal tam venku v kolébce bouří zvané Bermudský trojúhelník.

Národní meteorologická služba má v Coral Gables na Floridě pár pěkných kanceláří – nově opravených poté, co je hurikán Andrew rozmetal na třísky a kovový šrot. Přijela jsem časně ráno, klidná, uvolněná a připravená na cokoli; při pracovním pobytu na Floridě jsem měla příležitost uspokojit svou touhu po dokonalém opálení a dokonalých bikinách, a teď jsem si byla jistá, že se mi minimálně jedno z toho podařilo. Šest čtverečních palců pružné tkaniny s lycrou v barvě mořské modři, v ceně zhruba patnácti dolarů za čtvereční palec. Ležely v mrňavé taštičce na předním

sedadle Dalily a čekaly jako záloha na odměnu za práci, kterou dnes vykonám. Měla jsem jednoduchý plán: zbavit svět tropické bouře Samuel, převléknout se do bikin a na celý zbytek dne sebou plácnout na pláž.

Na našich návštěvách v kancelářích Národní meteorologické služby nebylo nic neobvyklého. Dělali jsme to – míním štáb Správců a oblastní Správce – každou chvíli. Na našich visačkách obvykle stálo **Host** nebo **Vědecký pracovník**, ale minimálně půlka osazenstva tušila, že jde o cosi víc, i když to nikdo nevyslovil nahlas a nikdo se nás na nic neptal. Jistě, byly tu nějaké významné pohledy. A občas nám někdo podal kolu.

Toho rána jsem se zapsala u recepce, připnula si visačku na volnou bílou košili – která mi později na pláži měla posloužit na převlečení – a chvíli jsme si vykládaly s recepcní, překrásnou Afroameričankou jménem Moneta. Vyměnily jsme si zkušenosti s nakupováním plavek, a jak jsme si tak povídaly, padl mi zrak na seznam návštěv a zasekl se na jednom z jmen.

Robert Biringanine.

„Zlý Bob je tady?“ zeptala jsem se Monety.

Koukla se na mě, nenápadně se rozhlédla, pak se ke mně přisunula blíž. „Má tady s někým schůzku,“ potvrdila. „Neptala jsem se s kým.“

„No, já bych ráda obětovala nějaké malé chlupaté zvířátko jakémukoli božstvu, které by mě před takovou schůzkou ochránilo.“

„Zlato, já bych obětovala i mnohem víc, jen abych z takové schůzky odešla celá.“ Moneta zakoulela očima. „Přisahám, ten chlap je typ, co pojídá vlastní děti.“

„Zaručeně žere děti členů svého štábu. A svoje vlastní lidi taky.“ Mrkla jsem na hodinky. Pět minut do zahájení. „Radši už půjdu. Uvidíme se?“

„Jasně. Dáme si k obědu kubánské sendviče. Znáš jedno parádní místo šest bloků odsud. Přijď tam.“

Mávla jsem na ni a bzučák na dveřích mě propustil do džungle moderní technologie, sestávající z různých boxů, prosklených konferenčních místností, řad počítačů, mžouravě blikajících ze svých strojových snů. Dva nebo tři analytici či meteorologové se za mnou ohlédlí, ale nikdo nepromluvil. Věděla jsem, kam jdu, a oni to také věděli.

Operační místnost B je technicky vzato náhradní krizové centrum, ale málokdy se používá; většinou si z ní Správci dělají jakousi neformální kancelář. Navštívila jsem ji už pětkrát nebo šestkrát, takže jsem věděla, jak to vypadá uvnitř, ještě než jsem otevřela dveře.

Až na to, že už tam někdo čekal.

Zlý Bob Biringanine seděl s nohama na stole, popíjel perlivou vodu a vyhlížel oknem na modrou oblohu bez jediného mráčku. Osobně jsem se s ním nesetkala od svého přijímacího pohovoru, který málem skončil katastrofou, a když jsem ho teď uviděla, připadala jsem si najednou malinká a slabá. Obzvlášť když na mě upřel ten svůj laserový pohled, jako by mě ohodnotil a pak mě přestal vnímat.

„Baldwinová, ano?“ přeptal se bez zájmu slabým tenorovým hlasem.

„Ano, pane.“

„Jsem tu jen jako pozorovatel,“ řekl. *Pozorovatel*. Jako by právě to nebyl nejhorší průšvih, jaký mě mohl potkat. I ty nejlepší Správce by zaručeně znervóznilo, kdyby jim nahlížel přes rameno Zlý Bob, a já nebyla tak nafoukaná, abych se považovala za nejlepší. Zatím ne.

Nějak jsem tu novinu vstřebala a posadila se, abych si znovu prohlédla dokumentaci: mapy frontálních systémů, čerstvě vytištěné satelitní snímky narůstající kruhové masy tropické bouře Samuel, která prozatím bičovala prázdný oceán za Bermudami. Moje spolupracovnice čekala v přístavu jménem Nouakchott na mauretánském pobřeží; telefon byl naprogramován na rychlé vytáčení jejího čísla.

Hlas se Náhledem nepřenáší, proto je pozemní telefonní spojení pro práci na velké vzdálenosti tak důležité.

„Pustíte se do toho konečně? Nechci tady strávit mládí,“ podotkl Zlý Bob. Nezměnil polohu, nehnul se z toho svého protekčního místa, pořád se díval oknem ven. Zvláštní, že jsem na to v duchu myslela jako na výhled z okna, a přitom jsme oba viděli jen modrou oblohu, žádné mraky na dohled; jako by se před námi rýsovaly nekonečné a neomezené možnosti. Polkla jsem, v krku mi něco hlasitě klaplo. Na stole stála karafa s vodou, ale mně se nechtělo ukázat před Bobem, jak se mi třesou ruce. Otřela jsem si dlaně o modré džínsy.

„Ovšem,“ řekla jsem. „Bez problémů.“

Vytočila jsem číslo. Tamara Motumbo to zvedla na druhé zazvonění, vyměnily jsme si pár nervózních zdvořilostních větiček. Zlý Bob přitom bubnoval prsty o desku stolu. Spěšně jsem přistoupila k bodu jedna, což obnášelo ověření měřítka, ve kterém budeme pracovat. V situacích, kde jsou ve hře mocné síly, je vždycky dobře mít jasnou představu, s čím se musíte vypořádat.

Dohodly jsme se, že chceme Samuela narušit do té míry, že z něj zbude obyčejná bouřka s nárazovým větrem; nemá smysl snažit se ho úplně sprovodit ze světa, tím bychom totiž jeho energii jenom přesunuly na jiné místo, kde by se později mohlo zrodit něco stejně nebezpečného. Dělal jsem si poznámky a moje písmo vypadalo roztřeseně. Není nad to vědět, že se každý váš pohyb zaznamenává.

„Připravena?“ zeptala jsem se Tamary. Odpověděla, že je, ale vsadila bych se o co chcete, že si tím ani jedna z nás nebyla jistá.

Zhluboka jsem se nadechla, vydechla a vyplula z těla do Náhledu. Místnost zešedla a rozmělžila se, ale Zlý Bob v ní zářil jako neonový nápis, tak silně, že se na něj nedalo přímo podívat. Byl zabarvený do červena. Napadlo mě, jestli není nemocný, ale nechystala jsem se ho vyptávat, jak se cítí,

rozhodně ne právě teď. Odvrátila jsem se od něj, zorientovala se v nesmírné rozloze moře, neustále se dmoucího obrovskou energií. Nechala jsem se tou silou vynést vzhůru, vysoko, vznášet se bez jediného zvuku a bez jakéhokoli pocitu odporu v kapalině zvané vzduch. Ani v Náhledu nebylo vidět mraky, ale nízko nad oceánem se táhla rudá stuha energie, která odpovídala bílému pruhu, klesajícímu z mezosféry – oblaka se objeví později a déšť nejpozději do jednoho dne. Zahřívání a ochlazování oceánů tvoří nepředstavitelně mocný motor, který je hybnou silou života. Spojit se s ním přímo tady, na pobřeží, to je silný, téměř erotický, a nebezpečný zážitek.

Vystřelila jsem prudce vzhůru. V Náhledu zabere překonání obrovských vzdáleností jen zlomek času, který by byl potřeba v reálném světě, ale stejně mi to připadalo jako dlouhý výlet. Konečně jsem spatřila tu vířící věc, kterou jsme pojmenovali Samuel. Byl to vážně velký kluk a pořád rostl, právě dosáhl puberty a hrozilo, že se z odbojného výrostka stane nebezpečný chuligán. Když člověk čelí takové bouři, připadá si hrozně malý. Ne, nejenom malý, připadá mu, jako by vůbec neexistoval. V porovnání se silami, které ten vír vytvořily a pohybují jím, mi připadalo cokoli, co ze sebe dokážu vydat, zanedbatelné.

Přesunula jsem potřebnou část vědomí zpátky do těla, abych se Tamary telefonicky zeptala, jestli má džina.

„Ano,“ odpověděla. „Ty ne?“

„Měla bych ho dostat za šest měsíců.“

„Takže chceš, abych zajistila zdroj.“

„Ano, buď tak hodná.“

„Samozřejmě.“

Po technické stránce by bylo správné, abych jako zdroj poskytla svého džina já jako Správce, který je k bouři blíž, a tudíž za akci zodpovídá. Využití džina jako zdroje energie se podobá zapojení supravodiče do obvodu – působí jako zesilovač vaší vlastní moci a současně obstará její přesné

zaměření. Skutečnost, že mi přidělili tuhle bouři, přestože jsem neměla k dispozici džina, nebyla náhoda. Měl to být test.

A Zlý Bob na mě měl dohlížet. No fajn. Žádná křeč. Potlačila jsem mrazení v zádech a pustila se do práce. Asi za třicet vteřin v reálném čase jsem v Náhledu spatřila blížící se postavu – Tamaru; vysokou, jasnou, s nezvykle živě zbarvenou aurou a se zřetelnou bílou linií, jež ji spojovala se vzdáleným domovem v Mauretánii. Viděla jsem, jak spojením proudí příval energie. Tamařin džin právě dodával zboží.

Natáhla jsem se k ní, naše éterická těla se dotkla. Energie překonala bariéru a valila se do mě. Dělal mi potíže udržet ji, nebyla jsem zvyklá pracovat s mocí, zprostředkovanou džinem, na takové úrovni. Připadala jsem si jako opilá nebo zamilovaná, cítila jsem závrať a díky spojení s tímhle druhem síly jsem vnímala každou molekulu vířícího vzduchu, každý nepatrný rozdíl v jejich teplotě. Bylo to jako...

... hrát si na boha.

Ale tam někde byl Zlý Bob a pozoroval mě. Ta představa mi pomohla setřást všechny pocity božství a vrátit se k práci. Před Samuelem se pohyboval hřeben vysokého tlaku, což se dalo předpokládat. Viděno z Náhledu to silně připomínalo výbuch, zamrzlý v čase, s nulovým tlakem uprostřed a energií tryskající na všechny strany. Takovou věc ničím nezastavíte.

Můžete leda oslabit síly, které ji ženou vaším směrem.

Obě dvě, Tamara a já, jsme rychle a – doufám – účinně pracovaly na zmírnění teplotních rozdílů na povrchové úrovni, abychom netvorovi odřízly přísun energie, a současně na zvýšení teploty na jeho vrcholu, abychom vytvořily kratší tlakovou vlnu. Drobné změny, po nichž následovala podrobná analýza účinků. Krok za krokem,

mezi nimi návrat zpátky ke zdroji – oceánu – a pak další malá změna.

V reálném čase nám tahle prácička zabrala stěží třicet minut, a z cyklonu Samuel zbýval už jen ostrý jihovýchodní vítr s načechranými mraky, hrozícími deštěm. Pustila jsem Tamaru – i když se mi nechtělo – a cítila, jak ze mě vyprchává síla.

Spadla jsem zpátky do vlastního těla tak prudce, až mě to vylekalo. Právě ta rychlost pádu mi napověděla, jak jsem vyčerpaná. Obvykle návrat zvládám líp. Neměla jsem ponětí, jak návykový může být tenhle druh moci a jak směšně žalostně se budu cítit, když mě opustí.

Tamara mě ve skutečném světě, v opravdovém telefonu, chválila, jak se jí se mnou dobře pracovalo. Vzpomněla jsem si, jak se správně pohybuje rty, a poděkovala jsem jí.

Zlý Bob natáhl ruku a zmáčkl tlačítko, čímž linku odpojil.

„Joanno Baldwinová,“ řekl. „Je to zvláštní. Tehdy jsem byl proti vašemu přijetí. Však víte, při přijímacím sezení.“

Jako by se na něco takového dalo zapomenout.

Byla jsem příliš unavená, abych se ještě děsila, co mi poví. Prostě jsem si musela od něj nechat nakydat na hlavu tolik hnoje, kolik se mu bude chtít, a přitom se snažit nepodléhat neodbytné touze po tom pocitu, že jsem bohyně, protože pak by bylo hrozně fajn třísknout ho bleskem přímo do zadku. Abych si aspoň jednou v jeho přítomnosti připadala silná.

Položil mi těžkou ruku na rameno, stiskl, pak mě dvakrát poplácal.

„No, možná jsem se spletl,“ prohlásil. „Vůbec nejste špatná, Joanno Baldwinová. Máte pořádný kus syrové síly, to je zatraceně dobře znát. Víc než jsem kdy viděl, abych řekl pravdu. Soudím, že s takovou silou byste mohla nadělat spoustu škody.“

Nebyla jsem si úplně jistá, že jsem se nepřeslechla. Mžikla jsem a pokusila se přimět unavený mozek, aby sledoval, o čem je řeč. „Škodu? Já ne...“

„Ach ne, právě naopak. Tentokrát jste splnila moje očekávání.“ Držel mě teď oběma rukama za ramena. Na krátký okamžik, plný děsu, mě napadlo, že se snad se mnou zkouší blíže seznámit. Koneckonců sexuální harašení se neomezovalo výhradně na normální svět. Muži, v jejichž moci bylo zničení celých států, k němu mohli mít dokonce ještě větší tendenci. Horečně jsem uvažovala, co říct, jak se z toho vykroutit.

Pak mi došlo, že způsob, jakým mi svírá ramena, na nic takového nevypadá. Spíš se zdálo, že mě přidržuje na židli.

„Fajn,“ řekla jsem pomalu. „No, vážně už musím...“

„Mohla byste způsobit škodu, pokud byste se přestala ovládat, Baldwinová,“ přerušil mě. „Znal jsem stovky takových dětí, jako jste vy. Arogantních chlapců a děvčat, vždycky ochotných riskovat, kteří nemají ponětí, jaká cena se platí za moc. Ani respekt vůči ní.“

„Pane, já ale mám respekt. Vážně.“

„Ne, nemáte,“ odsekl. „Ještě ne. Ale získáte ho.“ Pořád mě nepouštěl. „Netušíte, o čem to tu vlastně mluvím, co?“

Neměla jsem v úmyslu to připustit, ale jemu na tom nezáleželo.

„Bože, ta síla ve vás,“ pokračoval a přitom na mě upíral ty nelítostné oči. „Všechna ta síla, která přichází nazmar. Vy nepotřebujete džina. Nepotřebujete vůbec nic. Pamatuju si, jaké to je, dokud je člověk mladý a hloupý. Víte, co se stane, dívenko? Všechno to pomine. Dříve či později zestárnete, budete čím dál pomalejší, ztratíte svoje schopnosti. A až k tomu dojde, lidé se na vás vykašlou.“

Byla jsem příliš vyděšená, abych něco namítala. Ve skutečnosti nemluvil ke mně; tady šlo o něco zlého, co se odehrávalo někde pod povrchem. Zarýval mi prsty do ramenou jako železné hřeby.

„Taky se na mě vykašleš, děvče?“ Předvedl bílé zuby.

„Ne, pane,“ špitla jsem. „To neudělám.“

„Houby neuděláš.“

Téměř jsem cítila, že s námi je v místnosti ještě cosi ohromného, temného a zlovolného. Zdivočelého.

Něco to chce. Chce něco ode mě.

Zdálo se, že to postřehl i Zlý Bob. Zamrkal, otřepal se a pustil mě. Cítila jsem brnění, jak se mi do ramen vracela krev, a bylo mi jasné, že tam budu mít modřiny.

„Běžte,“ řekl. „Zmizte mi z očí.“

Nejspíš jsem musela nějak vyjít z místnosti, kolem meteorologů, bezpečnostními dveřmi ven, musela jsem se odepsat, vrátit Monetě visačku, asi i něco říct. Ale nepamatuj u si vůbec nic od chvíle, kdy jsem vstala ze židle, až do chvíle, kdy jsem seděla v autě, lapala po dechu a bylo mi do breku.

Nemohla jsem vědět, jak blízko jsem toho dne měla ke smrti, ale vycítila jsem to. Na nějaké úrovni jsem to *věděla*.

Namířila jsem si to do baru na pláži, abych se uklidnila. Po zralé úvaze bych jistě usoudila, že to není nejlepší způsob, jak se vyrovnat s krizovou situací, ale člověk někdy prostě podlehne instinktům.

A ty moje byly... špatné.

Kapitola druhá

*Odpoledne očekáváme místy bouřky,
pravděpodobně velmi prudké.
Lokální zprávy o počasí následují
v 11 hodin východního času.*

Paul mi poskytl na opuštění jeho sektoru pět hodin. Nebyl to právě velkorysý náskok, na druhou stranu Paul věděl, že to mustang zvládne. Kolem Filadelfie jsem sice musela zpomalit, protože tam číhaly policejní radary, ale i tak jsem měla celkem dobrý čas. Podle vlastního odhadu bych měla mít ještě půlhodinu k dobru. Bylo mi jasné, že poslal džina, aby mě sledoval, takže mě moc nepřekvapilo, když se zčistajasna objevil vedle mě – šup, a seděl na sedadle spolujezdce.

Na rozdíl od Lewisova domácího strážce, který dal přednost tradičnímu vzhledu, tenhle se rozhodl držet krok s módou. Byla to pečlivě upravená mladá černoška s dokonale hladkou pletí, s účesem z tisíce copánků, černými brýlemi, které jí přiléhaly k obličejí, a v zářivě žlutém kalhotovém kostýmu. Ten žlutý lak na nehty se mi obzvlášť líbil, fakticky měl šmrnc.

Podařilo se mi nesjet z cesty, i když jsem chvíli nemohla trefit rukou řadicí páku.

„Rozčílila jsi spoustu lidí,“ řekla džinka. Měla příjemný, zastřený kontraalt jakoby s nádechem whisky. „Možná ses dobře bavila, ale pro mě to znamená práci navíc.“ Sundala si sluneční brýle, podívala jsem se jí do očí, žlutých jako u

šelmy. Ani příšery z hororů nemají takhle děsivé, a přitom nádherné oči.

„Vidím to v tobě,“ poznamenala. „Zavrtává se to.“ Mlaskla jazykem, vydalo to podivně suchý a jakoby hmyzí zvuk.

„Paul to nepoznal.“

„Správci to nedokážou,“ zamumlala. „Leda by nás požádali, abychom jim to ukázali. Což neudělají, protože neznají správnou otázku, kterou musí položit.“

Ach jéje. „Chceš to ode mě převzít?“ zeptala jsem se.

Usmála se. „Znáš pravidla,“ prohlásila. „Džin nikomu neprokazuje laskavosti. Džin přijímá rozkazy pouze od svého pána. A ty, sestřičko, nejsi moje paní.“

„Co kdyby ti Paul nařídil, abys to ode mě vzala?“

„Myslím, že by to neudělal, když vezmu v úvahu, že by mě tím zničil a už nikdy by dalšího džina nedostal.“ Džinka si znovu nasadila brýle. „Už jsi nakažená, cítím to z tebe jako hnisající ránu.“

„Pověz mi ještě něco veselého,“ požádala jsem ji.

Znovu předvedla v úsměvu dlouhé, zářivě bílé špičáky. „Klidně bych tě potěšila, kdybych mohla. Zmákněš to na hranici?“

„Když mě nebudeš otravovat...“

Uchechtla se. „Proč bych měla? Všechno, co dělám, je v zájmu mého pána. Pravidla hry. Ačkoli, kdybys teď zpomalila, bylo by to napínavější.“

Připadala mi na džinku nezvykle upovídaná. Jak jsme tak ujížděly stálou rychlostí po dálnici k Filadelfii, rozhodla jsem se, že se pokusím ukojit svou zvědavost. „To je asi zatraceně blbá věc, takhle někomu otročit, co?“

„Otročit?“ Nezdálo se, že by ji to nějak zvlášť trápilo. „My nejsme otroci.“

„Takhle nás to učili ve škole.“

Odfrkla si a zabubnovala žlutými drápy na Dalilino okno. Zadoufala jsem, že sklo nepoškrábe. „Je smutné, že

vaším učitelům chybí příslušné znalosti. Džinové jsou děti Ohně. Sloužíme, tak jak musíme, stejně jako Oheň slouží, když je spoután, a hltá, když je osvobozen.“

„Osvobozen? Já myslela, že jste tak nějak... navěky prokletí.“ Což nebyl nejlepší způsob, jak se vyjádřit, jenomže mě právě nenapadla žádná politicky korektní fráze.

Pokrčila rameny. „Oheň nikdy nikomu neslouží navěky. Vždycky je připraven spálit ruku, kterou dosud hřál.“

Džinové jsou vzácní, to ví každý. Drahocenné zdroje. Správce dostane jediného džina za život, nikdy víc, a když pak zemře, jeho či její džin se vrací do vlastnictví Asociace a je mu přidělen nový pán. Nikdy jsem neslyšela, že by se někdo zmiňoval o jejich osvobození.

Věnovala mi další chladný úsměv. „Je zlé, že brzy umřeš. Docela se mi líbíš. Takže... malá laskavost pro tebe. Můžeš mi položit otázku.“

„Máš od Paula příkaz zabít mě, když to nestihnu včas?“ vypálila jsem.

Ušklíbla se. „To byla ubohá otázka,“ řekla. „Máš zájem zkusit ještě jednu? Tajemství vesmíru? Číslo z loterie? Jestli tvůj jediný miláček bude vysoký, tmavovlasý a hezký?“

Zamyslela jsem se nad tím. Darovanému džinovi na zuby nekoukej. „Kde je Lewis?“

Znovu si sundala brýle, a i když jsem se na ni nedívala, cítila jsem pohled těch strašlivých, překrásných očí. Pořádne nebezpečný domácí mazlíček, uhlazená krvelačná šelma, kterou může přimět k poslušnosti jen trvalý přísun kvalitního psiho žrádla a pořádne, pevné magické vodítko.

„Odpověď už znáš,“ zapředla.

„V Oklahomě? A co ksakru má co dělat v Oklahomě?“

Odvrátila pohled. „Někoho tam zachraňuje. Copak takové věci nedělá v jednom kuse?“ Připadalo mi, že skoro sotptí pohrdáním. „Jednoho dne se mu to nevyplatí.“

„Nemohly bychom vynechat toho prostředníka, co? Co kdybys mě dovedla rovnou do Oklahomy?“

Zableskly se jí zuby. „Mělas svoji otázku, Sněhurko. Příště si líp vyber.“

„Bezva. Tak jo, na laskavosti zapomenem. Dáš mi nějakou radu?“

„Bud' hodná na svého džina.“

„Žádného nemám.“

Pokrčila rameny. „Ale budeš mít, pokud přežiješ. Cítím to v tobě.“

„Počkej!“ Vycítila jsem, že se chystá zase vypařit. Nasadila si nejdřív brýle, potom ještě nasadila zdvořile znuděný výraz a pokyvovala si rukou do rytmu s Ozzy Osbournem, který zrovna vyřvával nějakou protiválečnou odrhovačku. „Mohla bys Paulovi předat vzkaz?“

„Mohla bych,“ přitakala. „Ale jestli to udělám, to se teprve ukáže, Sněhurko.“

„Jmenuju se Joanne.“

„Mně se víc líbí Sněhurka. Já se jmenuju Rahel,“ řekla džinka a ukázala na sebe jedním neonově žlutým nehtem. Nebyly teď ty drápy delší než dřív? Zuby jí zasvítily v úsměvu. „Tak povídej.“

„Vyříd' mu, že je mi to líto. A že ho stejně miluju.“

Lehce se otřásla. „Od sexuálních záležitostí smrtelníků se držím raději dál.“

„Nojo, víš, vlastně jsme jen přátelé.“

„To říkáš ty.“ Zvedla jedno pečlivě vytvarované obočí. „Už jsi ho nějakou dobu neviděla.“

Tohle ovšem vedlo k úvahám, jaké jsem si nemohla dovolit; rozhodně ne ve chvíli, kdy řídím rychlé auto. Rahel luskl nehty a se suchým klapnutím se ztratila.

Pokoušela jsem se necítit tak velkou úlevu.

Neznala jsem Správce Filadelfie a s chutí bych prosvištěla kolem, aniž bych se s ním seznamovala, jenomže jsem nutně potřebovala zastávku v boxech. Sjela jsem z dálnice u výjezdu na Independence Hall a zastavila u benzínky. Když jsem se postarala o svůj močový měchýř i o

benzín do mustanga, vydala jsem se na průzkum, kde bych si mohla rychle pořídit cheeseburger na cestu. Mozek už se mi únavou začínal na okrajích rozpouštět. Dala bych si líbit pořádné zdřímnutí v motelu, ale Paulovo varování jsem brala opravdu vážně. Musela jsem se dostat z jeho sektoru včas. Představa, že by Rahel nade mnou získala moc, mě maximálně motivovala ke spěchu.

Zastávka v Independence Hall by pravděpodobně byla příjemným rozptýlením a aspoň bych si tam natáhla unavené nohy, do kterých už jsem dostávala křeče, ale nehodlala jsem riskovat další úder blesku v místě se spoustou lidí. Ale líbilo se mi tam. Když jsem projížděla kolem, nemohla jsem přehlédnout Bena Franklina – s brejličkami a tak – na lavičce, jak předcítá hloučku naprosto okouzlených dětí. Nemohla jsem přece přenášet svoje problémy do tohoto světa. Tenhle svět neměl tušení, co stojí sluneční svit nebo déšť, který dostává, ani netušil, že ho někdo dennodenně chrání před běsněním Země a počasí.

Byl to hezký svět. Stálo za to občas do něj zajít na návštěvu, i když jsem v něm nemohla žít.

Cestou z města ven jsem zkontrolovala jak obzor, tak předpověď počasí; bouře byla pořád tady, pohybovala se směrem za mnou do vnitrozemí, ale Paulovi lidé by se prozatím měli o všechno postarat. Mohla jsem se uvolnit a užít si jízdu. Doufejme.

Od příští bezpečné zastávky v Columbu mě dělilo dobrých sedm hodin; a na trase leželo několik měst se Správcí, které jsem sotva znala, natož abych počítala s tím, že budou vůči mně přátelsky naladěni. Správcem sektoru mezi Filadelfií a Columbem byl Rashid Al-Omar, krásný chlap o sedm osm let starší než já, o němž bylo známo, že je přímočarý a současně konzervativní, co se týče počasí i všeho ostatního. Z nějakého důvodu ke konzervativismu tíhla většina Správců počasí; zato hipíci v batikovaných oblecích z řad Správců Země nakupovali u liberálů.

Správci Počasí na pravici, Správci Země na levici... což ponechává střed Správcům Ohně. Má přítelkyně Estrella bývala Správce Ohně; kdysi dávno patřovala k nejlepším. Ale oheň je opravdu zvláštní. Jak to vyjádřila Rahel, oheň je vždy připraven ožehnout dlaň, kterou až dosud jen hřál.

Když jsem minula tabuli, označující hranice města Filadelfie, uvolnil se mi horký uzel napětí v žaludku. Opustila jsem Paulovo území. Přede mnou se prostírala Amerika.

Podívala jsem se do zpětného zrcátka a spatřila Rahel, jak stojí u tabule, cvaká těmi veselými neonovými drápy a sleduje mě pohledem žlutých očí šelmy. Zamávala mi.

Otřásla jsem se.

* * *

Cheeseburger byl mastný a sytý. Cholesterol mě nijak zvlášť netrápil, proč také; měla jsem v sobě otisk démona – nebudu žít dost dlouho, abych se musela starat o pitomé tuky. Cítila jsem, jak se otisk ve mně pohybuje, a přitiskla jsem si dlaň na prsa. Nejradši bych jeho značku zmáčkla, aby byla plochá jako tetování, kterému se podobala, jenže taková věc existuje prakticky jen v éterickém světě, takže se s ní stejně nedá nic dělat. Prsty jsem mohla nahmatat její tep. Fuj. Křečovitě jsem si prsty otřela o džinsy a napila se koly načež jsem se rozkašlala, protože mi hlt vletěl do koláčové dírky a chvíli jsem se dusila. Možná to dělaly jenom nervy, možná v tom bylo něco víc, ale během toho krátkého okamžiku jsem mustangovi povolila otěže víc, než bylo zdrávo.

Hnala jsem se po dálnici I-70 a právě jsem rychlostí osmdesáti mil v hodině mýjela Harrisburg, když se za mnou ozvalo kvílení sirény. Koukla jsem do zrcátka a uviděla vesele blikající modrá a červená světýlka.

Jo, tohle mi ještě scházelo.

Nemělo smysl pokoušet se dostat do večerních zpráv díky honičce s dopravní policií. Raději jsem se několikrát zhluboka nadechla a tápavě zastrčila kolu zpátky do přihrádky. Přehradila jsem na nižší rychlost a zabrzдила na kraji silnice. Motor nespokojeně zabručel, Dalila protestovala proti zdržení. Cítila jsem s ní.

Čekala jsem a potily se mi dlaně. Policajti se vyhrabali ze svého křižníku až za dobré tři minuty; nejspíš celou tu dobu prověřovali registraci mého vozu a mě a kontrolovali, jestli mám zaplacené pojištění. Pokud nepatřili ke Správcům, mělo by být všechno v pořádku. Znovu jsem si otřela dlaně o kolena a dívala se, jak vystupují, na každé straně jeden, a zvolna, výhružně se pohybují směrem ke mně.

Mezitím už jsem stáhla okénko a do vozu proudil svěží jarní vzduch s vůní lučních květín. Bylo mi jasné, že vypadám neupraveně, ověřila jsem si to pohledem do zrcátka – jasně, pod tmavomodrýma očima mám kruhy, na obličejích žádný mejkap, zplihlé černé vlasy si říkají o umytí. Nejspíš taky páchnu. Potřebovala bych sprchu a pořádný spánek.

Policajt se objevil u okénka tak náhle, až mě napadlo, že si to tak nacvičil kvůli efektu – skoro jako Rahel.

V jeho zrcadlových brýlích se odrážel můj bledý obličej s připitomělým výrazem.

„Nazdar,“ hlesla jsem.

„Řidičský průkaz, registraci, pojištění.“

Podala jsem mu dokumenty. Vzal si je, ale ani se na ně nepodíval.

„Z Floridy, slečno?“ zeptal se. Značky na mustangovi byly z Floridy; na to nepotřeboval žádné nadpřirozené duševní schopnosti.

„Ano, pane. Ze Saint Petersburgu.“

„A-ha.“ Tvářil se, jako by to bylo podezřelé. „Moc tu svoji krasavici ženete.“

„Mrzí mě to. Trochu se mi to vymklo z ruky.“ V životě se mi žádné auto z ruky nevymklo!

„S takovým autem si ale musíte dávat velký pozor. Je to hodně silný vůz na...“ Zaručeně chtěl říct něco jako *pro takovou malou dámu*, ale nejspíš absolvoval školení v ohleduplnosti. „... na každodenní ježdění.“

„Díky, pane. Dám si pozor.“ Zdálo se mi to, nebo se nade mnou opravdu objevil temný mrak? Pohyboval se až příliš rychle. Viděla jsem jen jeho odraz v policistových brýlích, ale přísahala bych, že tam něco bylo...

„Počkejte chvíli, slečno.“ Odešel s mými doklady. Vyklonila jsem se a pokoušela se zjistit, co se děje tam nahoře. Částečně jsem opustila tělo, abych se mohla přesunout do Náhledu, a spatřila jsem sama sebe, blikající zlatou, fialovou a červenou, s otiskem, který se mi svíjel nad srdcem jako klubko červů. Pak jsem vzhlédla nad křišťálovou střechu mustanga, a v tom okamžiku jsem měla před sebou peklý jícen.

To, co se tam nahoře odehrávalo, se neřídilo žádnými přírodními zákony. Někdo to prováděl *násilím*. Zkusila jsem sáhnout do mraků, udělat něco s větrem nebo s tlakem, ale ten kdosi mě odstrčil jako malé dítě. Nějaká neskutečná moc manipulovala se vším od exosféry dolů, až po mezní vrstvu. V oblacích probleskovala rudá, a během mého pozorování změnila své barevné spektrum až do fotografického negativu.

Ať už se na mě chystalo spadnout cokoli, dopadne to hodně tvrdě.

Policajt se znovu nečekaně objevil u mého okénka, a tentokrát jsem sebou cukla. V Náhledu vypadal jako statný, zvrhlý mizera, pravděpodobně ani dobrý, ani úplně špatný, ale každopádně chlapík, se kterým bych se nechtěla dostat do konfliktu. Podával mi desky, kde jsem měla něco

podepsat. Podepsala jsem. Patrně přitom i něco řekl, já patrně odpověděla. Pak mi vrátil doklady.

Nejradši bych na něj zaječela, ať už zaleze do svého auta, ale to by nebyl nejlepší nápad; zmačkala jsem ve zpoceně ruce potvrzení, nastartovala, zařadila rychlost, pomalu pustila spojku. Opatrně. Poldové nastoupili do auta a zůstali stát, nejspíš vyplňovali hlášení. Spadl mi kámen ze srdce. Přinejmenším je to neusmaží na chodníku. Teď už jsem měla na starosti jenom sebe.

„Jen hezky klidně,“ opakovala jsem Dalile, „klidně, klidně, klidně.“

Jela jsem dál a dodržovala povolenou rychlost a bouře nade mnou rostla, vířila a nenávisťně si brumlala. Sledovala mě. Znovu jsem se pokusila zneškodnit ji, ale neznámá síla, která ji ovládala, mě hezky rychle utála.

Měla jsem před sebou sedm hodin jízdy. Zajímalo by mě, jestli peklo hodlá čekat tak dlouho.

* * *

Bouře mě doprovázela do Pittsburghu. Cestovala se mnou jako balón, uvázaný k anténě vozu. Rádiová stanice s předpověďmi počasí šlela. Nezasvěcení meteorologové, kterým chyběl Nadhled, nedokázali předvídat následky, ale vesměs vyjadřovali velké obavy. Do háje, já znala okolnosti a věděla jsem, že mají pravdu – vyhlídky byly neutěšené.

Po pěti nekonečných hodinách řízení jsem byla celá propocená a roztrěsená; mustang jel prakticky sám, jenže já se vyčerpala, jak jsem se pokoušela ovládnout faktory, které zase ovládaly změny počasí nade mnou. Poznala jsem, že na bouři pracují i jiní Správci, ale ona se nám všem vysmívala. Magie těžkého kalibru. Počasí ve velkém stylu.

Byl to velice speciální způsob mučení. Osoba, která tuhle bouři stvořila, věděla, že se ji budu snažit zastavit, a

věděla i to, jaký stres mi připravila tím, že netuším, kdy a kde udeří. Určitě se tím skvěle baví. Potvora zatracená. Zoufale jsem zatoužila po Paulovi. Snad kdybych mu zavolala... Nebo Rashidovi... Ne, beztak jsou v tom oba až po krk. A jestli tenhle problém nevyřešili, tak nemůžou nic udělat ani pro mě. Ale kdo tohleto provádí? Někdo si jen tak přijde, hrubou silou splácá dohromady tuhle šílenost, ale jak pekelnou zásobu síly musí mít, když se tu věc nepodařilo rozbít ani spojeným silám Správců? Když jsem bouři zkoumala v Nadhledu, nerozeznávala jsem žádné identifikační znaky, neobjevila jsem nikoho, kdo by se skrýval nablízku a byl za ni zodpovědný. Což znamenalo, že ji vytvořil někdo dostatečně mocný, aby ji dokázal ovládat na velkou vzdálenost a ani *nepotřeboval* vstupovat do Nadhledu a dotýkat se jí. Neuvěřitelné. A opravdu, opravdu děsivé. Kdo zatraceně svede něco takového? Počítám, že jich bude jen pár. Nejvýše postavení Správci, členové Světové rady... a Lewis.

Najednou se mě zmocnil divný pocit.

Svět jako by sklouzl stranou, zastínily ho vznášející se mraky. Jaro se pořád snažilo vypadat vesele, ale jak se slunce schovalo, ztratilo své jásavé barvy. Ptáci letěli stejným směrem jako já, mířili k západu. Ostatní auta se také pohybovala ve formaci, jejich řidiči si buďto neuvědomovali, že se něco děje, nebo se navzdory okolnostem rozhodli, že to zvládnou. Já neměla na vybranou. Zastavit by byla sebevražda. Jet dál nebylo o moc lepší.

Někde před Columbem mi dojde benzín.

Chce to nápad. Jsem přece ksakru Správce Počasí; možná že jsem si za posledních pár dní nezískala nejlepší pověst, ale stejně jsem ve svém oboru zatraceně dobrá. Už zas se mi potily dlaně. Utřela jsem si je, jednu po druhé, spolkla jsem doušek koly. V krku jsem měla sucho. Na sedadle vedle mě ležel zmuchlaný lístek, který jsem se ani

neobtěžovala přecházet. Jestli přežiju tuhle jízdu, nějaká pitomá pokuta od pennsylvánské dopravní policie mě už nerozhází.

Ve škole nám starý Yorenson vždycky zdůrazňoval, že neexistuje povětrnostní systém, který by se nedal zastavit. Počasí je křehké jako domeček z karet. Odeber jednu kartu, a celá stavba se začne hroutit; vtip spočívá v tom, aby si člověk to hroucení přesně naplánoval. Dokonalé provedení, tvrdil, odvrátí hrozbu a k tomu ještě vytvoří příznivější prostředí.

Možná jsem se na to dívala ze špatného úhlu. Šťouchala jsem přímo do bouře samotné, zkoušela jsem oslabit magii, která ji držela pohromadě; a přitom jsem možná spíš potřebovala změnit její polohu. Natáhla jsem se po mobilu a popaměti jednou rukou vytukala číslo.

Paulův nabručený hlas: „Ty si snad děláš srandu. Zbláznila ses, že mi voláš? Myslel jsem, že máme dohodu!“

„Poslouchej mě. Vím, že sleduješ tu věc...“

„Jo, je zacentrovaná rovnou nad tebe.“ Znělo to sklíčeně; docela by mě zajímalo, jestli nás poslouchal ještě někdo jiný. „Pamatuješ si, co tě učili, Joanno. Když začneš blbnout s počasím, vrátí se ti to!“

„Tohle není jenom nějaká naštvaná bouřková buňka, Paule. Někdo to řídí.“

„Náš mozkový trust soudí, že jsi to ty. Že ti přeskočilo.“

„Bezva,“ vzdychla jsem. „Prostě paráda. Ale ty snad víš svoje, ne?“

„Jen ti to říkám.“

Kousla jsem se do jazyka, až jsem ucítila chuť krve. Krve a ozónu. Bouře nade mnou sílila a roztáčela se jako kolotoč. Všechna auta zmizela do úkrytů, zůstala jsem na silnici sama. Až na obzoru jsem viděla nějaké městečko.

„Hele, dochází nám čas,“ řekla jsem. „Pomoz mi.“

„Vždyť se o to sakra snažíme, ale pokud jsi tuhle věc nevyrobila ty, tak nemám nejmenší ponětí, kdo to mohl být. Nic tak silného jsem ještě neviděl...“

„Musíme se do toho pustit společně. Potřebuju, abys nad tou bouří vytvořil chladný proud vzduchu, klesající dolů. Musíš to provést rychle a tvrdě.“

„Zkoušeli jsme to. Nefungovalo to,“ zavrčel.

„Musíš to udělat ve chvíli, kdy já vytvořím velký objem horkého vzduchu pod ní. Mělo by se nám podařit tu pijavici vystřelit rovnou nahoru, aspoň dvacet mil a pak ji adiabatickým procesem pořádně nakopat. Potřebuju to mít v mezosféře, Paule. Musíme ji připravit o palivo, jinak ji neroztrháme.“

Paul několik vteřin mlčel a pak řekl: „Dej mi dvě minuty.“

„Musí to být precizní.“

„Bude.“

Vycítila jsem, že se chystá zavěsit a rychle jsem dodala: „Máš na lince Rashida?“

„Jo.“

„Vyříd' mu moji omluvu a pověz mu, ať si dává pozor na prudké změny větru.“ Pak jsem rychle zavěsila sama.

V zásadě šlo o to, abych drasticky zahřála vzduch pod celou bouří, takže ji jeho zvětšený objem vytlačí nahoru. Paul zatím vytvoří vertikální tah, který ji přesune do mezosféry, a tam se do ní budeme moci pustit mnohem větší silou, dokud se nerozpadne. Tahle taktika měla nepříjemný vedlejší efekt. Vyvolání tak náhlého a prudkého stoupavého proudu způsobí úplný rozklad stability počasí v celé oblasti. Nepochybně dojde k prudkým, nečekaným poryvům větru – takovým, jaké dokážou srazit k zemi letadlo. Proto jsem chtěla Rashida předem varovat; s ničivými vedlejšími efekty si bude muset poradit on.

Sledovala jsem digitální hodiny na přístrojové desce. Trvalo celou věčnost, než se posunuly o minutu. Poznala

jsem, že se nad mou hlavou něco děje, že se tam shromažďuje nějaký druh energie, ale nedokázala jsem rozeznat, jestli se už chystá udeřit bouře, nebo tam Paul organizuje své síly. Rozhodně to z mého pohledu nebylo nic příjemného.

Digitální hodiny se konečně posunuly o další minutu. Natáhla jsem se, hrábla do vzduchu a napumpovala do něj horko. Zahřála jsem ho tak rychle, že se molekuly musely za každou cenu od sebe vzdálit. Bouře se bránila, ale nemohla bojovat na dvou frontách; bylo znát, jak ji Paulův komín ze studeného vzduchu táhne vzhůru, jak ji přímo nasává skrz mezní vrstvu, troposférou, do stratosféry. Když dospěla do vyprahlých, mrazivých prostorů mezoféry, její postup se zpomalil.

Můj nepřítel – ať už to byl kdokoli – by teď musel bouři dodávat energii odpovídající produkci patnácti nebo dvaceti nukleárních reaktorů, pokud by ji chtěl udržet pohromadě, a pokoušet se stáhnout ji zpátky dolů by bylo prakticky nemožné, vezmeme-li v úvahu sloup horkého vzduchu, který jsem vytvořila a stále ho udržovala. V krátkém časovém rozpětí horký vzduch vždycky zvítězí nad studeným. To patří k elementárním fyzikálním jevům v počasí.

Vycítila jsem okamžik, kdy to autor bouře vzdal. Bouře takových rozměrů se nemůže rozpadnout, ale právě to se stalo – rozfouklo ji to jako pýchavku. Bez magie, která ji udržovala, z ní zbyla jen voda a plyn. Napětí v mé hlavě pomalu ustupovalo.

Ustupuje, mizí... je pryč.

Zazvonil mi telefon. Rozevřela jsem ho.

„Dobrý,“ řekl Paul.

„Tys byl taky dobrý.“

„Ale stejně nemůžu nic změnit, děvče. Nevracej se.“

„Ani jsem nic takového nečekala. Neboj. Teď už nejsem tvůj problém.“

Paul se zdušeně zasmál a ten zvuk mě uvnitř zahřál. „Jo, toho se asi nedočkám.“

Právě jsem zavěsila, když do auta jako rozjetý rychlík narazil první poryv větru. Shodilo mě to ze silnice. Zápolila jsem s volantem, slyšela jsem jekot pneumatik, jak se mustang pokoušel udržet směr, ale v té chvíli se silnice chovala, jako by měla povrch z ledu a oleje. Dostala jsem smyk. Svět se nahnul na stranu. A ke všemu... Bože, někdo mi stál v cestě, na kraji silnice, vždyť do něj vjedou...

Ve spršce prachu jsem se pokusila auto přetočit, ucítila jsem tupý náraz. Pneumatiky se zachytily trávy za krajnicí, potom se ujala vlády fyzika a vůz se naklonil, až se mi udělalo zle.

Auto ne, pomyslela jsem si v nejhlubším zoufalství. Prosím, auto ne!

A pak mě něco přidrželo a vyrovnalo, Dalila těžce dopadla všemi čtyřmi koly na zem. Vyrazila jsem si dech, ale až na sjeté pneumatiky žádná z nás neutrpěla větší škodu. Dalila se celá otrásala. A já jakbysmet.

Vypnula jsem motor a položila si horké čelo na volant. Zhluboka jsem vdechovala vzduch, který teď byl cítit strachem, zrovna tak jako přízraky vůní dávných rychlých svačinek, a přitom byl úžasně lahodný.

„Promiň, zlato,“ zašeptala jsem Dalile. „Už se mi zdálo, že půjdeme obě do šrotu.“

Asi za vteřinu jsem si vzpomněla na zbytek. Na ten tupý náraz.

Ježíši, jestli jsem někoho přejela...

Zašátrala jsem po rozepínání pásu, horečně jsem s ním zabojovala. *Můj Bože, ne – jenom ať je v pořádku...*

Někdo zatukal na okénko. Škubla jsem si krkem, jak jsem se tam rychle podívala, a spatřila jsem stín... velký, temný, hrozivý. Nadechla jsem se a chystala se zaječet.

Pak jsem mžikla a stín se zmenšil do rozměru – prostě nějakého muže. Chlapíka s hnědými vlasy, kterým by

neškodil úhlednější sestřih, a kulatými brýlemi, v nichž se odrážel sluneční svit. Vypadaly dost pitomě. Měl příjemný obličej s vráskami smíchu u očí, které prozrazovaly, že je starší, než by se zdálo na první pohled. Na sobě měl vyšisovaný zelený nepromokavý kabát, který mi z nějakého důvodu připomněl První světovou válku – tak akorát pro někoho, kdo je fanda do odívání v retro stylu, nebo pro někoho, kdo si může dovolit jenom modely z Armády spásy.

Stáhla jsem okénko.

„Jste celá?“ zeptal se a upravil si na rameně popruh ruksaku. No jasně. Bude to nějaký silniční tramp, chlapík, co tráví život touláním po silnicích a příležitostně stopuje. Dobrovolný bezdomovec, ne ten typ, který k tomu donutí okolnosti. Chlapík, co hledá dobrodružství.

No, tak tentokrát na jedno zaručeně narazil.

„Jo, v pořádku,“ zachrčela jsem a shrnula si mastné, zplihlé vlasy z obličeje. „A vy? Nevrazila jsem do vás? Nemáte po sobě stopy pneumatik a tak?“

Zavrtěl hlavou. V uchu se mu zaleskla náušnice. Pokusila jsem se vybavit si, ve kterém uchu je nosí gayové, ale pak mě napadlo, že ta věc s náušnicemi může být jenom městská pověst. Usoudila jsem, že je to buďto blbost, nebo ten záblesk patřil k heterosexuálnímu uchu, protože se na mě usmál docela vřele.

„Věřila byste, že je možné takovéhle počasí? To, co se děje, je úplná šílenost,“ prohlásil. Dokázala jsem si to představit. Oblaka, která stoupají rychlostí nákladního vlaku rovnou nahoru, pak se trhají, jako by je sám Bůh roztržil na kousíčky. K tomu Dalila, jak se řítí plnou rychlostí a točí se ve smyku jako při nějakém vražedném silničním závodu. To člověk nevidá každý den, i když třeba tráví život na silnicích. „Měl jsem dojem, že jsme fakt v průšvih.“

Zadoufala jsem, že to množné číslo použil tak všeobecně, ne jako upozornění *Dnes večer budu vaším stopařem, ano?* „Špatné počasí, jo? Ani jsem si nevšimla.“

Znovu si posunul batoh, jako by mu nějak nesesedl, narovnal se a přikývl. „No, jeďte opatrně. Pěkné auto. Až moc pěkné na to, aby skončilo někde v příkopu. Nemluvě o pěkné řidičce.“

Ohromně galantní, ale typicky chlapské – auto dal na první místo. Tím mě ale dostal. Necítila jsem z něj žádné zvláštní vibrace, a při takovéhle pekelné jízdě by mi přišla vhod i společnost trampa, který kouří trávu a snaží se o splynutí s přírodou – rozhodně víc než rozhovor s vlastním autem. Kromě toho měl milý úsměv.

Jen tak pro jistotu jsem si ho prověřila v Nadhledu, ale neobjevila jsem na něm nic nezvyklého, ani temného, ani oslnujícího, prostě takový pan Normální. Otevřela jsem dvířka na straně spolujezdce. „Nepotřebujete svézt?“

Už byl na odchodu, ale zastavil se a podíval se na mě. Měl hodně tmavé oči, ale tmavé tím hřejivým, zemitým způsobem. Kdybych ho měla přirovnat k roční době, byl by podzimem.

„Možná,“ odpověděl. „Ten batoh je nějak čím dál těžší. Co za to?“

„Nic.“

Obočí mu zacukalo, jako by se ho chystal zvednout. „Nic není zadarmo.“

„Tak za potěšení z vaší společnosti?“

„To by se dalo vyložit mnoha způsoby,“ prohlásil a shodil tlumok. Jeho zavazadlo zapadlo do zadního sedadla jako další cestující. Nepotřeboval tolik prostoru na nohy jako Paul. „Ne že bych si chtěl stěžovat.“

Usoudila jsem, že bych se měla urazit. „To vám vážně připadám jako kočka, která láká do auta špinavé stopaře?“

„Ne,“ pravil potutelně, s klidem zen-buddhisty. „A jen aby bylo jasno, mám námitku proti výrazu špinavý. Nedávno jsem se koupal.“

Počkala jsem, až si zapne bezpečnostní pás, pak jsem s Dalilou vyjela na silnici. Větvemi stromů prosvítalo slunce a

házelo na cestu tygří pruhy. Mírný západo-východní vítr šelestil listím. Nezavřela jsem okénko a jemný, svěží vánek mi sfoukával vlasy z tváře. Mé rozpálené kůži to dělalo dobře.

„Špinavý, to ne,“ projevila jsem nakonec souhlas. „Drsný?“

„Myslíte, že vypadám drsně?“

„Tak možná kapku umouněný?“

„Umouněný, to беру.“

Koukla jsem na něj, on se uchechtl. Rozesmála jsem se, málem hystericky, ale obvinila jsem z toho vyčerpání a strach. Konečně jsem chytila dech a utřela si obličej.

„Mimochodem, jmenuju se David,“ představil se.

„Joanne.“

„Jak dlouho už jsi za volantem?“

„Copak není poznat, že je to můj styl? Mám dojem, že to bude tak šestatřicet hodin, ale teď už si tím nejsem moc jistá.“

„A spala jsi vůbec?“

„Ani moc ne.“

„Je ti snad jasné, že řídit v tomhle stavu není bezpečné.“

„Je to bezpečnější než zůstat stát,“ řekla jsem a vzápětí jsem se podívala, proč jsem to udělala; obvykle se obyčejným lidem nesvěřuju. David pokývl a zahleděl se oknem ven. „A jak dlouho už jsi na silnici ty?“

„Už nějakou dobu. Líbí se mi to. Tady venku je hezky.“ Ukázal bradou na krajinu, míhající se za okénkem. „Každý by měl občas vyrazit do světa, třeba proto, aby si uvědomil, kdo je a proč.“

Zaznělo mi to filozoficky a trochu to připomínalo New Age, ale klidně dobrovolně přiznám, že jsem cynická. „Děkuju pěkně, já bych zase docela brala příslušenství v domě, teplé jídlo a spolehlivé topení. Příroda je ohromná věc. Jenomže nás nemá zrovna v lásce.“

„Ale má,“ odporoval mi David. „Jenže nikomu nenadržuje, a my si myslíme, že by měla. Podle jejího názoru mají švábi nárok na stejnou šanci jako lidi. Já bych řekl, že je to docela fér.“

„Já nestojím o fér hru, ale o vítězství.“

„Nikdo nevyhrává,“ poznamenal. „Copak nikdy nesleduješ program Discovery?“

„Osobně spíš fandím kanálům, kde dávají komedie. A nevykládej mi, že s sebou v tom ruksaku taháš kabelovku.“

Teď už se načisto posmíval. „Ne, jenom se jednou za čas ubytuju v motelu, abych se mohl umýt a pro změnu vyspat v posteli. Co máš proti Discovery?“

„Placené kanály pro dospělé,“ poradila jsem mu. „To je jediná možnost.“

Zvláštní věc, od chvíle, kdy nasedl ke mně do auta, jsem si připadala méně ospalá a otupělá únavou. Možná na tom úsloví, že neštěstí si hledá společnost, přece jen něco bude. Kromě toho mi špetka neškodného flirtu vždycky spolehlivě rozproudí krev.

Změřil si mě s úsměvem, který nepůsobil cynicky jedinež díky jeho měkkému pohledu.

„Opravdový život,“ řekl, „je vždycky zajímavější. Nikdy nevíš, jak to bude dál.“

* * *

Zatím to pokračovalo tak, že jsme jeli dalších třicet minut a obloha byla jasná, neukázaly se žádné výhružné mraky, takže jsem si konečně mohla dovolit zastávku u benzínky. Jmenovalo se to U Cvoka Eda. Cvok Ed ve svém podniku obsluhoval osobně. Nemám ponětí, jestli byl vážně šílený, ale vypadal drsnější než pitbul a vsadila bych se, že možná svého času postrílel pár lupičů, kteří se ho chystali okrást. David se choval nenápadně a slušně a co nejrychleji

z obchodu vypadl i se svými sýrovými tyčkami, plněnými piškoty a dietní sodovkou. Jeho splynutí s Matkou přírodou očividně nezahrnovalo konzumaci ekologické – nebo aspoň zčásti ekologické – stravy.

Dalila zhlkala svůj příděl u čerpačky, já zatím na chvilku vyklouzla z bot s mučícími podpatky a zeptala se Cvoka Eda, jestli by mi tady ve městě doporučil nějaký obchod s oděvy. Ano, něco takového tu měli. Říkali tomu Obchoďák.

„Obchoďák,“ opakovala jsem, když už jsme s Davidem seděli v autě, bezpečně z Edova doslechu. „Jak velký asi může být, v takovéhle díře? Smíšené zboží Wal-Mart, to bych pochopila; kdekoli se shromáždí dva nebo tři...“

David nic neříkal, jen ukázal na ceduli u cesty přímo před námi. Stálo na ní: **Obchodní dům se zlevněným zbožím Zelený vrch, největší v Pennsylvanii!** Ačkoli nám podle mého odhadu ke hranicím Pennsylvanie chybělo jenom pár mil.

„No ne,“ hlesla jsem. „To asi bude fakt velký.“

Takže jsme se drželi ukazatelů.

Velký nebylo to správné slovo. Ten podnik byl příšerně obrovský. Viděla jsem už významná letiště o rozloze podstatně menší. A těch aut! Představte si tucet velkoměstských autosalónů, naskládaných vedle sebe na jednom místě, a pořád to nebude tolik aut, kolik se jich natěsnao v řadách kolem obchodního domu Zelený vrch. Nabídla jsem Davidovi příležitost stopnout si někoho z těch tisíců zdejších zákazníků, ale zdvořile tu možnost zamítl a šel dovnitř se mnou, ruce v kapsách kabátu, na tváři pobavený výraz, jako by se účastnil nějakého sociologického průzkumu v terénu. Zajímalo by mě, kolik takových obchodních středisek už navštívil. To, co měl na sobě, koneckonců nevypadalo na obchod s použitým zbožím; modrá kostkovaná flanelová košile, modré džínsy, dobře rozšlápnuté pohorky a ten starodávný kabát, všechno docela kvalitní, žádná zažraná špína, ty věci vypadaly spíš

jako nedávno prané. Podobně jako David sám. Byl trochu cítit mužským potem, ale přitom nepáchl. Pokud holdoval životu v drsných podmínkách, nebyly ty podmínky o nic drsnější než u většiny lidí na dovolené.

Čímž jsem se dostala k další otázce. Tihle silniční trampové mívají po pár letech v obličejích vepsanou každou míli, kterou urazili. David je tam neměl.

Nicméně... Znovu jsem si ho prověřila v Náhledu. Jeho obraz zůstával klidný, nepředstavoval žádnou hrozbu.

„Potřebuju pár věcí,“ vysvětlila jsem mu. „Šaty. A tak podobně. Jestli máš chuť sníst pro změnu něco fakt výživného, zajdi si někam do bufetu. Na můj účet.“

Právě jsme totiž stáli před místním občerstvením, větším a hlučnějším než cirkus Barnum a Bailey. V tomhle bludišti barev a plastu – od hamburgerů po maso po sečuánsku, od kari po vepřové pirohy – si musel vybrat i ten největší mlsout. I na Davida to udělalo jistý dojem. Podala jsem mu dvacetidolarovku. „Užij si to. Sejdeme se za hodinu tady. Když tu nebudeš, znamená to, žeš chytil stopa jinde, jasné?“

Bez námitek strčil peníze do kapsy a přikývl, aniž by se na mě podíval. „Budu tady,“ řekl. „Nezapomeň na mě.“

Což nebylo moc pravděpodobné. Když jsem mířila k pojízdným schodům, ohlédla jsem se přes rameno. Stál tam a díval se za mnou. Jak otočil hlavu, odrazila se v jeho kulatých brýlích zář neonů, pak vkročil do davu a cípy kabátu mu elegantně zavlály.

Byl vážně něco zvláštního. Nebyla jsem si úplně jistá, co vlastně. Proč jsem ho ksakru vzala do auta? Ne, to nebyla ta správná otázka. Každá dívka má právo na občasnou slabost pro pohledného, tajemného cizince. Otázka zněla, proč se ho zatraceně pořád držím?

Rozhodla jsem se. Jakmile tady zařídím všechno potřebné, vyklouznu ven bočním východem a nechám ho být. Kus jsem ho svezla, ještě jsem mu přidala dvacku – udělala jsem víc než svou povinnost, no ne? Měla jsem i jiné

starosti, například sebe. Kruci, měla jsem problémů nad hlavu!

Jasně. Rozhodnuto. Přesně tak to provedu.

Eskalátor mě vyvezl do úplně odlišného prostředí. Tohle patro bylo plné šatů. Okázale nevkusné hadry, laciné šunty, a také šaty podle poslední módy nebo naopak oblečení, jaké by i moje babička označila za staromódní. Vybrala jsem si obchod jménem Sametová bouře – usoudila jsem, že už kvůli tomu názvu si zaslouží aspoň zběžný pohled.

Módní barva sezóny byla nachová – totiž spíš loňské sezóny, protože tady se doprodávaly skladové zásoby, ale to mi nevadilo. Vždycky jsem měla purpur v oblíbě. Ještě víc se mi zamlouval purpurový samet, a jelikož letošní jaro nebylo nejteplejší, představoval pro mě vítězství pohodlí nad módou.

O půl hodiny později jsem se vynořila ze zkoušecí kabiny v purpurových kalhotách, obepínajících boky, bílé košili z pružné krajkoviny a rozevlátém purpurovém saku v edvardovském stylu. Všechno, co jsem měla na sobě, bylo nové, včetně prádla. Báječný, málem erotický pocit. Zaplatila jsem, sbalila do tašky ještě dvoje oblečení a purpurové saténové pyžamo a libovala jsem si v botách s nízkými, masivními podpatky, jaké se právě nosily. Pro moje nohy to byl otřes, ale přijaly ho s povděkem. Po další patnáctiminutové zastávce v obchodě se spotřebním zbožím jsem byla vybavena zubní pastou, kartáčkem, tampóny, ústní vodou v cestovním balení, mejkapem a – protože správná dívčí skautka je vždy připravena – diskrétním balíčkem kondomů. Ovšem, jak jsem si připomněla, Davida jsem se přece rozhodla zbavit. Takže kondomy zařadit do kategorie zbožných přání...

Beztak to s ním nemělo nic společného. V tomhle ohozu bych mohla přijít k pozvání na schůzku, dřív než sjedu po eskalátoru dolů.

Vyhřívala jsem se na výsluní své dívčí moci, vtom mě ale zničehonic začaly brnět kořínky vlasů po celé hlavě, a to už jsem věděla, že něco není v pořádku. Počasí? Ne, odtud nic nehrozilo, letmý průzkum z Nadhledu mi ukázal, že se nic neděje. V tom vězí něco jiného. Nedokázala jsem na to přímo ukázat, ale ten pocit pořád trval. Něco bylo úplně špatně. Přímo tady, uprostřed všech těch spěchajících lidí, mezi krámký, které spokojeně přežvykovaly peníze na úrovni heren v Las Vegas. Mělo to cosi společného se vzduchem. Ale ne s počasím.

Uvědomila jsem si, že se mi dělá slabo, a netušila jsem z čeho. Ještě před pár vteřinami jsem si připadala naprosto skvěle, nadšená svou sametovou bouří, připravená utkat se s celým světem. Teď jsem si potřebovala sednout.

Našla jsem volnou lavičku z tepaného železa ve viktoriánském stylu, umístěnou poblíž nízkých borovic, a klesla jsem na ni. Borovice se na střešní světlík netvářily moc spokojeně, ale na jedné z větví seděla pěnkava, která se kdovíjak dostala až sem dovnitř, a upírala na mě korálkové oči. Vydávala ostré pípání, mně ale znělo tlumeně a rozmazaně, jako bych ho poslouchala pod vodou. Pak zamávala křídly a odlétla.

Cítila jsem, jak slábnu. Zvuky se vytrácely. Nechápala jsem, co se to děje. Zrychlil se mi dech, ale část mozku, která měla na starosti případy paniky a halucinací, na mě ječela, že je něco špatně, špatně, špatně!

Pořád jsem se snažila tomu přijít na kloub, a přitom jsem se svezla na bok a zůstala ležet. Na tváři jsem cítila studený, bíle natřený kov. Bylo to příjemné. Byla jsem tak unavená.

Lidé se shlukovali a pohybovali rty, ale ke mně nepronikl žádný zvuk. Lapala jsem po dechu, těžce jsem supěla, a protože jsem měla ruku těsně u obličeje, viděla jsem, jak se mi nehtová lůžka barví hezky do modra.

Nějaký... experiment... ve škole...

Bože, nemohla jsem dýchat. Ne, špatně, dýchala jsem, ale neměla jsem co dýchat. Jenom svůj vlastní kysličník uhličitý.

Vybavila jsem si tak jasně, jako by se to přede mnou odehrávalo právě teď, že tohle už jsem kdysi dělala. Ne jako objekt pokusu, ale jako výzkumník.

Prováděla jsem pokus na laboratorní kryse. Odstranila jsem ze vzduchu v jejím okolí všechny kyslík, čímž jsem vytvořila průzračnou smrtící klíčku, která se pohybovala s ní, ať se pokoušela utéct kamkoli.

Tu krysu jsem nezabila. Nechala jsem bublinu splasknout, jakmile jsem ovládla techniku pokusu, a krysa, bílá, s růžovým čenichem – to je legrační, jak si člověk takové věci pamatuje – odcupitala živá a zdravá.

Ale ten, kdo teď dělal pokusy na mně, bublinu neuvolnil.

Soustřed' se, ztraceně!

Můj mozek začal vysílat jakési hysterické záblesky jako signál ohrožení. Před očima se mi míhaly barevné pruhy. Pak se objevil podivně realistický obraz matky, jak se k mně sklání, z mé perspektivy veliká jako obryně. Dalila se roztáčí na silnici. Lewis, jak leží na zemi se zkrvaveným obličejem a sahá po posledním klíči ke své moci.

Zjistila jsem, že jsem přestala dýchat a zřejmě se už nedokážu přimět, abych s tím začala znovu.

Někde se stala chyba. Ale kde?

Jasně jako facka, slyšela jsem matku, *přála jsem si, aby k tomu nikdy nedošlo*. Znělo to, jako bych ji hrozně zklamala.

Yorenson. Zklamáný. Stojí před třídou a poslouchá moji nesprávnou odpověď. *Vážně, Joanno, vždyť to přece víš. Víš, co máš udělat.*

Nemohla jsem si vzpomenout. Všude byla tma, hrozná tma. Tady, uprostřed noci, je teplo, ale nesvítí hvězdy ani měsíc.

Ne. Chodba. Něco na jejím konci. Mířila jsem k tomu, aniž bych měla pocít pohybu, bylo tam světlo, světlo a...

Seděla jsem na rozvrzané dřevěné školní židli, místnost byla slabě cítit Pinesolem a křídou, Yorenson si popotahoval tvídové sako jako nějaká malá parádnice a já nemohla pochopit, na co se mě ptá. Zmocňovala se mě panika, zalévala mě jako mořská bouře pobřeží. Musela jsem na to přijít, musela. Zklamaně na mě pohlédl a otočil se k tabuli. Zaskřípala křída. Nakreslil molekulu kyslíku.

Seděla jsem ve třídě sama, zůstala jsem po škole. Doučování v teorii počasí. Ne, tak to nebylo, já přece nikdy...

Dávej pozor, oslovil mě, aniž by se ohlédl. Zase skřípění křídý. *To vyžaduje jemný přístup, drahoušku.*

Na tabuli. Odpověď byla na tabuli. Já musela jen...

Jiskření na okrajích Yorensonovy tabule, které ji ohlodává. Temnota všude kolem, ujídající odpověď.

Ne.

Natáhla jsem ruku a chemický vzorec na tabuli se změnil, zazářil rudou, modrou a žlutou barvou, stal se trojrozměrným a začal rotovat, a já z něj vyškubla to, co do něj nepatřilo – žluté zrnko na nesprávném místě na stopce – a nahradila ho modrým.

A znovu, ještě jednou. Rychleji. Sahala jsem po tisících rotujících modelů, už jich byly milióny, miliardy, a neopravovala jsem je rukou, ale myslí.

Yorenson se otočil od tabule, odložil křidu a usmál se na mě.

Dýchej, řekl. *Nezapomeň dýchat.*

A najednou jsem měla plíce plné lahodného vzduchu, a ten hluk, můj Bože, ten hluk byl příšerný, lidé křičeli, nohy dupaly, samé hlasy, v obchodním domě se strhl nějaký povyk, kdesi v dálce duněla ryčná hudba, úžasný, báječný zmatek.

Nadechovala jsem, jeden vdech za druhým, naslouchala jsem bušení vlastního srdce a myslela jsem si: *tenhle předmět jsem fakt nesnášela.*

Někdo mi podkládal hlavu. Zamžikala jsem, zaostřila pohled a viděla jsem, že je to David. Byl smrtelně bledý, cítila jsem, jak se mu třesou ruce. Z nějakého důvodu neměl brýle a jeho obličej bez nich vypadal jinak. Silnější. V očích mu zářily měděné skvrnky.

„Ahoj,“ zašeptala jsem. Začal mi něco povídat, ale nedokončil to. Někdo mi přiklopil na tvář kyslíkovou masku, kterou jsem nepotřebovala.

* * *

Je to zvláštní, jak člověku z blízkosti smrti vyhládne. Seděli jsme s Davidem v místní jídelně a já do sebe ládovala obrovskou porci kebabu se šafránovou rýží, indickými pirožky a zapíjela to vodou bez bublinek a bez příchuti. David pořád vypadal vyděšeně. Během té hysterické scénky s příjezdem záchranky a diskuse, týkající se mého případného mozkového postižení a otázky, zda musím či nemusím do nemocnice, na mě nepromluvil ani slovo... Vlastně vůbec nepromluvil. Jen postával na okraji toho zmatku a pozoroval mě s vráskou mezi obočím.

Svým způsobem to bylo roztomilé.

Musela jsem podepsat různá prohlášení a reverzy, nemluvě o přednášce o katastrofálních následcích jako ochrnutí či rovnou smrti, kterou jsem musela vyslechnout od místního doktora. Ten se dostavil na místo později, v závěsu s právníkem, patrně specialistou na újmu na zdraví.

Když bylo konečně po všem, chytila jsem Davida za loket a prohlásila: „Umírám hladu!“ A on *pořád* nic neříkal a nepromluvil ani cestou, ani během objednávání a konzumace.

Potom, když jsem dopila vodu a vyškrábala poslední zbloudilá zrnka oranžové rýže, se naklonil dopředu a zeptal se: „Hotovo?“

„Řekla bych, že jo.“ Spolkla jsem sousto indiánského chleba, olízla si prsty a nakonec použila ubrousek. Lidé se po mně ohlíželi, možná kvůli mému úžasnému vkusu v odívání, možná proto, že čekali, kdy se zhroutím s pěnou u úst. Nejspíš jsem zdejšímu obchodáku připravila nejzajímavější zážitek od Vánoc.

I David se na mě díval tímhle způsobem. „Nechceš mi prozradit, co se s tebou děje?“

„Ani ne,“ odpověděla jsem. „Hele, bez urážky, myslím, že bys měl sbalit tu dvacku a poohlédnout se po jiném stopu. Ne že bys mi nějak vadil, ale...“

„Mohlo by se ti to stát znovu?“

Jo. Mohlo, a tentokrát pro změnu v Dalile v nejvyšší rychlosti. Nebo se příště můj neviditelný nepřítel rozhodne obalit tím jedovatým povlakem Davida místo mě, aby mě rozptýlil a mohl vytáhnout z klobouku další trik. Někdo si *úplně vážně* nepřál, abych našla Lewise. Kdo? A proč? Kdo vůbec může vědět, koho hledám? Džin, samozřejmě, ale džinové nejednají na vlastní pěst bez rozkazu svého pána. A ten džin patřil Lewisovi, a jestli měl Lewis v úmyslu setkat se se mnou a sdělil mi směr, pak by se jeho džin stěží pokoušel mě zabít. No, Paul to taky tak trochu věděl. A Star. *Do hajzlu*. Tyhle úvahy nikam nevedou.

„Kdybys zase dostala záchvat, budeš potřebovat pomoc,“ prohlásil David. „Kromě toho mi už došlo, že máš před sebou dlouhou cestu. A to svezení se mi docela hodí. Taky mám namířeno dost daleko.“

„Jo?“ To byla první věc, kterou mi o sobě prozradil, i když vyhýbavě. „A kam?“

„Do Phoenixu,“ řekl. „Můj bratr má nějaké potíže. Chtěl bych se k němu dostat co nejdřív.“

Našla jsem poslední zrnko rýže a opatrně ho nabrala vidličkou. „Jak se jmenuje?“

David zaváhal, pak se odvrátil. „Josef.“

„Taky na biblické téma?“

„Jsme nábožensky založená rodina.“

Odstřčila jsem podnos a složila ruce naplocho na stůl. Už se netřásl, to byl značný pokrok. A nezdálo se, že by se kolem mě něco dělo, rozhodně nic tajemného – jenom spousta řvoucích děcek, hlasitě diskutujících dospělých, basové dunění hudby z obchodů, hláhol ve stovce jazyků. Všechno výhradně v reálném světě.

To, co mě málem zabilo, nepatřilo sem, do tohoto světa. Můj nepřítel tentokrát pojal svou akci naprosto precizně; šel rovnou po mně. Teď, když jsem ve střehu, už se mu taková příležitost nenaskytne právě snadno. Příště bude muset vyzkoušet něco špinavějšího.

Nemůžu si dovolit mít kolem sebe lidi, až na to dojde.

„Phoenix,“ opakovala jsem. „Hele, vážně, blízko mě není zrovna bezpečno, chápeš? Říkej tomu, jak chceš, epilepsie, posedlost ďáblem, jed, mafiánské gorily. Prostě se mnou nejsi v bezpečí. Takže udělej laskavost sám sobě, kup si lístek na autobus nebo zkus letadlo, najmi si auto, prostě se otoč a běž pryč. Hned teď.“

Upřel na mě vážný pohled přes zelenomodrou plastovou stolní desku. Za ním na neonu šplhal papoušek na kachlíkový sloupek. Proti zářivým barvám reklamy se David zdál nevýrazný, jako pták v zimním zbarvení.

„To myslíš vážně?“ přeptal se.

„Jako srdeční infarkt.“

Konečně přikývl. „Tak jo.“

No, a co jsem čekala? Hádku? Hrdinské činy? Vyznání nehynoucí lásky a oddanosti? Do háje, byl to jenom silniční tramp, chlápek, který požádal o svezení a zapletl se do něčeho, na co nestačil. Roztomilý, ale nehrál na mé úrovni.

Ale stejně. Nečekala jsem, že se prostě otočí a odkráčí. Vlastně ne. Ne bez jediného slova. Trochu mi to pošramotilo sebevědomí.

Hm, ale ve skutečnosti nic takového neudělal. Vzal můj plastický podnos s prázdnými talíři a příborem na jedno použití. Otevřel kontejner na odpad a vyhodil do něj věci z podnosu, podnos strčil do stojanu a loudavě se vydal zpátky ke mně, ruce v kapsách.

„Jen jsem ti chtěl říct, že vypadáš úžasně,“ řekl. „Purpurová ti fakt sluší.“

Jako by ještě na něco čekal. Zvedla jsem obočí. „Ještě něco?“

„Můj batoh,“ pravil uvážlivě. „Zůstal v autě.“

„Aha.“ Hodila jsem mu tašku s nákupem. „Tak se snaž být užitečný.“

Věnoval mi opravdu škodolibý úsměv. „To dělám často.“

Vydali jsme se na tu málem Yellowstonskou pěší túru k autu a já celou dobu jedním okem sledovala oblohu, přestože byla jasná až na pár roztroušených mráčků vysoko nahoře. Je všeobecně známo, že blesk může udeřit stovky mil od středu bouře – lidé už byli mnohokrát zasaženi blesky z čistého nebe. Ovšem v mém případě by se nejednalo o žádnou nehodu.

Chudáček Dalila čekala na místě, kde jsem ji nechala, s těmi popálenými dveřmi a tak. Odemkla jsem kufr a vyndala Davidův batoh. Zdál se překvapivě těžký. Vzal si ho ode mě v poslední chvíli, už už bych ho upustila.

„Co tam sakra nosíš?“ zeptala jsem se. „Vyloupil jsi Fort Knox?“

„Jo, takhle si představuju výbavu na krátkou dovolenou.“ Hodil si ruksak na ramena, jako by to dělal celý život. „Stan, přenosná kamínka, nádobí, oblečení, náhradní boty a pár tučtů knih.“

„Knih?“

Podíval se na mě skoro soucitně. „Ty nečeš?“
„Netahám na zádech newyorskou veřejnou knihovnu. Ani by mě nenapadlo převážet ji v kufru.“

„Tvoje smůla.“ Sice už měl svoje věci, ale pořád mi připadalo, jako by na něco čekal. „Zvládneš to?“

„Já? Jasně.“

„Nechceš mi vysvětlit, co se tam vlastně stalo?“

„Ta záležitost s kari? Prostě miluju indickou kuchyni.“

„Zvláštní.“ Pořád čekal. Já taky čekala. „Ty mi to asi nevysvětlíš.“

„Tak nějak to v zásadě je,“ přisvědčila jsem. „Nestál bys o to. Bude lepší, když o tom nebudeš nic vědět. Bezpečnější.“

Zavrtěl hlavou. Než jsem ho stačila zarazit – nebo si aspoň rozmyslet, jestli ho chci zarazit – sklonil se a lehce mě políbil na tvář. Ustoupila jsem, přitiskla si ruku na horké místo na kůži. Překvapilo mě, jak prudce se mi zvýšila tepová frekvence.

„Dávej na sebe pozor,“ řekl. „A starej se o Dalilu.“

„Jasně.“ Chtěla jsem pronést něco hlubokého, ale stěží se mi povedlo vyslovit to jediné slovo. Otočil se a odcházel zpátky směrem k obchoďáku. Ušel asi deset kroků a obrátil se, plášť kolem něj dramaticky zavál.

„Hej!“ zavolal na mě, ale nezastavil se a šel pozpátku.

„Co je?“

„Vypadáš, jako bys nakoupila v garážovém výprodeji u Prince.“ A usmál se – a tohle byl opravdový, nádherný úsměv.

„Super, co?“

„Úplně nebezpečí požáru.“ Zamával mi a otočil se zpátky, elegantně jako baleták, a pokračoval v cestě.

Dívala jsem se za ním, dokud nezmizel uvnitř budovy. Zjistila jsem, že jsem už otevřela dvířka na straně řidiče, ale nepamatovala jsem si, kdy. Položila jsem ruku na teplý kov. Nasedla jsem a ucítila stopu jeho vody po holení – něco se

skořicovým nádechem, exotického, teplého. Otočila jsem klíčkem v zapalování. Dalila nastartovala a zapředla.

„A jsme samy, děvče,“ řekla jsem jí. Vůbec se mi nelíbilo, jak to zní; vlastně se mi to nelíbilo skoro přesně tak, jak jsem si představovala.

* * *

Když mi bylo deset, vypravily jsme se s mámou na výlet do Disney Worldu, jenom my dvě. Tou dobou už od nás otec odešel, odkráčel směrem k zapadajícímu slunci jako Roy Rogers, až na to, že místo na koni rajtoval na své sekretářce Eileen Napolitanové... ne že bych to tehdy v deseti věděla, mně bylo jen jasné, že je pryč a že máma je našťvaná, a kdykoli jsem spustila, že si chci nalakovat nehty na nohou na oranžovo, odsekla mi, že nechce, abych skončila jako sekretářka.

Jely jsme jen s mámou; moje starší sestra Sarah se snobsky rozhodla pro tábor. Přijely jsme do Orlanda uprostřed jasného, slunného březnového odpoledne, ale kolem sedmé začali meteorologové plašit, že předčasně přichází sezóna hurikánů. Nikdo jim nevěřil. Dojely jsme jednokolejkou do hotelu, já se cákala v bazénu a ječela nadšením nad kreslenými seriály v televizi, jako bych je už neviděla dvacetkrát. A máma co chvíli vyhlížela oknem na chladnou sametovou oblohu, kde plul mezi hvězdami měsíc.

Příští ráno jsme vyrazily do Čarovného království, a to už se na východě kupila oblaka – vysoká černá bouřková stěna, přicházející s přílivem. Moje máma nikdy nepatřila k lidem, které odradí každá přehánka. Projely jsme se Důlním vlakem, pak po rychlodráze skrz Vesmírnou horu a navštívily Strašidelný zámek. Vyzkoušely jsme všechny atrakce, na které jsem byla dost velká, dokonce i ty, na nichž se mámě dělalo špatně. Nakoupily jsme dárečky pro Sárú, i

když jsem si myslela, že si je nezaslouží, když tak zvedala oči k nebi a hrála velkou čtrnáctiletou dámou.

Začalo pršet, zrovna když jsme se fotily s Mickeym a Minnie. Připadalo nám to, jako by na nás někdo obrátil dnem vzhůru celé jezero, a Čarovné království se rázem změnilo v Mořské. Pokud jste měli zájem vyfotit se s Tuňákem Charliem, nastala ta pravá chvíle. Kolem čtvrté se i ti nejotrlejší Myšketýři utekli schovat do hotelů a zalezli co nejdál od oken a blesků. Dokonce i pes Pluto zmizel z deště. Ale my s mámou ne. Stejně už jsme byly úplně promočené, takže na tom moc nezáleželo. S výskáním a halekáním, šplíchotem a cákáním jsme řádily na Main Street USA, hrály si na útok žraloků v Zemi zítřka a dělaly jsme, jako že máme celou disneyovskou říši na jeden den pronajatou jenom pro sebe.

Tehdy jsme si spolu báječně užily, nejlíp v životě. Ano, ten déšť mohl přijít čirou náhodou. Ale když se nad tím teď zamyslím, byl to spíš začátek všeho. Všechny důležité události mého života doprovázelo dramatické počasí, a já dlouho netušila proč.

Ani později, když už jsem to věděla a přijala to, má matka se s tím nikdy nesmířila. Rodiče to očividně nikdy nedokážou; ale máma vlastně ani nedostala šanci. V devětačtyřiceti umřela na infarkt. Ještě před minutou tu byla, a další minutu už ne, totální šok jako blesk z čistého nebe.

Mnohem později mě tu a tam napadlo, jestli to nebylo nastrojené záměrně. Snažila jsem se moc na to nemyslet, protože takové úvahy by mě nutily znovu zvážit životní dráhu, kterou jsem si zvolila. Nebo která pro mě byla zvolena.

Nepokoušela jsem se sblížit s lidmi. Už nikdy.

Čímž se dokonale vysvětluje, proč jsem musela opustit Davida. Takhle jsem nechávala za sebou každou normální součást života už od chvíle, kdy jsem složila přísahu a dala se ke Správcům. Kdykoli jsem sahala po moci, riskovala

jsem život. Neměla jsem právo vystavovat nebezpečí životy jiných lidí.

Ach jo. Vážně byl moc hezký.

* * *

Jen co jsme vyjely z města, dvě míle za hranicí státu, začala Dalila pokašlávat. Vypadalo to na nějaký drobný zádrhel, ale mně připadalo, jako by mi vrazil hřebík mezi žebra. *Ach, Bože, ted' ne.* Počasí se chovalo slušně, což ovšem neznamenalo, že nepřítel nevyužije první příležitosti k dalšímu úderu. Že mě nerozplácne jako mouchu.

Třeba o nic nejde, utěšovala jsem se. Nějaká maličkost, náhoda, jednou a dost...

Do prdele. Zase tak zabafala. A ještě. Motor zakašlal a znovu se rozběhl.

„No tak, zlato, tohle mi nedělej, ne...“ Dalila mě neposlouchala. Nasála vzduch, vykašlala plyn, začala se dusit.

Sjela jsem setrvačností na šterk na krajnici, hned vedle cedule, hlásající cosi o divech u McDonalda o pět mil dál. Vystoupila jsem z auta pod jásavým šklebem reklamní tváře a potlačila touhu nakopnout pneumatiku. Určitě ji dokážu opravit. Pokaždé jsem ji nakonec spravila.

Ale určitě to nebudu dělat v těch nových purpurových šatech. *Ksakru.* Nakoupila jsem i praktičtější oblečení, jenomže zůstalo v kabele v kufru auta, a nikde na dohled žádná převlékárna. No dobře, tahle silnice není zas tak frekventovaná a já se octla v zoufalé situaci. Chytla jsem džinsy a košili na zapínání vpředu a zalezla na zadní sedadlo.

Dostat se ze sametových kalhot není tak snadné, jak by se zdálo, rozhodně ne na zadním sedadle mustanga. Ne že bych v tom neměla praxi, ale přece jen tady hrál roli ostych;

vždycky když jsem slyšela auto, přihrčila jsem se a zadržela dech. Konečně jsem se propracovala k saténovým kalhotkám a krajkové halence – bez podprsenky, jelikož jsem chtěla udělat dojem na Davida. Což se mi zjevně nepovedlo, protože tady nebyl, aby to mohl ocenit.

Byla jsem prakticky nahá, až na kalhotky, když za mnou někdo zaťukal na okénko. Zavřískla jsem a pokusila se co nejvíc schovat pod sametové sako.

No jasně. Jak jsem vůbec mohla pochybovat o tom, kdo to bude?

„Ty mizero!“ vyjekla jsem. David se zatvářil zmateně a až příliš nevinně na to, aby byl opravdu nevinný. „Otoč se, sakra!“

„Hned.“ Otočil se. Šmátrala jsem kolem sebe, našla džínsy, nasoukala se do nich, pak jsem zkontrolovala, jestli je ke mně pořád obrácený zády, a navlékla si denimovou košili. Podprsenka zůstala někde v nákupní kabele, ale tím jsem se nehodlala zdržovat.

Klepla jsem na okénko, otevřela dvířka a vylezla za ním ven.

„To je legrační,“ začal, „šel jsem jen tak kolem...“

„Nechci to poslouchat!“ štěkla jsem. „Ježíš, tys mě vyděsil!“

„To je mi líto.“ Nevypadal, že by mu to bylo líto, ale ve tváři se mu objevilo trochu víc barvy, než posledně, když jsme se loučili. A v očích měl jiskřičky, které s lítostí určitě neměly nic společného. „Měl jsem dojem, že máš potíže.“

„Geniální postřeh! Jasně že mám potíže!“ S dupáním jsem obešla auto, zvedla Dalile kapotu a podepřela ji. „Motor se úplně sesypal.“

„Vážně?“ Nakoukl mi přes rameno. „A co je mu?“

„To kdybych tak věděla.“ Pustila jsem se do kontroly hadiček. Nerušil mě, to bylo trochu divné – neznám moc mužů, kteří by nezůstali stát nade mnou a neradili mi, i když nerozeznají chladič od chladničky. Za pár minut jsem se

ohlédla. Sundal si batoh a teď na něm tiše seděl a listoval v paperbacku. „Co to ksakru děláš?“

„Co bys asi tak řekla? Čtu si.“ Když slyšel přijíždět auto, založil si stránku, zvedl se a vztyčil palec. Nákladák prosvištěl kolem, zableskl se chrom a zvedl vítr.

„Stopuješ?“

„Je to rychlejší než chůze.“

Znovu zvedl palec. Prověřila jsem další porci hadiček. Všechny se zdály v pořádku. Svorky jakbysmet. Zatraceně. Nepřipadalo mi, že by byla závada na ventilech, ale u veterána jako můj mustang jeden nikdy neví. Dalilin motor už jsem rozebírala a předělávala dvakrát.

Otočila jsem se od auta, dala si umaštěné ruce vbok a zabodla jsem do něj pohled. „Tak jo. Možná mi to pomalu zapaluje, ale teď už mi to došlo. Ty mě sleduješ.“

Soustředil se na pokus zastavit jasně žlutý volkswagen – brouka v barvě citrónového dražé, ale auto ani nezpomalilo.

„Tohle je hlavní výpadovka z města,“ prohlásil. „A já mám namířeno do Phoenixu, vzpomínáš?“

„Ty mě *sleduješ!*“ Znovu jsem odolala a nekopla do pneumatiky; nebyl důvod vylévat si zlost na chudince Dalile. „A něco víš.“

„A co jako?“ Ani se nezatvářil dotčeně. Vlastně se zdálo, že ho to nezajímá.

„Jako třeba kdo po mně jde.“

„No, vím, že já to nejsem. Pomůže ti to?“ Nechal silnici silnicí a vrátil se na své pohodlné batohové sedátko. Střelila jsem po něm pohledem a pokračovala v prověřování hadiček, ale Dalila mi zatím neposkytla žádné vodítko.

„Zkus to znovu,“ navrhl David. Seděl na svém místě a četl si. Kontrolovala jsem olej a jeho jsem ignorovala. Kdeže, oleje bylo dost a nebyl ani znečištěný. Dvakrát do háje! Nikde jsem neviděla nic uvolněného, žádné zrádné úniky oleje nebo kapaliny. Blok motoru vypadal v pořádku.

Nemělo smysl odkládat nevyhnutelné. Klesla jsem na štěrk, překulila se a kroutivým pohybem jsem se zasunula pod vůz.

„Potřebuješ pomoci?“

„Ne!“ houkla jsem. „Vypadni!“

„Oukej.“ Slyšela jsem, jak se David zvedá a míří k silnici, kde právě projíždělo další auto. Zpomalilo, ale pak se zakvičením pneumatik prudce vyrazilo dopředu. „Kretén!“

„Všichni řidiči nejsou tak slušní jako já,“ přisvědčila jsem. „Do hajzlu, do hajzlu!“ Motor i zespoda vypadal úplně v pořádku. Zamastila jsem se od oleje a odřela se o štěrk pro nic za nic. „Tohle fakt nemá chybu. No tak, zlato, dej už s tím pokoj.“

Vysoukala jsem se ven, oklepala si štěrk z dlaní a džínsů, vytřepala si prach z vlasů a oznámila: „Zkusím to ještě jednou.“ Na Davida to neudělalo dojem. Přesunul svůj batoh o nějakých dvacet stop dál po směru jízdy, seděl opřený zády o stožár McDonalдова billboardu a četl si.

Vklouzla jsem za volant a otočila klíčkem.

Dalila zabroukala a probudila se k životu, motor pracoval hladce jako vždycky. Chvilku jsem ji nechala běžet, pak přidala plyn, zatúrovala a se zavřenýma očima poslouchala, jestli necuká.

Nic. Sundala jsem nohu z plynu a kůží vnímala vibrace.

David četl *Kupce benátského*. Seděl pohodlně opřený, uvolněný, s nataženýma nohama. Slunce v jeho hnědých vlasech odhalovalo narudlé záblesky, nad ním se klenulo modré, modré, nemilosrdně modré nebe.

Pustila jsem spojku, projela kolem něj a zrychlovala. Ani nevzhlédl.

Deset stop za billboardem jsem dupla na brzdu a smykem zastavila, až se štěrk rozstříkl na všechny strany. Ve zpětném zrcátku jsem viděla, jak si založil stránku, uložil knihu do batohu a zvedl to zavazadlo, jako by nevážilo víc než moje kabelka.

Nacpal ho na zadní sedadlo a beze slova nastoupil. Jakmile si sedl, chytila jsem ho za ruku a přidržela si ji dlaní nahoru, pak jsem nad ní přejela vlastní dlaní a soustředila se.

Nic. Pokud patřil ke Správcům – nejspíš bych podezírala Správce Země – chybělo mu označení. Že by divoký talent? Těch bylo jen pár, vyskytovaly se sporadicky, pokud jsem slyšela, ale možná prostě měl jen malé nadání. Možná.

Odtáhl ruku a lehce se podmračil. „A tohle bylo...?“

„Kontrola, jestli sis umyl ruce.“

Změřil si mě pochybovačným pohledem – sama jsem byla špinavá od prachu a oleje. Přidala jsem plyn a vyjela na silnici.

„Jak jsi mě našel?“ zeptala jsem se.

„Měl jsem kliku,“ odpověděl.

„Jo,“ přitakala jsem zachmuřeně. „Kliku. To tak.“

O pět mil dál jsem zaznamenala na obzoru před námi mrak. Jen takový mráček jako dlaň. Z toho vážně nemohlo nic být. Ale stejně jsem cítila, že se bouře vrací. *Potvora zkurvená.*

* * *

Když zapadalo slunce, připadala jsem si na konci sil. Měla jsem v úmyslu nechat Davida řídit, ale ukázalo se, že ten skvělý nápad má drobnou chybičku. David neuměl řídit.

„Ani trochu?“ přeptala jsem se. „Chci říct, vážně to neumíš?“

„Jsem z New Yorku,“ vysvětlil mi. Jako by to tím pádem bylo jasné. Mně teda spíš přišlo, jako bych potkala trojhlavou bytost z planety Bozbarr. Udělal mi pořádnou čáru přes rozpočet – cestou do Oklahomy jsem vůbec nechtěla zastavovat, leda u benzínky s toaletou. Jenomže svět kolem mě se zase začínal na krajích třepit a jiskřit,

vznášela jsem se asi tak palec nad vlastním tělem a svaly se mi třáslly jako rosol.

Kdybych se pokoušela jet dál, asi bych nás oba zabila.

„Musíme někde zastavit na noc,“ oznámila jsem.
„Potřebuju si odpočinout.“

David přikývl. Měl na knížce malou připínací lampičku a momentálně byl ztracen v příhodách právníků Johna Grishama. Přála bych si, aby ho představa noci v motelu ve společnosti kočky, která vlastní oděv z purpurového sametu, aspoň trochu vyvedla z míry, ale nic takového se nestalo.

Ještě jsem to zkusila. „Čemu dáváš přednost? Kýčovitá výzdoba? Kanály pro dospělé?“

Obrátil stránku. „Příslušenství by se hodilo.“

Ještě jedna nárážka. „Dva pokoje, nebo jeden?“ Upírala jsem zrak na silnici a západ slunce. Periferním viděním jsem zaznamenala, že pořád vypadá uvolněný a v pohodě, ale založil si knihu a zhasl lampičku.

„Když se takhle zeptáš, všechna romantika je pryč,“ poznamenal.

„Jenom myslím nahlas.“

„Jeden stačí.“

No, to aspoň byla odpověď, ale postrádala jsem v ní jakékoli provokativní vibrace. David byl prostě nečitelný, což bylo trochu zvláštní, když uvážím, kolik času trávil s knihou. No jo. Popravdě řečeno, stejně jsem byla tak vyřízená, že bych nikoho nesvedla.

Před námi se objevil modrý neonový poutač motelu. Vznášel se nad silnicí jako UFO. Čistá prostěradla, načechrané polštáře, mýdélka zdarma. Jako v nebi. Zblízka to místo mnohem víc připomínalo očištec, ale v bouři člověk vezme zavděk jakýmkoli posmrtným přístavem.

Zapsala jsem nás, od šilhavého recepčního jsem se nedočkala žádné reakce na svoje pokusy o vtipkování, a zaplatila ze své rychle se zmenšující hotovosti. Podepsala jsem stvrzenku, dostala klíč od pokoje a vrátila se k autu.

Tlustý oranžový štítek hlásal, že máme pokoj číslo 128. Pochopitelně se nacházel na opačné straně budovy, na té temnější, kde půlka lamp na parkovišti už uhynula a druhá polovina nevyhláskovitě blikala. Vybrala jsem Dalile místo přímo přede dveřmi.

No, ale aspoň jednu výhodu to mělo; byl tu klid. Ticho až nahánělo strach. Nebylo slyšet nic kromě větru, šepotajícího mezi stromy a s chrastěním prohánějícího prázdnou igelitovou tašku po parkovišti.

„Tak jdem?“ Chopila jsem se svého zavazadla. David vzal svůj těžký batoh a tábornickou výbavu. Pochybovala jsem, že to všechno bude potřebovat, ale život na silnicích vás nejspíš rychle připraví o důvěru v lidskou poctivost.

Jakmile jsme vešli, moje představa o koupelně zářící chromem a tlustém koberci okamžitě vzala za své. V pokoji ležel univerzální víceúčelový koberec, koupelna byla naposled renovována v padesátých letech a vzor na tapetách nejspíš nebyl ani vzdáleně módní vůbec nikdy. Ale měli tu čisté povlečení, přiměřeně měkké polštáře a (jak jsem zjistila bleskovým průzkumem) mýdélka. Tak fajn. Těsně vedle nebe.

David opřel ruksak o zeď. „Jedna postel,“ oznámil.

„Máš štěstí, že sis přinesl spacák.“ Padla jsem na postel a okamžitě pocítila, jak se gravitace zvýšila na desetinásobek. Matrace byla stará a proleželá, ale pod bolavými zády mi připadala jako obláček. „Bože, prospala bych celé dny.“

Postel zavržala. Nadzvedla jsem jedno víčko a uviděla Davida, jak sedí na kraji a dívá se na mě. V dokonalém světě by se pravděpodobně zalykal romantickými touhami. V mé až moc syrové realitě řekl: „Vypadáš hrozně.“

„Dík,“ zamumlala jsem a nechala víčko klesnout. „Jsi fakt galantní.“

Lůžko znovu zavržalo, slyšela jsem, jak kramaří ve svém ruksaku. Kroky na koberci. Zavřely se dveře koupelny, se sykavým zajičnutím se spustila sprcha.

Někdy o pár minut později se zvuk tekoucí vody rozmělnil na vytrvalé, kradmé ťukání deště. Začalo pršet. To bylo zlé, tušila jsem to, jen jsem si nemohla vzpomenout, proč. Déšť bubnující na okno, zpočátku je zdvořilý, postupně ale nabírá na síle a tvrdě buší do skla, aby byl honem honem uvnitř. Vítr přešel od šepotu k burácení, zaslechla jsem zarachotit hrom a ucítila mrazení spojujících se elektronů, z něhož vstávají vlasy na hlavě.

Modrobílý blesk za oknem. Jde si pro mě...

Probudila jsem se, lapajíc po dechu, a zjistila jsem, že mě David pečlivě přikrývá kousavou dekou. Vymotala jsem se z ní, doklopýtala k oknu, prudce roztáhla závěsy a upřela jsem zrak do tmy.

Klid. Ticho jako v hrobě. Žádný déšť. Žádné hromy, ani blesky, které by na mě slétly shora a probodly mě.

„Copak?“ zeptal se.

Hledá mě to, chtělo se mi říct, ale něco takového bych mu prostě nedokázala vysvětlit. Byla jsem strašně vyčerpaná, neuměla bych se ani souvisle vyjádřit, k tomu jsem se trásla a div nebrečela. *Je to tam venku.*

„Pršelo?“ vypravila jsem ze sebe.

„Neřekl bych. Tos nejspíš slyšela sprchu. Nespalas dlouho.“

Ovšem. Vzpomněla jsem si. Sprcha. Sprchoval se.

Když jsem se otočila, zjistila jsem, že má na sobě jenom osušku a pár vhodně umístěných kapek vody, a úplně mě praštilo do očí, jak je absolutně, nesporně *úžasný*. Kůže jako leštěné zlato, a pod ní přesně ten druh svalů, jaké jsou u muže nejkrásnější – dlouhé, štíhlé, zřetelné, ale bez zbytečného vyboulení. Nazlátlý porost na jeho prsou se směrem dolů zužoval a klesal po břicho až pod osušku.

„Ach,“ vyhrkla jsem. „No ne. Nejsi zrovna moc oblečený.“

„Ne,“ přisvědčil důstojně. „Obvykle nespím v pyžamové kombiněze.“

„Bylo by moc osobní zeptat se, v čem teda spíš?“

„Ve spodním dílu pyžama. Leda že by ti to vadilo.“

Vadilo? Zatraceně vadilo! Ale tím příjemným, hedvábným způsobem, ve kterém se skoro rozpouštím.

„Ne,“ hlesla jsem. Kapka vody mu sklouzla z ramene a ztratila se v chloupkách na prsou. Z živé představy, kterou to ve mně vzbudilo, mi až naskočila husí kůže.

„Tak jo. Ty se chystáš spát v tomhle?“ zeptal se. Měla jsem na sobě pořád denimovou košili, umazanou od oleje a štěrku, ve které jsem se pokoušela opravit Dalilu, a vedle jeho nádherného těla jsem si připadala umouněná, mrňavá a páchnoucí.

„N-ne.“ Hmátla jsem po své osušce a uprchla do koupelny.

Zvláštní, jak takový ohýnek smyslné touhy dokáže rozehnat mlhu vyčerpání. Shodila jsem ze sebe šaty a kopla je pod umyvadlo, vlezla do sprchy, kterou mi nechal pěkně vyhrátou. Šampón s kondicionérem mi taktně ležely u nohou, na tácku zase otevřené mýdlo... Veškeré pohodlí cizího domova.

Vydrbala jsem se dorůžova, umyla si vlasy a vyždímala z nich vodu a zabalila se do jedné z tenkých a tuhých hotelových osušek. V rekordním čase. Zvážila jsem holení nohou, zavrhl ho, zvážila znovu, a nakonec jsem to zvládla pod čtyři minuty a jenom s jedním malým škrábancem u levého kotníku.

Když jsem se vrátila do ložnice, postel byla prázdná. Žádný David.

Zazipoval se do spacáku na podlaze.

Stála jsem nad ním, ještě ze mě stoupala pára a z vlasů mi kapalo. „Ty si děláš srandu.“

Neotevřel oči. „Vždyť jsi mi to řekla sama. Vážně vypadám tak směšně?“

„Mizero.“ Znovu jsem sebou praštila na postel, zalezla pod deku a stáhla si osušku. „Vzbudils mě pro nic za nic.“

„Ne,“ opravil mě. „Teď jsi umytá a bude se ti lépe spát.“

Otočil se na bok, zády ke mně. Zajímalo by mě, jestli je v tom spacáku nahý. Zklamaně jsem zabručela a přikryla si obličej polštářem. Dušení mě ale moc nebavilo. Sundala jsem polštář a řekla: „Můžeš si ten spacák vzít sem, víš. Je to lepší než na zemi.“

Několik vteřin neodpovídal, takže jsem prožila pocit naprostého odmítnutí, pak se překulil zpátky, nadzvedl se na lokti a podíval se na mě.

Čekala bych nějaký vtípek nebo otázku, ale jenom se tak díval. Potom rozevřel spací pytel, vyklouzl z něj a přešel k posteli.

Nelhal. Měl na sobě pyžamové kalhoty. Trochu mu padaly.

Odhrnula jsem deku, vlezl si ke mně. Položila jsem si hlavu na polštář, ale nespouštěla jsem ho z očí. Zůstal ležet na levém boku, tváří ke mně.

Nějaká přičetnější část mé mysli mi vykládala, že je to jenom chlápek, kterého jsem sebrala u silnice, proboha, chlap, ze kterého se může vyklubat násilník nebo vrah, a ta část měla naprostou pravdu a přitom se totálně pletla. Zнала jsem ho jinak a s rozumem to nemělo nic společného.

„Otoč se,“ řekl. Poslechla jsem a připadalo mi, jako by se mi to už zdálo. Přikrývka mi při tom pohybu sklouzla po těle, ten dotek mi ochladil rozpálenou kůži. Hrál mě do zad, i když jsme se přímo nedotýkali. Položil mi ruku na bok, pomalu ji posunul výš.

Nemohla jsem dýchat.

Jemně mi stiskl prsty šíji a postupoval dál po křivce páteře, až dolů. Všechny svaly se mi stahovaly a chvěly zatoužila jsem protahovat se a otírat o něj jako kočka; musela jsem se hrozně soustředit, abych to neudělala.

Pokud jsem předtím uvnitř tála, tak teď to ve mně vřelo.

„Teď bych ti měl nařít pokutu,“ říkal někde jakoby v dálce. „Nemáš ani tričko. To je jasné porušení pravidel.“

Špičkami prstů mi znovu objížděl křivku boku. Laciný pokoj se vytratil, zůstali jsme jen my dva, lapení v čase a mlčení. Tady už neplatila žádná pravidla, aspoň já už žádná neznala. Jenom instinkty. Začala jsem se obracet k němu, ale jeho ruka se rozevřela a přidržela mě na místě. Na šíji mě lechtal jeho teplý dech, rty se sotva dotýkal mé kůže.

„Bojíš se mě,“ zašeptal. Přesunul mi dlaň do neutrální zóny na břicho. „Neboj se.“

Neměla jsem strach z něj, ale ze sebe. Byla jsem unavená, zranitelná, vyděšená, osamělá a zoufalá. Nemohla jsem se spolehnout na vlastní smysly, natož na... tohle. Ať už to bylo cokoli. Ať už byl kdokoli.

Na otisk jsem si už celé hodiny nevzpomněla, ale teď se ve mně pohnul a neklidně se tam uvnitř obracel, jako by byl stejně vyhladovělý jako já. Bože, nedokázala jsem se soustředit natolik, abych ho udržela na místě, ne teď, když byl David tak blízko.

„Pššt,“ zašeptal, přestože jsem nevydala vůbec žádný zvuk. Jeho ruka se dala znovu na pochod, něžně sledovala palčivou linii odněkud od žaludku mezi ňadra. Přitiskla se mi naplocho na srdce. „Buď tiše.“

Ucítila jsem uvnitř zhoupnutí, zamrazení, pak nával horka. Otisk démona znehybněl.

„Jak...“ vyhrkla jsem, a vzápětí jsem zmlkla. Nechtěla jsem to vědět. Bylo toho tolik, co jsem nechtěla vědět, protože kdybych se to dověděla, musela bych od něj pryč, opustit tohle teplé, báječné místo.

„Pššt,“ udělal znovu a dotkl se rty mé šíje. „Žádné otázky, žádná bolest, žádný strach.“

Najednou jsem se na okamžik přiblížila pochopení, octla se na kraji čehosi nesmírného a mocného, a už jsem to skoro měla...

Pohnul rukou dolů a spolu s ní táhl můj rozum dál od toho, co jsem už málem dostihla kdesi v temnotách. Prsty mi přešel po rozbolavělých bradavkách a vrátil se na břicho.

„Měla bys spát,“ zašeptal. Jako by to šlo. Jako bych mohla usnout, teď, když ho cítím, když vím, že...

Ale všechno už odplývalo jako voda mezi prsty, jako vzduch, volně se vznášející na nebi. Padala jsem a padala a padala.

Pomalu sunul ruku níž, až mi spočívala v klíně, tak prázdném, až to bolelo. Přitiskl mi ji tam a její teplo mi proniklo až do hloubky.

„Hezké sny,“ šeptal.

Zalila mě vlna rozkoše, protékala mi tělem, od hlavy až k patě znovu a znovu. To bylo poslední, co jsem vnímala – kromě snů.

Zdálo se mi o dešti.

* * *

Té noci, kdy se Lewis objevil u mých dveří, také přišlo... Takový ten pomalý, vytrvalý, zahradnický déšť, o němž si lidé myslí, že na něj mají nezadatelné právo, druh deště, který si na Matce Přírodě musíme vynutit pěstmi moci. Pracovala jsem na tom celý zatracený den, a když jsem se konečně dostala domů a do vany s horkou vodou, byla jsem úplně vyřízená.

Už jsem se máčela asi deset minut, když jsem uslyšela zvonek u dveří. *Kašli na to*, povzdechla si jedna moje část. Ta druhá mě ale napomenula, že jsem dospělá, zodpovědná osoba, Správkyně, a kromě toho ten návštěvník klidně může být Ed McMahon s výherním šekem nebo – ještě méně pravděpodobná možnost – nějaký parádní kus chlapa.

Z vany mě vytáhla představa toho parádního chlapa. Zahalila jsem se do ošuntělého modrého koupacího pláště a ťapala ke dveřím, zanechávajíc za sebou mokré šlápoty.

Prudce jsem otevřela... nikde nikdo. A pak jsem se podívala dolů.

Opřený o zeď se tam choulil nějaký muž, úplně promočený, s hnědými vlasy trčícími jako bodliny. Třásl se a objímal se rukama, aby se zahřál. Trvalo mi aspoň deset vteřin, než jsem ho poznala a než mi všechno došlo.

„Lewisi!“ vyjekla jsem, a než jsem si stačila uvědomit, co dělám, chytila jsem ho v podpaží a vlekla dovnitř. Sama bych ho neutáhla, ale on přece jen spolupracoval a překlopýtal přes práh do obývacího pokoje. Kapalo z něj a pořád se nekontrolovatelně třásl. Zabouchla jsem a zamkla dveře, z komory v předstíni vytáhla svou nejteplejší deku – vzhledem k tomu, že jsme byli na Floridě, zas tolik teplá nebyla. Když jsem se s ní vrátila, už zase seděl, tentokrát na kachlíkové podlaze.

Použila jsem trošinku moci, abych z jeho šatů vysála vodu a přemístila ji do dřezu. Zabublalo to a voda byla pryč. Současně jsem zahřála deku a přehodila mu ji přes ramena.

„Hele,“ přidřepala jsem si k němu. „Ta podlaha je možná pohodlná, ale mám taky pohovku.“

Otevřel oči a strach, který se v nich objevil, mě zaskočil. Lewis má strach. Co asi tak může vyděsit nejmocnějšího Správce na světě?

„To nesvedu,“ přiznal se. Vypadal vážně hrozně – vyhublý skoro na kost, se špinavě bledou kůží, jako by strávil dlouhou dobu na nějakém temném místě. „Díky.“

„Jenom jsem tě kapku vysála a dala jsem ti deku,“ namítla jsem. „Není za co. Pojď, pomůžu ti.“

Zopakovali jsme cvičení ve vlečení a podpírání a nakonec jsem ho dostala na gauč. Natáhl se a názorně tak předvedl, že pohovka běžných rozměrů není stavěná na muže, který měří přes šest stop. Přikryla jsem ho dekou. „Kdypak jsi naposled jedl?“

„Nepamatuju si,“ zamumlal. Chystala jsem se zamířit do kuchyně, ale chytil mě za zápěstí. „Jo.“

Ten dotek, kůže na kůži, nás začal pálit. Pustil mě, jakmile si to uvědomil.

„Jsi v průšvihu,“ konstatovala jsem. To nebylo těžké poznat. „To mi došlo. A nebudu nikomu volat.“

Přesně to potřeboval. Přikývl a zavřel svoje teplé hnědé oči.

Když jsem se vrátila s miskou polévky, ohrátou v mikrovlnce, podařilo se mu posadit se a vypil ji rychleji, než by radil zdravý rozum. Přitáhla jsem si polštářek, usadila se k němu na zem a pozorovala ho. Když vysrkal poslední nudle, vzala jsem misku a odložila ji na stolek.

„Dobry,“ zamumlal. Dala jsem mu ruku na čelo. Měl ho rozpalené horečkou. „Jsem v pořádku,“ tvrdil.

„Jasně, to vidím.“ Přinesla jsem z koupelny léky proti horečce a přiměla ho, aby spolkl dvě kapsle a zajedl je další miskou polévky. Bylo to takové mile domácké. V bytě bylo ticho až na vytrvalé ťukání deště na střeše a oknech.

Nepromluvil, dokud nedojedl druhou porci polévky. Otáčel miskou v rukou, upíral na mě oči, svítící horečkou, až nakonec řekl: „Budeš se mě vyptávat?“

„A mám na to právo?“ Vzala jsem si zpátky misku. „Ty jsi ten velký šéf, Lewisi, já jenom holka ze štábu. Ty řekneš *žabka*, a já skočím. Když mi řekneš, abych o tebe pečovala...“

Vyprskl. „Jasně, ty jsi ten mateřský typ, Jo. A nikdy se nevyptáváš.“

Něco na tom bylo. „Tak jo. Co tady ksakru děláš na mém prahu, nemocný a hladový? Tak dobře se přece neznáme. Přinejmenším ne tím způsobem, na kterém záleží.“

Což bylo kruté, ale pravdivé. Lewisovi se rozšířily zorničky, pak sklopil zrak. „Ale znám tě. A věřím ti.“

„Proč?“ Věnoval mi potměšilý úsměv. Cítila jsem, jak se červenám až po klíční kosti. „Tak jo, zeptám se jinak. Co máš za potíže?“

Úsměv zmizel, už zase vypadal nemocně a unaveně. „Ty nejhorší,“ odpověděl. „Potíže s Radou. Utekl jsem jim.“

Ztuhla jsem se šálkem na půl cesty k ústům. Do nosu mi vnikla horká kořeněná vůně polévky. „Utekł?“

„Drželi mě v nemocnici, tam kde...“ Na chvíli se zahleděl dovnitř, a to, co se mu objevilo na tváři, rozhodně nevypadalo na příjemnou vzpomínku. „Zavřeli mě do Odkladáku.“

Odkladák se mezi mladými Správcí říkalo nemocnici, kterou řídila Marion Bearheartová, kam přicházeli Správcí a odcházeli odtud – nebo byli vynášeni – jako normální lidské bytosti. Bylo to místo, kde nás neutralizovali, nebo spíš – podle mě – sterilizovali. Místo, kde nám mohli vytrhnout naše schopnosti i s kořínky.

„Ne,“ špitla jsem, odložila polévku a vzala ho za ruce. Ty jeho byly studené. „Bože, Lewisi, to přece *nemůžou*. Ne u tebe.“

„Ještě nedospěli k rozhodnutí, ale mně bylo jasné, kam to směřuje. Martin to nechtěl, ale ostatní...“ Pokrčil rameny. „Nehodím se jim, Jo, mám té moci až příliš, a oni by mě nemohli mít pod kontrolou. A to se jim nelíbí.“

Není divu, že jim odtud uprchl. Měl co ztratit, to tedy ano... Nedokázala jsem si představit, že by Marion s něčím takovým souhlasila, ale koneckonců přísahala jim poslušnost, jako my všichni. Lewis měl pravdu, když na nikoho nespolehal.

Tím se vysvětlovalo, proč přišel za mnou v tomhle stavu, mokrý a nemocný; nemohl použít svou moc, ani na svou ochranu proti dešti nebo virům ve své krvi. V Nadhledu by se rozsvítil jako rachejtle, kdyby sáhl po moci. Dokud nebude zase v plné síle, nemůže se bránit.

Položila jsem mu dlaň na horké čelo a zahleděla se mu do očí. Přeskočila mezi námi jiskřička, slabá, ale pořád tam byla.

„Věříš mi?“ zeptala jsem se. Přikývl. „Tak se vyspi. Tady tě nikdo nedostane.“

Usnul snad během minuty, schoulený pod dekou. Umyla jsem nádobí a rozložila ho na sušák, vrátila se do koupelny a vypustila vodu z vany. Než jsem se stačila převléknout z pláště do pohodlné vestičky a kalhot na šňůrku, už chrápal.

Vypadal hrozně mladě, ale to on doopravdy byl – sice starší než já, ale mnohem mladší než většina Správců. Sedla jsem si na podlahu u pohovky, opřela se o ni zády, poslouchala, jak spí, a přitom jsem se dívala na televizi se staženým zvukem. Nedovolila jsem si zavřít oči; držela jsem hlídku v Nadhledu, abych okamžitě zachytila každého, kdo by mu byl na stopě.

K ránu déšť ustal a mě přemohl spánek, ať jsem mu vzdorovala sebevíc. Když jsem se probudila, Lewis už na pohovce neležel. Slyšela jsem sprchu. Noc na podlaze si na mých svalech vybrala svou daň, a než jsem se výhrabala na nohy a dokulhala do kuchyně, Lewis už tam byl, oblečený v mém ošoupaném modrém plášti. Vlastně mu docela padl. Tam, kde jsem ho vláčela po zemi, sahal Lewisovi zcela korektně do půli lýtek, a nemusel si ani zahrnovat rukávy.

„Jak se cítíš?“ zeptala jsem se, když jsem mu nalévala do hrnku ranní magickou tekutinu. Ustrkával a díval se na mě. Oči měl jasnější než včera, ale vlasy mu pořád trčely jako dikobrazí bodliny. Vypadal s nimi zranitelně.

„Líp.“

„Fajn.“ Natáhla jsem se pro kávovou bábovku, kterou jsem předtím dala na stůl, a šklubla sebou, jak mi další svalová skupina vyhlásila stávkou. „Kéž bych mohla říct totéž.“

Nevšimla jsem si, že se pohnul směrem ke mně, a dotek jeho teplých dlaní na zádech mě pořádně překvapil.

„Vadí ti to?“ zeptal se.

„Ne, vůbec ne.“

Posunoval mi svoje velké, šikovné ruce po zádech až k pasu a pokaždé zabořil palce přesně tam, kde mě to bolelo. Pomalý, promyšlený tlak, který byl zpočátku bolestivý, ale

postupně se proměnil v absolutní požitek. Zvolna jsem nadechla, vydechla a cítila jsem, jak ze mě stéká napětí od ramen až po paty. „Jejda. Pomyslels někdy na kariéru maséra?“

„Nikdy nezavrhnuju nové nápady.“ Rozeznala jsem v jeho hlase úsměv. Jeho palce teď tlačily jemněji, v pomalých kruzích. „Je to příjemné?“

„Kdyby to bylo ještě o trošku lepší, už bych byla tak vláčná, až bych se svalila.“

„Mrzí mě, že jsem tě do toho zatahl,“ řekl. Teď pohyboval rukama směrem nahoru a hledal poslední zbytky napětí. „Byla to... zlá noc.“

„Už jsem pár takových zažila,“ přiznala jsem. „To je v pořádku, víš. Můžeš zůstat, jak dlouho budeš chtít.“

Propracoval se mi k ramenům a vymačkal z nich celé hodiny stresu. „Ne, to vážně nemůžu,“ prohlásil. Takový výrok se dá vyložit více způsoby, ale kdyby tím Lewis mínil něco důvěrnějšího, z klidného, vytrvalého tlaku jeho prstů bych to nepoznala. Tlačil mi palci na nervové pleteně těsně pod lopatkami a já cítila, jak mi měknou kolena.

„Takže zase odejdeš.“

Znovu jsem rozeznala ten úsměv. „Co ti mám na to říct? Vždycky jsem byl typ návštěvníka na jednu noc.“ Lehkým pohlazením mi urovnal záda. „Musím jít. Kdybych zůstal s tebou, dostala by ses pod palbu jako já. Nesmíš na sebe upoutávat jejich pozornost.“

„Já?“ Vyplašeně jsem se otočila a octla se těsně proti němu. Neuhnul. „Proč?“

„Vždyť to víš.“ V hnědých očích měl neradostný výraz, ale stejně se z nich úplně nevytratil náznak pobavení. „Chtějí Správce, obdařené mocí tak akorát. Ty... ty jsi jiná. Nemluv o tom, že jsi nekontrolovatelná.“

„Hej!“ položila jsem mu ruce na hrud' a odstrčila ho. „Bacha na to, kamaráde!“

„Nemyslel jsem to zle.“ Pokrčil rameny. „Chtěl jsem tím říct, že *oni* tě nemají pod kontrolou. Takže tě budou hlídat, Jo. Nesmíš jim dát žádnou záminku.“

„Ty máš zaručeně ještě horečku. Propána, vždyť jsem fakt jenom řadový pracovník. Proč by mě měl někdo sledovat?“

Lewis zvedl ruce, jako by se vzdával. „Dobře, беру. Nejspíš jsem se spletl.“

Ne, nemýlil se. Poznala jsem to. Zabodla jsem do něj pohled. „Neutahuj si ze mě.“

„A ty přestaň dělat, že nemáš tušení, kdo jsi.“

„No, já to asi fakt nevím.“ Cítila jsem, jak se bezděčně mračím. „Pověz mi to ty.“

Vzal mou ruku do své.

Kůže na kůži.

Jiskry. Vlny moci, které probíhaly mým tělem, vracely se k němu, a pak zpátky ke mně, ale mnohem silnější.

Vytrhla jsem se a o krok ustoupila, zády jsem narazila do kuchyňského pultu. Pár dlouhých vteřin jsme se na sebe jenom dívali, potom Lewis kývl, natáhl se pro svůj šálek kávy a odpochodoval i s ním do koupelny.

Svoji kávu jsem málem ani neochutnala, i když jsem vypila plný šálek, zatímco jsem upírala zrak na zavřené dveře.

Když vyšel ven, byl oblečený v modrých džínsech, volné zelené úpletové košili a pohorkách, které měl na sobě, když přišel. Teď už byly aspoň suché. A do vyhublé tváře se mu vrátilo trochu barvy. Vyrasila jsem do koupelny, chytila lékárníčku, přidala ji k pytlíku s pečovem a lahvím vody. Jako dárkový balíček nic moc. Hodila jsem dovnitř obsah své peněženky, což také nebyla zrovna působivá suma, a všechno jsem mu to podala.

Naše prsty se dotkly, znovu to vyvolalo zajiskření. Věděla jsem, že po tom touží. Já na tom byla stejně. Ale ani jeden z nás si to nemohl dovolit.

Vložil mi něco do dlaně, složený lístek papíru s pečlivě zarovnanými okraji. Začala jsem ho rozbalovat, ale zarazil mě. „To je adresa,“ řekl. „Když mě budeš potřebovat, tady mě najdeš. Jenom to...“

„Nikomu neříkej?“ dokončila jsem za něj a slabě se usmála. „O tom přece víš svoje.“

„Jo.“ Sklonil se, ovinul mě rukama a přitáhl si mě k sobě, takže mě objal celým tělem a to objetí vyvolalo vlny, které ve mně rezonovaly, stoupaly výš a narážely do sebe až v mé hlavě. Když mě políbil, bylo to jako plavba na třpytivém moři ze stříbrného světla. Tolik moci...

Byl pryč, dřív než oslnění vybledlo. Zamkla jsem za ním a dlouho jsem nehybně stála s rukou na klíče a myslela na něj. Neměla jsem ponětí, co vlastně cítím, ani co to mělo znamenat, nebo jestli to neznamenal vůbec nic.

Ale dělala jsem si o něj starosti. O sebe také.

O dvě hodiny později zvonek u dveří zazvonil znovu. Tentokrát to byli tři Správci s nehybnými obličejí, kteří mi kladli spoustu otázek, týkajících se Lewise.

Měl pravdu. Od té chvíle ze mě nespustili oči. *Sledují tě, Jo. Nesmíš jim dát záminku.* Neměla jsem v úmyslu poskytnout jim záminku. Nikdy.

Právě tak jsem nikdy neměla v úmyslu rozbalit ten kus papíru.

A pak... pak se mi přihodil Zlý Bob.

Nastal čas, aby mi Lewis poskytl malou výpomoc a útěchu.

* * *

Probouzela jsem se v tom motelu postupně, po částech – nejdřív prsty u nohou, které mi zahřálo slunce. Nohy, stehna, boky... To už jsem otevřela oči a připadala si

malátná a dokonale uvolněná. Celá léta jsem nebyla šťastnější.

Připadala jsem si jako po nejlepším sexu v životě. Ale žádný sex přece nebyl. Nebo byl? Ne, mezi mnou a Davidem rozhodně nedošlo k tělesnému spojení. Ovšem dnes je taky den a možnosti jsou bez hranic...

Ležela jsem na břiše. Překulila jsem se, což bylo původně zamýšleno jako jeden z těch ladných pohybů filmových hvězd, ale skončilo jako fraška s Třemi hlupáky v dece. Když jsem se konečně vyhrabala z toho zámotku a odhrnula si rozčuchané vlasy z obličeje, viděla jsem, že je stejně všechno ztraceno.

David byl pryč. Zbyla po něm chladná prohlubeň v přikrývkách. Chvilí jsem ji zkoumala rukou, pak jsem si přitáhla zmačkané lůžkoviny na prsa a rozhlédla se. Na podlaze neležel žádný spací pytel. O stěnu se neopíral žádný batoh.

Zůstala jsem sama. Totálně opuštěná.

Zvedla jsem se a prošla se po pokoji, ale neviděla jsem jedinou stopu toho, že tu někdy byl, nic kromě obrysu jeho hlavy na polštáři a použitého ručníku v koupelně. Postála jsem mezi těmi starodávnými bílými kachličkami a zírala na svůj odraz v zrcadle. Sprcha a noční spánek mi udělaly dobře – sice jsem ještě měla pod očima kruhy, ale už jsem vypadala docela snesitelně. A navíc, i když on už byl pryč, něco ve mně pořád doznívalo. Zavřela jsem oči a vstoupila do Nadhledu. Moje tělo zářilo medově zlatě, se stopou oranžové v klíně. Stopou ve tvaru Davidovy ruky.

Položila jsem na to místo vlastní dlaň a pocítila jsem něco jako elektrické zabrnění. *Hezké sny.* Znovu jsem v sobě vnímala jeho šepot, znovu jsem cítila to vzrušení, jako by celé moje tělo chtělo odpovědět.

Zatraceně. Nevěděla jsem, jestli si přeju kleknout před ním a prosit, aby se vrátil, nebo ho kopat odtud až do Kalifornie. Ne, bylo mi jasné, že si to prostě nechci přiznat.

V koutcích očí mě pálily slzy, to bylo *směšné*, vždyť jsem ho ani neznala, jak bych se v něm mohla zklamat? Nebo snad v sobě?

A přece jsem si připadala zklamáná. Zase jednou jsem uvěřila nějakému muži. A zase jednou jsem zůstala sama, vystrašená, zoufalá a opuštěná.

Sedla jsem si na postel a snažila se nedat se tím zdolat. Ruce se mi třáslly, dýchala jsem nepravidelně, a věděla jsem, že jak začnu brečet, nedokážu s tím přestat, až budu ječet nahlas. Bylo toho na mě moc. Nešlo jenom o Davida, vlastně to bylo všechno dohromady, ten otisk, Zlý Bob, ta bezmoc, která plynula z vědomí, že se mi vlastní život vymkl z rukou.

A nerozpláču se. Ne kvůli tomu. Ne pro něj.

Strhla jsem cedulky z nových kalhotek, oblékla si krajkovou halenku a svůj sametový obleček. Budu úžasná a vyzývavá. Jen se koukni, o co přicházíš, pitomče! Strávila jsem hezkou chvíli v koupelně úpravou vlasů a líčením, a když bylo všechno hotovo, nebušili mi sice na dveře fotografové z *Vogue*, ale vypadala jsem dostatečně bezvadně, aby se za mnou kdekdo otočil. A ruce se mi už skoro uklidnily.

Neměla jsem toho moc k balení, jenom jednu plátěnou tašku. Nacpala jsem do ní všechny věci, zatáhla zip a byla jsem připravena k odchodu. Prudce jsem otevřela dveře a chystala se vyjít na chodbu, ale něco mě zarazilo.

Pokoj byl pořád cítit Davidem. Poznala jsem to po čichu. Nemohla jsem se toho pocitu zbavit, i když jsem věděla, že je to blbost – připadalo mi, že tady pořád ještě je, jen není vidět, schovává se. Ale v pokoji nebylo kam se schovat, a i kdyby byl tenhle typ vtipálka, takový vtip prostě nebyl k smíchu.

Měla jsem v úmyslu bouchnout dveřmi, ale místo toho jsem je zavřela tiše, přesně tak, jak asi odcházel David, když mě nechával samotnou s mými sny.

Krásná slečna Dalila se leskla a zářila na parkovišti. Odemkla jsem dvířka a hodila tašku dozadu. Pak jsem pomyslela na snídani. Mohla bych si dát něco ke snídani, usoudila jsem, protože mi v žaludku kručelo málem jako v sopce před výbuchem. A kávu. Kafe smrtáka, silnější než nějaké espresso ze včerejška.

Zkrátka potřebovala jsem mít pro co žít.

Nebyl by špatný nápad začít u kvalitních vafli.

* * *

Mléčné bary se obvykle vyskytují ve žlutém, hnědém a oranžovém provedení a ve mně se všemi těmi avokádově zelenými přístroji a narezlými plyšovými koberci vyvolávají vzpomínky na dětství. Skutečnost, že vydržely až do sedmdesátých let, považuji za štěstí, když se to tak vezme, ačkoli jejich ceny prodělaly příslušnou časovou deformaci. Objednala jsem si velkou vafli s pekanovými oříšky, cukrem a křehkou slaninou. Číšnice mi nalila porci černého generického kofeinu do šálku o obsahu nejméně galonu. Než mi přinesli jídlo, hrála jsem si se stříbrným přiborem, a pak jsem hltavě polykala šťavnatá sousta, politá sirupem, střídavě s kousíčky slaniny, až mi svět a Davidovo zmizení trochu přestaly vadit.

Obchody se moc nehýbaly. Jen já a čtyři unavení muži v upatlaných kšiltovkách s postavami a temperamentem chlápků, co tráví většinu času za volantem a živí se vanilkovými roládami značky Ho ho. Každý host okamžitě dostal kávu, žádnou ozdobnou záležitost s mlékem nebo bez kofeinu, sem se chodilo pro pravé zboží v masivních keramických hrncích.

Po třech šálcích velikosti XL jsem byla připravená i na rokenrol. Zaplatila jsem účet u prastaré pokladní a otočila se k prosklené přední stěně. Mezi nalepenými reklamami

svítivých barev jsem viděla, že se bouře připlížila blíž. Ne zrovna ďábelsky rychle, ale i tak docela fofrem. Zatím to nebylo akutní. Pořád ještě jsem tomu mohla ujet. Nestála jsem o nějaké další manipulace; to by znamenalo větší riziko, že mě odhalí buď můj tajemný pronásledovatel, nebo Asociace, a momentálně jsem si ani nebyla jistá, co z toho je horší. Paulova tolerance pravděpodobně skončila současně s časovým limitem, který mi poskytl. Touto dobou už po mně možná jde každý Správce v zemi.

Strčila jsem peněženku do kapsy a přitom jsem náhodou převrhla slánku na pultě. Stříbrné víčko poskočilo až na kraj a krouživě se sneslo dolů. Stěží jsem si ho všimla, protože rozsypaná sůl prováděla podivné věci.

Mluvila na mě.

Shlukla se do malých bílých slaných písmenek, která mě oslovila: *Joanno*.

Rozhlédla jsem se. Pokladní odešla, číšnice obcházelý stoly s kávou. Zůstala jsem sama s mluvící solí.

„Hm... Cože?“ zeptala jsem se nejistě.

Sůl utvořila bílou hromádku, načež se znovu roztrousila po desce. Další slova. *25 mil jih, O Železná cesta*.

Rozbušilo se mi srdce. Chvilí jsem na sůl zírala, pak jsem zašeptala: „To jsi ty, Lewisi?“

Přestávka. Sůl se rozprostřela do tenké sněhové pokrývky, pak napsala na desku z napodobeniny dřeva: *Myslíš?*

„Děsná psina, koření se smyslem pro humor.“ Sůl teoreticky pochází ze Země... Lewis by ji mohl ovládat. Vlastně na tak nepřirozeném místě jako tohle je to možná jediná věc, se kterou by dokázal dostatečně přesně manipulovat. Mohla jsem mluvit o štěstí, že se nepokusil poslat mi vzkaz prostřednictvím pohyblivých vaječných žloutků.

Dáváš pozor? zajímala se sůl. Nejenže byla arogantní, ale taky náramně energická.

„Pěťadvacet mil na jih, odbočit na Železnou cestu,“ zopakovala jsem. „Jasně, mám to.“ Zhluboka jsem se nadechla a foukla, ze slov zbyla jen roztroušená zrnka.

Zdálo se, že se jim to nelíbí, ihned se shlukla na hromádku a znovu se rozprostřela. Neviditelný prst napsal: *Dobře.*

Pak se objevil malý bílý smajlík, který se okamžitě rozplynul, když se přiblížila číšnice, udělala nad tím nepořádkem *ts* a utřela ho vlhkým hadrem.

„Jste v pořádku?“ Podle toho, jak na mě civěla, jsem musela vypadat dost divně.

„Povídám si se solí,“ pravila jsem otupěle. „Co byste na to řekla?“

Pokrčila rameny a pokračovala v úklidu. „Možná jste si měla dát radši kafe bez kofeinu, slečno.“

Kapitola třetí

Státní meteorologická služba vyhláší pro území čtyř států – Ohio, Indiana, Illinois a Missouri – varování před bouřlivým počasím. Předpokládá se výskyt krupobití, nárazového větru a tornád. Podrobnosti vám průběžně ohlásí vaše místní rádiová stanice.

Po pětadvaceti mílích jsem narazila na oprýskanou ceduli, prostřílenou broky, označující Železnou cestu. Zpomalila jsem a sjela na kraj silnice, abych si prohlédla odbočku a zamyslela se, co by asi na mém místě udělal někdo chytřejší a duševně vyrovnanější.

Nechala jsem blinkr cvakat a rozhlížela se. Železná cesta byla úzká, jen se dvěma jízdními pruhy, a ztrácela se mezi hustými stromy s převislými větvemi, které na ní vytvářely skvrny světla a stínu. Pitoreskní, což byl v tomhle případě jen jiný výraz pro opuštěná. Proč mě chce Lewis dostat z prošlapané cestičky? Proč se prostě neobjevil v té jídelně, neobjednal si dejme tomu vejce Benedikt a nepřisedl si, abychom si mohli pokecat o starých dobrých časech? No, samozřejmě měl důvod k opatrnosti. Lewis byl svým způsobem nejhledanější Správce na světě. V porovnání s ním jsem já neměla ani na první desítku.

„To je v hajzlu,“ poznamenala jsem k Dalile, zařadila rychlost a otočila volantem. S tichým předením jsme se pustily dolů po Železné cestě, po hladkém asfaltu do zelených stínů. Jela jsem pomalu. Na venkovské silničce jako tahle na vás může vyskočit a ohrozit vás prakticky

cokoli, obzvlášť divoká zvířata nebo dobytek z blízké farmy. To by mi tak ještě scházelo, vyprošťovat z mřížky chladiče nějakou zbloudilou krávu, zatímco se na mě bude valit bouřka.

Za pásem stromů se rozkládala pole, zalitá sluncem a nemožně zelená. Stáhla jsem okénko a nadechovala chladný, čistý vzduch, vonící zemí a čerstvým listím. Lewis mi nesdělil, jak daleko mám po Železné cestě jet; mohla jsem jenom vyhlížet další znamení.

Na blízkém vršku jsem zahlédla úhledné červené stavení, statek s přilehlou stodolou, přesně jako z obrázku, jaké se prodávají na výstavních trzích s ručními pracemi. Nikdy jsem neviděla nic tak, hm, *dokonalého*. K farmě dokonce patřil větrný mlýn a na okolních loukách se pásly kravičky, nad jakými by zaplesal každý krajinář, louky lemovaly polorozpadlé kamenné zídky, u nichž kvetly máslově žluté a neonově nachové květiny. Jako na obrázku od Thomase Kinkada. Vítr vyfoukával v trávě dlouhé sametové vlny a já si vybavila slova kteréhosi ze svých instruktorů – už nevím kterého – o podobnosti moře vody a moře vzduchu. *Plujeme oceánem vzduchu*. Když se tak nad tím zamyslím, určitě to nebylo v hodinách, věnovaných počasí. Spíš v anglické literatuře.

Železná cesta nezměnila jméno, ale to rozhodně měla, protože za tou hezounkou farmou se z ní stala Polní cesta, nerovná a rozježděná. Zpomalila jsem ještě víc, až se Dalila jen ploužila a já si dělala starosti o její pérování. Před sebou jsem neviděla nic kromě strmého zelenohnědého svahu a spousty stromů, které natahovaly větve nad cestu jako paže.

Dalila začala zpomalovat ještě víc, aniž bych přišlápla brzdu.

Je to zvláštní, jak tyhle věci poznáte, pokud máte ke svému autu opravdu blízký vztah. Hned jsem věděla, že je něco špatně, jako bych se cesty dotýkala nohama, ne Daliliny pneumatikami. Moc špatně. Připadalo mi, jako

bychom projížděly hlubokým bahnem, a přitom cesta byla na pohled suchá, se zřetelně vyjetými koleje, lemovanými stopami po vzorku cizích pneumatik. Co nás to tak brzdí?

Zaslechla jsem sykot zpod podvozku. Ten zvuk jsem znala. Znělo to jako...

Dalila se otrásla, motor nabral žalostný, nešťastný tón. Usilovně se snažila pokračovat v jízdě, ale bylo to čím dál těžší a s každým otočením kol se to zhoršovalo.

Znělo to jako pohyblivý písek.

„Do prdele!“ zaklela jsem a vstoupila do Nadhledu. Jakmile jsem se vznesla nad svoje tělo a vůz, spatřila jsem to. Země se zbarvila kalnou červení, která se hýbala a čerila jako živá. Hrubá suchá půda se rozpadala na droboučká kluzká zrnka. Ne, to nebyl písek... Silnice se měnila v prach, jemnější než písek, a nejen na povrchu; tohle sahalo hluboko, nejméně deset stop.

Škubla jsem volantem, pokusila se Dalilu dostat ze silnice, mezi stromy, kde kořeny zpomalí průběh toho kapalnění půdy, ale už bylo pozdě, volant se mi v ruku volně protáčet, kola se marně snažila zabrat. Do vzduchu stříkaly gejzíry prachu a rozplývaly se ve vzdušném oceánu. Auto asi o stopu pokleslo a já věděla, že ho už nedrží nahoře nic kromě rozložení váhy na ploše podvozku. A možná něčí dobrá vůle.

Vznášely jsme se s Dalilou v prachu bez šance na vysvobození.

V Nadhledu jsem svého nepřítele odhalila dřív, než se vynořil z podrostu – modrozelená aura protkaná bílými nitkami moci, zlatem houževnatosti a neúprosným chladným stříbrem.

Marion Bearheartová mě našla.

Vklouzla jsem zpátky do své kůže a spatřila ji vycházet zpoza stromů po mé levé straně. Byla úplně stejná, jakou jsem si ji pamatovala ze svého přijímacího pohovoru – středního věku, důstojná, s leskle měděnou pletí, černé vlasy

se stříbrnými prameny jí volně visely na ramena. Pořád měla vlídné, něžné oči, nebyla však v ní ani stopa slabosti.

„Joanno,“ oslovila mě a její tichý hlas budil dojem, jako by mě vítala. „Nemá smysl pokoušet se uprchnout. Kamkoli poběžíš, dokážu rozpustit zem pod tvýma nohama a připoutat tě kořeny a trávou. Nekomplikuj to.“

Pochopitelně. Zapomněla jsem. Marion byla Správce Země.

Mou pozornost upoutalo zašeleštění v podrostu na opačné straně auta. Byl tam ještě někdo, muž, mladší než Marion. Neznala jsem ho, ale měl skandinávsky stříbroplavé vlasy, světlou pleť a oči modré jako letní nebe. Podobně jako Marion si oblékl plandavou košili a modré džínsy s praktickými turistickými botami. Další Správce Země. Jejich vkus – či absence smyslu pro módu – byl nezaměnitelný.

Třetí z jejich skupiny stála poblíž, ale byla tak drobná, že jsem ji téměř přehlédla – malá, tmavá a křehká. Ovšem její oblečení, kožené a nápadné, právě jemně nepůsobilo. Vlasy měla ostříhané nakrátko do skřítkovského účesu a mihotal se v nich nepřirozený nazelenalý třpyt, a také měla obličejové ozdoby – kroužek v nose a v druhé nosní dírce cvoček.

„Přibrala sis kamarády,“ obrátila jsem se zpátky k Marion. Slabě se usmála.

„Proti tobě? Přirozeně.“ Pokývla směrem k nim. „Erik a Shirl. Jestli uvažuješ o přivolání bouře, radím ti, abys to nezkoušela; Shirl je náramně dobrý praktik, ale občas to trochu přežene.“

Kusy skládanky se začaly spojovat dohromady. „Aha. Ta sůl?“

Tentokrát mi věnovala úplný, potěšený úsměv. „Jen jsem si chtěla promluvit, Joanno. Připadalo mi to jako nejlepší způsob. Věděla jsem, že někoho hledáš. To dá rozum, že jde o jiného Správce. Jen jsem doufala, že je to někdo s mocí Země, jinak by to vypadalo trochu divně.“

Vzhledem k tomu, že Lewis ovládal celou soupravu sil, nepřipadalo by mi divné vůbec nic... A nevystihovalo právě tohle nás Správce v kostce? Mluvící sůl nám připadala divná pouze v nízkém procentu.

Měla jsem prostě smůlu, Marion vsadila a vyhrála a já jí na to skočila.

Napadla mě temnější myšlenka. „A co ten blesk?“

Marion na mě vrhla překvapený pohled. „Jistěže ne! Chtěli jsme s tebou mluvit, ne tě zabít. Ostatně Shirl rozhodně není specialista na počasí.“

Koutkem oka jsem zahlédla záři, otočila jsem se a viděla, že Shirl drží ruku před sebou a na dlani jí tančí oheň, mihotá se zlatými, oranžovými a horeč červenými plameny. Odrážel se v jejích tmavých očích a ve mně její arogance okamžitě vzbudila příval nechuti. *Znám lepší Správce Ohně, než jsi ty, drahousku. Takové, kteří se nepředvádějí před šéfy.* Ovšem z ohně mi vždycky běhá mráz po zádech. Viděla jsem, co dokáže, a hodně zblízka.

„Tak mluv,“ vybědla jsem Marion. „Nebo mi vrať silnici a pusť mě odtud. Blíží se bouře.“

„Já vím.“ Marion probodla Shirl pohledem, dívka schovala oheň tam, odkud ho vzala. „Pojďme se projít, Joanno.“

Pokynula, dvířka vozu se otevřela. Pod nimi se z pohyblivého prachu zformoval kvádr pevné země, dost velký, abych se na něj mohla postavit. Opatrně jsem se pohnula. Dalila se zahoupala jako člun na rybníku. Vyklonila jsem se, abych viděla, na čem auto spočívá. Moje prsty pronikly vrstvou prachu, který nekladl prakticky žádný odpor, byl tak jemný, úplně bez tření, až mě z toho jímala závrať. Do *toho* spadnout, a už se nikdy nevyhrabu ven.

„Tudy,“ ukázala mi Marion a odvrátila se. Na pár vteřin jsem položila ruku na Dalilin lak, jako bych ji – i sebe – chtěla ujistit, že věci nejsou tak zlé, jak se zdají, a pak jsem vystoupila na ten kus pevné půdy ve stínu stromů.

Připadala jsem si jako v jiném světě, ve světě, který náleží Marion. Země k ní hovořila, podobně jako obloha ke mně – prostřednictvím šepotu listů, suchých větviček, kroků živoucích bytostí, ať velkých, malých či úplně nepatrných, které patřily do její říše. Pomyslela jsem na ten statek tam na kopci, na tu malebnou usedlost. Pro Marion to byl ekvivalent obrázku, jaké si lidé kreslí z nudy, když musí dlouho čekat. Dokonalá tráva, umělecky rozmístěné skvrny květin; takhle Marion vytvářela krásu z chaosu, nebo možná jen ukazovala, jak krásný může být chaos, pokud se na něj díváte ze správného úhlu.

Vyšly jsme ze stínu stromů na louku, kde nám vysoká tráva sahala po kolena a její stříbřité štětičky šelestily a šepotaly, sklánějíce se při doteku svěžího severovýchodního větru. Nad námi visela oblaka jako potrhane krajkoví. Po modré obloze šplhalo letadlo a vleklo za sebou bílou kondenzační stopu. Celý ten obrázek působil ploše, ale já poznala, že letadlo se nachází stěží nad troposférou. Cirus se tvoří minimálně ve výšce pětadvaceti tisíc stop, možná výš, vysoko nad úrovní, do které se dostane meteorologický balón. A tyhle mírumilovné mraky pěkně rychle uhánějí a za sebou táhnou bouři.

Marion nastavila tvář větru. „Zuniové říkají, že první zahřmění přináší déšť. Ale tady jsme daleko od jejich země.“

„Každý národ má nějaké pořekadlo o počasí. Většinou samé nesmysly.“

„Většinou,“ přitakala a pohlédla na mě těma unavenýma, trpělivýma, nežnýmá očima. „Obvinění z vraždy je vážná věc, Joanno. Útěk z místa činu nemá smysl. Víš přece, že tě najdeme.“

„Já ho nezavraždila.“

Povytáhla tmavé obočí, ale její obličej zůstal klidný a uzavřený. „Pohádali jste se a on je mrtvý. Můžeme věřit, že to byla nehoda?“

No, vlastně ne. Nebyla to nehoda. *Snažila* jsem se Boba Biringanina zabít.

Jen mě nenapadlo, že se to povede.

Bez přemýšlení pochopila, co znamená moje mlčení. „Mělas na mě počkat na Floridě.“

„Nešlo to. Musela jsem pár věcí zařídit.“

„Jako například?“ Potřásla hlavou, odhrnula si z obličeje vlasy, kterými jí vítr zakryl oči jako záclonou. „Pověz mi, co se stalo mezi tebou a Zlým Bobem. Třeba bych ti mohla pomoci.“

Otevřela jsem ústa a už jsem jí chtěla říct o otisku démona, ale uvědomila jsem si, že nemůžu. Byla by to sebevražda. A Marion ho neviděla – jinak by ona a stovky dalších Správců věděly o Bobově stavu dávno předtím, než nákazu předal mně. Tolik mi Rahel prozradila – lidské oko to nemohlo rozeznat, dokonce ani oko Správce; musel by položit džinovi správnou otázku. Bylo mi hrozně. Octla jsem se v pasti a měla jsem strach, jaký jsem už hodně dlouho nepoznala. *Pomoz mi*, chtělo se mi poprosit. Ale to jsem si nemohla dovolit, protože jsem dobře věděla, že žádná pomoc není, že neexistuje naděje na vyléčení; nic než strašná smrt. Když nedostanu džina, nepřežiju, a Asociace se nikdy nevzdá části svých vzácných zásob jen proto, aby mi zachránila život. Asociace pevně lpěla na svých zásadách. Jeden džin pro jednoho zákazníka, na příděl, přísně podle postavení, a já přišla o svou příležitost dřív, než jsem ji mohla využít. Kdyby mi přidělili džina teď, znamenalo by to ztrátu kvalitního elementála. Kvůli mé maličkosti by určitě žádného neobětovali.

Zkusila jsem trochu kličkovat. Kousek pravdy byl lepší než vůbec nic. „Něco s ním nebylo v pořádku,“ začala jsem. „Myslím se Zlým Bobem. Nevím, co to bylo, ale napadl mě. Myslela jsem, že mě chce zabít. Musela jsem to udělat.“

„Přitáhla sis blesk,“ zamumlala Marion. Dřepla si a vytáhla ze země rostlinku, jemně ji přidržela mezi prsty.

Vyrašilo z ní poupě, které rozkvetlo jásavou barvou. Červenou. Jasnou, krvavou červení, uprostřed s černou skvrnou, připomínající oko. „Nepokusila ses ho, řekněme, znehybnit, jak tě to určitě učili?“

„Hele, tohle byl Zlý Bob, žádný zvlčilý uředník z pátého ročníku. Čím výš postavený Správce, tím horší následky, když se přestane ovládat – do háje, Marion, vždyť to víš. Moc a zodpovědnost. Musela jsem s ním bojovat a použít větší kalibr. Chceš, abych řekla, že je mi to líto?“

„Ne,“ odpověděla. Květina v její ruce zářivě kvetla, uběhlo pro ni léto, pak vybledla a uvadla jako před zimou, a zašla. Život v jediné minutě. Marion mi beze slov dávala najevo: *Ty ovládáš počasí. Já ale ovládám život.* „Chci, abys pochopila, že dostaneš příležitost přednést svoji verzi. Ale rozsudek bude definitivní.“

„Blbost. Už jste se rozhodli, vy všichni. Myslíte si, že představuju ohrožení. Chcete...“ Mě neutralizovat. Vydrhnout mi hlavu ocelovým kartáčem. Vzít mi všechno, co mám ráda.

„Já se například ještě nerozhodla,“ pravila Marion a upustila květinu. „Ale pokud Rada usoudí, že se nedá spolehnout na to, jak zvládáš svou moc, pak ti tvoji sílu musíme odejmout. Je mi jasné, že to víš. Ale nemůžeš pořád takhle utíkat. Musíš se vrátit.“

„Nemůžu. Ještě ne.“

„Rada se sejde už zítra. Dnes mě za tebou nikdo neposlal, ale když se zítra nedostavíš do kanceláře Rady a nepodrobíš se soudu, někdo to udělá, a pak budu mít úplně jiné rozkazy.“

„Už tak cestuješ s loveckou družinou,“ podotkla jsem. „Dva Správci Země a jeden Správce Ohně. Abyste mohli čelit mé vlastní moci a přitom se mnou nebojovat na frontě počasí. Je to tak?“

Neodpověděla. Ve skutečnosti ani nemusela.

„Zítra je zítra,“ řekla jsem nakonec. Bouře se jako na kočičích tlapkách připlížila blíž, už jsem začínala okrajově vnímat vzdálené brnění; bouře ke mně mluvila stejně jako les a tahle louka hovořily k Marion. Moje síla a můj nepřítel, všechno v jednom. „Propustíš mě teda, nebo co?“

Marion se usmála, a to už jsem věděla, co to znamená.

Ucítila jsem, jak se kolem mě nenápadně pohybují drobná stébla trávy, jak mi kloužou po botách, šplhají po nohou, až jsem vyjekla znechucením a vytrhla se jim. Musela jsem přitom poskakovat z nohy na nohu. Pak se pode mnou země rozmělnila, a přestože jsem měla boty s poměrně nízkými podpatky, rychle se do ní zabořily. Skopla jsem je z nohou, chytila je a dala se do běhu.

Připadalo mi to jako běh po žiletkách. Každý kámen proti mně otočil svou nejostřejší hranu; každá větev mě šlehla po těle nebo po tváři. Tráva se mě snažila zpomalit a podrážet mi nohy. Při představě, že se budu muset prodrat mezi těmi stromy, mě polil studený pot, ale neměla jsem na vybranou; co nejvíc jsem se sehnula, aby na mě větve nedosáhly, a začala přeskakovat víry trávy a kořenů, které sebou mrskaly a snažily se mě zachytit.

Přímo mezi mnou a otevřenými dvířky Dalily vzplanul oheň, za autem jsem spatřila Shirl se vztaženýma rukama, jak zaměřuje plameny na mě. *Do háje*, jak já nesnáším oheň!

Všude kolem se vznášel jemný prach, přesně to, co jsem potřebovala ke kondenzaci vody; rychle jsem zchladila vzduch v okruhu dvaceti stop, přiměla molekuly, aby se přiblížily k sobě, donutila částčky vody shlukovat se kolem zrníček prachu. Objevil se mlžný opar, cítila jsem, jak mi vlasy vstávají přílivem moci. Přidala jsem energii bez ohledu na následky; tady v otevřené krajině se toho nedalo moc pokazit, a kromě toho už jsem tak zuřila, že mi to bylo jedno.

Během deseti vteřin jsem měla nad hlavou hustý, ocelově šedý mrak. Přehodila jsem polaritu nad ním a

elektrický náboj zahájil proces přitahování a akumulace, kapky se rozpouštěly a splývaly a rostly, dokud jejich váha nepřevýšila vzájemnou přitažlivost.

Průtrž mračen se dostavila v pravý okamžik a zasáhla ten pravý cíl. Vzduch prořízly studené, tvrdé stříbrné proudy. Oheň zapraskal, Shirl nahlas zaklela a pokusila se vzdorovat, ale já už celou oblast nechala nasáknout vodou, jak nejvíc to šlo, takže se fyzika obrátila proti ní. Nemohla udržet jádro svého ohně dostatečně žhavé, aniž by do něj vložila víc energie, než má takový Správce k dispozici. Jejich nadání spočívá v ovládnutí ohně, neumějí se stát jeho zdrojem.

„Joanno, nedělej to!“ Marion už byla těsně za mnou. Změřila jsem si vratkou prašnou plošinu, na níž se vznášela Dalila. Prach se díky záplavě vody rychle měnil v bláto. Potlačila jsem strach. Studený déšť mi smáčel šíji a vlasy, celou mě roztrásl. Musela jsem doufat, že mě Marion nehodlá nechat umřít.

Skočila jsem do dvířek auta.

Za nohu mě chytil listnatý úponek a vychýlil mě z rovnováhy. Prsty jsem jen zavadila o chladný vlhký kov, a pak už jsem padala a padala...

Do toho měkkého tekutého písku.

„Ne!“ vykřikla Marion.

Vůbec se to nepodobalo klesání do bahna; bahno má svou váhu a klade odpor. Tohle připomínalo pád do peří.

Instinkt mě nutil zalapat po dechu, ale potlačila jsem ho, pevně sevřela ústa a pokoušela se nedýchat, protože nabrat si do plic tuhle hmotu by znamenalo moc ošklivou smrt. Stiskla jsem i oční víčka, aby mě prach neškrabal do očí. Sem dolů nepronikl žádný zvuk, necítila jsem nic, jen klesání a klesání. Jak hluboko se dostanu? Marion pravděpodobně nemůže rozmělnit půdu víc než do hloubky deseti stop; stejně by to nemělo smysl. Vždyť na tom ani nezáleží. Deset stop bohatě stačí, aby mě dokonale pohřbila.

Momentálně hrálo podstatnou roli, že Marion měla také jistou nevýhodu. Samozřejmě mohla půdu znovu ztžít, ale to by mě také rychle zabilo. Tady nešlo o žádnou přesnou vědu, ale spíš o umění. Toto byl její oceán, její pevný oceán, a já se v něm topila. Měla by se pokusit mě zachránit; za moje zabití by nedostala žádnou odměnu, přinejmenším ne teď. Takže teď musela honem něco vymyslet. Možná se pokusí zpevnit část okolní půdy a udělat z ní pěšinu, stoupající vzhůru, jako nějakou rampu, a já ji jen musím najít.

Ale jak ji mám najít? Bože, jak já potřebovala dýchat. Musím dýchat!

Ovšem to bych si mohla zařídit. Přitáhla jsem si vzduch, rozptýlený mezi zrnky jemného prachu, a vytvořila z něj kolem sebe jakousi kuklu. Měla tloušťku jenom pár palců, neudrží mě naživu moc dlouho, ale aspoň se můžu párkrát nadechnout čistého vzduchu. Potřebovala jsem se dostat nahoru, ale nevěděla jsem, jak to provést. Vzduch neměl dostatečný objem, aby v něm fungoval efekt ochlazení a zahřívání, který by mi posloužil jako pohon. Plácala jsem sebou v temnotě a neměla jsem se čeho chytit.

Byla jsem s rozumem v koncích.

Něco se mi otřelo o šíji, něco teplého a pevného. Zoufale jsem po tom sáhla.

Kůže. Lidská kůže. Ve tmě jsem nic neviděla, ale dotýkala jsem se živého člověka. Nikoli ženského pohlaví, jak jsem zjistila – i ta nejplošší žena je v té oblasti trochu měkkší. Rozšířila jsem svou bublinu vzduchu i na přichozího a spotřebovala kousíček vzácného dechu na zašeptání: „Eriku?“ Protože i ten blondák Erik mohl představovat záchranné lano, i když by mě na něm odtáhl do cely.

Ale nebyl to Erik.

Dotkly se mě jeho rty, měkké, jemné a s neuvěřitelně přitažlivou chutí, a vtom jsem ho poznala v těch nejhlubších místech, kde jsem pořád ještě slabě cítila jeho dotek.

„Davide?“

Neodpověděl, jen přitiskl rty na moje. Do úst mi vnikl čerstvý vzduch a já ho přijala. Oba jsme se vznášeli v temnotě, blízcí jako milenci.

Uchopil mě za volnou ruku, v níž jsem nedržela boty, a plul se mnou někam stranou. Což se mi jevilo z mnoha důvodů nesprávné. Zaprvé tu nebylo *proti čemu* plavat – ten materiál neměl žádné tření a nekladl odpor, tudíž se ani nebylo od čeho odrážet. Za druhé, pohyb stranou nás musel dostat do pevných stěn kanálu, v němž Marion rozpustila hlinu, a my místo toho pokračovali dál a dál a pořád dál. Pálilo mě na plicích z nedostatku vzduchu. Můj zachránce jako by to vytušil, obrátil se a znovu mi vdechl do úst. To by správně nemělo fungovat; jeho vlastní plíce už měly dávno spotřebovat všechen kyslík, takže by se se mnou mohl podělit jen o odpadní produkty.

A přitom jsem vdechla čistý, svěží vzduch, nebo přinejmenším něco, co se od čerstvého vzduchu příliš nelišilo. Jako bych si lokla z potápěčské nádržky; celým tělem se mi rozlila energie, podobná bílému světlu.

Nevím, kolik času uplynulo, než David začal stoupat šikmo vzhůru. O volnou ruku a nohy se mi otíraly nějaké úponky, asi kořínky.

Vynořili jsme se na povrch na opuštěné louce, kde tráva šeptala a chvěla se a skláněla stříbrné hlavičky před osvěžujícím větříkem.

Nemusela jsem šplhat ven. Země mi sama tvrdla pod nohama a vytlačovala mě vzhůru, dokud jsem nestála bosá na trávě jako zaprášená Venuše, zrozená ze země.

David mě pořád držel za ruku. Vystoupil nahoru se mnou a z ramen a rukávů kabátu mu v tenkých suchých pramíncích opadával prach. Zatřásl hlavou a uvolnil úplnou prašnou bouři. Skrz zaprášené brýle jsem viděla jeho oči, a tentokrát se nesnažil skrývat, jaké jsou doopravdy a co znamenají.

Jeho oči byly hluboké, nádherné a naprosto nelidské. Měly měděnou barvu se zlatými skvrnkami. Na okamžik vzplanuly jasněji, pak vybledly do odstínu, který se blížil obyčejné lidské hnědé.

„Ty mizero!“ zasyčela jsem.

„Docela by stačilo říct Děkuji,“ pravil. „Nechceš nám přivolat mrak? Zoufale se potřebuju vykoupat.“

„Ty jsi džin!“

„Jistě.“

„Jistě?“ opakovala jsem po něm. „Co tím chceš říct? Měla jsem to snad vědět? Neslyšela jsem žádnou náповědu!“

Jen se na mě díval. Sundal si brýle – které pochopitelně nemohl potřebovat – a začal si je čistit lemem tmavého trička s reklamou na *Akta X*. Mulder a Scullyová se na ní zdáli velice tajemní a agresivní. V hnědých vlasech měl pořád ty měděné záblesky, dokonce i pod vším tím prachem. Až na ty oči vypadal úplně lidsky.

Což, jak jsem už teď věděla, si vybral sám.

Měla jsem na něj takový vztek, až jsem se třásla. „Komu patříš? Poslal tě Lewis?“

Nasadil si brýle, chytil mě za paže a použil nějaký trik z bojových umění, aby mi podrazil nohy. Upadla jsem pozadu do trávy, až se mi zatřáslы všechny kosti. David se podepřel rukama a zůstal těsně nade mnou, posypal mě další porcí prachu. Zamumlal cosi v jazyce, který jsem nepoznávala, a prach se shlukl do kompaktní koule a odkutálel se pryč.

Z nějakého důvodu mě to ještě víc rozzuřilo. Otevřela jsem pusku, abych na něj pořádně zaječela, ale on mi přiložil rty těsně k uchu a zašeptal: „Když teď zařveš, uslyší tě. Tomu nemůžu zabránit.“

Zdusila jsem výkřik v hrdle, protože jsem zaslechla kroky v trávě asi dvě stopy od nás. Padl na nás stín, a když jsem vykoukla vedle Davida, viděla jsem Shirl, jak tam stojí a tváří se nechápavě.

„Máš něco?“ Marion se ozvala odněkud zleva a rychle se blížila. Davidův obličej nade mnou zůstával nehybný a bezvýrazný. Poznala jsem, že něco dělá – ať už to bylo cokoli, zabránilo jim to zahlédnout nás jak ve fyzickém světě, tak v éteriku. Pokud na nás nešlápnou nebo nevydám nějaký zvuk, nenajdou nás.

„Nic,“ potvrdila Shirl. Marionin stín se připojil k jejímu. „Krucí, to přece není možné. Spadla tam dolů, na to dám krk. Ale když se Erik ponořil, už byla pryč.“

„Viděla jsem tady prach,“ prohlásila Marion. Pomalu přecházela tam a zpátky, tak blízko našich hlav, že se mi to vůbec nezamlouvalo. „Právě tady. Jenže nemám představu, jak by to mohla dokázat. Nemá přece sílu Země.“

„Možná jí někdo pomáhá.“ Shirl se projevovala na můj vkus až moc bystře. To a ještě ten kroužek v nose jí to u mě dost polepily. „Má mezi přáteli Správce Země?“

„Pár, ale neřekla bych, že by pro ni tolik riskovali, když vědí, z čeho je obviněna.“ Marion znovu zaváhala a dívala se přitom dolů, přímo na mě. Netroufala jsem si ani dýchat. David se mě nedotýkal, ale cítila jsem, jak z něj vyzařuje teplo – co když to někdo z nich pocítí?

„Možná jsi měla přibrat svého džina.“ Nový hlas – Erik. Plahočil se k nim z druhé strany. „Poručit mu, aby ji sledoval.“

„Mám pro svého džina spoustu jiné práce,“ odsekla Marion způsobem, který mě ujistil, že Erik si takový návrh neměl dovolit. Erika to zřejmě také přesvědčilo. Zmlkl. O několik úderů srdce později Marion řekla: „No dobře. Máme její auto. Daleko nám neuteče, přinejmenším ne moc rychle. Počkáme si na ni, až se pro něj vrátí.“

„A když se nevrátí?“ zeptal se.

Marion se usmála. „Ty toho o Joanně moc nevíš, jak vidím.“

Trojice se vydala na pochod vysokou trávou. Ještě jsem se bála pohnout, nadechnout nebo promluvit. Jejich kroky se

vzdalovaly. Když bylo slyšet už jen suchý ševel trávy, David povolil paže a pomalu klesl na mě. Příjemná, tvrdá tíha, pod níž se mi těžko dýchalo.

„Vypadni,“ nařídila jsem mu. Zablesklo se mu v očích, hnědě, měděně a zlatě, všemi barvami země.

„To je od tebe milé, ale nemyslíš, že bychom měli zmizet oba?“ Bez přechodu se octl na nohou. Bylo to tak rychlé, že jsem vůbec nezaznamenala jeho pohyb. Zatraceně, celou dobu si se mnou hrál, hrál si na člověka. To malé drama tam v motelu pro něj byla leda tak legrace!

Záměrně jsem pominula skutečnost, že i mně se to docela líbilo.

Vyškrábala jsem se na nohy a postavila se naproti němu. Náramně dobře jsem si uvědomovala, jak jsem špinavá, utahaná, poškrábaná a samá modřina. Aspoň že jsem měla boty. Hodila jsem polobotky na zem a obula si je bez ohledu na špínu v nich. „S tebou nikam nejdu, dokud mi nepovíš, čím džin vlastně jsi!“

„Chceš snad jít s nimi?“ zeptal se a pohlédl směrem, kam odešla Marion. Ty tři bylo ještě pořád vidět na kraji lesa, jak míří k mému autu. Chudinka moje opuštěná Dalila. „Jen řekni slovo – odhrnu závoj a můžeš pokračovat v tom, co jsi právě dělala. Což bylo, pokud si vybavuju, umírání.“

„Neodpověděl jsi mi na otázku! Komu patříš?“

David se usmál. Ne nějakým širokým úsměvem bytosti s neomezenou mocí, ale spíš skoupě, jako muž, který ví příliš mnoho. „Sám sobě,“ řekl. „Vážně už jsem doufal, že to nebudeš opakovat třikrát.“

Třikrát. Neudělala jsem to úmyslně, ale šlo o rituální záležitost, takže musel odpovědět.

Měl na mysli, že je volný. Že není k nikomu vázán.

Volný džin.

To bylo... neuvěřitelné. Absolutně... To znamenalo... Bože, to znamenalo, že na něj můžu vznést nárok. A jakmile jednou svůj nárok prohlásím, můžu mu přikázat, aby ode mě

prevzal otisk. Byl přesně to, co jsem celou dobu hledala. To, co jsem chtěla vymámit z Lewise.

A teď jsem Lewise vůbec nepotřebovala.

Upíral na mě pozorné oči, které nebyly úplně lidské, ale jako by ani úplně nepatřily džinovi, do měděné hnědých vlasů mu foukal severovýchodní vítr. Kdesi v dálce zahřmělo. Bouře se pohybovala směrem k nám, a pokud všechno půjde podle předpokladu, bude ke mně stále přitahována, protože představuju její protiklad.

Cítila jsem, jak se mi otisk démona pohnul v hrudi, a byl to pocit, z něhož se mi hrůzou až chtělo zvracet. Mohla bych se ho zbavit, teď a navždycky.

Jediné, co jsem musela udělat, bylo...

Zahlédla jsem kdesi na vzdáleném obzoru v Davidových očích zákmit strachu, podobný blýskání z horka.

Zachránil mi život – ne jednou, ale víckrát – teď jsem to věděla. Opravdu se mu takhle odvděčím? Udělám z něj svého otroka? Donutím ho, aby se stal hostitelem té hnusné věci? Uvězním ho do nekončící agónie?

Džinové totiž neumírají. Přinejmenším to nikde nebylo zaznamenáno. Když převezmou otisk démona a zešílí, majitel je navždy zapečetí a náказа je hlodá dál. Věčný křik...

Mohla bych mu to provést. Stačilo pronést ta slova. Zrychlil se mi tep, kolena mi zeslábla. Hlavu jsem měla lehkou a žaludek se mi trochu zvedal. *Tak do toho*, pobízela mě moje racionální část. *Nebud' pitomá!*

Ale když jsem promluvila, zjistila jsem, že říkám: „Ty mi asi neporadíš, jak dostat zpátky auto.“

Záblesk úlevy v jeho očích mě ohromil. Nechtěla jsem to vidět, protože teď jsem musela přemýšlet, co to mělo znamenat. Nemohl by cítit úlevu, kdyby ho ta věc neděsila. A jestli se tolik bál...

Ted' na to nemůžu myslet. Nejdřív pud sebezáchovy, až potom soucit, jo? Nedokázala jsem myslet přímo. Později udělám to, co musím.

David to určitě vycítil, protože poprvé za celou dobu odvrátil pohled. „Ne,“ řekl. „Ale jestli nejsi příliš vybíravá, Marion přijela v landroveru, který je v perfektním stavu a má plnou nádrž.“

* * *

Ten landrover – mohutná bílá šelma, hojně pocákaná blátem, aby bylo hned jasné, že tohle není nějaký vůz ze snů malého měšťáka – čekal v hájku nedaleko té nepravděpodobně pohledné farmy a nikdo ho nehlídal. Všude kolem jsem nacházela důkazy, že tady zasahovala Marion nebo Erik – tráva o něco zelenější, stromy neskutečně krásné, dokonalé květiny nastavují okvětní plátky slunci.

Landrover dřepěl na svém místě jako velký mechanický šváb na svatebním dortu. Zkusila jsem dvířka. Doufala jsem, že Marion není natolik obsedantní, aby tady na venkově zapínala alarm... Ne, nezvalo se žádné hysterické vrískání, ale klika cvakla a dveře se neotevřely.

„Zamčeno,“ obrátila jsem se k Davidovi. Natáhl se mi přes rameno a dotkl se zámku. Něco v něm kovově cinklo.

„Otevřeno,“ prohlásil. Dveře ho poslechyly.

Bez dalších řečí jsme vlezli dovnitř – pro mě, jak jsem byla unavená a pohmožděná, to bylo jako zlézání vrcholků v Himalájích – a když už jsem se uhnízdila v pohodlném sedadle a vyhlížela ven kouřovými skly, vdechla jsem ovzduší auta, které patřilo jiné ženě. Sotva znatelné, ne tak vyzrálé jako v Dalile... Převažovaly bylinky, svěží vůně trávy, hlína. Tohle autíčko nikdo nezatěžoval rozkládajícími se zbytky jídla z bufetů nebo rozlitou kávou; pokud by

Marion vůbec kdy něco rozlila, byl by to nejspíš bylinkový čaj. Na zadním sedadle ležela jediná stříbrná termoska. Doufala jsem, že je to káva. Erik působil dost mužně na to, aby do sebe tu a tam hodil nějaký ten šálek.

Davidovi to muselo připadat, jako bych čekala na nějakou inspiraci shůry, která za mě vyřeší problém chybějících klíčků. Znovu se natáhl a jedním prstem se dotkl zapalování. Přeskočila modravá jiskérka, motor naskočil.

„Hodil by ses, kdybych se někdy dala na krádeže aut ve velkém,“ poznamenala jsem. „Umíš ještě nějaké hezké triky, o kterých bych měla vědět?“

Ta otázka byla trochu nefér a nejspíš měl právo neodpovědět. Seděl opřený v sedadle a zapínal si pás. Napodobila jsem ho, pak jsem zařadila rychlost a opatrně předrněla po louce, zpátky na Železnou cestu. Teprve tam jsem na to trochu šlápla. Prožila jsem pár ošklivých chvil při sledování zpětného zrcátka, ale žádný Marionin Hněv mě nepronásledoval, a kromě toho nám na takovou vzdálenost stejně nemohla ublížit, pokud jsme seděli v autě a jeli po asfaltové silnici. Možná by mohla zařídít zemětřesení, ale to by ohrozilo i jiné, a Marion na lidi brala ohledy.

Tedy doufejme.

I přesto mi spadl kámen ze srdce, když jsem odbočila z Železné cesty a dostali jsme se zase na dálnici. Zahnula jsem doprava, k severu. David se neklidně pohnul, ale já jeho poznámku předešla.

„Myslí si, že pojedu na jih. A taky že pojedu, ale ne zrovna tudy. Musím se jim ztratit, dřív než je napadne použít ke sledování běžnou policii – tenhle silniční tank není právě nenápadný.“

„A tvůj veterán mustang byl?“

No, na tom něco bylo. Ujížděla jsem k nejbližší křižovatce s farmářskou silnicí, odbočila k západu a vydala se po silničkách, které nebyly nijak označené a patrně to ani nepotřebovaly; domorodci zřejmě vyznávali teorii, že kdo to

tu nezná, nemá tady co dělat. Zkoumala jsem palubní desku. Marion si sem dala instalovat GPS. Aktivovala jsem ho a co chvíli jsem při řízení mrkla na mapu. David také projevil zájem; mlčky po ní přejížděl prstem a ukazoval mi možné trasy, dokud jsme se neocitli na cestě, která nás provedla několika středně velkými kansaskými městy a zamířila do Oklahoma City.

„Tady je kratší cesta,“ podotkl.

„Zkratek se poslední dobou trochu bojím. Kromě toho mám poblíž Oklahoma City dobrou přítelkyni, takže se nejdřív zastavíme u ní.“

„A?“

„A pak si všechno důkladně rozmyslím.“

„No, to je skvělý plán.“

„Bud' tak hodný a drž hubu, jo?“

Poslechl. Byla to celkem směla, protože jsem měla spoustu otázek. Jedna z nich se samozřejmě týkala dalšího osudu Dalily, mého zlatíčka v barvě půlnoční modři. Představa, že ji bude řídit Erik nebo – Bože chraň! – Shirl, by mě málem přiměla otočit landrover a vrátit se zpátky.

Ujížděli jsme nejméně třicet minut v úplném tichu, až jsem se nakonec zeptala: „Takže ty opravdu nemáš pána?“ Protože jsem tomu pořád nemohla uvěřit. Jistě, vyprávěly se různé historky... Vždycky se v nich vyskytovaly staré měděné lampy, které se různě povalovaly kolem a jen čekaly, až je někdo třikrát otře a vysloví přání. Jenže skuteční džinové takhle nepracují. Skuteční džinové jsou spočítaní, očíslovaní, a přidělení jednotlivým pánům. Zachází se s nimi jako se vzácnými klenoty a jejich služba trvá navěky.

David vyhlížel oknem a sledoval, jak nás míjí venkovská krajina s úhledně zoranými poli, místy ozdobená kravami. Neotočil hlavu. „Víš, že tohle je jedna z otázek, na které ti musím dát pravdivou odpověď, protožeš ji položila třikrát. Ne. Nemám pána.“

Džinové mohou lhát skoro ve všem, ale ne ve věcech, týkajících se toho, kdo jsou a komu slouží – ale musíte se zeptat přímo a opravdu se na to soustředit, protože se v tomhle chovají jako zenoví mistři a s oblibou se uchylují k různým trikům na odvedení pozornosti. Ale Davidova odpověď žádné triky neobsahovala, zdála se prostá a k věci. Potkala jsem svůj sen, svobodného džina. Což znamená – ne, nechtěla jsem myslet na to, co to znamená. Bylo to až moc lákavé. Až příliš snadné.

Obrátil se ke mně a už se nenamáhal se skrýváním svých skutečných očí; zářily čistou mědí, byly nevýslovně krásné a nesmírně děsivé. Jeho lidská maska, jak jsem si teď uvědomila, byla úsporná; potřeboval jen matnější barvu vlasů a očí a svou silnou auru obrátit dovnitř.

„V Nadhledu ses dokázal schovat,“ řekla jsem namísto toho, na co jsem myslela doopravdy. Nejen džinové umějí odvracet otázky. „Jak jsi to udělal?“

„Když jsme volní, je to jiné. Naše schopnosti dosahují maxima, jen když pracujeme pro pána. Mimo službu máme jen schopnost maskování a pár drobných talentů, ne o moc větších, než třeba ty tvoje.“ A tohle mi říkal chlap, který nastartuje auto prstem a plave v pevné půdě jako ve vodě. Ovšem když se nad tím zamyslím, všechno tohle jsou věci, které dokáže i dobře vycvičený Správce Země nebo Ohně. Takže mě možná ani netahá za nos. „A vypadám tak, jak mě vytvoří tvoje podvědomí.“

„Lidsky?“

„Většinou. A jsem zranitelný.“

„Můžeš být i zabit?“

Potrásal hlavou. „Možná. Už je to dlouho, co jsem byl naposled svobodný. Nepamatuju si. Ale zraněn, to ano.“

„A když se teď podívám z Nadhledu...“

„Uvidíš mě jako člověka.“ Pokrčil rameny. „To nedělám kvůli tobě. Tak prostě vypadáme, když jsme na svobodě.“

Vlastně to dávalo smysl. Džinové, jako všechny živé bytosti, si museli vyvinout obranu proti predátorům. Tím pro ně bezesporu jsou lidé, ovládající magii – šelmy, které číhají, aby je mohly uchvátit a zhltnout. Přinejmenším zotročit. Byla to neobyčejně zvláštní a znepokojivá myšlenka, protože to znamenalo, že takových, jako je David, se po světě může potulovat víc. *Mnohem víc*. Ukrytých za všedním vzhledem a doufajících, že se nenajde nikdo, vybavený správnou soupravou vědomostí, schopný odhalit jejich skutečnou identitu, protože pak by pro něj bylo hrozně snadné...

Rychle jsem opustila svůdné představy. Už zase.

„Ale tys mě sledoval,“ obvinila jsem ho. Stáhla jsem nohu z plynu a nechala vůz zpomalit na volnoběh; právě jsme projížděli jednou z těch zón, střežených policejním radarem, jaké se často vyskytují v malých městech. Eliza Springs nepatřilo k velkým městům. Vlastně to skoro ani nebylo město. Rychlostní limit třicet mil v hodině mi spíš připomínal druh mýtného.

David se neobtěžoval s odpovědí.

„Někdo tě poslal,“ vedla jsem si svou. „Možná to nebyl žádný tvůj pán, fajn, v tom možná nelžeš. Ale někdo určitě.“

Následovalo další ticho. Koneckonců jsem nepoložila přímou otázku. Kdybych byla magicky nucena odpovídat, příšerně bych to nesnášela, takže jsem se držela spíš konverzačních obrátů a řečnických otázek. „Ten smyk jsi způsobil ty.“

Trochu mu ztuhla ramena, ale opravdu jen trochu. Pomalu se uvolnil. Žádná odpověď.

„Cítila jsem, jak se auto naklání. Mohla jsem se převrhnout.“

„Ano.“

„A pak jsi to zastavil.“ Zase nic. Nastal čas na použití síly. „Proč?“

„Prostě mi to v té chvíli přišlo jako dobrý nápad.“ Střelil po mně pohledem v barvě horkého kovu, a hned se znovu odvrátil.

Připomněla jsem si, že sice musí odpovídat na otázky, ale nic ho nenutí odpovídat pravdivě, leda bych mu tutéž otázku položila třikrát za sebou, a i tehdy pouze v případě, že bych dodržela určitá pravidla. To jsem nechtěla. Nic mu totiž nebránilo v jediném okamžiku zmizet. Trochu se to podobalo zacházení s plachým, překrásným divokým zvířetem – stačí trochu přitlačit, a je pryč.

„Chystal ses nechat mě nabourat a shořet.“ Pronesla jsem to tónem oznamovacím. „Proč jsi mě potom zachránil?“

„Líbila ses mi,“ řekl. „Viděl jsem tě u té jídelny, když udeřil blesk. Mohla ses schovat uvnitř. Proč jsi skočila do auta?“

„To si děláš srandu? Byli tam přece všichni ti...“

„Lidé,“ dokončil místo mě. „Nechtělaš je ohrozit. Vždyť jsem ti to povídal. Líbilo se mi, jak vypadáš.“

„V Náhledu.“ Nepřisvědčil, ani to nepopřel. „Ale já tě v Náhledu neviděla, a přitom jsem se dívala.“

„O tom už jsme se bavili. Neuvidíš mě, když si to nebudu přát.“ Jeho obraz nečekaně zablikal jako v pokažené televizi. Podobalo se to stroboskopickému efektu. Skoro jsem s autem sjela ze silnice. „Promiň. Jen jsem ti to chtěl předvést.“

„Dneska ráno v motelu – neodešel jsi. Jenom ses...“ Schoval. Napadlo mě něco jiného. „Ty ses na mě díval! Díval ses, jak se převlékám!“

Zavřel oči a pohodlně se usadil. Na tváři se mu objevil úsměv, který mě přiměl plácnout ho do ramene. Pořádně.

„Hej! Mluvň s tebou!“ Nepohnul se, jen tam seděl, uvolněný a se zavřenýma očima. „No jasně. Jako kdyby džinoví spali.“

„Ale my spíme.“ Znělo to unaveně. „A já se právě chystám zdřímnout si.“

„Jak je libo.“

„Fajn.“

Chvilí jsem si hrála s rádiem a dělala si starosti s policajty, taky s Marion a mobilními telefony, a navíc mě znepokojovala skutečnost, že tahle britská kára je hrozně nápadná. Ze tří stanic, které jsem dokázala naladit, na dvou hráli coutry, na třetí rap. Vybrala jsem si rap. Jestli měl David nějaké námitky, neprobudil se, aby mi je mohl sdělit.

Bezpečně jsme projeli šesti křižovatkami a kolem prodejny z řetězce Dairy Queen, což vše dohromady tvořilo Eliza Springs, a sjeli na farmářskou cestu, mířící zhruba západním směrem. Udržovala jsem přiměřenou rychlost, při níž si motor landroveru spokojeně předl, a mračila se na tachometr, který místo mil udával kilometry v hodině. Přibližně v mezích povolené rychlosti. Měla jsem vážnější problémy než pokutu za překročení rychlosti.

Jeden z nich tiše chrápal těsně u mého pravého lokte až ke hranici státu.

* * *

Něco na způsobu, jakým na mě David zapůsobil – a o tom, že na mě zapůsobil, není pochyb – mi připomnělo moje první rande. Jak už to se schůzkami bývá, nikdo nečekal, že půjde o nějaké dobrodružství; máti mě a Jimmyho dovezla do kina na hlavní třídě, koupila lístky, kolu a popkorn, popřála nám dobrou zábavu, dala mi pusy a vyrazila na nákupy.

Jimmy se potil. Tak hrozně se snažil chovat jako džentlmen, že mi srazil ruku, když jsem chtěla otevřít dveře, což jaksí popřelo všechny společenské zásady. Ale ovládla jsem se a nepraštila ho za to. Usadili jsme se s pitím a

dobrotami, seděli jsme ztuhle vedle sebe a čekali, až se v sále ztlumí světla a ušetří nás neohrabané konverzace. Už jsme probrali špatné stránky slečny Walkerové, učitelky matematiky, angličtinářky slečny Anthonyové a tělocvikáře pana Zapruzinského, který byl pořád cítit starým potem a cigaretami, a pak už nám došla témata, vhodná k rozhovoru mezi chlapcem a dívkou, na která bychom si troufali.

Právě jsme k seznamu společných nepřátel přidali učitele z odpoledních kroužků, když světla zhasla. Úplně zhasla. Venku se totiž už asi tři hodiny rozlézala po nebi bouře a hrozila pěští...

...a pak mi to dala sežrat. Ach jo. Bylo to v háji. Hrom tak burácel, až mi přišlo, že už pustili *Hvězdné války*. Seděla jsem ve tmě s bandou vřeštících školních děcek a hrstkou vyděšených dospělých, vedle Jimmyho, svého partnera při té schůzce – doslova – naslepo, a slyšela jsem, jak na střechu bubnuje déšť jako stovky kamenů, vrhaných rozzuřeným davem. Ta bouře připomínala povstání nebo přepadení. Věděla jsem, *hned* mi bylo jasné, že bude hůř.

Jimmy se mě pokusil políbit. Byl to takový vyplašený, upocení pokus, minul a ducl mě čelem do čela, až jsem na chvíli viděla speciální efekty z *Hvězdných válek* současně se hřměním, ale pak se Jimmy opravil a trefil se mi na rty a...

Ach.

No dobře.

Nebylo to tak špatné. Když se světla rozsvítila, rychle se posadil zpřímá a tvářil se vítězně. Taky že jo. Připadala jsem si... zvláštně. Bylo mi teplo, nejvíc někde uprostřed těla, jako bych se měla začít rozpouštět.

„Možná bychom radši měli jít,“ navrhla jsem Jimmymu nejistě. Kino se vyprazdňovalo, rodiče sháněli děcka do houfu jako vystrašené ovce, pár teenagerů se loudalo pryč. Tvářili se přitom nedbale a nezaujatě, a tak trochu jako by právě oni celý ten povyk zavínili.

„Chceš už pryč?“ zeptal se. Usoudila jsem, že je vlastně docela milý. Měl tmavé vlasy, husté a rovné, světlemodré oči a dlouhé, jemné řasy, které působily citlivě. Zůstali jsme v kině poslední, jen s tím bušením kladiv do střechy a burácením hromu, které znělo, jako by někdo úporně kopal do dveří.

Jimmy měl hezké oči.

„Taky můžeme počkat.“ Pokoušela jsem se o nedbalý tón. „Chceš popkorn?“

Byl to můj první pokus o svádění. Podařil se.

Jimmy se ke mně naklonil a políbil mě, spíš nadšeně než obratně, rozsypali jsme popkorn po podlaze a ten horký tekutý střed ve mně se ohřál ještě víc a začalo to v něm bublat varem. Tohle líbání, to byla docela legrace. Nějakou dobu jsme v tom pokračovali, bouře nejspíš řádila dál, ale já moc nedávala pozor, Jimmy mi funěl do ucha jako parní stroj a položil mi ruku na prsa, a *ach...*

Světla znovu zablikala a zhasla. Byla jsem jim za to vděčná.

Jimmyho ruka se pohnula a mně ztvrdla bradavka a v tom okamžiku jsem si pomyslela, že bych mu třeba i dovolila dát mi ruku dolů do kalhotek, jenomže právě v té chvíli se střecha kina otevřela, začaly z ní padat rozbité tašky, kovové vzpěry a cement.

Zaječela jsem. Odskočili jsme od sebe, shora se na nás vylil déšť, ledově studený a s malými tvrdými kousky ledu, které padaly ze tmy a tříštily se na betonové podlaze, zabodávaly se do purpurového plyše a bodaly nás do odkrytých tváří a rukou jako vosy. Jimmy mě ovinul pažemi a spolu jsme klopýtali k tlumeně svítícímu nápisu **Východ**.

Vítr vyl a skučel jako vraždící maniak s nožem. Jimmyho prudce udeřil kus ledu velikosti golfového míčku, Jimmy vyjekl, já se mu vytrhla a zakřičela z plných plic: „Hej! Nechte už toho!“

Viděla jsem mu až do srdce, tomu popudlivému, navztekanému dítěti bouře, a dala jsem do svého výkřiku úplně všechno. Odstrčila jsem ho vší silou za pomoci jakýchsi svalů v hlavě, které jsem nikdy předtím nepoužívala.

„Myslím to vážně! Nech toho!“

Ledová koule, velká jako láhev sodovky, se mi u nohou roztříštila na třpytivé střepy, jako by byla skleněná. Nadechla jsem se ke třetímu výkřiku. Ale už to nebylo potřeba.

Přestalo to.

Ticho. Mrtvé ticho. Nad námi se líně jako hodiny, kterým dochází baterie, otáčely mraky. Na okrajích z nich tu a tam vyšlehl blesk. Kapky deště pleskaly o poničenou střechu. Hrom si cosi temně mumlal.

Slyšela jsem tep vlastního srdce, tvrdý a rychlý jako buben při rokenrolu, a Jimmy vydal zvuk, jako by se mu chtělo zvracet, a rozběhl se ke dveřím.

Mraky znovu zavířily. Hleděla jsem přímo do jejich temného středu a ten se zase díval na mě. Rozuměli jsme si, aspoň myslím. Sedla jsem si na studené, mokré sedadlo a chvíli koukala na plátno, které mi nikdy nepromítne *Hvězdné války*, protože má uprostřed zubatou trhlinu, podobnou letícímu blesku.

Jimmyho už jsem nikdy neviděla.

Nebyla jsem si jistá, jestli mi David připomněl to první probuzení smyslnosti, nebo hrůzu z toho, že už svůj život nemám pevně v rukou.

Zdálo se mi, že to bylo obojí.

* * *

Když se David probudil, byli jsme už v Battle Ground v Indianě, stáli jsme na kraji silnice a já se zabývala drobnou

údržbou – šlo o svéhlavý vzduchový filtr. Když jsem s tím skončila, byla jsem ještě špinavější a zaprášenější než předtím a dvířky jsem bouchla obzvlášť tvrdě, protože Davidovo pokojné pochrupování bylo prostě o trochu víc, než jsem dokázala snést.

Vzbudil se tím hlukem jako kočka – okamžitě ve střehu, úhledný a spokojený sám se sebou.

„Dobré ráno,“ řekla jsem. „Strávili jsme na cestě asi devět hodin a nacházíme se...“

„Před Battle Ground v Indianě,“ dopověděl. „Já vím.“

Napojení na satelit jsem vypnula, takže z displeje v autě to neměl, a nikde poblíž nebylo ani stopy po nějakém silničním ukazateli. „A víš to...“

„Ušlo ti, že jsem džin?“

„A hele. Fakt?“

„Ano.“ Nepatrně se pousmál. „Nespál jsem tak úplně. Pracoval jsem na tom, aby nás nikdo nezpозoroval.“

„To není totéž co neviditelnost?“

„Nezpозorovatelný znamená jen tolik, že se na nás lidé ani nepodívají, ne že by tě nemohli vidět. Není to tak namáhavé.“

„Myslela jsem, že spíš.“

„Nespíme stejně jako vy. Starat se, aby nás nikdo nezpозoroval, nevyžaduje moc úsilí, právě tak jako orientace.“ Pokrčil rameny. „Mám dojem, že v současné éře počítačů tomu říkáte operační systém.“

To mě upozornilo najeden fascinující problém. „Jak dlouho už jsi na světě?“

Potrásl hlavou. Musela bych tu otázku položit třikrát, abych dostala odpověď, a upřímně řečeno, za tu námahu to nestálo. Byla jsem utahaná a otrávená a potřebovala jsem něco zakousnout. Taky bych bývala ráda, kdyby mi řekl o té nepozorovatelnosti dřív, protože v tom případě bych se cítila bezpečněji, klidně bych někde zaparkovala a nabrala si v

nějakém obchodě aspoň pití a krekry. Nebo bych zkusila bufet u benzínky a nejspíš by si mě nikdo nevšiml.

„Uvažuji o pizze,“ oznámila jsem. „Na hlubokém talíři, se spoustou sýra, možná s čabajkou. Tady v okolí by mohli mít něco v chicagském stylu. Počkej, nepatří tohle náhodou mezi ty šikovné triky, které umíš?“

„Udělat pizzu?“ Vážně se nad tím zamyslel. „Ne. Nedokážu vytvořit něco z ničeho, přinejmenším dokud jsem na svobodě. Mohl bych ji z něčeho přetvořit, pokud bych měl materiál, který obsahuje ty správné složky.“

„Jako třeba?“

„Rajče na kečup. Obilí na těsto. Jenom si nejsem jistý, jak bych sehnal čabajku.“

„Mám dojem, že bys měl začít u prasete, ale ne, tak daleko nepůjdeme. Kruci, co já bych dala za pořádnou pizzu.“

David se ohlédl na zadní sedadlo; mohla jsem mu rovnou říct, že tam těžko najde nějaké zbytky. Marion udržovala svůj vůz v čistotě; to já bych nikdy nedokázala, ať jsem Dalilu milovala sebevíc. Vždycky jsem měla tendenci hromadit kusy papíru, recepty, naškrábané příkazy, papírové obaly od kdovíčeho...

Ale něco tam přece bylo, teď jsem si na to vzpomněla. „Hele, mám dojem, že tam nechala termosku. Kafe by vážně bodlo.“

Neviděl ji. Naklonila jsem se dozadu a zahlédla jsem, jak se pod sedadlem něco stříbrně zalesklo. Luplo mi v páteři, když jsem tu věc vyprošťovala. Právě jsem se chystala otestovat obsah na přítomnost kofeinu, když se David ozval: „Cítíš to?“

Zapomněla jsem na kofein. Přímo do srdce se mi vlila dávka adrenalinu a rozechvěla mi všechny měkké tkáně v těle. Odložila jsem termosku. „Jo.“ Chloupky na pažích se mi zježily. „Nevystupuj z auta.“

„Ani jsem to neměl v úmyslu.“

Už dávno jsem bouři předběhla, ale teď se vytvořila nová řada oblaků na obzoru před námi. Chvilku jsem si pohrávala s myšlenkou na menší sabotáž, týkající se studené fronty, přicházející z Kanady, ale to by bylo naprosto sobecké. Špatné počasí je přirozený a potřebný jev. Jediný případ, kdy jsem měla morální právo fušovat do něj, bylo jasné a bezprostřední ohrožení životů... což nemuselo nutně zahrnovat můj vlastní.

To, co jsem teď vnímala, nepatřilo ani k bouři před námi, ani k té za námi. Nebyla to vůbec bouře. Nebyla jsem si jistá, co přesně to je, ale bylo to divné.

„Máš nějaký nápad...?“

„Ne,“ odpověděl David. „Ještě ne. Možná bys mohla nastartovat.“

Poslechla jsem, zařadila rychlost a vrátila se s landroverem na silnici. Zrychloval bez problémů. Asi po půlce míle jsem si vzpomněla, že musím dýchat. Z nebe na nás zatím nic nespadlo, nic nevyrostlo ze země pod námi; to bylo úžasně povzbudivé.

„Tak,“ řekl David. „Kolik přesně máš nepřátel?“

„Marion není můj nepřítel.“

„Pohřbila tě zaživa.“

„To je trochu složitější.“

„Očividně.“ Opřel se v sedadle, nepůsobil právě uvolněně, spíš obezřetně. „Pověz mi, co se vlastně stalo.“

„Víš, co se stalo. Byls tam.“

„Pověz mi, proč utíkáš.“

Jako by se mi něco sevřelo v břiše. „Víš, vlastně o tom ani nechci mluvit. Kdybych chtěla, mohla jsem se s příběhem svého života svěřit Marion, u ní by to možná mělo smysl.“

„Potřebuješ se někomu svěřit,“ prohlásil velice rozumným tónem. „A já na té věci nemám žádný zájem.“

Jinými slovy, byl prostě džin. Mohl kdykoli odejít. V porovnání s věčným životem, na který se mohl těšit on, jsem

znamenal stěží zlomek vteřiny. Můj příběh pro něj představoval něco na ukrácení času.

„Někoho jsem zabila,“ řekla jsem nakonec.

Nijak zvlášť to s ním nehnulo. „To jsem už zaslechl.“

„Někoho významného,“ dodala jsem, jako by mi odporoval. Překvapilo mě, když jsem v hrdle ucítila slzy. „Musela jsem.“

David se natáhl ke mně a dotkl se mé ruky. Jemně. Jen konečky prstů, ale stačilo to ke spuštění kaskády citů, které jsem tak docela nechápala. Způsobil to džin, nebo David? A byl v tom vůbec rozdíl?

„Pověz mi to,“ poprosil.

* * *

Vyprávěla jsem Davidovi o svém prvním setkání se Zlým Bobem při vstupním pohovoru, pak o tom záhadném střetnutí v kanceláři Státní meteorologické služby, když jsem operovala v Bermudském trojúhelníku a zastavila cyklon Samuel.

A nakonec jsem mu řekla i ten zbytek.

* * *

Když jsem se v baru na pláži uklidnila několika drinky, rozhodla jsem se hodit bizarní problémy Zlého Boba za hlavu a pro změnu se zase chovat jako děvče. Prošla jsem se ve svých úžasných nových bikinách k moři. Na floridských plážích je krásných dívek dvanáct do tuctu, takže jsem si nepřipadala nijak zvláštní... No, trochu možná ano, protože ty bikiny byly fakt skvělé. Obhlíželi si mě různí plážoví hřebečci a já v tom neviděla nic špatného. Zabrala jsem pro sebe kus teplého bílého písku co nejdál od ječících děcek a

teenagerů, kterým rádia a kazetáky vyřvávaly největší hity Eminema, natřela se opalovacím krémem, nasadila si tmavé brýle a uložila se na plážovou osušku, abych si užila trochu lásky našeho drahého Slunce.

Krásnému dni na pláži se nic nevyrovná. Horko se postupně vkrádá do každého svalu jako nějaká neviditelná masáž. Otupující, neměnný rytmus moře odměřuje údery srdce světa. Vůně čerstvé slané vody, banánů a kokosového oleje, ten zralý spodní proud cyklu života, který se převaluje někde pod vlnami. Zvuky lidských hlasů, rozhovorů, smíchu, šepotu a polibků. Šťastné zvuky. Někde tam venku, v mokré temnotě, loví žraloci, ale na to můžete zapomenout a jen si ležet na slunci a nechat ze sebe sklouznout starosti, podobně jako vám propadají zrnka písku mezi prsty.

Už se mi téměř podařilo zapomenout na všechno, co mě trápilo, když mi slunce zakryl stín a způsobil mi zamrazení v celém těle. Zůstal na místě a nehýbal se.

Otevřela jsem oči a zamžourala na něj. Proti slunci jsem viděla temnou postavu se světlou aureolou vlasů, rozfoukaných větrem... potom modré oči... obličej Zlého Boba Biringanina.

Okamžitě jsem si sedla. Dřepł si ke mně. Bezděčně jsem zareagovala, jako to obvykle ženy dělají, když mají na sobě příliš málo oblečení v přítomnosti muže, z něhož mají strach. Hmátla jsem po košili a zkřížila paže před sebou, abych zakryla tenkou látku.

„Škoda,“ pravil Zlý Bob. „Je na vás příjemný pohled.“

„Cože?“

„Ten obleček. Značkový?“

„Jo, to tak. Za to, co mi platíte?“ odsekla jsem. „Těžko.“ Upírala jsem na něj hněvivý pohled. Podle mých zkušeností chlapíci, kteří vás deptají a pak přijdou s lichotkami, nejsou důvěryhodní. Obzvlášť chlapíci, kteří drží pevně v hrsti mou budoucnost.

Tady, venku na světě, působil jeho obličej jinak – snad o něco přirozeněji. Tady, blízko moře a oblohy, jako by si cosi pobzukávalo jednu melodii. Takhle vypadá opravdová moc živlu – nezabývá se lidmi, kteří ji obtěžují, je jen součástí nesmírného pohyblivého stroje Země.

„Dnes dopoledne jsem vás vyděsil,“ řekl. „To jsem nechtěl. Není v tom nic osobního, Baldwinová. Nemyslím si, že jste špatný Správce. Jen jsem viděl až moc takových, kteří tak dopadli.“

„Díky za varování. Už jsem to pochopila.“

„Ne, nepochopila. A ksakru, ani vás z toho neobviňuju. Jsem zatraceně arogantní a zatraceně dobře to vím. Rozhodně jste odvedla slušnou práci,“ pokračoval. „Hodně lidí to napoprve v Trojúhelníku pěkně zmrví. V tom místě vězí něco, co se nenajde nikde jinde na celé planetě.“

„Vážně?“ Zaclonila jsem si oči a pokoušela se odhadnout, jestli si ze mě neutahuje. „A co?“

Zvolna se složil do písku. „Kdybych to věděl, už bych nejspíš byl Národní Správce, a ne starý potrhlý mizera s ohavnou pověstí. Možná na to jednou někdo přijde; někdo s větším přídělem odvahy a méně vyvinutým pudem sebezáchovy. Trojúhelníku se neříká Matka bouří jen tak pro nic za nic.“

„Takový objev by člověka vážně proslavil,“ přitakala jsem.

Zazubil se, a byl to takový skřítčí úšklebek, nabitý irským šarmem, až jsem nabyla dojmu, že si ve své nemorální minulosti při namlouvání děvčat docela užil. Velké spousty děvčat. „No, řekl bych, že já už se proslavil až dost, nemyslíte?“

To byla pravda, ať už Zlý Bob Biringanine provede cokoli, stejně už se dávno stal legendou pro budoucí generace. Povzdechla jsem si. „Proč jste sem přišel? Jen abyste mi stínil slunce?“

Přestal se šklíbit a podíval se na mě vážně. „Vaše práce se mi líbila. Trpělivá, klidná, bez ohledu na moje kecý. Nepustila jste si mě k sobě, a na to každý nemá. Svého času se přede mnou rozklepalo pěkných pár namyšlených zákazníků, a stačilo, abych se na ně podíval. Vy jste mi pohled prostě vrátila. To na mě udělalo dojem, děvče.“

No. Ted', když mi puls poklesl pod dvě stě, došlo mi, že se Zlý Bob snaží se mnou navázat spojení, ne že by mi jen chtěl zničit odpoledne. Už to někdy takhle udělal? Pravděpodobně ano, ale historky o Zlém Bobovi se většinou týkaly jeho konfliktů, nikoli smírů. Sotva by mi někdo koupil drink, aby si poslechl, jak mě Zlý Bob poplácal po zádech. Ale stejně to bylo příjemné.

„Hledám zrovna někoho s pevnými nervy,“ vysvětlil Bob. „Pro speciální projekt. Máte zájem?“

Na to existovala jediná rozumná odpověď. „Nic ve zlém, pane, ale ne. Nemám.“

„Ne?“ Zatvářil se upřímně překvapeně. „Proč ksakru ne?“

„Protože vy mě klidně rozmáčknete jako štěnici, pane. Nějak ještě zvládnou jedno odpoledne, kdy mi koukáte do výstřihu. Ale pochybuju, že bych to snesla osm hodin denně.“

Skutečně jsem to řekla nahlas? Jo, řekla. A je fakt, že se mi celou dobu v té kanceláři v Coral Gables díval na prsa. Tak co. Ať si to ten okouzluující mizera přebere.

Upřeně na mě zíral těma očima, podobnýmá bleděmodrému sklu, a pak řekl: „Kdepak osm hodin denně. Minimálně dvanáct. Dost možná osmnáct. Možná bych vám dal občas volno za dobré chování, kdybyste nosila tyhle bikiny.“

„Ne.“ Uhníždila jsem se v písku a zavřela oči. „Pokud hodláte pokračovat v tom sexuálním harašení, mohl byste se přitom laskavě přesunout asi o tři stopy směrem doleva, abyste mi přitom nestínil?“

Jistěže se nepohnul z místa a pořád mi bránil ve slunění. Uplynulo pár chvil, kdy jsem neotevřela oči ani se nepokusila něčím vyplnit ticho, potom řekl: „Ještě vám schází šest měsíců do plné kvalifikace na džina. Můžu zařídit, aby to bylo za dva týdny. Nebo můžu zařídit, aby to nebylo nikdy. Vyberte si, drahoušku.“

Zakryla jsem si oči rukou a vztekle zaskučela. Ovšemže na to došlo. Na vydírání. No bezva.

„No tak, Baldwinová, jste přece mladá, ambiciózní, a chcete se vyšplhat co nejvýš. Oba víme, že byste pro mě dělala už jen proto, abyste se měla čím pochlubit. Nechte toho upejpání. Tady máte adresu.“

Hodil mi navštívenku na holé břicho. Když jsem otevřela oči, odcházel, bělovlasý muž s nohama do O, ještě pořád široký v ramenou a se svalnatými pažemi. Postarší tuhý chlapík. Hrdina, jací se už nerodí.

Na rubu navštívenky byla připsána jeho domácí adresa. Vpředu stálo jeho jméno, *Robert G. Biringanine*, a pod tím velmi malými písmeny *Zázraky na počkání*.

Držela jsem tu kartičku v ruce po celých třicet minut, kdy jsem se pokoušela vyprázdnit si mysl a soustředit se na sluneční svit, ale pořád se mi do něj míchala ta chladná, nelítostná modř jeho očí. Kolem čtvrté už jsem toho měla dost a dovlekla jsem se i s plážovou kabelou a slunečníkem k autu. Nějací dva fešáci v úsporných plavečkách a s vypracovanými břišními svaly se mě pokoušeli lákat k potápění u svého domu na pláži, ale já měla v hlavě jiné věci. Větší a důležitější.

V šest jsem zavolala Zlému Bobovi a nechala mu na záznamníku vzkaz, že se k němu dostavím v sedm ráno.

Jasněže bych mohla všechno svést na jeho cynickou metodu odměny a hrozby, ale je fakt, že mě zaujal. Víc než dvakrát starší než já, bělovlasý, vrásčitý, vzteklý chlap, pověstný tím, jak špatně se s ním vychází... a za jeho očima

jsem zahlédla něco hrozně živého; nikdy v životě jsem nic podobného neviděla. Tedy, když nepočítám Lewise.

Moc tíhne k moci – vždycky to tak bylo a vždycky bude.

* * *

Příští ráno jsem už dvě minuty před sedmou stála na Bobově verandě, z níž byl ohromující výhled na modrozelený oceán. Čeril se jako hedvábí ve větru a vlnil se po písku bílém jako sních. Bob měl soukromou pláž. Znamenalo to něco jako odznak jeho postavení. Právě tak působil jeho dům, postavený v postmoderním slohu, jehož linie místy připomínaly aerodynamické tunely a závodní auta.

„Bikiny mi nedopřejete?“ zeptal se Bob, jen co otevřel dveře. Zřejmě jeho způsob, jak říct Dobré ráno. V ruce měl šálek kávy o velikosti polévkové mísy. V pruhovaném koupacím pláští připomínal jakousi pochybnou verzi Hughy Hefnera a měl uslzené, červeně olemované oči opilce po flámu.

Zaváhala jsem nad výběrem odpovědi. „Musím se chovat zdvořile?“

„Zdvořile? Mě by tedy málokdo označil tímhle výrazem,“ odpověděl. „Nečekám, že byste se tak chovala vy.“

„Tak jo. Už žádné fórky o bikinách, nebo se otočím a jdu pryč. Vážně.“

Pokrčil rameny, strčil do dveří, až se úplně rozevřely, a obrátil se. Následovala jsem ho do haly, která přecházela v obývací pokoj, jehož rozměry skutečně braly dech. Musel měřit nejméně třicet stop a celou jednu stěnu tvořila okna s výhledem na oceán. Koberec byl tak vysoký, až by člověk řekl, že si na údržbu najímá trávnickáře. Kožená pohovka a židle, nábytek, kombinující eleganci s pohodlím. Všechno to

působilo neomylně mužsky, ale v zařízení se projevoval lepší vkus, než bych čekala od někoho s pověstí Zlého Boba.

„Máte to tu hezké,“ prohlásila jsem. Lidé obvykle očekávají výroky v tomhle stylu, když jste u nich poprvé na návštěvě.

„Aby ne,“ zareagoval. „Zaplatil jsem jedné příšerné ženské jménem Patsy celé jmění, aby to tady uspořádala. Tudy. Chcete kafe?“

„Jasně.“

Zavedl mě do rozlehlé kuchyně, kde by klidně mohl uspořádat oběd pro sto lidí, ani by se u toho nezapotil, nalil mi hrnek a podal mi ho. Upila jsem a poznala tu bohatou, nezaměnitelnou chuť pravé jamajské kávy Blue Mountain, padesát dolarů za libru. Kdepak ta záležitost, kterou jsem doma nalévala poměrně vítaným hostům. Nabrala jsem si do úst, kolik se dalo, a vychutnávala tu jemnou karamelovou příchut'. Tak na tohle bych si klidně zvykla. Barák podle poslední módy, vyhlídka na moře, pití z dovozu. Vůbec jsem nepochybovala, že whisky z jeho baru bude zrovna tak prvotřídní. Kromě toho mě napadlo, že jeho sbírka DVD bude zaručeně vražedná.

„Tak,“ řekla jsem. Zlý Bob se opíral o kuchyňský pult, upíjel kávu a pozoroval mě. „Když pomineme otázku bikin, proč jste mě sem pozval?“

„Budete moje asistentka. Potřebuju kvalitního pracovníka na experimentální manipulace s počasím v malém měřítku. Nejde o nic, co bych nezládl sám, ale se dvěma páry rukou to zabere méně času.“

„Rukou?“

„Obrazně řečeno. Už jste pracovala s džiny?“

„Ovšem. Totiž, ne tak docela. Ale byla jsem na ně napojena.“ Teda, to kafe bylo skvělé. Nalil mi štědrou dávku a já už začínala uvažovat, jak by se asi postavil k otázce dolévání. Hladina v mém hrnku rychle klesala. „Určitě to zvládnou.“

„Tím jsem si jistý,“ řekl. „Víte, mám dojem, že pro úspěch mého projektu jste naprosto nezbytná. Jde o průkopnickou metodu. Myslím, že vás zcela uchvátí, co všechno spolu dokážeme, Joanno. Mimochodem, co říkáte kávě?“

„Úplně pohádková...“ Zamlžily se mi oči. Mžikla jsem, svět mi najednou ujel stranou, musela jsem se opřít o pult. Najednou jsem slyšela, jak mi bije srdce. „Je to jamajská Blue...“

Nejspíš jsem ten hrnek upustila, ale neslyšela jsem, jak se roztříštil na dlaždicích podlahy. Pamatuju si, jak mi povolila kolena, jak jsem klouzala zády po kuchyňských skříňkách až dolů, jak se Zlý Bob zhluboka napil ze svého šálku a upřel na mě ty nelítostné modré oči.

Usmíval se. Jeho hlas se ke mně dostával pomalu a zněl úplně nesprávně a přespříliš přívětivě. „Dokážeme spolu velké věci, ty a já.“

* * *

Probrala jsem se na pokraji paniky, bylo mi zle a netušila jsem, co se mi to sakra stalo. Můj mozek pracoval nejméně minutu na tvorbě chemických řetězců dostatečně dlouhých na to, abych si vybavila Zlého Boba, otrávenou kávu, svoje mdloby. Ježíšikriste, co to musí být za hnusáka, když dokáže zkazit jamajskou Blue Mountain uspávací drogou?

Ležela jsem na kožené pohovce s rukama svázanýma za zády. Skoro jsem je necítila, ale bylo mi jasné, že to bude hodně bolet, až – jestli! – se těch pout zbavím. Zamrkala jsem, abych zahнала mlhu z očí, pohodila hlavou, abych si odhrnula vlasy z obličeje, a spatřila jsem Zlého Boba v koženém křesle necelých pět stop od sebe. Místo koupacího pláště si oblékl khaki kalhoty a křiklavou havajskou košili. V ruce držel sklenici se zbytkem čehosi s ledem, což klidně

mohl být i jablečný džus, ale pravděpodobně to mělo v sobě víc alkoholu.

„Nesnaž se z toho dostat,“ poučil mě. „Ještě si vykloubíš rameno, a já nemám žádné zdravotnické vzdělání.“

Jazyk jsem měla naběhlý jako párek, ale i tak jsem zvládla pár slov. „Jdi do prdele, hajzle! Pusť mě!“

Zvedl své ježaté obočí. Zvlnilo se nahoru způsobem, který mi připomněl rysa. I ty oči měl jako šelma.

„Ach já, radši buď hodná,“ řekl. „Moje nabídka pořád platí. Dokážeme spolu velké věci.“

„Co si ksakru myslíte, že právě děláte? Myslíte si, že mě můžete jenom tak unést a...“ Můj mozek konečně dohonil pusu a nařídil jí zmlknout, protože Bob mě opravdu unesl a nejspíš mu to projde. Nikdo nevěděl, že jsem sem šla. Neměla jsem žádné blízké přátele, žádnou důvěrnici. Se sestrou jsem nemluvila už nejméně měsíc. John Foster se možná bude podívat, kam jsem se ztratila, ale Správce není žádný otrok, který musí dodržovat pracovní dobu od devíti do pěti. Klidně může trvat celé týdny, než si o mě někdo začne dělat starosti.

„Budeš v pořádku,“ prohlásil Bob. Dal si pořádný hlt svého nápoje, zašklebil se a postavil sklenici na stolek vedle sebe. Nebylo slyšet, že by se v domě nacházel někdo další kromě nás, ozýval se jen běžný hukot a bzukot elektřiny a klimatizace. A příboj, monotónně dorážející na pláž. „Mám pro tebe důležitý úkol a chci, abys mi slíbila, že se k tomu postavíš zodpovědně. Ty totiž změníš svět.“

Měla jsem sice spoustu ctižádosti, ale změnit svět, to bylo pro mě trochu mimo. Znovu jsem zkusila zatahat za pouta, do ramene se mi zakousla ostrá bolest. Rozhodla jsem se zapracovat na svém osvobození nepřímou. Nemohla jsem se Zlému Bobovi postavit v přímém boji, to by dokázal málokdo na celé planetě. Ale třeba bych to mohla zkusit zadními vrátky.

Pomalu, pomalinku jsem začala ze vzduchu v místnosti ubírat kyslík. Nic nápadného, to by mě nejspíš zaplácl jako mouchu. Při nejrychlejším tempu, jaké jsem si dovolila, bych potřebovala nejméně deset minut na snížení obsahu kyslíku natolik, aby Bob usnul. Pokud nepřijde na to, co provádím. Alkohol by mi v tom mohl pomoci, otupit jeho vnímání a zvýšit jeho náchylnost ke zdřímnutí.

„Já... Přišla jsem sem, protože pro vás chci pracovat,“ začala jsem. „Opravdu. Nemusel jste mě zdrogovat. Stačilo by, kdybyste mi to vysvětlil.“

„Drahoušku, nemohl jsem si dovolit tvůj nesouhlas. Potřebuju tě. Ber to jako povolávací rozkaz, ne jako dobrovolný vstup do armády.“ Odvrátil pohled ode mě směrem k oknům, kde se Atlantik neúnavně přeléval do Tichého oceánu. „Přestaň blbnout s tím vzduchem, nebo tě praštím a udělám to, dokud budeš v bezvědomí. V podstatě na tom nezáleží. Jen jsem si myslel, že bys byla radši u toho.“

Ztěžka jsem polkla a nechala manipulací s kyslíkem. „U čeho?“

„U své přeměny. Chystám se udělat z jedné druhořadě, namyšlené Správkyně Počasí prvotřídní talent. A ty mi na oplátku zachráníš život.“ Zvedl se, protáhl a šel si dolít sklenici z karafy s křišťálovou zátkou na příborníku. Vedle něj stálo cosi, co se podobalo autentické čínské terakotové soše vojáka, pocházející z císařské hrobky. Vypadala tak skutečně, že by se klidně mohla sebrat a projít se po pokoji.

„Prosím vás, pane, nemám nejmenší tušení, co máte...“

„Drž hubu.“ Nezvýšil hlas, ale ozvalo se v něm něco temného a divokého, co mě přimělo okamžitě zmlknout. Nápoj v jeho sklenici zašplouchal o ledové kostky, Bob se napil. „Jak bys řekla, že funguje naše organizace, Baldwinová, hm? Pořád si myslíš, že jsme nějaký nevýdělečný, dobročinný spolek, nějaké bratrstvo svatyně?“

My *udržujeme svět v provozu*. A to vyžaduje moc. Větší, než si dokážeš představit.“

Neměla jsem ponětí, o čem to tu vykládá, ale dokud vykládal, zbýval mi nějaký čas. Napůl ochromenými prsty jsem se pokoušela uvolnit uzly. Nic lepšího mě nenapadlo.

„Když ve dvaadevadesátém zasáhl pobřeží hurikán Andrew, byl to zabiják toho nejhoršího druhu. Byl by nás všechny zničil, jednotlivě nebo po skupinách. Někdo si to musel vzít na triko a zastavit ho.“ Odfrl si a odstrčil sklenici se zbytkem alkoholu. „Nějaký chudák jako já. Jenomže na tohle člověk není stavěný, Baldwinová. Pod takovým tlakem se lidé prostě rozpadají.“

Pořád mluvil. Rozhodla jsem se spolupracovat. „Proto přece máme džiny. Aby nás zbavili toho stresu.“

„Hovno! O džinech víš prd, děvenko. Mají sice moc, jenomže nám ji poskytují po kapkách a v jednom kuse se nás snaží oblafnout – oni nás nenávidí. Kdyby mohli, pozabíjeli by nás.“ Zatřepal ledem ve sklenici a pokusil se vysrknout zbytky alkoholu, uvízlého mezi kostkami. „Když se spolehneš na toho zatraceného džina, chcípneš. Ne, potřeboval jsem něco jiného, většího, jinak bych Andrewa nezastavil.“

Byl šílený. Zlý Bob fakticky zešílel. Kromě džinů přece neexistuje nic mocnějšího...

Kousla jsem se do rtu. Zlomila jsem si o uzel na provaze nehet, ale to teď nic neznamenalo. Teď, když jsem tušila, co se mnou chce provést. Najednou do sebe všechno zapadalo a dávalo to příšerný smysl.

„Démon,“ hlesla jsem. „Vy jste si přivolał démona.“

„Chytrá holka,“ přikývl. „Je to bída, děvče. Nemůžu si dovolit propustit svého džina ze služby s tímhletem – teď mluvíme o úrovni démona; nejspíš by ho to sežralo zaživa – a já vím zatraceně jistě, že by ho ta věc totálně zneschopnila. Takže to prostě musím někomu předat. Selhává mi srdce. Nemůžu umřít a mít v sobě tohle svinstvo.“

„Počkejte...“

„Lituju, čas vypršel.“ Zlý Bob odložil svůj drink, přešel ke mně a položil mi dlaň na čelo. Kůži měl úplně ledovou. Mohlo to klidně představovat i projev soucitu, kdyby do toho ovšem nedal dost síly, aby mi stlačil hlavu dolů a přitiskl mě k pohovce. Kopala jsem, svíjela se, kroutila jako úhoř bez ohledu na bolest v ramenou a zápěstích. „Žádný strach, bude to rychlé. Démon si přeleze a pak tě spálím. Nejspíš to skoro ani nebude bolet.“

Pokoušel se mi násilím otevřít pusu. Bránila jsem se ze všech sil, zoufale jsem se snažila shodit ho ze sebe, dostat ho pryč, protože teď už jsem to v něm cítila, tu chladnou, krutě hladovou věc, která ho zevnitř hlodala.

„Zatraceně!“ Odtáhl se, modré oči mu planuly vztekem. Sáhl po láhvi vína – velmi staré, s odlepující se zažloutlou vinětou a zátkou, která připomínala zkamenělinu. Pracně zátku vytáhl, postavil láhev na podlahu a řekl: „Potřebuju tě.“

Ve filmu vždycky ukazují džiny, jak vylézají z láhví v oblaku dýmu, ale ve skutečnosti to takhle probíhá jen málokdy, leda by dotyčný džin patřil k tradicionalistům se smyslem pro humor. Džin Zlého Boba se prostě objevil – blik – bez jakýchkoli dramatických efektů. Vždycky mě zajímalo, podle čeho si džinové vybírají svůj vzhled a proč se obvykle podobají lidem; tenhle působil ještě lidštěji než jiní. Vypadal jako účetní. Měl oblek, černou kravatu, proužkovanou košili, mladou tvář, ale s prastarýma očima. Ty oči ho prozrazovaly, zeleně svítěly a odrážely denní světlo podobně jako kočičí oči za noci.

„Pane?“ zeptal se. Na mě se ani nepodíval.

„Podrž mi ji,“ přikázal mu Bob. „A koukej dát pozor, ať ji nezabiješ jako tu poslední. Najít náhradu dá docela zabrat, víš.“

Džin se sklonil a přitiskl mi ruku na čelo. Gravitace se okamžitě ztrojnásobila a přitlačila mě dolů; jen samotné

dýchání vyžadovalo úsilí, natož abych se zmohla na obranu. Chtěla jsem něco říct, ale věděla jsem, že by to stejně k ničemu nevedlo; Zlý Bob mě neposlouchal a jeho džin se nemohl protivit jeho příkazům. *At' ji nezabiješ jako tu poslední.* Jeho džin si nepřál démona přesunout. Možná, kdybych dokázala honem něco vymyslet, možná by mi mohl...

„Otevři jí pusu,“ řekl Zlý Bob. Džin mi přiložil špičku prstu na rty, a i když jsem vši silou zatínala svaly čelistí, pocítila jsem, jak povolují a jak se mi rty otevírají. *Ne, můj Bože, to ne!* Snad jsem si to jen představovala, ale zdálo se mi, že se džin snaží, aby mě to bolelo co nejméně, aby to nebylo tak strašné. *Pomoz mi. Prosím, zastav ho.* Ale pokud to mohl udělat, pokud si to dokonce sám přál, v jeho nelidských očích, jasných jako smaragdy, se to nijak neprojevovalo. Vnímala jsem šedé okraje ostrého hrotu vlastního děsu, zoufalou touhu *uniknout*. Snad bych mohla omdlít. Chtěla jsem omdlít. Cokoli, jen abych tohle necítila.

Džinův dotek mě páčil. Rty se mi rozevřely, do krku mi prudce vnikl závan studeného vzduchu, který jako by mě chtěl utopit.

Zlý Bob se ke mně sehnul a položil své rty na moje. Nebyl to žádný skutečný polibek, jen dotek. Jen tolik, aby se vytvořil můstek živé tkáně. Páchl alkoholem a strachem. Chtěla jsem ječet...

Pozdě.

Ta věc se mi svíjela v ústech, vysílala mi úponky dolů do hrdla, zmocňovala se mě tak, že se tomu nemůže vyrovnat ani to nejhorší znásilnění – a už byla uvnitř, zuřivě se prodírala mými tkáněmi a hledala, kde by se usadila. Chtělo se mi křičet, bylo mi na zvracení, chtěla jsem *umřít*, ale ta věc se drala dál dolů hrdlem, páčila mě v hrudi, kroutila se a svírala mě zevnitř jako nějaká ruka, až se mi sevřela do pěsti kolem srdce.

Ta bolest byla tak hrozná, že jsem opustila své tělo a unikla do Náhledu, a tehdy jsem poprvé spatřila otisk démona. Hnízdo černých chapadel, svíjejících se kolem jádra mé magie a mého života, a sytících se. Poslední zbytek vyklouzl ze Zlého Boba a zanechal ho čistého a neposkvrněného.

A totálně postrádajícího moc. Nosil tu věc v sobě tak dlouho, že spotřebovala veškerou moc, kterou vládl na počátku. Zbyla z něj jen prázdná skořápka muže, jehož srdce sice bilo dál, ale já v něm viděla tu prázdnotu po něčem, co v něm tak dlouho sídlilo.

Potom srdce v jeho hrudi poskočilo, zachvělo se a znehybnělo. Na tváři se mu objevil mdlý zákmit úžasu.

Nemůžu umřít a mít přitom v sobě tohle svinstvo.

Ach Bože, ne, tohle přece nemůže být pravda.

Cítila jsem, jak se částice kolem mě nabíjejí, a vzpomněla jsem si na Lewise, jak otáčí zkrvavený obličej ke mně a natahuje ruku pro moc. Protože teď se kolem mě hromadila moc, proudila skrze mě. Brala si zbytek energie, která držela Zlého Boba při životě. Měla jsem přímo na jazyku chuť jeho černého zoufalství, jeho kvílící hrůzu ze smrti. Démon ji nasál a pak se pustil do ochutnávání všeho, co jsem mu mohla nabídnout já, a to byl tak strašlivě odporný pocit, že jsem se musela začít bránit. Podobalo se to návalu na zvracení.

Sáhla jsem po moci a ona ke mně přišla, valila se Náhledem jako bílá vlna, kroužila kolem mě jako tornádo. V reálném světě mohla způsobit pořádnou spoušť, jenomže já neměla na vybranou. Každá buňka v mém těle, jak reálném, tak éterickém, křičela, ať už tu věc ze sebe dostanu.

V reálu dům doslova vybuchl. Okenní skla vyletěla ven rozprášená v oblaku mlhy. Pokojem se prohnal víchr rychlostí, jaké nic neodolá, a roztříštil dřevo na třísky a plasty na střepinky. Terakotový válečník se proměnil v prach. Nabité částice zářily a převalovaly se kolem mě jako

křišťálové vlny, ochotné kdykoli se proměnit v bouři. Elektrický náboj byl tak silný, až mi vstaly vlasy na hlavě a jiskřilo mi v nich, divže nechytily plamenem. Elektroinstalace v domě vybuchla, upražila veškerou elektroniku a založila ve zdech požáry. V Nadhledu síla, která se dokonale vymkla kontrole, vykreslila roztřesený fotonegativ, a v obývacím pokoji se kolem droboučkových zrníček prachu, poletujících ve zvířeném vzduchu, začaly tvořit ledové krystalky.

Venku zatím bušily do písku pláže kroupy jako basebalové míčky, dokonce jako fotbalové míče. Slyšela jsem, jak tvrdě, ostře narážejí do domu. Teplota prudce stoupla, pak stejně náhle poklesla, současně s tím, jak se zvýšil tlak. Nad mořem se s neuvěřitelnou rychlostí sbíraly mraky, postupně černaly, začínaly rotovat a klesat níž.

Zlý Bob se svalil na podlahu jako bezduchý špalek masa. Síly, které řádily v pokoji, ho trhaly na kusy. Způsobila to moje vlastní moc, která se mi vymkla z rukou.

Bobův džin se ztratil ve vzdušném víru. Zahlédla jsem, jak jeho láhev zvedl vítr a udeřil s ní o vzdálenou zeď tak prudce, že ji roztržil na krystalky, malé jako písečná zrnka.

Koženou pohovku, na níž jsem pořád ležela, převrátil mohutný poryv větru a já se skutálela mezi sutiny. Všude kolem ležely skleněné střepy. Vzdáleně jsem cítila, jak mě zraňují, ale podařilo se mi sevřít prsty úlomek s ostrým okrajem; pustila jsem se do řezání provazů, které mi svazovaly ruce, až s vlhkým puknutím povolily. Bolelo to, ale moje vnímání bolesti se změnilo; trochu utrpení masa a krve mě nemohlo rozházet.

Plazila jsem se po čtyřech, až jsem narazila na stěnu. Zablesklo se a já ucítila, jak se ta věc ve mně krmí. Ani tu jsem neměla pod kontrolou, tu lačnou, chtivou bestii, hltavě sající každou kapku energie. Živila se bouřemi. Živila se energií, která teď hořela přímo ve mně.

Musela jsem jí to zarazit. Musela jsem najít způsob, jak sáhnout dovnitř do sebe a tu věc donutit k poslušnosti. Rostla ve mně, roztahovala se a vytvářela si hrany a ostří; brzy se ze mě prokouše ven jako nějaké zvrhlé dítě a pak...

Něco teplého se jemně dotklo mé šije. *Dýchej*, zašeptal mi nějaký hlas. Vycházel zevnitř, zpod mé kůže. *Dítě vzduchu, vdechni svou sílu.*

Zalapala jsem po dechu. A ještě. Vzduch se zdál horký a byl cítit ozónem.

Démon náleží tmě. Použij své světlo.

Otevřela jsem oči a spatřila před sebou džina. Bobova džina. Stál přede mnou jako sloup živoucího ohně s párem zlatých očí, úžasný a současně strašlivý na pohled.

Vdechni svou sílu, opakoval, a když jsem nadechla, vnikl do mě oheň, pálil mě v hrdle jako žhavá láva a mizel uvnitř v temnotě.

Ted' běž.

Octla jsem se venku na dešti, prochladlá, třesoucí se, s rukama omotanýma kolem těla. Na trosky domu dorážel příboj a postupně z něj ujídal, jako by to byla báječná hostina. Nade mnou se otáčelo oko bouře a zíralo na mě.

Uvnitř ve mně se otisk démona zatřásl a utichl.

Vydechla jsem mlhu a páru a hladiny energie kolem mě poklesly. Zahlédla jsem blesk, udeřil někde docela blízko, zavoněl ozón a zahřál mi kůži jako vzdálený sluneční paprsek.

A pak jsem si to pěkně tvrdě napálila rovnou do reality. Do mokré, studené, větrné skutečnosti s řevem bouře nad zmučenými vlnami, s pachem spáleniny a mrtvých věcí a vlastního potu. Něco jsem měla uvnitř v sobě, bylo to tam pevně usazené. Roztrhla jsem si košili a čekala jsem, že uvidím něco – snad nějaký odporný propletenec pod kůží. Ale objevila jsem jen nepatrnou, složitě tvarovanou stopu po spálenině. Opatrně, roztřeseně jsem na ni sáhla. Ta věc v hloubce pod ní se protáhla a něco si zamumlala ze spaní.

Klesla jsem na kolena a zvracela.

Nevím, jak dlouho jsem se krčila tam u trosek domu Zlého Boba, ale poznala jsem, když dorazili Správci – Janice Langstromová, Bobova zástupkyně, a Ulrika Kohlová. Ulrika se zaměřila na bouři, zuřící nad mořem; mohla jsem jí říct, že je to k ničemu, ta bouře patřila mně, byla ke mně připoutána, zrodila se z mého běsnění. Mohla se jen pokusit zkrotit ji a přimět ji k neochotnému ústupu.

Našla mě Janice. „Joanno?“ Znaly jsme se. Ne moc dobře, jen jsme se při setkání zdravily pokývnutím. Nechala jsem ji, aby mi pomohla na nohy, a přitáhla jsem si cáry roztržené halenky k sobě, ani ne z nějaké cudnosti, spíš instinktivně, aby neviděla značku démona. „Ach, Bože! Co se tu stalo?“

Otevřela jsem pusu, abych jí to vysvětlila... a nemohla jsem. Nedokázala jsem ani začít. Něco ve mně, nějaká Istivá, k smrti vyžděšená primitivní část mozku, mi říkalo, že o otisku démona nesmím ani ceknout, jinak jsem totiž v hajzlu.

Jenom jsem se třásla.

Hleděla mi zblízka do tváře a čím dál víc se chmuřila; byla už starší, ne tak jako Zlý Bob, ale o moc míň jí nebylo. Středně rozvinutá moc. Maximální vnímavost.

„Ta bouře je cítit po tobě,“ řekla a stiskla mi paži silněji. „Kde je? Kde je Bob?“

Neodpověděla jsem. Viděla jsem, jak se v jejích chladných šedých očích probouzí hněv. Potom se z trosek domu ozval výkřik, přervaný větrem, a Ulrika se potácela ven.

„Je mrtvý!“ zaječela.

Studené šedé oči šlehly zpátky ke mně a zúžily se. Stisk na mé paži se proměnil ve svěrák. „Tys ho zabila?“ zeptala se a nečekala na odpověď. „Tys ho zabila!“

Odstrčila mě dozadu. Poznala jsem, jak se kolem ní shromažďuje energie, přechází z černé v červenou. Ne,

nemohla jsem s ní bojovat. Nemohla jsem už bojovat s nikým.

Nedokázala bych zvládnout tu věc ve mně, která po tom boji naopak toužila.

Jednoduše jsem ji fyzicky odhodila z cesty a rozběhla se, jako by mě démon teprve honil.

Dalila jako zázrakem vyvázla bez úhony a stála nahoře na cestě. Skočila jsem dovnitř, nastartovala, dupla na plyn, až se protočila kola, a nechala jsem za sebou jekot těch dvou, Ulriky a Janice.

Zabila jsem Zlého Boba. Zlý Bob byl legenda, a já přivolala tu bouři. Správcí nikdy nebudou poslouchat, co jim řeknu; a jestli přijdou na to, co v sobě mám, roztrhají mě na kusy, aby to zničili.

Musím se toho zbavit. Zlý Bob to věnoval mně. Z představy, jak tu věc předávám někomu dalšímu, se mi zvedal žaludek. Všechno, co jsem kdy četla o démonech, končilo tímtež chmurným posláním: neexistuje způsob, jak se jich zbavit; jakmile se jednou dostanou dovnitř, zbývá jediná možnost: najít si nějakého chudáka a naložit s ním, jako to udělal Bob se mnou. Bože, to ne.

Nemůžu si dovolit propustit svého džina ze služby s tímhletem, řekl.

Mohla bych to předat džinovi. Jenomže já žádného neměla, jasné? Džin Zlého Boba se vypařil. To znamenalo, že musím nějakého najít.

Pak se mi v jediném záblesku v hlavě všechno spojilo. Lewis. Mohla bych džina získat od Lewise.

* * *

Když jsem dokončila vyprávění, zavládlo v landroveru mrtvé ticho. David se na mě nedíval. Vlastně se nedíval

vůbec nikam, jen tak civěl přímo před sebe. Netušila jsem, na co myslí.

„Teď to víš,“ řekla jsem mu. „Už víš, co riskuješ jenom tím, že zůstáváš se mnou. Přisahám Bohu, Davide, že už nikdy nedovolím, aby se ta věc osvobodila a znovu řádila jako na té pláži. To bych se radši sama zabila.“

„Ne!“ Vrhł se na mě tak prudce, až jsem málem sjela s vozem ze silnice. Zvedl ruce, spíš aby zastavil sám sebe, než aby mě uklidnil. „To nemůžeš. Věř mi, *nesmíš* umřít s tou věcí uvnitř v těle.“

„No jo, ale ani ji nesmím nechat všechno kolem zničit! Musím ji ovládnout, nebo se jí zbavit. Nebo umřít.“

David se zhluboka nadechl. „Když zemřeš s otiskem, démon se z tvého těla osvobodí a vkročí do éterického světa. Pokud k tomu dojde, tak ta zkáza, kterou jsi tehdy viděla, neznamená *vůbec nic* v porovnání s tím, co může provést v éterické formě. Na to, abyste ho zastavili, by vám všem nestačily síly.“

„Jenže já nemám v úmyslu jen tak tím někoho nakazit jako nějakým zatraceným oparem.“ Už zas mě sledoval s tou děsivou intenzitou. „Co je?“

„Dej to mně,“ řekl. „Vyslov tu formuli, zavaž mě smlouvou a dej mi to. Můžeš to udělat. Musíš.“

„Ne!“ Až mě z toho zamrazilo. Víc než zamrazilo. Neměla jsem představu, co může otisk démona udělat džinovi, ale bylo mi jasné, že démon, který se živí mocí, v něm najde úplnou hostinu se švédským bufetem.

„Nemůže mě udolat,“ prohlásil. „Bude ve mně v pasti, navždycky.“

„Ale zničí tě!“

„O nic víc než tebe. Nakonec. Můžou mě zavřít. Jakmile mě zapečetí v láhvi a uloží do trezoru, už nikoho neohrozím. Ty...“

„Ne!“ vykřikla jsem a vztekle bouchla rukama do volantů, jako bych ho chtěla probudit k vědomí. „Ne, kruci, říkám ne!“

David mluvil tak přesvědčivě, tak logicky. „Jsem přesně to, co celou dobu hledala. Jsem džin, Joanno. Jsem tvoje řešení.“

V očích mě pálily slzy a knedlík v krku mi bránil v dýchání. Bože, ne. Jistě, byl přesně to, co jsem hledala, ale nemohla jsem to udělat. *Nemohla*. Muselo existovat jiné řešení, jiný způsob...

„Najdu Lewise,“ zašeptala jsem. V hlavě mi bušilo peklo, do kterého jsem se dostala. Chtělo se mi ječet nebo aspoň skučet. „Lewis bude vědět, co dělat.“

„Proč?“ David měl měkký, rozumný hlas.

Zalila mě panika, protože mi došlo... že to nevím. Proč by měl Lewis vědět víc než já? Byl mocnější, jistě, mocnější než kdokoli jiný. To ale neznamenal, že mě může zachránit, leda by mi nabídl tutéž možnost, jakou mám teď. Zničit někoho jiného. Pravděpodobně džina, jenže i na tom záleželo, protože šlo o skutečnou bytost.

„Jsem hrozně utahaná.“ Vypadlo to ze mě úplně samo, nemohla jsem to zarazit. „Teď na to nemůžu myslet. Ne teď.“

„Musíš,“ zašeptal David. „Pojď, ať to máme za sebou.“

Auto sebou škublo, motor se zadrhl, sjeli jsme ze silnice a zastavili.

„Ne,“ hlesla jsem. „Nedovolím ti... vzít si to...“ Když nebude zbytí, budu s ním bojovat do posledního dechu. Nestanu se příčinou jeho zničení. Pokud v mém životě vůbec ještě bylo něco správně...

Světla zablikala a zhasla, a v duchovitém šepotu zpomalujícího ventilátoru mi David jemně položil ruku na čelo a řekl: „Tak si odpočiň.“

Probudila jsem se na sedadle spolujezdce, pevně připoutaná pásem. Ztuhly mi svaly i v místech, kde podle mě žádné neměly být. Číslice na hodinách nedávaly smysl. V puse jsem měla jako na dně akvária a hrozně se mi chtělo čůrat. Až to bolelo.

„Co...“ zamumlala jsem. David řídil. „Myslela jsem, že to neumíš.“

„Lhal jsem,“ řekl. „To džinové dělají.“

Polohlasně jsem zabručela něco na adresu jeho matky – mají vůbec džinové matky? – a znovu zašilhala na hodiny.

„Počkej,“ namítlá jsem. „To jsem spala jenom třicet minut?“

Neodpověděl.

„Aha. Dvanáct a půl hodiny.“

„Před hodinou jsme vyjeli z Tulsy,“ oznámil mi. „Už se blížíme k Oklahoma City.“

Na obzoru jsem viděla jasnou záři, podobnou zmrzlému zlatému dýmu pod zataženou oblohou. Drobně pršelo, ale když jsem zkusila Náhled, všechno se zdálo pevné a bezpečné. Pro změnu mě nepronásledovaly žádné bouřky.

„Zastav,“ požádala jsem.

David po mně střelil pohledem. „Kde?“

„Kdekoli, jen ať je tam toaleta.“

„Něco najdu.“

Přikývla jsem a prohrábla si vlasy prsty. Moc to nepomohlo. Zalovila jsem v Marionině přihrádce na rukavice, vytáhla kartáč a zaútočila na zaknoceně chuchvalce ve svých vlasech, až byly zase hladké. Proti prachu a písku, který se na mě usadil, jsem nemohla nic dělat, ale aspoň mi tu Marion nechala žvýkačku pro svěží dech. Začínala jsem pociťovat abstinenci příznaky z nedostatku kofeinu, ale přesně ve chvíli, kdy jsem na to

pomyslela, se v dálce objevila tabule: **U Amora**. Na billboardu pod nápisem stálo: **Benzín – jídlo – toalety**.

„Zázraky na počkání,“ prohlásil David. Na vteřinu jsem ztuhla, pak jsem začala znovu dýchat. Určitě nemohl vědět, co měl Zlý Bob na navštívence. Určitě ne.

Přesně v devět večer jsme zajeli na parkoviště, kam by se vešlo nejméně třicet až čtyřicet tahačů s přívěsem; momentálně bylo zpola zaplněné. Zdálo se, že v Oklahomě mají mokré jaro; nad hlavou nám visel neškodný dešťový nimbus, z něhož jemně mžilo. Pospíšili jsme si do tepla, do jasně osvětleného vestibulu. Na jedné straně tu měli obchod se spotřebním zbožím, na druhé tradiční jídelnu, přímo dopředu se šlo k toaletám. Nechala jsem Davida, ať se zabaví po svém, a zamířila k záchodkům. Cestou jsem proběhla kolem řady naleštěných telefonů a uvědomila jsem si, že jsem na něco zapoměla.

Star. Chtěla jsem zavolat Star a oznámit jí svůj příjezd.

Zvedla jsem sluchátko, na chvilku se zamyslela, a pak jsem přece jen zavolala. Nebyla doma, ale nechala jsem jí vzkaz na záznamníku. *Přijedu do města dnes večer nebo zítra. Brzy nashle.*

Aspoň jsem doufala, že dojedu. Připadala jsem si zoufale osamělá. Ráda bych se spolehla na Davida, jenomže pro toho jsem představovala smrtelné ohrožení. Skoro jako bych cestovala s člověkem odhodlaným k sebevraždě. Pokud něco řeknu špatně, propadnu zoufalství... Musím se pořád hlídat. Pořád.

Když jsem se vrátila, našla jsem Davida u stolu v jídelně, jak studuje jídelní lístek. Před sebou měl kouřící šálek kávy. Mávla jsem na číšnici, aby mi přinesla také, a vzala si vlastní kopii seznamu místních specialit.

„Máš nějaký nápad?“ zeptala jsem se.

Věnoval mi krátký záblesk měděných očí nad jídelníčkem. „Pár,“ řekl. Znělo to neutrálně, ale oči ho zrazovaly. Už zase to byly skoro oči džina, jejich lidský

převlek selhával. „Musíš to dokončit. Hned. Než bude příliš pozdě.“

„Jdi se vycpat.“ Zkoumala jsem zdejší možnosti. Číšnice, která k mému úžasu měla růžové vlasy, ladící s růžovým stejnokrojem, mi přinesla kávu, a já se v jediném okamžiku rozhodla. „Vím, že to zní divně, ale dala bych si snídani. Máte borůvkové vdolečky?“

„Jistě. Co dál?“

„Lívance. A slaninu.“

Růžové vlasy přikývly. „A pro vás, fešáku?“

David pokrčil rameny. „To samé.“ Číšnice složila jídelní lístky, její lentilkově růžová sukně zavlála, a byla pryč.

Zůstali jsme sami a zírali jsme na sebe. Zavládlo nepříjemné ticho.

„Musíš s tím něco udělat,“ promluvil nakonec David. „Docházejí ti peníze. Nemáš přátele ani rodinu. Ani nevíš, jestli ti Lewis pomůže.“

„Mám tebe,“ zdůraznila jsem.

„Vážně?“ V očích se mu nebezpečně zablesklo horkou mědí. „Ne, dokud nevyslovíš tu větu.“

Na to jsem neměla žádnou odpověď, tak jsem to ani nezkoušela. Pohlédla jsem dolů na své ruce, urovnala příbory do řady a upila kávy.

„Jsi pitomá,“ prohlásil a zůstal sedět. „Přijde si pro tebe Marion se svými lovci, a jak s nimi budeš bojovat?“

„Tak jako vždycky.“

„Otisk tě ovládne. Pohybuje se pomalu, ale jistě. Proniká do tvých myšlenek, do tvých činů – proto nechceš přijmout, co ti nabízím. Není to proto, že by ti na mně záleželo. Démon ti to nechce dovolit.“

Ted' se trefil do bolavého místa, o kterém jsem ani nevěděla. „Zmlkni,“ štěkla jsem. „To stačí. Jedeme do Oklahoma City. Mám tam přátele. Kromě toho, Lewis bude vědět, co dělat.“

Naklonil se ke mně přes stůl a probodl mě těma záhadnýma, nelidsky krásnýma očima. „A co když nebude?“

„Potom asi bude Marionina parta docela v šoku, až se mi pokusí vyoperovat moji moc.“

Opřel se dozadu, protože před nás číšnice začala pokládat talíře. Jedli jsme mlčky, nedívali jsme se jeden na druhého, jako staří manželé.

Když jsme dojedli, zbýval ještě košík s borůvkovými vdolečky. Požádala jsem o sáček a nasypala je do něj. Sice mi nehrozilo, že budu žít tak dlouho, abych mohla umřít hladu, ale reflexy prostě fungují.

Nasedli jsme do auta a vyrazili k té neskutečné žluté záři Oklahoma City.

* * *

Předpokládám, že jen málokdo z nás zapomene, jak přišel o panenství. Já tedy rozhodně ne. V mém případě ta událost pochopitelně zahrnovala bouři.

Když jste na univerzitě, déšť představuje požehnání a prokletí současně. Každý má do jisté míry rád déšť, ale když se vláčíte po areálu promočení na kůži a vypadáte jako něco, co by se hodilo na plakát Červeného kříže, i déšť ztrácí půvab. Takže takhle jsem na tom byla – promočená, prochládlá osmnáctiletá panna. Ano, opravdu mi bylo osmnáct. Ne že bych toužila uchovat si čistotu, nic tak vznešeného; prostě mi připadalo, že mládenci, co mě dychtí zatáhnout na zadní sedadlo, jsou ztracené případy, a pro mě přece jen určitá úroveň znamenala víc než hormony.

Ale na univerzitě to bylo něco jiného. Taková úžasná velká škola se vši tou historií a s tolika pohlednými mladými muži, a ke všemu ještě jsem se dostala do programu, kde moje odlišnost nejenže nikomu nevadila, ale kde si jí naopak *cenili*. Po čtyřech měsících jsem úplně rozkvetla. Odložila

jsem vytahané košile a beztvaré tepláky a vychutnávala si přiléhavé, přitažlivé oblečení, jaké by moje matka zaručeně zavrhla.

A tak se to stalo: přiléhavá, koketní halenka, těsné modré džínsy, a k tomu bouřka.

Vešla jsem do Laboratoře pro studium mikroklimatu současně s prudkým závanem chladného větru, s hlasitým plesknutím upustila batoh na podlahu a opřela se o stěnu, abych chytla dech. Můj kolega už byl na místě a vypadal pěkně suchý a v pohodě, takže jsem pochopila, že celý den nevyšel z budovy.

„Už bylo na čase,“ přivítal mě. „Máš třicet minut zpoždění. Musíme zmapovat přesuny tlaku a Yorenson to po nás chce do zítřka do poledne...“ Otočil se, a právě když v té větě dospěl až sem, uviděl mě, jak tam stojím, a umlkl. Vytřela jsem si vodu z očí a všimla si, jak na mě zírá. No, vlastně ani ne na mě. Koukal se mi na prsa.

Ta přiléhavá, koketní halenka... Zasludou deště teď byla ke všemu průhledná jako síťovina. Podprsenku jsem nenosila. A bradavky mi venku ve studeném větru ztuhly jako připínáčky.

Zkřížila jsem ruce na prsou a snažila se nevypadat tak pitomě, jak jsem si připadala. Můj kolega – do kterého jsem byla zamilovaná už deset vteřin potom, co jsem ho poprvé zahlédla – očividně kašlal na to, jak teď vypadá on, protože jenom zamrkal a civěl na mě dál.

„Říkals něco?“ přeptala jsem se.

Ani potom se nezatvářil o nic chytřeji.

Vzdychla jsem. „Ano, jsem holka. Nepovídej, že sis toho ještě nevšiml.“

Měl aspoň tolik slušnosti, že se začervenel – předvedl jeden z těch ruměnců, které začínají na krku a sahají až k vlasům, a které některým mužům tolik sluší. On k nim patřil. Tmavé vlasy a postelový pohled. Ne že by mi na tom záleželo. Tak moc.

„Tady máš.“ Vstal a sundal si sako. Začal mi ho podávat, pak zaváhal. „Možná by ses měla, no, otočit.“

Když jsem to udělala, přehodil mi sako přes ramena a počkal, až si ho upravím podle vlastních nepřilíš náročných představ o slušnosti. Sako bylo z teplé tmavé kůže a bylo trochu cítit vodou po holení a mužským potem. Když jsem se otočila zpátky, snažil se chovat jako džentlmen, jak ostatně už naznačil tím, že mi ten kus oděvu nabídl. Upřímně řečeno, trochu mě tím zklamal.

„Asi bychom se měli pustit do práce,“ navrhla jsem.

„Ještě ne. Jsi úplně zmrzlá.“

Opravdu jsem se celá třásla, ale tak napůl za to mohly hormony; laboratoř byla opuštěná až na nás dva, podle rozvrhu jsme ji měli mít pro sebe celé odpoledne. Do oken šlehal déšť, hrom burácel tak hlubokým hlasem, až mi to znělo mazlivě.

Kolega vyhrál místnost asi o pět stupňů – tak trochu se předváděl. Byla jsem mu za to vděčná, i když jsme oba věděli, že tím porušil pravidla. Žádné úpravy teploty mimo zadání. Ovšem tady nebyl žádný učitel, který by si dělal poznámky.

„Jsem v pořádku.“ Přitáhla jsem si židli. Z vlasů mi pořád kapalo, takže jsem se sehnula a vyždímala je, jak to nejvíc šlo. Když jsem se pak narovнала, sako se mi rozevřelo. Jeho pohled tam okamžitě zamířil.

Chvíli jsme předstírali práci – no, snad jsme i něco udělali – a skutečně jsme dospěli k nějakým správným závěrům a zaznamenali je do protokolu. A pracovali jsme rychle; se zadáním jsme byli hotovi nejméně o hodinu dřív. Venku pořád zuřila bouře, všude kolem to jiskřilo energií, která mě ponoukala, abych šla ven a hrála si s ní. Už jsem skoro uschla, ale ještě jsem měla na sobě jeho sako a on si neřekl, abych mu ho vrátila.

„No,“ řekla jsem a zvedla se. „Nevypadneme odtud?“

„Asi ano.“ Také se zvedl. Byl vyšší než já a širší v ramenou. A byl moc blízko.

Podívala jsem se mu do očí, nechala sako sklouznout z ramen a podávala jsem mu ho. Vzal ho a hodil ho na podlahu někde za sebou. Zhodnotila jsem pohledem svoji halenku. Ještě úplně neuschla a tenkou látkou mi pořád prosvítaly bradavky.

Udělal krok dopředu a dal mi ruce kolem pasu. Když jsem neucouvla, posunul ruce se vztyčenými palci tak, že se jimi dotýkal spodní strany mých prsou, druhé nejcitlivější oblasti mého těla. Pohyboval tam jimi v pomalých kruzích, které mi braly dech.

„Tak...“ Jeho hlas teď jakoby vycházel z mnohem větší hloubky než předtím, „měli bychom zkoumat energii, ne?“

„Energii,“ přisvědčila jsem. Hlas se mi chvěl.

„Horko.“

„To taky.“

Sklonil se, naše rty se setkaly a splynuly. Horko nám rozhodně nechybělo. Ani tření. Celá jsem se trásla, ale ještě nikdy jsem si nepřipadala tak moc naživu, tak dokonale ve své kůži jako v tom okamžiku.

Pršelo, pršelo a pršelo. Jeho sako za laboratorním stolem nám posloužilo jako polštář. Nešikovně jsme si navzájem stahovali oblečení, až jsme se konečně všeho zbavili. Palčivost chladu na nahé kůži, potom sdílený žár. Žádná velká predehra, ale kčertu, já ji nepotřebovala; díky bouři venku a energii, kolující mezi námi, jsem byla připravená, jak jen to šlo. Bolest mě zaskočila, a právě tak mě překvapilo vlastní náhlé přání, aby to přestalo, aby toho nechal.

Současně s protržením panenské blány se mi přihodilo ještě něco. Moc a síla. Vtrhla mi do každického nervu v těle a zatřásla se mnou, až jsem se probudila k plnému vědomí. Zнала jsem toho muže, který mě miloval, znala jsem každou

jeho buňku, každý nerv, každý úder srdce, který rezonoval v nás obou. Vnímala jsem... *všechno*.

Burácející příval jeho síly, protékající i mnou, který mě nutil vzpínat se proti němu, úžasnou bolest, rozkoš... jiskry, které mezi námi praskaly, modrobílé, krvácející energií, na jakou naše těla nebyla stavěná. Moc, rezonující mezi námi, vlny, odrážející se od jednoho ke druhému a sílící každou vteřinou.

Na tohle nebyl připraven o nic víc než já. Uchvátil nás rytmus, podobný mořskému příboji, a když přišel příliv, vystoupil do obrovské výše a já tonula v dalších a dalších vlnách rozkoše, jakou jsem nikdy předtím nepoznala, a věděla jsem, že on se topí se mnou, a držela jsem se ho ze všech sil.

Slyšela jsem, jak se kolem nás něco rozbíjí. Žárovky. Okenní skla. Místností svištěly poryvy ječícího větru.

A pak bylo po všem, leželi jsme vedle sebe, zpocení a slabí, a *pořád ještě* jsme cítili tu sílu, hromadící se mezi námi.

Došlo mu dřív než mě, jaké nebezpečí hrozí. Odtáhl se a couval dál, ještě dál, po čtyřech se odplížil až ke zdi. Já zalezla pod laboratorní stůl. Kolem ječel vítr a bičoval převrácené stolky a židle, až postupně zeslábl a s povzdechem utichl.

Byl klid.

„Bože,“ zašeptal a sevřel si hlavu rukama. Chápala jsem ho. I mně bušilo v hlavě. Vnímala jsem každý nerv v těle.

Olízla jsem si rty. „Takhle by to asi nemělo probíhat, že ne?“

Na podlaze, kde jsem předtím ležela, byla krev. Chvilku jsem se tam dívala. Všimla jsem si, že on na to zírá také.

Vypadal ohromeně. „Ne,“ zašeptal. „Bože, to je mi líto. Netušil jsem...“

Nevěděla jsem, jestli se omlouvá proto, že jsem byla panna, nebo proto, že jsme málem zničili celý areál. Ani jsem neměla čas to zjišťovat.

Ten muž byl samozřejmě Lewis Levander Orwell. A pokud vím, od té doby se nedotkl žádné dívky z Programu.

Ještě jsem hledala kalhotky, když dorazil profesor Yorenson, aby se podíval, co se to tu sakra děje.

* * *

Neměla jsem ponětí, na co vlastně spoléhám. Zprávu shůry včetně andělských chórů, která mi poví, do jaké díry Lewis zalezl? Houby.

Jeli jsme po dálnici I-40 a já čekala na pokyn z nebes a současně neklidně zkoušela rádiové stanice, jestli tam pro mě nemají nějaký vzkaz.

Nic.

Pokud byl Lewis přítomen, neměl chuť povídat si se mnou.

Nakonec jsem zajela na parkoviště u motelu La Quinta.

„Tady ho najdeš?“ zeptal se zamračeně David. Měla jsem na krajíčku pláč, nebo ještě hůř, každou chvíli jsem mohla dostat záchvat hysterického smíchu – to neustálé napětí mě totálně odrovnalo.

„Bude někde poblíž,“ zalhala jsem. Třásl se mi hlas. „Potřebuju se osprchovat a taky vyspat v posteli. Jestli ti to vadí, někoho si stopni.“

Jenom potřásl hlavou a následoval mě do hotelové haly.

Zapsala jsem nás a zaplatila zbytkem své hotovosti. Byla jsem tak unavená, že bych vzala zavděk i celou v klášteře, ale z motelu La Quinta se vyklubal náramně nóbl podnik s bazénem a bublinkovou lázní, kterou jsme minuli cestou k výtahům. Dostali jsme pokoj ve druhém patře, s výhledem

na parkoviště a blížící se bouři. To mi naprosto vyhovovalo. Vždycky je lepší mít přehled o tom, co se blíží.

Pokoj byl prostorný, vkusný, s obrovskou postelí a polštáři, které by klidně mohly posloužit jako matrace – tak jsem to aspoň viděla očima vlastního vyčerpání. David vykročil do vzdáleného kouta a odložil si tam batoh.

„Proč se s tím sakra vůbec taháš? Beztak je to jenom aranžmá!“ Připadala jsem si celá pichlavá, jehly a špendlíky; cítila jsem svrbění po pořádné hádce. „Zrovna jako ty hadry. Abych si myslela, že jsi fakt člověk. Už se na to vykašli. Už vím, co jsi zač.“

„Vážně?“ Sedl si na postel a složil ruce na kolena. Díval se, jak pochoduju po pokoji. „Pochybuju, že toho o džinech víš víc než o démonech.“

Nedokázala jsem se na něj podívat. Líbilo se mi, jak vypadá, a dobře jsem věděla, že to, co vidím, je uměle vytvořeno, že se tak přizpůsobil pro moje potěšení. A to bylo... nesprávné. Nemorální. A děsně mě to štvalo. „Vím o džinech všechno, co potřebuju.“

Na jeho straně pokoje se rozhostilo nebezpečné ticho. Neklidně jsem přešla k oknům. Rozhrnula jsem závěsy a zahleděla se do noci plné hvězd.

„Třeba si tě nakonec zavážu,“ prohlásila jsem. „Zavážu tě smlouvou a přikážu ti, abys mě pro změnu nechal na pokoji. Nebyla by to paráda?“

Poznal, že ho schválně trápím. „Nezačínej s tím, Joanno. Tohle nechci.“

„No, jestli to náhodou ještě nevíš, tak já nechci vůbec nic z toho všeho! Nenechala jsem se unést a znásilnit od Zlého Boba a jeho džinského mazlíčka dobrovolně. Vůbec jsem nestála o to, skončit s tou věcí uvnitř. A neprosila jsem se ani o tebe! Tak proč prostě...“

Vstal. Obrátila jsem se čelem k němu. Vzduch praskal energií, a nešlo jen o emoce; nedalo se to rozlišit. Džinové

jsou stvoření ohně a já... kdo ví, co se ze mě stane. Voda. Vzduch. *Temnota*.

„Co prostě?“ zeptal se měkce, nebezpečným, téměř předoucím tónem. „Mám tě prostě nechat vrhnout se na hranici vlastní arogance a uhořet? Nepokoušej mě.“

„Prostě vypadni,“ vzdychla jsem mdle. „Myslela jsem, že se nechceš hádat.“

„Nechci! Snažil jsem se ti pomoci! Snažil jsem se ti vynahradit...“ Zarazil se. Oči měl jako z roztaveného bronzu, v němž zářily zlaté skvrnky a tetelily se žářem. „Vyslov tu formuli. Je to jediný způsob, jak se z toho dostat živá – a ty to víš.“

„Jo takže teď už mě i ty chceš zabít? Sakra, proč ne? Beztak už existuje klub Joanniných vrahů, s úhlednými členskými průkazy a pamětními prsteny. Můžeš se stát jeho předsedou a Zlý Bob v něm bude figurovat jako čestný duch...“

Chytil mě za ramena a zatřásl se mnou. Pořádně. „Ne! Přestaň s těmi pitomými vtipy a poslouvej mě! Musíš říct ta slova a předat mi otisk, hned teď! Udělej to!“

Položila jsem mu ruce na prsa a zatlačila. Bylo to jako pokoušet se odstrčit kus betonu ve tvaru Davida.

„Řekni to!“ zařval na mě. Zatřásl se mnou ještě víc, až se mi hlava zatřepala zepředu dozadu, vlasy mi padly do očí a oslepily mě. „Ve jménu pravého Boha, řekni to, nebo ti tak ublížím, že budeš prosit, abych tě zabil! Ublížím ti!“

Opravdu mi ubližoval. Jeho ruce mě drtily jako svěráky, mačkaly mi kůži, lámaly mi kosti. Hrozně to bolelo. Jako bych umírala zevnitř, a otisk, ten se pokoušel bránit, dráсал mi tkáň neviditelnými spáry...

„Řekni to! Povolávám tě...“

Přála jsem si, aby toho nechal. Přála jsem si zbavit se té bolesti. „Povolávám tě, abys mi sloužil!“ vykřikla jsem. „Tak! Už jsi spokojen?“

Zbledl, ale oči mu hořely tím víc. Stiskl mě ještě pevněji. „Znovu!“ Zatřásl se mnou, pro jistotu, jako by chtěl ta slova ze mě vytřást. „Řekni to znovu!“

„*Povolávám tě, abys mi sloužil!*“ Nechtěla jsem to říct, ale dralo se to ze mě ven, slova mě v hrdle řezala jako nože. Bolest už byla nesnesitelná, oslepující, dusivá. Kůže pod jeho prsty mi hořela. Uhelnatěla. V nose mě dráždil pach vlastní pálené kůže...

„Ještě jednou!“ křičel David. „Vyslov to ještě jednou!“

Zaklínadlo se musí vyslovit třikrát. Potřetí – a bude se mnou svázán po zbytek mého života. Potřetí – a dostane mě někam, kde nechci být.

Vzpomněla jsem si na Lewisova džina, jak mi pálil ruku, kterou jsem se držela dveří. Dusila jsem se slzami bolesti a hněvu, ale povedlo se mi zaskřehotat: „Dobrý pokus, pitomče. Ani za nic!“

Ztuhl, díval se na mě a měl ve tváři neuvěřitelně zranitelný výraz – skoro zesinal beznadějí. Ten výraz se ale okamžitě ztratil.

Právě tak rychle se ztratila i bolest – žádné pohmoždění, žádné zlámané kosti, ani spáleniny. Všechno to byly jen iluze. Nezůstala ani stopa a jediné teplo bylo to obyčejné lidské, kůže na kůži.

„Řekni to,“ zašeptal. „Prosím. Už to skonči a řekni to. Prosím, nenuť mě dívat se, jak tě to zevnitř rozkládá. Nesnesu to.“

Klesla jsem na postel a skryla obličej v dlaních. „Proč bys to sakra měl pro mě dělat?“

Klekl si ke mně na koberec a chtěl se mě dotknout, najednou se však stáhl, jako by sám sobě nemohl věřit. „To je tím otiskem. Necítíš to? Prosakuje do tvých myšlenek, do tvých citů. Brzy už se ho *nebudeš chtít* zbavit. Musí se to stát hned, jinak jsi ztracená.“

Měl samozřejmě pravdu. Z té věci pramenil ten vztek, to soustavné svrbění zuřivosti. Z mého démona. Rostl, rozvíjel

se a bral mě s sebou. Cítila jsem, jak se se mnou spojuje. Jeho síla patřila zčásti mně. Brzy budeme propojeni a nebude už cesta zpátky, leda bych se chtěla vzdát své duše.

Když jsem vzhlédla, hleděli jsme si navzájem do očí jako milenci. Položila jsem mu ruku na tvář. „Přisahám jedinému Bohu, Davide, že nedopustím, abys ten otisk převzal. Tak to vzdej. Prostě běž pryč. Dopřej mi trochu klidu, dokud to ještě jde.“

V tu chvíli to bolelo. Mezi námi jako by byl napjatý drát, zarostlý až do srdcí, drnčící napětím.

Přetrhla jsem ten drát. Vyskočila jsem na nohy a obešla ho. Chytil mě za zápěstí. „Kam jdeš?“

„Osprchovat se,“ odpověděla jsem. „Páchnu sama sobě jako dobytčák. Neměj strach, nemyslím, že by se otisk jen tak smyl a zkazil ti šanci na mučednictví.“

Klidně jsem odpochodovala do koupelny, zavřela za sebou a zamkla. Uvnitř jsem našla veškeré příslušenství hotelových koupelen, kávovar, sušák na vlasy, šampón a tekuté mýdlo... Tady bych si skoro mohla myslet, že je život normální, nádherně, báječně normální.

Sedla jsem si na víko záchodové mísy a zírala na prostornou vanu. Na myšlení jsem byla příliš unavená, ale naštěstí to po mně nikdo nepožadoval. Svlékla jsem si špinavé oblečení a nacpala ho pod koupelnovou skříňku, pustila vodu a vlezla pod sprchu, dokud ještě tekla štiplavě studená. Když jsem vykřikla, otisk se ve mně pohnul, líně se protáhl jako tyran, probouzející se z dlouhého, příjemného spánku. Svezla jsem se ve vaně na kolena, objala se rukama a nechala si bušit pomalu se oteplující vodu do zad a do šíje. Voda proudila do odtoku zhoustlá špinavou hlínou, ale ani když se postupně vyčistila, nepřípadala jsem si čistá. Už nikdy nebudu čistá.

Mydlení a oplachování vlasů na mě ovšem působilo jako zvláštní, ale účinná terapie. Když jsem si je proplachovala už potřetí, mráz ve mně začal povolovat a tát.

Budu žít, zjistila jsem. Přestože jsem odmítla Davidovu nabídku, čímž jsem si prakticky podepsala rozsudek smrti, ještě mi pořád něco zbývalo. Jestli Lewis splní mé očekávání, výborně. Jestli ne... existovaly jiné možnosti. Musely existovat. Třeba se o tom něco dočtu, něco objevím – přijdu na to, jak té věci čelit.

Stejně jsem potřebovala každou unci odvahy, která mi ještě zbyla, abych vůbec vylezla z vany a pustila se do obřadu osušování.

Když jsem se odvážila vykouknout z koupelny, David byl pryč. Jeho ruksak stál na svém místě, opile se opíral v koutě, v předsíni zůstal úhledně pověšený jeho šedozeleň kabát, šaty měl uložené v zásuvce. Stály tu pečlivě srovnané i jeho boty.

Jak jsem pátrala po nějakém vodítku, objevila jsem, že mi nechal dárek. Na posteli ležely pečlivě urovnané bikinky. Tyrkysové, úplně mrňavé, až neslušně odvážné. Zmateně jsem na ně civěla. Hotelový obchod s dárkovým zbožím byl dávno zavřený, svoje oblečení jsem si s sebou nestihla vzít; a David by těžko chodil po světě s něčím takovým po kapsách.

Vzpomněla jsem si na bazén v přízemí, modrý jako drahokam, a na bublající vanu u něj. Aha. No jistě. Pozvání bylo vyřčeno mlčky, ale bylo tu. Mohla jsem ho buďto přijmout, nebo zalézt do postele a spát.

Odhodila jsem osušku a obklékla si ty dva kousíčky látky. Padly mi, jako by mi je ušili na míru. Však vlastně byly udělané jen pro mě. Měly na sobě tu auru, teplo Davidovy kůže.

Prohlédla jsem se v zrcadle.

Byly to... dokonalé bikiny.

Sebrala jsem do hrsti hotelovou osušku a štítek s klíčem a šla ho hledat.

David seděl v té vaně. S nahou hrudí a očima, které se třpytily jako žhavá měď, a rozjasnily se, když mě uviděl. Odložila jsem osušku a klíč na stolek. Natáhl ruku a pomohl mi dolů po schůdcích do teplé, hedvábné vody. Nořila jsem se do ní pomalinku, po kouscích; připadalo mi, jako bych se rozpouštěla a všechny moje starosti a obavy odbublávaly pryč. Nejmilejší kyselina na světě. Potopila jsem se až po bradu, potom jsem trochu couvla a vzápětí se klouzavě přisunula blíž k němu.

„Základní pravidla,“ řekla jsem. „Už se mě nikdy nepokoušej vyděsit, nebo tě opravdu spoutám, zakleju tě do flašky od čističe odpadů a zahrabu tě někde na skládce. Když budeš mít kliku, za pár tisíc let tě najde nějaký archeolog.“

Mokrý vlasy se mu u konečků vlnily. Zvedla jsem ruku a dotkla se jich, jako bych chtěla ty kudrny uhladit a urovnat, ale mé prsty se ve skutečnosti nezajímaly tolik o vlasy, rychle sklouzly níž, na hladkou, horkou pleť. Dolů po hrdle, až tam, kde se jeho sexy prsní svaly dělily jako ptačí křídla. Cítila jsem, jak se pod mým dotekem napínají, a bylo to úžasně příjemné.

„Brzy umřu,“ pokračovala jsem. Jeho napětí jako by potemnělo. „Ne, to je v pořádku. Pokud můžu umřít a vzít tenhle hnus s sebou, světu to jenom prospěje.“

„Ne.“ Oči mu planuly nelidským jasnem a už je vůbec neskrýval. Z nějakého důvodu mi přitom jeho tělo připadalo ještě lidštější. Byl člověkem... protože chtěl. Kvůli mně. „To nejde.“

Zavřela jsem mu ústa mokrým prstem. „Základní pravidla, Davide. Neříkej mi, co můžu a co nemůžu. Jestli mě máš aspoň trochu rád, tuhle svobodu mi dopřeješ, ano?“

Vytáhl ruku z vody a obkroužil jí linii mého nahého ramene. Všude, kde se mě dotkl, jsem se rozechvěla. Bože, to byl ale dotek... karamelově horký, šířící se celým tělem jako pomalý orgasmus. Možná na tom nic magického nebylo, ale já to tak vnímala. Jako... očarování.

Cítila jsem, že se tomu také poddává.

„Nemám tě rád,“ pravil. „*Rád*... To nemá rytmus. Chybí tomu horečka. Oheň.“ Z vody se vysunula i jeho pravá ruka a připojila se k levé v klouzavé pouti po mých ramenou a šíji. V těle mi divoce tepalo. Měla jsem obě ruce na jeho hrudi a zkoumala tu nazlátlou krajinu. „*Rád*... To slovo nevyjadřuje to, co k tobě cítím.“

Naše rty se setkaly. Nejdřív pomalu. Potom mokře, horce a hladově. Chutnal exoticky, jako ovoce z temné, hluboké, neprobádané džungle. Trysky ve vaně nás postrkovaly stále blíž k sobě, pořád blíž, až už nás dělilo jedině to nic, ze kterého se skládaly moje bikiny, a pak to, co snad měl David na sobě pod těmi bublinkami. Bylo to tak hluboce správné, a tak naprosto nepatřičné! Zakázané. Přirozené. Dokonalé.

Tolik se snažil ovládat se, ale teď už jsem v něm rozeznamenala oheň, divoký, zuřící jako v jádru atomového reaktoru. Položil mi ruce na ňadra a prsty nahmatl pod vodou tvrdé bradavky. Plavky klidně mohly být pouhou iluzí, aspoň podle toho, jak snadno jsem se nakazila tím žářem. Přála jsem si, aby ten polibek nikdy neskončil, ale musela jsem dýchat; když jsem se odtáhla, abych si nabrala trochu vzduchu, pustil mě a mezi nás se vloudil závan zdravého rozumu.

„Jsme tady dost na veřejnosti,“ vypravila jsem ze sebe. Pod vodou mi stále tiskl ňadra a palci laskal ztvrdlé, rozbolavělé bradavky pod tenkou tyrkysovou látkou. Jeho oči teď neměly v sobě nic lidského, byly překrásné, naprosto cizí, nádhernější než cokoli, co bych si dokázala představit.

Zaboha jsem nechápala, jak jsem si ho mohla splést s obyčejným mužem, ať už k tomu použil jakoukoli magii.

„S tím si nedělej starosti,“ zamumlal. Hlas teď měl hlubší, plnější, téměř předl. Znovu se přisunul blíž a přiblížil mi rty k uchu. „Nikdo nás nevidí.“

Hned u oken seděli za pultem hoteloví zaměstnanci v uniformách a povídali si. Naším směrem se nikdo ani nepodíval. Jakýsi nerudný obchodník valil svůj kufr kolem nás a nevěnoval nám jediný pohled.

David strčil prst pod pružnou látku horní části mých plavek a přitáhl mě těsně k sobě. Nemohla jsem se od něj odtrhnout, neustále jsem hladila tuhé svaly na jeho prsou a břiše. Pak jsem rukou sjela ještě níž a nahmatala tenkou látku, nasáklou vodou.

„Když nás nikdo nevidí,“ dechla jsem mu do úst, „tak si sundej ty plavky.“

Ještě než jsem to dořekla, zůstala mi pod rukou jenom mokrá kůže. Teď už mě nemělo co odradit.

David se opřel o výstupek pod okrajem vany a upíral na mě ty neuvěřitelné oči barvy hořících mincí. Svlékla jsem si vrchní díl plavek a odhodila ho stranou. Než jsem se stačila zbavit spodního dílu, ujal se toho sám a stáhl mi ho.

„Tohle je proti pravidlům?“ zeptala jsem se. Zachytila jsem se kraje vany a obemkla ho stehny. „Řekni, že je to proti pravidlům. Je to tak skvělé, že to prostě musí být nelegální.“

Bez dechu, horce zavrčel: „Odmítla sis mě připoutat smlouvou... Tak ti nemusím odpovídat. Ach...!“

Byl tvrdý jako ocel a horký jako oheň a bylo tak úžasné cítit, jak do mě vstupuje; zachvěla jsem se a klesla na něj, svírala ho v sobě a vnímala jen život, tepající mezi námi. „Pověz mi to,“ šeptala jsem. Na šíji mě lechtal jeho horký, zrychlený dech.

„Je to zakázáno,“ řekl. „A je to hrozně hloupé. Musím zůstat... Ne, nedělej to...“

„Co nemám dělat?“ Pomalu, v plynulém kruhu jsem pohnula boky, cítila jsem, jak se ke mně znovu vzpíná. „Tohle?“

Znovu zvedl ruce, klouzal mi po prsou nahoru, na šíji, pak něžně uchopil mou tvář, jako by to bylo něco vzácného a křehkého. Už žádná slova, žádný hněv. Ztratili jsme se v sobě navzájem, oheň a voda splývající jedno s druhým v dokonalé jednotě protikladů, a můj výkřik se ztlumil v jeho ústech, a pak už se neubráníl ani silou ani magií a připojil se ke mně.

Přesně v té vteřině, kdy jsem si připadala tak naprosto naživu a tak rozsvícená, jsem pocítila, jak se ve mně pohnul otisk démona, jako by se mi kolem srdce sevřela ruka s drápy. Vrhla mě zpátky do reality se škubnutím, podobným popravě na elektrickém křesle. Pocit násilného odtržení od něj byl tak skutečný, že jsem propadla panice. Přestala jsem se ovládat. Ztratila jsem sama sebe. Démon se do mě tlačil hlouběji a tepal přitom jako nějaký strašlivý plod. Venku mě David vši silou držel nad vodou, abych se neutopila, a mnou přitom zmítaly křeče, křičela jsem a žádný oheň na světě nemohl rozpustit led, který se ve mně tvořil, samý ostrý úhel a hrana a...

„Ne!“ slyšela jsem v jeho hlase bezmocnou bolest a vztek. Tohle nebyla jenom věc těla, v tom bylo víc než jen oheň vášně. „Zůstaň se mnou. Neodcházej!“

Moje tělo ochablo, jako by se uzavřelo a všechny síly obrátilo dovnitř, proti vetřelci. Takhle to cítil i Zlý Bob? Taky ho to tak strašně bolelo? Bože, jak já tu bolest nechtěla. Toužila jsem po návratu do toho teplého, líbezného místa v nebi, toužila jsem po Davidově objetí.

David mi položil dlaň naplocho nad srdce. Jeho zlaté teplo do mě proudilo a rozpouštělo led, zahánělo černá chapadla, ale démon se pevně držel všeho, co už získal. Byl už větší. Temnější. Kypěl chladným, zlovolným životem.

Zapustil své úponky do mých kořenů, ze kterých jsem čerpala životní sílu.

Když bolest ustoupila a já mohla zase dýchat, uvědomila jsem si, že mě David chová jako dítě, mou hlavu na svém rameni, a marně mě hladí po nahé kůži. Ne, marné to nebylo. Všude, kde se mě dotkl, jsem si připadala silnější. A hřálo to.

„Pst,“ zašeptal, když jsem se pokusila promluvit. „To byla moje chyba. Moje. Nech mě, pomůžu ti.“

„Tvoje chyba?“ opakovala jsem nechápavě. Zvednout ruku a dotknout se jeho tváře ode mě vyžadovalo nesmírné úsilí, ale okamžitě jsem byla odměněna, když jsem viděla, jak se mu ulevilo. „Jak bys ksakru mohl něco zavinit?“

„Ptala ses mě, jestli je to zakázáno. Neměl jsem se do ničeho takového pouštět...“

Umlčela jsem ho prsty na rtech. Jeho rty se pohybovaly dál, ne kvůli slovům, ale kvůli tichým polibkům.

„Už to nikdy neříkej,“ zašeptala jsem. „Už nikdy.“

* * *

Zůstali jsme tam přes hodinu, on se opíral o výstupek pod vodou a mě choval v náručí. Nemluvili jsme; nechtělo se nám. Pomalu, v hypnotickém rytmu mě hladil po vlasech.

„Už jsem úplně rozmočená,“ řekla jsem nakonec a zvedla hlavu z místa na jeho hrudi, kde celou dobu spočívala. „Budu mít kůži jako hrozinka.“

Zachytila jsem koutkem oka kraj jeho úsměvu.

„Jsi přece paní vzduchu a vody,“ namítl. „Nevěřím, že bys nedokázala zařídit tak jednoduchou věc.“

„Pravda. Jenomže jsem unavená. Nemůžeš nás... no, přenést jako mrknutím do pokoje?“

„Ne,“ odpověděl. „Sebe můžu přenést, kamkoli se mi zachce, ale s tebou by to bylo těžší.“

„Vždyť jsi se mnou procházel pevnou půdou,“ připomněla jsem mu.

„A ještě pořád jsem nenabral dost síly,“ prohlásil. „Myslel jsem, že chceš, abych byl ve formě.“

„To si piš.“

Otisk démona zase ztichl, nedával o sobě vědět, ale i tak mi připadalo obtížné pohnout se, protože jsem pořád čekala, kdy znovu udeří. David to chápal. Nechal mě pomalu posadit a sledoval přitom můj obličej. Pak znovu vztáhl ruku a položil mi ji nad srdce.

„Je zticha,“ řekl.

„A když zase začne dělat povyk?“

„Nezačne. Dnes v noci už ne.“ Na zítřek mi nic neslíbil, to mi neušlo. No, stejně už jsem si odvykala myslet na zítřek.

Vylezla jsem z vody se zesláblými koleny. Na cestu nahoru do pokoje jsem si zase oblékla ty dva kousky pružné tkaniny. David se vynořil hned po mně. Nemohla jsem odtrhnout pohled od jeho vlasů, ve kterých se držely kapky vody, a jeho těla, prozářeného světlem. Bože můj, byl tak krásný, až jsem nemohla uvěřit, že jsem v někom tak dokonalém probudila vášně. Teď působil velmi zdrženlivě a naprosto nedosažitelně.

„Honem si něco obleč,“ řekla jsem mu. „Než od tebe budu muset odtrhávat ty recepční.“

Vzal mou osušku a omotal si ji kolem pasu. To mu ovšem ani v nejmenším neubralo na přitažlivosti.

„Nahoru,“ připomněl mi. Chytila jsem se ho pod paží, spolu jsme opustili oblast bazénu a prošli přes vysoký koberec u recepcie. Jedna z úřednic vzhledla, trochu se podmračila, pak si uvědomila, co dělá, a věnovala nám zářivý úsměv.

„Omlouvám se, nevšimla jsem si vás tam,“ pravila. „Bazén je totiž na noc uzavřen.“ David – momentálně docela lidský David, s hnědými vlasy i očima, prostě jenom

nějaký muž, kývl a také se omluvil. Zamířili jsme přes vestibul k výtahům a vychovaně počkali, až se nám jeden se zazvoněním otevře.

Když se za námi se zahučením zavřely dveře, zachvěla jsem se v klimatizované kabině chladem. David si toho všiml, udělal nedbalé gesto a hned jsem byla suchá a v teple.

„No tohle,“ vyhrkla jsem překvapeně. Zvedl obočí.

„Nic, co bys nezvládla sama.“

Přistoupila jsem k němu blíž a zjistila, že je suchý a hřeje, jako by nosil pod kůží léto. Objal mě pažemi, ale opatrně. Velice opatrně.

„Davide?“

„Ano?“

„Nejsem zase tak křehká.“

Neusmál se a neodvrátil pohled. Takhle zblízka teď jeho oči vypadaly jako pozlacené. „Třeba v porovnání se mnou?“

„No tak dobře, v pořádku, proti tobě jsem křehká. Ale nezacházej se mnou, jako bych už umírala. Ještě neumírám. Prostě... žiju, dokud to jde.“ David stále neodvracel pohled. „Slib mi, že ti to nezabrání přitisknout mě k stěně a líbat mě jako o život.“

Jízda do druhého patra byla krátká, příliš krátká na důkaz, který jsem po něm žádala, ale dělal, co mohl, abych se cítila líp. A tepleji.

V pokoji, když jsme zahodili osušky a plavky, pak pokračoval v úsilí o zvýšení mé tělesné teploty. Tentokrát se nekonal žádný démonický záchvat, který by nám zkazil radost, jen jsem se dlouho, pomalu, lahodně zahřívala, až jsem úplně planula.

Usnula jsem schoulená vedle něj, s jeho rukou na otisku, který tak udržoval v klidu.

* * *

Probudila jsem se sama v důkladně pomuchlané posteli, cítila jsem chladnou prohlubeň v polštáři na místě, kde ležel David, a přepadla mě chladná jistota, že to zase bude stejné jako té první noci: otevřu oči a on bude pryč, jako by nikdy neexistoval.

Ale když jsem vzhledla, stál u okna a díval se ven. Byl už oblečený ve zlaté flanelové košili a modrých džínsech, byl bos a na očích měl brýle. Už zas nahodil svůj lidský převlek.

Protáhla jsem se a odhodila deku. David mi na to ale neskočil. Na tak časnou ranní hodinu působil nezvykle střízlivě. Obzvlášť po takové noci, po níž jsem ještě všude cítila vibrace a příjemnou palčivost.

„Ani mi nepopřeješ dobré ráno?“ ozvala jsem se. „Co tam máš tak úžasného? Že by na parkovišti nacvičovaly nahaté roztleskávačky?“

Neodpověděl. Vstala jsem, zahalila se do přikrývky, jako to dělají filmové hvězdy, a v té tóze jsem také přistoupila k oknu. Slunce už vyhlíželo nad obzor, ale jen trochu; překrývaly ho vrstvy růžových a zlatých oblaků, vznášející se těsně pod další, šedivou vrstvou nízkých, oblých mračen. Chystá se na déšť. Kromě toho se na jihu rýsovala tmavá linie, která se mi vůbec nelíbila.

„Ošklivá věc,“ ukázala jsem na ni. Ale on pořád nic. „Haló! Země volá Davida!“

A pak jsem poznala, že upřeně zírám dolů na parkoviště. Chvilku mi to nedocházelo, auta, spousta aut, nic zvláštního...

...až mi padl zrak na mustanga v barvě půlnoční modři s popálenými dvířky na straně řidiče, zaparkovaného zcela nevinně ve čtvrté řadě. Hned vedle bílého landroveru.

Marion s lovci dorazila.

„Do prdele!“

Upustila jsem deku a sprintovala do koupelny, shrábla šaty z podlahy a natáhla si strečové sametové kalhoty. S

prádlem jsem se nezatěžovala. U krajkové halenky se mi utrhl podsazení, jak jsem si ji rvala přes hlavu. Sako a boty přišly na řadu prakticky současně, a zatímco jsem se snažila vytáhnout zcuchané vlasy zpod límce, zaječela jsem na Davida: „Pojď už!“

Stál pořád u okna. Bez bot. Chytila jsem ho za paži a táhla ho ke dveřím.

Zastavil se dvě vteřiny předtím, než se ozvalo zaklepání. V bledém obličejí měl soustředěný výraz, oči temné jako půlnoc.

„Běž do koupelny,“ řekl. „Zavři za sebou.“

Jako by to mohlo něčemu pomoci. „Já se chystám bojovat, ne schovávat!“

„Prostě to *udělej!*“ Zuřivost v něm vzplanula náhle a prudce jako nukleární oheň, a než jsem se mohla začít hádat, chytil mě za košili, strčil do koupelny a zabouchl za mnou. Vzápětí jsem uslyšela mohutný úder zvuku, úder *tlaku*. Co to sakra...?

Otevřela jsem dveře a spatřila všude po koberci skleněnou tříšť. Závěsy vlály směrem dovnitř, jako nějaký větrný rukáv. Okna byla úplně zničená, zbyl z nich jen prach, který pocukroval kouty místnosti.

David se otočil, chytil mě za ruku a táhl mě k oknu. Zvedl mě jako hračku. Za námi se dveře pokoje otřásaly a poskakovaly v pantech, nakonec s červenooranžovým *húúšš* vzplanuly.

David vyskočil z okna.

Neměla jsem ponětí, jak moc nezničitelní jsou volní džinovové, takže jsem radši pod námi vytvořila tlustou vzduchovou podušku a pod ni umístila stoupavý proud, aby ztlumil náš pád. Stejně s námi náraz pěkně zacloumal, ale než jsem se stačila vzpamatovat, David už se dal do běhu.

„Polož mě!“ zařvala jsem.

„Zmlkni!“ zařval on na mě. V jeho hlase bylo slyšet syrovou zuřivost, se kterou jsem se neodvážila hádat. Prudce zastavil vedle Dalily. „Nastup!“

Dveře byly odemčené. Postavil mě na zem, vklouzla jsem na sedadlo řidiče. V zapalování nebyly klíčky, ale David se sehnul a nastartoval prstem.

„Davide...“

„Jed'! Za žádnou cenu nezastavuj!“

Než jsem mohla něco namítnout, už běžel zpátky k hotelu, k tomu zívajícímu černému otvoru, kde bývalo naše okno.

Někdo tam stál. Neviděla jsem, kdo to je, protože právě v té chvíli se závěsy zatřepaly a začaly vlát z okna ven místo dovnitř. Poznala jsem rázovou vlnu o vteřinu dřív, než udeřila – přímý vítr o rychlosti nejméně sta mil v hodině. Dalilou to zatřásl a odhodilo ji; dupla jsem na brzdu. David se nepohnul, ale nemilosrdný tlak na něm roztrhal košili. Viděla jsem, jak se utrhaly knoflíky a látka mu sklouzla z ramen, pak ji vzal vítr a odnesl někam za obzor.

Od hotelu se ozval děsivý zvuk, jak se cosi otřásl a náhle puklo.

Něco se na nás žene. Blýská se to... David se otočil, znovu na mě zařval, ať jedu, okamžitě, a měl ve tváři tak naléhavý výraz, že mě přesvědčil, a přestože jsem nechápala, o co jde, se skřípěním pneumatik jsem vycouvala z parkoviště. Když jsem poznala, co to ke mně letí, znovu jsem dupla na brzdu a zastavila s dalším skřípěním a nárazem, drtícím kosti.

Na přilehlé straně hotelu se roztříštila okna a všechny ty blyštící se ostré střepy se hnaly rovnou ke mně.

A také ke čtyřčlenné rodince, která se jako klíš'ata držela dveří červené dodávky o kus dál. K těhotné ženě, která se schoulila mezi řadami vozů.

K Davidovi.

Vymrštila jsem se do Nadhledu a shrábla tam, co se dalo, což nebylo zase tak moc; tady šlo o záležitost hrubé síly a můj protivník už ovládl skoro všechno, co se mu hodilo. Hmátla jsem do vzduchu a přiměla molekuly k pohybu, *tak se hýbejte!* Nesešlo mi na tom, kolik chaosu vnesu do okolí; ta stěna z letícího rozbitého skla by z nás totiž nadělala sekanou do hamburgerů, kdybych nezasáhla.

Stála jsem na brzdě, myšlenku na ústup už jsem dočista opustila. Soustředovala jsem všechno, co bylo momentálně k mání. Přehrála jsem vzduch a uvolnila ho v jediném tvrdém, cíleném pulzu. Nevyžadovalo to mnoho síly; stačilo mi na zlomek sekundy přerušit vítr – sklo je příliš těžké na to, aby pokračovalo v letu v tom správném úhlu vůči gravitaci, aniž by na ně působila příslušná síla, dodávající kinetickou energii.

Můj miniaturní poryv větru – jen pět set yardů široký – se srazil s postupující větrnou stěnou a narušil její setrvačnost. Okolí zahalila mlha, v níž se střetávaly síly, sklo se ve větru roztáčelo jako konfety a střepy přšely na asfalt, jako by se naráz vysypalo sto pytlů s deseticenty. Uragán se vzápětí zvedl znovu, ale už bylo pozdě; jakmile je sklo jednou na zemi, těžko se zvedá.

Davida jsem nikde neviděla. Bože, jestli jsem se opozdila, jestli ho to sklo zasáhlo, tak leží někde na zemi mezi auty rozřezaný na kousky...

Dveře na straně spolujezdce se s trhnutím otevřely a David, do pasu nahý a krvácející, sebou praštil na sedadlo. „Říkal jsem ti, ať jedeš!“ vykřikl. Prudce jsem znovu zařadila rychlost, pustila spojku a s kvílením pneumatik jsem provedla otáčku, na jakou by byl hrdý i kaskadér. Řízli jsme zatáčku, zamířili na ulici... a málem jsme se srazili s dodávkou, blokující výjezd. Strhla jsem volant a protáhla Dalilu kolem ní. Zaznamenala jsem zděšený výraz na tvářích taťky a mamky v důchodovém věku, když je mustang s burácením taktak minul.

Zježily se mi chloupky na šíji, začalo mi v nich tiše praskat. To už jsem věděla, že se to zase blíží, cítila jsem, jak se nám nad hlavou spojují ionty. Tentokrát nešlo o jediný blesk, teď se jich chystaly stovky; tisíce ostří, která se na nás sesypou z nebe, a já s tím nemůžu nic dělat. Budou umírat lidé.

„Davide!“ zaječela jsem. Chytil mě za ruku. Cítila jsem ten náboj ve vzduchu, slyšela jsem ten sykot a prskání nad sebou. Ta síla se musela nějak vybit, potřebovala se vybit, a zaručeně to provede tvrdě a rychle. Vybere si cokoli, co jí vytvoří dostatečně vodivé prostředí. Domy. Stromy... Lidské tělo, maso a krev.

Vnímala jsem Davidovu sílu, jak do mě proudí. Nedosahovala takové výše jako ta, kterou jsem kdysi získala od jiného džina, ale volný džin nikdy nevytvoří tak plnohodnotný zdroj jako vázaný.

Nebyl čas dělat plány, nebyl čas na nic, jen to, co jsem cítila přímo v srdci a co mi připadalo správné.

Vybudovala jsem pro hrozící výboj neviditelnou silnici. Pracovala jsem ve spěchu, obracela jsem polaritu miliard atomů současně. Nikdy předtím jsem takové věci neprováděla v tak velkém měřítku, ale teď jsem musela sahat, chytat a spojovat, a nepřipouštět si žádné pochybnosti. Natáhla jsem se do Nadhledu jako pavoučí síť, nevinně jsem vyzbrojovala k boji a zanechávala za sebou zřetelnou stezku, po které měl proběhnout úder. Bleskosvod se stříbrným zemnicím drátem, jenž se odvíjel zpátky ke mně.

Musel mířit ke mně. To ostatně byl směr, kam nepřítel neustále tlačil všechnu tu energii.

David konečně pochopil. „Ne! Co to děláš?“

„Teď mě nech!“ štěkla jsem. Otisk se ve mně probral a pohnul. Zesílila jsem stisk. „Teď vydrž!“

Cítila jsem, jak jeho a mým tělem probíhají záchvěvy horka, až do hloubky. To, co se ve mně svíjelo, najednou

utichlo. Poslední řetězce síly do sebe zapadly. V Náhledu se stříbrná linie rozžhavila napětím.

„Vydrž,“ zašeptala jsem a zavřela oči.

Modrobíle se zablesklo, zář silnější než slunce, úplně tichá, protože zvuk přijde až později. Otevřela jsem ústa, zalapala po dechu a ucítila na jazyku trpkou pachut' ozónu. Do kůže se mi zabodly jehličky a špendlíky ve vlně, která mi projela od nohou až po temeno hlavy.

Blesk Dalile zastavil motor.

Kapitola čtvrtá

V okolí Normanu předpokládáme časté náhlé změny směru větru a blesky. Od severovýchodu postupuje oblast vysokého tlaku vzduchu, v noci lze očekávat velmi nepříznivé počasí. Naléhavě doporučujeme všem obyvatelům, aby měli stále na paměti proměnlivé povětrnostní podmínky.

Lidé si povídali.

Nezdálo se mi, že by mluvili na mě. Vykládali o někom... zabitém. Vybavila jsem si křik a hluk. Kovové zvuky.

Někdo pořád dokola opakoval mé jméno, znovu a znovu. Pokusila jsem se otevřít oči, ale nešlo to, protože už jsem je měla otevřené. Jenomže tu nebylo nic k vidění. Jen světlo. Jasně modrobílé světlo.

Že by se mi něco stalo? Zkusila jsem zamrkat, ale nejspíš jsem ničím nepohnula. Ale když se mnou není něco v pořádku, tak bych snad měla cítit bolest, ne?

Možná jsem jenom unavená. Už hodně dlouho jsem unavená. Třeba bych si mohla zdřímnout.

Přála jsem si, aby na mě ti lidé přestali mluvit. Vážně mě to rozčilovalo. A něco se mě dotýkalo a bylo to horké. A pak jsem měla na obličeji pro změnu něco studeného. Mokrého a studeného.

Vodu.

* * *

Podruhé už to bylo lehčí. Skoro jsem se vynořila z temnoty, slyšela hlasy poznala Davida, který tiše a melodicky mumlal cosi, co neznělo jako slova, aspoň ne taková, jaká jsem znala. To bylo fajn. Stačil mi zvuk jeho hlasu, nic víc už jsem nepotřebovala.

Rozeznama jsem ještě druhý hlas, ženský. Povědomý, ale... Nemohla jsem si vzpomenout. Nakonec jsem ucítila něco měkkého pod hlavou a kůží jsem začala vnímat známé vibrace auta na silnici. To už jsem pochopila, že ležím v jedoucím autě. Tvrdý konec nezapnutého bezpečnostního pásu mě tlačil do levého boku.

Otevřela jsem oči a uviděla matný čalouněný strop neurčité barvy, slyšela hukot pneumatik na mokré vozovce a do nosu mi – zvláštní věc – vnikla vůně borůvkových vdolečků. Pohnula jsem rukou – velmi opatrně – a zabolelo to. Bolelo mě všechno. Připadalo mi, jako by mi nervy v těle vyměnili za žhavé dráty. Na pravém chodidle jsem měla bolavé místo a další na temeni hlavy.

Nebylo pochyb, že jsem přežila jen se štěstím. Kdyby mě neizolovala Dalilina ocelová kostra...

Má ruka zůstala viset ve vzduchu. Zmateně jsem na ni pohlédla, a došlo mi, že jsem ji zapomněla dát dolů. Než jsem to mohla provést, někdo se jí chopil.

David. Ohlédl se na mě přes opěradlo. Měl na sobě znovu svůj převlek za silničního trampa, i s brýlemi. Po škrábancích a řezných ranách, které utržil před motelem, nebylo ani stopy. Ani stopy po nějakých škodách, až na zraněný výraz v hloubi očí.

„Jsi v pořádku?“ zašeptala jsem. V krku mě příšerně bolelo a měla jsem takovou žízeň, jako by mě lyofilizovali. A bylo mi zima, hrozná zima. Z jeho ruky do mě proudilo teplo.

Otisk démona se ve mně pohnul, opatrně, plíživě. Sevřela jsem víčka a snažila se tomu postavit, ale byla jsem strašně vyčerpaná. Až do dna.

Pořád se to hýbalo. Poznala jsem, že se David pokouší zastavit to, ale i on byl unavený. Příliš unavený, aby mě zachraňoval. Musela jsem se zachránit sama.

Pokusila jsem se dosáhnout dovnitř a přiškrtit tu děsivou černou věc přísnou sebekontrolou. Kroutila se a zkoušela mi uklouznout, ale přidržela jsem ji, dokud se její třaslavý postup nezarazil.

„Mně je dobře,“ odpověděl mi David, když jsem se na něj znovu podívala. „Klid, jenom klid. Odpočívej.“

„Už se probírala?“ To se ozval ten ženský hlas, který jsem téměř poznala. Španělský přízvuk. Nedbalá výslovnost. Zašilhala jsem po hlase, ale zahlédla jsem jenom tmavé oči ve zpětném zrcátku. „Mira, Jojo je už zas mezi živými!“

Už jsem věděla, kdo to je, a málem jsem vybuchla přívalem radosti, který mi vycházel přímo ze srdce. Smích mě bolel, ale stejně jsem se smála. „Star! Hvězdičko jasná, hvězdo bílá, první, co se dnes objevila...“

Zazněl její stříbrný smích, na který jsem si tak dobře pamatovala. Na okamžik se otočila ke mně. Pořád stejně krásná, moje kamarádka Estrella Almondovarová. Přinejmenším z téhle strany.

Oplatila mi jinou veršovánkou: „Pomodli se, zapal svíci, už mám oheň za zadnicí.“ Byly to naše variace na dětské říkanky. Když skončila s recitací, vztyčila prostředník pravé ruky v populárním mezinárodním gestu. Na špičce prstu se jí objevil droboučký plamínek.

„Chica, ty jsi pořád stejně praštěná,“ řekla. „Proto tě taky mám ráda.“

* * *

Po té strašlivé příhodě na výletě v Yellowstonu, který mě měl přiblížit přírodě, jsme si s Estrellou povídaly každý týden. Mámin účet za telefon dosáhl astronomických výšin;

jako každý teenager jsem byla schopná bavit se o ničem celé hodiny a Star to dokonale vyhovovalo. Cítila se osamělá a byly jsme si blízké; občas nám přišel k smíchu i telefonní seznam, když jsme si o něm začaly povídat.

Star byla z mých kamarádek jediná, která *rozuměla*.

Tak. Proběhl můj přijímací pohovor, prošla jsem Programem v Princetonu, následovala promoce (a to byla *nějaká* událost, ale to je dlouhá historie). Převinout pásku až do roku 1999, kdy jsem si jako každý začátečník musela odkroutit svoje na horké lince. Mělo to i svůj oficiální název – Centrum krizové podpory – ale ve skutečnosti šlo skutečně o horkou linku, jakou mají všechna počítačová střediska na světě, a více méně byla zřízena ze stejných důvodů. Když se v záležitostech Asociace něco pokazí, pokazí se to ve velkém, a pak všechno záleží na komunikaci, protože v éterické dimenzi se zvuk nešíří ani omylem. Každý si tu horkou židli vyzkouší. Linka je v provozu čtyřicet hodin denně sedm dní v týdnu a sedí u ní minimálně dvacet zaměstnanců, kteří jsou oprávněni zařizovat cokoli od odstraňování běžných problémů až po tahání Národních Správců z postele uprostřed noci.

Asi šest hodin od začátku směny mi kdosi zavolal... Kdo asi? No přece Star. V Yellowstonu měli požár, který se vymkl kontrole, a oblastní Správce byl na dovolené; Estrella a její nadřízení považovali situaci za natolik vážnou, že si na to chtěli vyžádat speciální týmy. Požár v Yellowstonském parku není žádná legrace. Je to jedna z nejbohatších národních rezervací ve Spojených státech, a k tomu představuje něco jako jímku pro náhodnou odpadní energii; když se to sečte a přidá se jakékoli drobné zakolísání, neštěstí je hotovo.

Smály jsme se, vykládaly si, žvatlaly spolu. Dvě přítelkyně, dohánějící ztracený čas. Nezdála se mi příliš znepokojená.

Až na to, že se situace zhoršovala. Poznala jsem to podle tónu jejího hlasu. Změnil se, přešel z lehkého do věčného, a pak už byl smrtelně vážný. To už na mě chrlila souřadnice, údaje o zasažené ploše, rychlosti větru, všechny ty alchymistické přísady, které dohromady tvoří pohromu.

„Mám to,“ řekla jsem, když jsem natukala všechny údaje do počítače. Na pozadí se ozval tupý náraz, jako když přeletí letadlo. „Hele, nemůžeš to stereo kapku ztlumit? Je to slyšet až moc hlasitě.“

Zakašlala. Zpočátku to byl jen suchý kašel, ale mně z něj naskočila husí kůže. „To nemůžu, zlato. Asi budeš muset víc řvát.“

„To dělá ten *ohněň*?“ Ona je tak blízko něčemu, co takhle burácí? Ach, můj Bože. Věděla jsem, že Estrella volá z nějaké strážní stanice poblíž okraje požáru. Jako Správce Ohně musela být blízko, aby mohla provozovat svou činnost – ne jako Správci Počasí, kteří působí na vzdálenost mnoha mil, dokonce přes celé státy. Ohněň se choval příliš interaktivně. Od těch, kdo se jím zabývali, občas vyžadoval skutečně riskantní činy. Jenže mně až do té doby nedošlo, jak moc blízko se mohou dostat a jak velké je to riziko.

„Jo. Nebo si tady někdo rožní fakt velký kusy.“ Znovu ji přepadl kašel. Hluboký a dusivý. Seděla jsem v operačním středisku v devatenáctém patře kanceláří Asociace v Chicagu, a slyšela jsem praskání ohně. Nebylo to jenom *blízko*; bylo to *přímo tady*. Všude kolem ní.

„Sakra.“

„Co je?“

Ozval se další kašel. Když přestal, zaslechla jsem, jak se něco bortí a bouchá. „Spadlo to na přední dveře. Počkej, jdu se podívat dozadu.“

„Estrello?“ Žádná odpověď. Slyšela jsem její chraptivý, těžký dech a skoro jsem cítila pach kouře.

„Ten hajzl mě odříznul,“ oznámila nakonec. Podle toho, jak se jí trásl hlas, jsem poznala, že je opravdu vyděšená.

„Hej, Jojo? Tohle je fakt v prdeli. Musím se odtud dostat. Černá mi moc nesluší, chápeš?“

To už jsem horečně psala urgentní vzkazy, volala na pagery a mobily a zadávala příslušné kódy pro kritickou situaci. Během deseti minut bude pohromadě operační tým, skládající se ze Správců Ohně a Počasí, možná i Správců Země, který se bude podílet na záchraně ohrožených zvířat a dodávat lesům energii k boji s požárem. Ovšem to Estrelle nepomůže.

„Dokážeš si najít cestičku ven?“ zeptala jsem se. Na její straně cosi hlasitě pukalo, připomínalo to výstřely. „Ježíš, co to je? Někdo tam střelí?“

„Ne, to dělají stromy. Vybuchují. Oheň uvede mizu do varu...“ Znovu se rozkašlala, zhluboka a bolestivě, až mě z toho také rozbolelo na prsou. „Kurva! Nepůjde to. Zatracený vedro. Nemůžu ty plameny ztlumit na tak dlouhou dobu, abych stihla vypadnout. Do háje. Je ze mě topinka.“ Následoval hustý, zahleněný smích.

„Vydrž,“ řekla jsem. Vytáhla jsem mapu Správců, přiložila na ni schéma rozmístění Správců Ohně a našla její polohu. Jakmile jsem si lokalizaci vštípila do paměti, vstoupila jsem do Náhledu. Zbavila jsem se těla a vznesla se přímo vzhůru, jako šíp jsem prolétla přízračně šedými vrstvami betonu a oceli a elektroinstalace, nahoru do horkého letního vzduchu, a ještě výš, kde se vrstvy ovzduší ochlazovaly a kde vznikaly bouře. Objevila jsem tam poruchy, vyvolané prudkými změnami teploty. Rychle jsem se zorientovala a vyrazila směrem k Yellowstoneu. Přitom jsem vrážela do vzdušných proudů a tím je narušovala; silokřivky vibrovaly a ohýbaly se námahou. V těch místech vznikalo ohromné množství tepla. Přitvrdila jsem a pustila se proti proudům, až jsem spatřila dole pod sebou Yellowstone.

V rezervaci to *vřelo*. Ne snad ve fyzickém smyslu, v reálném světě, ale v éteriku. Něco tam hýbalo celou

krajinou, hněvivé turbulence a pulzace by mě klidně dokázaly zahnat zpátky do té bezpečné malé kanceláře daleko odtud. Ohně planuly, kam oko dohlédlo... V takhle rozhořčené náladě by stačilo málo, aby se lesy samy rozhodly k sebeobětování.

Upřesnila jsem si místo, kde se nacházela Estrella – celou dobu zoufale vysílala do Náhledu – a začala jsem zase stoupat, dokud se denní světlo neproměnilo v soumrak, jenž posléze ustoupil nepravé noci nejvyšších vrstev mezoféry. Z výše pěti tisíc stop se poruchy podobaly jemnému proudění; odtud jsem se mohla pustit do manipulací ve svůj prospěch.

Do minuty jsem z arktické oblasti přivedla studený vítr a vytvořila pro něj kanál, procházející přehřátým yellowstonským vzduchem. Když začal proudit, kam jsem si přála, nechala jsem ho srazit se sloupem horkého vzduchu, uklidnila zmatek v hemžení molekul, abych je udržela na místě, a napůl jsem klesla zpět do těla v Chicagu.

„Poslouchej mě, Star! Chystám se pustit rovnou na tebe pořádnou průtrž, rozumíš? Ztlumí to požár a pomůže ti ho udržet pod kontrolou, dokud odtamtud nevypadneš. Star?“

Něco zaskřehotala. Moc to nepřipomínalo lidský hlas. Stejně jsem v tom hukotu ohně stěží rozeznala slova. „Do prdele, Jo. Kurva. Tady jsme fakt všichni v prdeli.“

„Star, zůstaň se mnou. Pamatuješ si na tu říkanku o hvězdičce? Hvězdičko jasná, hvězdo bílá...“

„Tobě ruplo v bedně.“ Sotva slyšitelné zašeptání.

„...První, co se dnes objevila,“ pokračovala jsem. „No tak, vždyť to znáš...“ Bylo tak těžké, tak hrozně těžké přesunout mraky na správné místo. Cítila jsem ji, jak se snaží ke mně dosáhnout. Cítila jsem její zoufalství a strach. „Kdybych tak mohl... kdybych směl...“

Zapnula jsem pomyslný spouštěč bouře a okamžitě jsem zaslechla déšť, jak se s rachotem řítí dolů. Zadoufala jsem,

že sykot, který se ozval ve sluchátku, způsobila pára, ne oheň.

A pak jsem uslyšela Estrellin smích. „Pomodli se, zapal svíci, už mám oheň za zadnicí!“ Přemohl ji záchvat kašle. Nakonec zavýskla.

Uvolnila jsem se, což byla osudná chyba. Poznala jsem – uslyšela a uviděla, jak to v érickém rozměru znovu vře, jak se všechno hrne zpátky na nás jako napnutá pružina. „Ne, Star! Poslouchej, neječ! Honem utíkej! Zdrhej!“

Neposlouchala mě. Výskala radostí.

Potom se spojení přerušilo.

Seděla jsem tam jako na jehlách, odpovídala na dotazy a spojovala Správce – šlo o velkou, koordinovanou akci a moje malá průtrž posloužila šesti dalším Správcům jako základ opravdu pořádné bouřkové fronty, přičemž drasticky snížili teplotu a lili na zem přírodní prostředek k hašení požárů v množství, jaké se v těchto končinách málokdy vidí. Mezitím se Správci Země se všech sil snažili ochránit zmateně prchající zvířata a vytvořit protipožární průseky, a Správci Ohně... No, to si každý umí představit, v jakém pekle se octli.

O šest minut později se mi na panelu rozsvítila kontrolka nového hovoru a energický britský hlas se zeptal: „Chtěla jste vědět, jestli se jistá Správkyně Ohně dostala ven?“

„Estrella Almondovarová,“ odpověděla jsem. „Vytáhli jste ji?“

Krátká, významná odmlka. „Máme ji. Ted' se o ni stará jeden z nejlepších specialistů mezi Správci Země.“

„Je to zlé?“

„Zlé,“ řekl věčně. „Popáleniny třetího stupně na třiceti procentech povrchu těla. Má štěstí.“

„Štěstí?“

„Dnes mělo v Parku službu dvacet Správců Ohně,“ vysvětlil. „Zatím víme o šestnácti mrtvých.“

Pomodli se, zapal svíci, už mám oheň za zadnicí... Tys to dokázala, chica. Jinak by ze mě zbyla hromádka popela.

To byla první věc, kterou mi řekla, když se zotavila natolik, že byla schopná zavolat mi z rehabilitace. Držela jsem ji za ruku v nemocnici toho dne, kdy jí Marion oznámila, že její moc byla narušena a že už nikdy nebude schopná ovládat oheň. Ale zůstala naživu. A byla jakžtakž zdravá. Po všem, co pro ni Správci Země a lékaři mohli udělat, měla i ucházející obličej.

Nikdy jsem se nezbavila pocitu, že jsem tehdy měla udělat víc a provést to líp. A přitom Star si nikdy nepostěžovala, nesýčkovala, nikdy mě z ničeho neobviňovala.

To jen já si to vyčítám. Už napořád.

* * *

Musela jsem zase usnout. Když jsem se probudila, pořád jsme jeli a Estrella si pobrukovala nějakou píseň od Madonny. Nedokázala udržet melodii, ani kdyby se na ucho postavila.

Konečně jsem si uvědomila, že jsme zpátky v landroveru. Nebylo divu, že jsem se na zadním sedadle mohla natáhnout. „Hej,“ zachrčela jsem. „Vodu!“

„Promiň,“ odvětila Star zvesela. „Ještě nemůžeme zastavit. Musíme se ujistit, jestli nás nesledují.“

„Jací oni?“

„Však víš.“ Udělala neurčité gesto levou rukou a mě na tom pohybu něco upoutalo. Ta ruka byla na kost vyzáblá. Kožnatá. Zjizvená. Bože. Na vteřinu jsem zapomněla na její postižení. „Marion a její veselá družina. Víš, že se tě pokusili zabít?“

Pokusila jsem se posadit. Celé tělo mě bolelo, jako by mě sklátila matka všech chřipkových virů, ale zdálo se, že

mi všechno celkem funguje. Zahýbala jsem prsty a špičkami nohou. V nose mi ulpěl nepříjemný pach spálených vlasů.

„Ty máš holka kliku,“ pokračovala Star. „Já bych se klidně vsadila, že se všechen ten polyester, co nosíš, na tobě rozteče, a ty máš přitom jen pár místěček popálených od jisker.“

Zhluboka jsem nadechla a položila tu nejhorší otázku: „A Dalila? Moje auto?“

„Ta je fakt zralá na generálku. Nebylo by na čase pořídit si něco vyrobeného v posledních dvaceti letech? No, co si myslíš třeba o tomhle?“ Obkroužila gestem kapotu landroveru. „Má dobrý vkus, naše Marion, co? Vždycky jsem toužila po něčem takovém. Zvláštní, že nechala motor běžet.“

David seděl na místě spolujezdce. Nechala motor běžet, to tak! Jak to asi dokázal, aniž by si něčeho všimla?

Ale měla jsem v hlavě důležitější otázku. Naléhavější.

„Jak jsi věděla, kde mě hledat?“ zeptala jsem se. Star se ušklíbla a předjela nákladák na přepravu dobytka. Smrad vyděšeného hovězího a kravinců překonal dokonce i pach spálených vlasů – aspoň na minutu.

„To si děláš srandu? Přece jsem dostala tvůj vzkaz. Pak jsem viděla, jak se to v éteru všechno mele, a hned mě napadlo... Jojo! A taky žes to byla ty. Dorazila jsem na parkoviště právě v ten moment, co se na nás sesypala celá ta zpropadená obloha. Člověče, to byl ale pořádný blesk! Největší, co jsem kdy viděla.“ Star potřásla hlavou. „Jak už jsem řekla, mělas kliku.“

„Měla bys mě někde vyhodit,“ řekla jsem. „A tuhle káru odstavit do příkopu, než se vrátíš domů. Tohle je vážná věc a já nechci, aby ses do toho zapletla.“

„Jo, jasně že je to vážná věc, La Quinta vypadá, jako by se tudy přehnal hurikán.“ Ohlédla se na mě přes rameno. „Bylo to tak?“

„Tak nějak.“ Opřela jsem si lokty o přední sedadla a naklonila se blíž. „Opravdu tě do toho nechci tahat.“

„Tak koukni, velká dámo, nikdo se neptal, co chceš. Rozhodně nenechám holku, co mi zachránila život, někde v příkopě.“ Vrhla rychlý pohled na Davida. „Ani jejího *verdaderamente lindo* kamaráda.“

„Star!“

„Co? Ty si nemyslíš, že je hezký?“

„Sedí tady vedle!“

„Za což jsem vděčná.“ Věnovala mu svůj napůl šílený úšklebek, který ovšem na Davida nijak neúčinkoval. „*Chica*, tys měla vždycky dobrý vkus.“

Povzdechla jsem si. Nemělo smysl pokoušet se s ní přit, když byla v téhle náladě, a kromě toho bylo docela fajn poslouchat někoho, kdo se baví na můj účet. „Tak jo, dobře, rozhodně je *lindo*. Hm, a kde teď vůbec jsme?“

„Přesně?“ Star hmátla na klávesnici GPS.

Zakroutila jsem očima. „Ale běž!“

„S tebou není žádná legrace. Dobře, jsme přibližně dvě hodiny od OKC. Beru to po vedlejších cestách. Nechtěla jsem dělat delší zastávky, protože, no, jsi na útěku.“

Pohlédla jsem na Davida, který až dosud nepromluvil ani slovo. Pokrčil rameny. „Připadalo mi, že nemá cenu hádat se. Potřebovalas pomoc. Ona ji nabídla. A řekla, že tě zná.“ A jak jsem vycítila, nemohl si dovolit odmítnout. Nejspíš na to ani sám neměl. Ten příval energie byl dost silný, aby odrovnal džina právě tak snadno jako kteréhokoli Správce.

Přítakala jsem. „Ano, zná mě. Až moc dobře.“ Davida to zjevně moc neuklidnilo. Vlastně teď, když jsem se na něj mohla podívat zblízka, zdál se mi jeho výraz ustaraný a zdrženlivý. „To je v pořádku. Star je kamarádka. Už hrozně dlouho.“

Zamumlala si něco ve smyslu *Na to můžeš vsadit kalhoty*, přejela do jiného jízdního pruhu, proletěla kolem dvou tahačů a taktak se stihla vrátit zpátky, než to do nás

mohl napálit další nákladák. Ať už jsme mířili kamkoli, zdálo se, že se tam dostaneme náramně rychle.

David se zmocnil mé ruky. „Je ti dobře?“

„Znáš mě, mám kvalitní baterky.“ Dotek jeho kůže mě vzrušoval. Chtěla bych jí cítit víc, úplně celou na sobě. „Jenom mám hlad. Už jsem se zmínila o žízni? A potřebuju na záchod, takže jakmile uvidíte nějakou příhodnou benzínku...“

Star mrkla do zpětného zrcátka. Zdálo se mi, že současně zkontrolovala i situaci v Nadhledu, ale byla jsem příliš unavená, abych se tam podívala za ní; jen jsem si položila tvář na Davidovo rameno. Působil velmi skutečně, velmi lidsky a mužně, s těmi tuhými svaly pod jemnou kůží.

„Jsme asi čtyřicet mil od nejbližšího města,“ řekla. „Tady se mi to dvakrát nezamlouvá – jsme moc na ráně, spousta příležitostí k přepadení ze zálohy – no ale když musíš, tak musíš.“ Zašátrala ve své kožené kabelce s třásněmi, která se povalovala mezi sedadly jako nějaké přejeté zvíře, vylovila z ní malý hranatý předmět a podala mi ho. „Mobil. Nech si ho. Tvůj je beztak na škvarek, co?“

„Jo.“ Mobilní telefony se od doby, kdy jsem se o ně naposled zajímala, zmenšily a byly také elegantnější. Ten její vypadal jako komunikátor ze *Star Treku*, včetně barevné obrazovky a většího počtu kontrol, než má Boeing 747. „Dík.“

„Jenom pro jistotu. Kdybychom se rozdělili, třeba jen na pár minut, zavoláš mi jako na policejní tísňovou linku.“ Přibrzdila a zajela s landroverem na krajnici. Štěrk syčivě zaskřípal, nákladák s dobyt看, který jsme před chvílí předjeli, prosvístěl s prudkým závanem větru kolem. Star zamířila mimo vozovku, do travnaté prerie, ke shluku křovin s nízkými stromy. „Doufám, že nejsi moc vybíravá.“

„Ty si děláš srandu.“

„Hele, mluvila o záchodu, tak tady ho máš. Kromě toho řidička se taky potřebuje vyčůrat.“ Star zaparkovala a

vyskočila z kabiny za veselého vyzvánění alarmu, oznamujícího, že motor běží. David na druhé straně ji napodobil, pak mi otevřel a jako džentlmen mi pomohl ven. Dobře, že to udělal; nohy jsem měla jako z gumy. Pár vteřin jsem se ho držela jako klíště, než se svaly vzpamatovaly a daly mi najevo, že už mou váhu unesou.

Star se obrátila a na tvář jí dopadlo sluneční světlo.

Přestože jsem to viděla už mnohokrát, pokaždé to byl šok. Polovina jejího obličejě zářila dokonalou bronzově nazlátlou pletí, druhá, spálená a zjizvená, měla barvu starých jater. Levé oční víčko jí vyspravili, jak jen to šlo. Rty se na popálené straně křivily a šrámy pokračovaly dolů na krk až k límci bílé halenky. Věděla jsem, že jí na boku a zádech sahají až k pasu. Podobaly se rozteklému vosku.

„Pořád skvěle vypadám, co?“ zeptala se. V jejím tónu nebylo ani stopy po překvapení, ukřivděnosti nebo zklamání. A už vůbec ne po rozpacích. „Spíš se to zhoršuje než zlepšuje, já vím. Čas ani zdaleka všechno nehojí.“

Otočila se na podpatku a kulhala ke křoví. Zjistila jsem, že pořád svírám Davidovu ruku, skoro ji drtím. Nespustila jsem Star z očí, když jsem se ptala: „Co všechno viděla?“

Pokrčil rameny. „U hotelu? Nevím. Odpadl jsem, když uhodil blesk. Když jsem se probral, už tam byla a tahala tě ven z auta.“ David ji také pozorně sledoval a v jeho výrazu jsem neomylně rozeznala obavy. „Chránila auto před vzplanutím, dokud jsme se oba nedostali ven. Jinak bys už byla mrtvá.“

Nadechla jsem, vydechla a pak jsem přikývla. „Víš o tobě?“

„To bych neřekl. Dával jsem pozor.“

Ani jeho prohlášení mě nezbavilo napětí v ramenou. „Jo, jasně. Tak v tom pokračuj. Mám ji moc ráda, ale... buď opatrný.“

Následovala jsem Star do náruče přírody. Vůbec jí nevadil nedostatek komfortu, ale ona byla vždycky ten

přírodní typ podle L. L. Beana. Zato já kroužila kolem a pátrala po kousku země, kde by se nevyskytovali žádní mravenci, vosy ani jiná podobná ohrožení mé zadní části. Star už byla hotová a vrátila se k Davidovi. Já si teprve stahovala kalhoty.

„Teď asi není vhodná chvíle, co?“ vyrušil mě cizí hlas ve chvíli, když jsem si napůl dřepla. Vyjekla jsem a honem se hrabala na nohy, zakopla jsem o vlastní kalhoty a skoro upadla. „Tady jsem, Sněhurko.“

Ohlédla jsem se a současně zápolila s páskem. Rahel, Paulova džinka, stále v tom jasně žlutém obleku, upjatě, vzpřímeně seděla na pařezu a prohlížela si nehty.

„Prosím, jen klidně pokračuj,“ vybídla mě vlídně. „Mně to nevadí. Mám spoustu času.“

„Co mi chceš?“ Ačkoli, vlastně jsem si to domyslela. Právě toho jsem se děsila. Marion kdovíproč proti mně nepoužila svého džina, ale spousta jiných Správců by to ochotně udělalo – například Paul. Nemohla bych se postavit Rahel v přímém boji. To by nemohl nikdo, leda jiný džin. Což byl hlavní důvod, proč na vyšších úrovních organizace nedocházelo ke sporům o území... Já byla příliš unavená, a David... Ne, pro něj by to znamenalo sebevraždu. Taky dostal pořádně zabrat a vyčerpal se. Kromě toho neměl pána; zvládla by ho jedním lusknutím těch dokonale upravených nehtů.

„Račte mi věnovat pozornost,“ řekla a cvakla nehty. Vypadaly hladké a ostré. Tisíce copánků, co měla na hlavě, zašelestilo, jak mi pokynula; takový suchý zvuk, jako by chřestily kosti. „Míříš špatným směrem.“

Tohle jsem nečekala. Připravovala jsem se na boj, a když k němu nedošlo, pěkně mě to rozhodilo. „Cože?“

Rahel ladně seskočila ze svého sedátka a vzápětí byla u mě. Musela jsem se bránit nutkání ucuknout; podpatky se mi zabořily do měkké půdy. „Povídám, že míříš... špatným... směrem. Sněhurko. Vrať se, kam ti řekli.“

Připadala jsem si jako osoba, se kterou je těžké pořízení.
„Jinak?“

Vrhla se na mě, jednou rukou mě chytla za paži, druhou mi namířila do obličeje. Její drápy jsem měla asi palec od očí. „Není žádné *jinak*, ty hloupá. Udělej, co ti říkám, když ti to říkám.“

Držela jsem bradu zpříma a dívala se jí přes ty dokonalé, ostré nehty do žlutých dravcích očí. Nepatrně pohnula rty, ale podobnost toho výrazu s úsměvem byla jen povrchní.

„Vpředu tě čeká smrt,“ řekla, „neodvratná a nemilosrdná. Za tebou leží příležitost.“

„Jaká příležitost?“

„Vybrat si podle svého.“

Nedocházelo mi to. „Paul ti přikázal mluvit v hádankách, nebo je to tvoje vlastní volba?“

Žádná odpověď, jen ten upřený pohled dravce.

Najednou se mi v hlavě něco spojilo. *Cvak*. „Ty nepatříš Paulovi, co? Já si jen domýšlela, že by to tak mohlo být, a tys mi to nevyvracela. Že jo?“

„Ano.“ Zuby se jí zableskly. „Teď si vyber, na kterou otázku jsem ti právě odpovíděla.“

„Na tom nesejde, beztak jsem ti ani jednu nepoložila správně obřadně. Zkusím to znovu. Nejsi Paulova džinka, že ne?“

„Nemůžeš ujet tomu, co se blíží. Vrať se. Musíš si vybrat.“

„Tak potřetí, zlato. Nejsi Paulova, že...“ Než jsem stačila otázku zopakovat potřetí podle rituálu, držela mě pod krkem a přiškrtla poslední slovo. Pocítila jsem nával na zvracení, pokusila jsem se vykrotit ze sevření, ale nešlo to. V očích jí hořel hněv.

„Na nic se mě nevyptávej,“ zavrčela. „A nedozvíš se žádné lži, dítě démonů. *Vrať se zpátky stejnou cestou.*“

Uvolnila sevření, abych se mohla nadechnout a zeptat se: „A proč bych měla?“

Pustila můj krk a lusкла prsty. „Máš před sebou dvě cesty. Jedna vede dolů, druhá nahoru. Vyber si.“

„A na které z nich se tě zbavím?“ zachrchěla jsem a masírovala si krk. „Hele, přestaň už si hrát na sfingu. Prostě mi vysvětli, co mám udělat. Patříš snad Marion? Poslala tě, abys mě přinutila vzdát se? No, zatím jsem to ještě nezabalila. Ještě ne.“

Rahel chvílku zůstala úplně potichu. Pokud mi její pohled původně připadal zneklidňující, teď mě z něj vážně mrazilo.

„Jsi hloupá,“ pravila měkce. „Já už tady udělala, co se dalo. Ukázala jsem ti cestu, dostalo se ti několika znamení.“

„Fakt? Jako například? To rádio ve Westchesteru, co mě sem pozvalo?“ Kruci. Její mlčení mělo skoro váhu přiznání. Těžce jsem polkla a pokračovala: „Ta solnička v jídelně? Nač mě posílat do pasti?“

Tentokrát potřásla hlavou. „Když nevidíš tu žlutou dlážděnou cestu, Dorotko, pak jsi hlupák, a hlupákům není pomoci. Jen bych si přála, abys ho nestáhla s sebou.“

Jeho? V téhle záležitosti už se vyskytovalo víc osob mužského pohlaví. Neměla jsem ponětí, o kom teď mluvím.

Než jsem se stačila zeptat, vedle mě zapraskalo křoví. Rahel přeskočila pohledem ode mě k osobě, která se k nám prodírala. Byl to David a nezdál se překvapen, že ji tu vidí. Ani ho to nepotěšilo. Řekl jí něco v jazyce, kterému jsem nerozuměla, plynulém, teplém a krásném jako hvězdy; její odpověď byla delší a měla drsnější přízvuk.

Napjatě si jeden druhého měřili a pak Rahel najednou zmizela. Tentokrát se nijak nepředváděla, prostě byla pryč. David zíral na místo, kde předtím stála, tak upřeně, až jsem zapochybovala, jestli skutečně odešla. „Rahel...“ promluvil konečně. „A přímo tady.“

„Předpokládám, že to nevypadá moc nadějně? Kdo je její pán?“

Neodpověděl mi, nepodíval se na mě. „Pospěš si.“ Otočil se a vracel se k autu.

Tak jsem si pospíšila.

* * *

Potom, co Star utrpěla popáleniny, zůstala v nemocnici celé týdny a bojovala o život. Každým dnem se její dech o něco změlčil a její tep o něco zrychlil. V krvi se jí objevily pseudomonády, a i když do ní pumpovali antibiotika, zdálo se, že nezabírají. Správci Země, kteří se snažili vyléčit její zranění, přiznávali porážku.

Když jsem tak seděla u ní a držela ji za zdravou ruku, dostala jsem nápad. Zнала jsem někoho, kdo by ji možná *mohl* zachránit.

Pokud ho najdu.

Stejně jako Star, ani já nejsem typ, co se dlouho rozmýšlí. Jakmile mi v hlavě vyskočilo Lewisovo jméno, vyrazila jsem na výzvědy do Nadhledu. Stoupala jsem výš a výš, až jsem rozeznávala zakřivení planety pod sebou a věčná noc mě zahalila pláštěm s hvězdami. Z té výše jsem viděla drobné plamínky, vyšlehující z míst, kde právě Správci používali svou moc... jen takové míhající se jiskřičky jako ze setrvačnicku. Čekala jsem a pozorovala. Většinu Správců jsem nedokázala rozlišit – jejich projevy se příliš podobaly jeden druhému. Pár jich ovšem mělo charakteristické rysy. Například Marion; její moc zářila modrozeleně a velmi silně. Když sáhl po své moci Martin Oliver, což se stávalo jen zřídka, jeho plamen vibroval žhavou oranžovou.

Čekala jsem, čekala a čekala. Svět se otáčel a já s ním. Pozorná, ve střehu.

Najednou se pode mnou bez jediného zvuku rozevřel perlet'ově bílý květ. Ne pouhý plamínek či zajiskření, ale

skutečný květ, podobný výbuchu ohňostroje, který se rozprskne na všechny strany.

Nejvyšší rychlostí jsem k němu zamířila a zastavila jsem až v okamžiku, kdy jsem si byla jistá, že jsem odhalila, kde se Lewis právě nachází.

Netuším, proč mě to nenapadlo, ale opravdu jsem na tohle vůbec nepomyslela. Byl v Yellowstonu.

O šest hodin později, poté co jsem přetrpěla let a dvě hodiny natřásání v důkladně ojetém teréňáku z půjčovny, jsem vstoupila na půdu Yellowstonekého parku, kam byl veřejnosti vstup zakázán. Správce ve službě mě znal. Vyměnili jsme si tajný pozdrav – potřesení rukama se zářícími runami, a pak mě pustil dál.

Poznala jsem to čichem, dřív než jsem vyšplhala do svahu a spatřila skutečnost na vlastní oči. Hutný pach popela a smrti, trpký kouř. Ale nic mě nemohlo připravit na obraz zkázy, který se mi naskytl.

Údolí se přede mnou prostíralo, kam až jsem dohlédla; černé údolí místy s šedými skvrnami. Bez lesů, všude jen samý popel a kostlivé pahýly kmenů. Nad zemí se vznášelo ticho. Ticho smrti tak nesmírné, že se sem nikdy nemohl vrátit život – ani by si to nepřál. To místo budilo dojem nekonečného smutku.

Lewis představoval jedinou barevnou lidskou tečku uprostřed všeho zmaru. Seděl na kapotě svého terénního vozu, který se silně podobal tomu, v němž jsem přijela i já, jenom měl šedou barvu. Můj byl červený, ale jak jsem v něm projížděla zničenou krajinou, stejně zešedl prachem a popelem a objevily se na něm černé skvrny. Když jsem zaparkovala vedle Lewise, měla obě auta jakoby maskovací nátěr.

Vypadal... dobře. Trochu se spravil, jeho vyzáblost se ztratila. Budil dojem klidu a síly. Pořád byl vytáhlý a neskladný, ale teď se to k němu hodilo. Dorostl do toho a původní neohrabanost se změnila v osobitý půvab.

Nezdál se překvapen, když mě viděl vylézat z vozu. Vlastně se usmál, jako by tu na mě už nějakou dobu čekal.

„Ahoj, Jo,“ pokývl mi, já mu taky pokývla. „Už je to dlouho.“

„Neměl bys používat tolik síly,“ řekla jsem. „V Náhledu to připomíná nukleární výbuch.“

Pokrčil rameny. „Věděl jsem, že se díváš. Kdybych nechtěl, abys mě našla, nenašla bys mě.“ Poklepal na kapotu teréňáku vedle sebe. Byla špinavá, ale stejně jsem si tam sedla. Nedotkli jsme se. „Většina lidí to neuvidí, víš.“

„Vážně?“ Pořádně mě vyvedl z míry; vždyť mně připadal jasný jako ohňostroj v Las Vegas. „To je teda fakt zvláštní.“

„Trošku,“ přisvědčil. „Mám dojem, žes nepřišla jenom kvůli starým dobrým časům.“

Díval se na mě, ale přitom jsem pořád cítila všude kolem působení vlídné, laskavé síly. Nic, čemu bych rozuměla, jen takový náznak. Odvrátila jsem se od něj ke spálenému, zuhelnatělému lesu, ale nic zvláštního jsem neviděla.

„Ty tady něco provádíš,“ řekla jsem.

„Ano.“

„Ale co?“

Věnoval mi pomalý, malinko potměšilý úsměv. „Někoho tady svádím.“

Když jsem zůstala nějakou dobu klidně sedět, bylo to už trochu znát. Na slunci se zlatavě třepotal slabounký, stěží viditelný opar. Pohyboval se nad zemí lehce a něžně jako dlaň milence. Lewis tvořil jeho epicentrum – od něj se šířil na všechny strany. Sklouzla jsem z kapoty džípu a dotkla se té mlhy prsty. Pocítila jsem pomalý pohyb... života.

Lewis tady, na truchlivém hřbitově Yellowstonu, rozséval život.

„Země tu potřebuje pomoc,“ vysvětlil mi. „Chce žít, ale je toho na ni trochu moc. Já se jí jen snažím pomoci vyrovnat se s tím.“

Cítila jsem v prstech to jemné, teplé brnění, ještě když jsem vylezla zpátky na kapotu džípu vedle Lewise. Tiše jsme seděli a pozorovali zlatavý opar, jak houstne, pomalu víří a rozlévá se po kraji.

Bylo to tak krásné, až se mi chtělo plakat.

„Tak tohle tady provádíš,“ zašeptala jsem. „Bože, Lewisi...“

„Tak nějak. Vy jste udělali pořádný kus práce na Počasí, ale já se tu a tam učím zacházet s Ohněm a Zemí. Měl jsem tady být dřív. Nemuselo to dopadnout tak...“ Potřásl hlavou.

„Dokázal bys to zastavit?“

„Požár? To ne. Věci někdy musí shořet a my musíme vědět, kdy jim to dovolit. Jenže tohle se nám vymklo z rukou.“ Ve slunečním světle měly jeho oči barvu kvalitního černého piva. „Pokouší se sem dostat démon.“

„Nemám ponětí, o čem to mluvíš.“ Jistěže jsem *tušila*, tak trochu; o démonech a jejich otiscích se mezi námi pořád něco šuškal, ale nikdo se o nich nevyjadřoval příliš jasně. Ovšem Lewis budil dojem skutečných odborných znalostí.

„Takovéhle věci se stávají, protože na našem světě působí jakási síla. Patřil k ní kupříkladu hurikán Andrew. Záplavy v Indii. Jsou to projevy něčeho, co se snaží prorazit do éterického rozměru.“ Držel v ruce klacík a obracel ho v prstech, jako by ho studoval. „Někdy se tomu podaří najít někoho z nás, kdo je ochoten stát se mostem. Myslím, že právě o to tady šlo. O jednoho z nich, který se snažil dostat k jednomu z nás.“

„K někomu určitému?“

„Nevím,“ přiznal. „Pravděpodobně ne. Problém je v tom, že energie, uvolněná démonovým úsilím, se v éterickém rozměru hromadí.“ Potřásl hlavou. „Nojo. To teď není podstatné. Nepřišla jsi za mnou kvůli přednášce o démonech. Co se děje?“

„Star,“ řekla jsem. Všechna zem kolem mě teď zářila zlatou barvou, energií, potenciálem. „Potřebuju, abys jí pomohl. Umírá.“

Lewis přestal obracet klacík. Pohlédl na něj, jako by najednou nevěděl, kde se vzal. „Tvoje přítelkyně?“

„Tvoje taky. Kdysi se zmínila, že tě zná.“

Kývl. „Setkali jsme se tu. Tehdy jsem byl mladý a hloupý; nepoznal jsem, kolik energie se tady hromadí. Málem mě to uškvařilo.“

Podobalo se to mé vzpomínce na první setkání se Star, až jsem se musela usmát.

„Nemůžu jí pomoci,“ prohlásil. „Už jsem o tom přemýšlel. Víím, že byla... popálena.“

„Ještě hůř,“ opravila jsem ho. „Bylo zasaženo jádro její moci. Tak mi to aspoň vysvětlili. To jí brání v uzdravení.“

Trochu se zachvěl. Barva oparu kolem nás se nepatrně změnila, ze zlaté přešla do stříbrné, pak se zase vrátila ke zlaté. Mlha přilnula ke kostlivým pahýlům stromů jako jinovatka.

„Dokážeš jí pomoci?“ naléhala jsem.

„To není otázka vůle, Jo. Občas...“

„Občas musíš věci nechat shořet,“ dokončila jsem za něj. Vzduch byl horký a hustý příchutí kouře a smrti a tvrdá kapota džípu mě začala pálit. „Jenomže tohle je *Star*.“

Natáhl ruku a jemně mě pohladil po vlasech. Nedovolil si dotknout se mé kůže. Čiré potěšení z jeho doteku mi uvolnilo napjaté svaly. „Já víím,“ řekl. „Nemyslíš, že bych si to taky přál?“

„Já tě o to žádám,“ prohlásila jsem. „Žádám tě o laskavost. Jednu mi dlužíš.“

Jeho ruka v mých vlasech znehybněla, ale neodtáhl ji.

„Lewisi? Prosím...“

Opar opět změnil barvu ze zlaté na světlou zeleň jarních listů. Barevná změna postupovala údolím v pomalých vlnách.

Klacík v Lewisově ruce také změnil barvu z mrtvě hnědé na čistou, jemnou světlou hněd' a pod kůrou se ukázala bledá dřev. Viděla jsem, jak z něj vyrazil jediný něžný lístek. Lewis sklouzl z kapoty a opatrně větvičku zasadil do půdy spálené na uhl. Téměř jsem cítila, jak zapouští kořeny, rozrůstá se a pulzuje v ní život.

„Možná to k ničemu nebude,“ řekl. Zdálo se, jako by mluvil o té rostlince, ale nešlo o ni. „Někdy to prostě nefunguje.“

„Zkus to.“

Narovnal se a pohlédl na mě. Kolem něj se mlha zvedala v šeptajících vlnách, podobných letícím andělům. Rozpouštěla se ve slunečním svitu a nakonec tu zůstalo jen černé údolí s mrtvými stromy a v něm vysoký, štíhlý a pohledný muž s rukama založenýma na prsou.

Ale údolí teď bylo cítit jinak. Teple, zlatě. Vítr v něm roznášel vůni života.

Lewis pokývl. „Pojďme.“

O šest hodin později už držel Star za ruku a ta zlatá mlha procházela skrz ni, vsakovala jí do kůže, zaplavovala jí nos a ústa.

Zachránilo jí to život. Lewis z jejího vztahu k ohni zachoval, co se dalo, ale podobně jako já měl smysl pro rovnováhu; vyléčit Star úplně by znamenalo její těžké narušení.

Myslím, že o jeho přítomnosti a zásahu ani nevěděla. Když se o dva dny později probudila, byl už Lewis dávno ten tam a zbyla po něm jen vzpomínka a neurčitá nazlátlá vůně ve vzduchu.

Nikdy jsem jí o tom neřekla.

* * *

Sledovala jsem silnici za námi. Už zase jsme byli bezpečně na cestě a v pohybu, a žádný citrónově zelený létající koberec s džinem na palubě se za námi nehnal. Ne že by Rahel vypadala na něco podobného, jako vystřiženého z *Arabských nocí*, ale když už se vás jednou zmocní paranoia, ohlížení a civění do zadního okna se vám stane životně důležitou nutností.

Jsi hlupák, a hlupákům není pomoci.

Na čí straně vlastně Rahel byla? Možná na ničí. Určitě ne na té mojí. *Vyber si.* Ale z čeho? Nebo koho? Proč se tihle džinové vždycky vyjadřují tak záhadně? Je to jen taková malá vada charakteru? Nemohla jsem si být jistá ani tím, že jí záleželo na Davidově záchraně. V podstatě mi z toho mála, co jsem o džinech věděla, bylo jasné jen to, že u Rahel nemůžu s jistotou předpokládat vůbec nic – vždyť jsem neměla ponětí, za kterou stranu v téhle divné hře hraje.

Vyber si. Jako bych vůbec měla z čeho vybírat. Poznamenal mě otisk. Mohla jsem ho předat Davidovi... Ne. Nemohla. To prostě neudělám.

Vyber si. Ztraceně. Mohla jsem si vybrat, komu důvěřovat. Jediné, v čem jsem měla možnost volby. No, přinejmenším o tom jsem něco věděla. Nemůžu věřit Marion a jejím lidem; udělají přesně to, co jim přikáže Rada. Včetně mého zabití. David – tomu už věřím, a to díky událostem, kterých nedokážu litovat.

Ale mohla bych se svěřit osobě, kterou jsem se až doposud zdráhala do svých záležitostí zatáhnout.

„Star...“ Naklonila jsem se dopředu a dotkla se jejího ramene. Její tmavé vlasy mi ulpívaly na prstech jako hedvábí. „Star, víš něco o otiscích démona?“

Davidem to trochu škublo, jak nedokázal zakrýt úžas. Hleděl přímo před sebe, ale já i tak cítila jeho jasný nesouhlas. Co se týče Star, ta otočila hlavu, údivem rozevřela rty – a vzápětí se prudce obrátila nazpátek, když na ni varovně zablikal protijedoucí nákladník. Na obzoru

hejno ptáků opustilo úkryty a kroužilo na šednoucí obloze jako tornádo.

Star pokývla směrem k Davidovi. Jasná otázka. „Víš o tom,“ řekla jsem.

„Jo? A co přesně víš?“

„O Správcích. Všechny ty věci kolem.“

„Fakticky?“ Šlehla po něm zkoumavým pohledem, ale on nijak nereagoval. „Dobře. No, něco málo o otiscích a démonech vím. Ty nějaký máš?“ Samozřejmě žertovala.

Jenže já si místo odpovědi uvolnila límec košile a stáhla ho dolů, aby viděla malou spáleninku nad mým levým prsem. Hvízdla. „No to mě podrž!“

„Musím přijít na to, jak se toho zbavit.“

„Pochopitelně. Jasně...“ Znepokojeně vyfoukla vzduch. „Kruci, měla by sis dávat bacha, aby se tohle neprozradilo!“

„Jestli tě to potěší, jsi první, komu jsem se s tím svěřila.“ Což bylo vlastně pravda. Davidovi jsem nic neřekla, ten to věděl od začátku, nebo se přinejmenším zatraceně přesně dohadoval.

„Jak jsi k tomu přišla?“ Zdálo se, že jí to pěkně vyrazilo dech. Nejspíš na to měla plné právo.

„Zlý Bob. Unesl mě a...“ Nechtělo se mi podrobně popisovat, co se mnou prováděl; pořád to ještě bylo moc živé, až mě to dusilo. „No, na tom už nesejde. Umřel a já od něj dostala otisk.“

„Do prdele. No, mohla bys to předat někomu dalšímu. To je jasné.“ Věnovala teď pozornost provozu na silnici, ale její bronzově zlatá plet' trochu pobledla. „Mira, tohle teď děláš? Hledáš, komu bys to předala? A víš vůbec, že démon nepřejde na nikoho, kdo nemá větší moc než ty?“ Koukla se na mě zpětným zrcátkem, oči se jí rozšířily. „Vědělas to?“

Pohlédla jsem na Davida, aby mi to potvrdil; uhnul pohledem, a to mi jako potvrzení stačilo. *Kruci*. Ale to znamenalo... Ne, to není možné. „Star, to nemůže být

pravda,“ namítla jsem. „Dal mi to *Zlý Bob!* Víš přece, že patřil k nejmocnějším Správcům na světě. Copak já...“

Pokud to Estrellu překvapilo, nedala na sobě nic znát. Jen přikývla. „No, *chica*, tak teď o sobě víš o něco víc než dřív.“

„Blbost!“ Počítala jsem se přinejlepším k průměrným Správcům. Nebyla jsem... Nemohla jsem být...

„Tady aspoň máš jasné uznání, Jojo. Démon by nepřešel od silnějšího ke slabšímu. Jedině od slabšího k mocnějšímu. To je známá věc. Takže, jestli ten démon ochotně vyměnil Zlého Boba za tebe...“ Zvedla obočí. „Vítej na vrcholu potravního řetězce. Sakra, já věděla, že jsi silná. Zřejmě mi nikdy nedošlo, jak moc.“

„To není...“

„Možné. Jo, tos už řekla. Jenomže Zlý Bob si tě vybral, a tím je to vyřízeno. Kdo ještě ho mohl démona zbavit? Lewis?“ Pohrdavě vyprskla. „Jistě, kdyby tak toho chlapa dokázal někdo najít. Ježíš, co chceš dělat? Proto po tobě jdou? Kvůli tomu otisku?“

Promnula jsem si bolavé čelo dlaní. „Tak nějak. Takže, najdu někoho, komu bych to mohla předat. Dejme tomu. Mám nějakou jinou možnost?“

„No, mohla by sis to... no třeba... nechat.“

„*Nechat!* Ježíši, Star, pro všechno na světě...“

„Poslouchej mě! Koukni, pokud já vím, čím hlouběji se do tebe otisk démona dostane, tím se stáváš silnější. Možná je to pro dobro věci. Možná to je právě to, co potřebuješ. Chci říct, my tomu *říkáme* otisk démona, ale co o nich vůbec víme? Jsou horší než naši džinové?“

„Mnohem horší, to mi věř,“ řekla jsem a živě si vybavila, jak se do mě ta věc zavrtávala a zanechávala po sobě ten příšerný slizký pocit znásilnění.

„Takže si to nechceš nechat.“

„Bože můj, to víš že ne!“

Klouby rukou, jimiž Star svírala volant, zbělely. Dívala jsem se, jak postupně, jeden po druhém, ohýbá prsty a uvolňuje si je. „Tím se nám ovšem zužuje výběr. Vypadá to, že potřebuješ džina.“

A už zas jsem na tom byla stejně jako na začátku. Totálně bezradná. Lapená v kuzelech reflektorů řídicího se pitomého osudu. Chtělo se mi zaječet na Rahel, ať už byla kdekoli: *Z čeho si mám do prdele vybrat?*

V tom okamžiku Star řekla něco, čím mě dokonale odrovnala: „Naštěstí, moje milá, bych ti v tomhle mohla pomoci.“

* * *

Pokusy vytáhnout ze Star, co tím mínila, nikam nevedly. Držela se svého tajemného úšklebku a opakovala mi, ať počkám, a uvidím. Zatím jsem viděla jen Davidovo stupňující se napětí. Jako když se pružina svinuje stále těsněji, až se může každou chvíli vymrštit. Byl příšerně vyděšený a já se bála o něj. Bože, ona přece *nemůže vědět...* Nebo ano?

Asi po pěti mílích jsme zajeli k benzínce. Star zašla dovnitř zaplatit a pro něco k jídlu a pití. Vylezla jsem z auta na vzduch a zachvěla se, jak se do mě opřel vítr. Bouře, která mě pronásledovala, mi byla pořád v patách. Jako by mě brněla kdesi na okrajích vědomí.

Nevím, jestli jste ty končiny někdy navštívili. Je to plochá krajina a zdá se nekonečná. Navíc jako by se nedokázala rozhodnout, jestli má být spíš pouští nebo houštím, a tak z ní trčí chumáče nízkých, pokroucených keřů, a tyhle skupinky obklopuje narudlý prach. Postrádá to eleganci, ale ten nedostatek vynahrazuje jistá tvrdošíjnost. Tenhle kraj se s vámi bude rvát o každou kapku vody a každý kousíček zeleně, který byste mu chtěli vzít. Cítila

jsem to, i když nejsem žádný Správce Země, tu děsivou, dřímající sílu kolem nás.

Nečekala jsem, že by se mě David právě teď dotkl, a trochu jsem ztuhla, když mi jeho teplé ruce těžce klesly na ramena. Obrátila jsem se k němu. Doufala jsem, že to má znamenat odpuštění, ale v jeho očích jsem četla něco jiného. Nacházel se v plně lidské podobě a působil odtazitě, ale stejně jsem i v něm cítila sílu.

„Proč jsi jí to řekla?“ zeptal se. Nechal ruce chvilku na mých ramenou, pak je posunul výš, takže mi jeho dlaně hrály obličej.

Vzpomněla jsem si na Rahel. „Protože to bylo to jediné, v čem jsem během celého toho šíleného výletu měla na vybranou. Musím přece někomu věřit.“

„Věř mně.“

„Však ti věřím.“ Pohlédla jsem mu do očí a přála jsem si, aby *on* věřil *mně*, protože jsem v něm znovu vycítila tu zdrženlivost, ty pochyby. „Potřebuju pomoc, Davide. To přece víš. Jestli se nějak nedostanu k Lewisovi – kdyby se třeba nechtěl nebo nemohl se mnou setkat – potom budu potřebovat pomoc v boji proti všem, kdo po mně jdou. Ať už je to Marion nebo nějaký hajzl, kterého ani neznám... Sama to nezvládnou.“ Až když už jsem to vyslovila, uvědomila jsem si, jak to zní.

„Tak si připadáš?“ zeptal se. „Sama?“

Někdy dokážu být pěkná potvora, dokonce i když o tom nevím. Pustil mě, ustoupil do bezpečné vzdálenosti a strčil ruce do kapes toho dlouhého zeleného kabátu.

„Takže ty a Star proti zbytku světa?“ poznamenal. „Tak to podle tebe bude? Třeba ti dokonce obstará džina, kterého neznáš, aby ti nepřipadalo, jako bys jedla guláš ze svého psího mazlíčka.“

„Takhle sakra nemluv! Pokouším se změnit pravidla hry. Musím. Karty jsou rozdané nepoctivě, proti nám.“

„Já už pravidla změnil. A jen se podívej, jak jsme dopadli.“

Džinové očividně patří k bytostem, schopným pozdní ranní lítosti. „Bezva. Nová pravidla. Pravidlo číslo jedna: Nech mě udělat to po svém. Honíš mě z místa na místo už od chvíle, kdy jsem opustila Westchester. Pokoušíš se mi říkat, co mám dělat a kdy to mám dělat. Takhle už to dál nejde, Davide. Potřebuju...“

„Co?“ Upřel na mě hněvivý pohled, v očích se mu oranžově zajiskřilo. „Udělat ze sebe terč? Vykřikovat do světa, že máš otisk démona? Věřit, že tě přítelkyně ochrání?“

Sledovala jsem jeho výraz. „Tobě se nelíbí.“

Přistoupil ke mně, důvěrně, a současně i útočně. „Já jí *nevěřím*. Tvůj život bych nesvěřil nikomu.“

„Ani mně?“

Odpověděl mi zavrčením z hloubi hrdla a vyrazil směrem k obchodu, kde Star právě platila za balík vody a všechny ty přenosné kalorie. Něčemu se s pokladním smáli, ale když se otočila ke mně, všimla jsem si, jak si muž prohlíží její jizvy. Každý to dělal. Musela o tom vědět, celou dobu. Určitě to nenáviděla, i když to nikdy nedala na sobě znát. Bože můj. Dokázala bych to vůbec? Ne, nikdy.

Odstrčila dveře bokem a vyšla ven s plnou náručí dobrot. Honem jsem chytila věci, které byly nahoře, a podívala se jí přes rameno. Pokladní pořád civěl.

„Ještě mě studuje?“ zeptala se.

„Hm... jo.“ Neřekla jsem jí, že nejde o obdiv, ale spíš morbidní fascinaci.

Věnovala mi svůj typický dvojaký úsměv – z jedné strany komedie, z druhé tragédie. „Něco ti povím, *chica*. Mládenci milují jizvy. Připadá jim pak, že budu pěkně houževnatá.“

Otevřela jsem dvířka spolujezdce a nacpala náklad na Davidovo sedadlo. Ať si to nějak přebere. „To je mi

novinka. Děvče, ty jsi fakt houževnatá. Nejodolnější holka, jakou znám.“

„To si piš.“ Napřáhla ke mně pěst, já do ní klepla. Zvýšila hlas a zavolala Davida. „Hej, hochu, pokračujem na čtyřech kolech!“

David sledoval obzor. Plížily se odtud mraky a jejich kradmý postup připomínal v Náhledu hluboké, tiché brumlání. Zatím byly příliš daleko, aby se nás to týkalo, ale byla to bezpečně moje stará známá bouře, která se chystala na další kolo. Vítr roztáhl svůj plášť a s pleskotem si ho vyklepával. Přistoupila jsem k Davidovi.

„Když říká *hochu*, myslí tím tebe,“ řekla jsem. Zamžoural skrz brýle do dálky.

„To mi došlo.“

„No a?“

Věnoval mi dlouhý pohled beze slov, potom zamířil k landroveru, přendal vodu a potraviny a vlezl si na své místo. Já se usídlila vzadu. Star zabouchla dvířka a vrhla rychlý pohled na Davida, pak na mě.

„Ne že bych se chtěla vnucovat, ale nechtěli byste mi něco říct?“ zeptala se.

„Ne.“ Vyhrkli jsme to oba současně. Bylo nad slunce jasnější, že je to lež.

„Tak... jo.“ Zařadila rychlost a manévrovala s naším velkým plavidlem směrem k dálnici. „Jsi připravená?“

„Star, já nemám potuchy, k čemu se vlastně chystáš.“

Zrychlila a hladce se zařadila mezi červený terénní vůz a kombíka, vyspraveného lepicí páskou a drátem. „Mám takový plán, jak tě zachránit, kamarádko.“

„Pořád na ten plán čekám. To, co říkáš, je jenom žádoucí výsledek.“

„Ty jsi ale fakt náročná. Tak jo, tady to máš. Mám v Normanu zdroj, který má zase spojení na jednoho džina bez pána. Víš, ten typ, co se jen tak poflakuje a čeká, kdo si ho zaváže. Jak ti to připadá?“

Neodvážila jsem se podívat na Davida. Podal mi láhev s vodou, odtrhla jsem plastový kroužek a napila se vlažné tekutiny. Chutnala jako pot, ale moje tělo se zachvělo vděčností.

„Jo,“ řekla jsem. „To zní skvěle.“

* * *

Norman v Oklahomě leží dvacet mil od samotného Oklahoma City, jenomže Star teď povýšila obezřetnost na své nové náboženství; projeli jsme se po kdejaké dobytčí a farmářské stezce v kraji a neustále jsme pátrali po sebemenší stopě, že by nás sledovala Marion se svou partou. Nic. Když jsme konečně sjeli z dálnice I-35 a minuli ukazatel hranice města Normanu, skoro se stmívalo a kukuřičné placičky s vodou už byly pouhou příjemnou vzpomínkou, při které nám kručelo v břiše.

Norman je staré město, nezvyklá sbírka předválečných budov s hypermoderními neonovými poutači. Místní společenství zajišťovalo trvalou přehlídku kavárniček, butiků, obchodů s cédéčky a knihkupectví.

„Kdo je ten tvůj zdroj?“ ozval se David. Obrátil svou láhev dnem vzhůru a vysrkl z modrého plastu poslední kapky; docela by mě zajímalo, jestli měl opravdu žízeň, jestli vůbec má tyhle běžné denní potřeby jako jídlo a pití. Tehdy to první odpoledne se mnou jedl, to jsem si pamatovala. A pak v té jídelně. Možná je přece jen víc z masa a krve, než jenom duch. A co sex, hm? Docela dost z masa a krve...

„Promiň?“ přeptala se Star.

„Tvůj zdroj. Ten, co ti řekl o tom džinovi.“

„Přítel.“ To do situace nevneslo o nic víc světla než cokoli, co prohlásila v posledních dvou hodinách. „Víc toho nepotřebuješ vědět, vzhledem k tomu, že nepatříš ke

Správčům.“ Natáhla ruku a přejela jí přes jeho. Na dlani se mu nerozzářily žádné symboly. „A když už jsme u toho, Jo, dlužíš mi vysvětlení, jak jsi k tomuhle fešákovi vůbec přišla.“

Vrhla na něj pohled, který mi připomněl, že Star zdaleka není jenom na legrácky; kdysi patřila mezi Správce, a bývala tvrdá a silná. Dokonce i teď, kdy už plně nevládla svou mocí, by mohla být nebezpečná. A velmi cílevědomá.

„Joanne mi o všem vyprávěla.“ David ukázal palcem přes opěradlo na mě. „Ne že bych něčemu z toho věřil, ale poslouchá se to dobře.“

„Fakt?“ Star předvedla svůj typický úsměv. „Chystáš se o tom napsat článek do novin?“

„Leda do nějakého bulvárního plátku.“

„To dává smysl. Tak proč tě zajímá, kdo mi řekl o tom džinovi?“

„Vlastně mě to zase tolik nezajímá.“ Pokrčil rameny a vytáhl z kapsy kabátu knihu. Nebyl to žádný známý román. Na obálce se skvěla žlutočerná silniční tabule; když jsem na ni zašilhala, zjistila jsem, že je na ní napsáno ***Dej si pozor!***

Ježíši, takhle pokoušet osud, vždyť to dělá přímo před ní! Obálka se změnila, teď šlo o tajemný příběh Patricie Cornwellové. Otevřel ji na stránce s oslím uchem a zdálo se, že na mě dočista zapomněl.

Star mě sledovala v zrcátku. „Slyšelas o tom, jak si Lewis vzal ty džiny, že jo? Dokonce tři. Když jim zdrhnul?“

„Slyšela.“

„No, povídá se, že nejméně jednoho z nich nechal jít. Zbývá jenom vystopovat Lewise. A já znám jednu dívku, která to pro nás udělá.“ Neodvrátila pohled. Vypadalo to vlastně trochu strašidelně. Tmavé, velice tmavé oči, zorničky splývající s duhovkami. „Až Lewise najdeš, co potom?“

„Doufám, že mi pomůže vymyslet, jak se té věci ve mně zbavit.“

Pomalu zvedla obočí. „Jo? Ty si vážně myslíš, že bude vědět jak?“

„Jistě.“ Lhala jsem, až se mi od pusy prášilo, a nejvíc sama sobě, ale připadalo mi to lepší než nejistá pravda. „Pokud to někdo dokáže, je to Lewis.“

„Jasně, to byla blbá otázka. Chtěla jsem se spíš zeptat, proč by to dělal? Měli jste spolu něco?“

Tak tohle téma jsem rozhodně neměla v úmyslu rozebírat, ne když David seděl vpředu a bez zájmu listoval v knize. Zdálo se, že Star na tom nezáleží. Začala se usmívat, ale její oči spíš ochladly.

„Nebo v tom vězí ještě něco dalšího? Máte nějaký společný tajný úkol, *chica*?“

„No jasně,“ pokrčila jsem rameny. „Kdo se moc ptá, moc se doví.“

Mínila jsem to jako vtip a záblesk zuřivého vzteku v jejích očích mě zaskočil. „Bezva,“ prohlásila. „Klidně si ty tajnosti nech pro sebe.“

„Já nemám žádné tajnosti.“ Sotva mi ta slova vyletěla z pusy, uvědomila jsem si, že jsem jí lhala. Nenuceně a bez postranních úmyslů. Ani jsem nevěděla proč, jenom mi blikala v hlavě žlutá nálepka **Nebezpečí**. Vybrala jsem si, že budu Star věřit. Jenomže...

Jenomže jsem jí nemohla věřit.

Jeli jsme po hlavní třídě, kolem obchodů, které se s houstnoucím šerem postupně rozsvěcely. Potraviny... Benzín... Nemístně působící obchod s kondomy. Burger King na rohu úspěšně obíral místní studenty o peníze na oběd. Na opačné straně úzké ulice elegantní dům v plantážnickém stylu dával hrdě najevo, že Jih opět povstane.

Star zpomalila a odbočila na parkoviště jakéhosi obchodního střediska, úplně stejného jako šest jiných, která jsme minuli, a nasoukala landrover do mezery, do níž se stěží vešel. Zamžourala jsem na ceduli, která ještě nesvítla.

Knihy u Ballové.

Obchod vypadal přesně na to, čím skutečně byl: napůl antikvariát, který nepatří žádné korporaci a nikdo ho nekontroluje – ten typ knihkupectví, který plně odpovídá rozmarům majitele. Okamžitě se mi zalíbil, ale nemohla jsem se zbavit ledového sevření v žaludku. Neměla jsem představu, jak se z toho dostanu. A co bylo horší, netušila jsem, jak z toho dostat Davida.

Chytila jsem ho za rukáv kabátu, a když Estrella odkulhala o kousek dál od nás, přitáhla jsem si ho a zašeptala: „Běž se projít.“

„Ale kam?“ zeptal se mírně.

„Mně na tom nesejde. Chci, abys byl od ní co nejdál, kdyby se rozhodla...“

Skryl mou ruku ve své a část jeho lidského převleku vzala zasvě; oči mu zahořely bronzovým vírem a něco z jeho žáru se přelilo i do mě a zahnilo ten mrazivý pocit. Ovšem jeho úsměv byl úplně chlapecký. V něm byl prostě celý David.

„Na tom nezáleží,“ řekl. „Pokud mě vůbec dokáže najít, je úplně jedno, kam se schovám. Ale když si o mě děláš starosti, víš přece, že existuje způsob, jak se vyhnout ohrožení.“

Věděla jsem, co má na mysli. „Ne, já tě nepovolám.“

Pokrčil rameny a odtáhl ruku. „Tak já to risknu.“

Ten nemožný paličák.

Star zaťukala zevnitř na okno obchodu a zagestikulovala na nás. David zamířil ke dveřím a přidržel mi je. Hlavu měl přitom skloněnou. Potlačila jsem nutkání kopnout ho do holeně. Když jsem procházela kolem něj, zamumlal: „Ať už to dopadne, jak chce, vždycky máš na vybranou.“

Vstoupili jsme do ticha, chladu a pachu starého papíru. Po pravé ruce jsem měla velkou korkovou nástěнку, přeplněnou kartičkami a papíry nejružnějších tvarů a velikostí, rozmístěnými bez ladu a skladu – přinejmenším já v tom žádný systém nenašla. Byly tam reklamy na masáže,

fotokopie novinových karikatur a pár dalších, které mi byly naprostou záhadou. David prošel dovnitř a začal si prohlížet knihy. Nejdřív mě napadlo, že chce získat čas, ale jeho zájem o obsah regálů se zdál opravdový. Nejspíš skutečně rád četl. Koneckonců, i džin potřebuje nějakého koníčka.

„Hej, Star!“ zavolal někdo za mnou. Obrátila jsem se a uviděla poměrně mladou ženu, která seděla za stolem, hodně daleko od pultu a pokladny – obklopená knihami, kávovarem a karamelově pruhovanou kočkou. Měla krátce zastřižené hnědé vlasy a chladné, pozorné oči, které mi okamžitě prozradily cosi o výkonnosti a všímavosti jejich majitelky. „Máme nové romány – chceš si ty krabice prohrabat?“

„Dnes ne, Cathy.“ Star si se ženou vyměnila významný pohled. „Potřebuju tu knihu.“

Někomu by se možná zdálo zvláštní, když člověk požádá o ‚tu‘ knihu v obchodě, který je plný knih, ale té ženě to zjevně nepřišlo divné. Zatvářila se vystrašeně, nikoli zmateně. „Myslela jsem, že už je to vyřízeno.“

„Skoro,“ řekla Star. Zvedla ruku v gestu, které působilo napůl prosebně, napůl jako naléhavá žádost. „No tak, Cathy, jen protentokrát.“

Cathy potřásla hlavou, zvedla se a zamířila do zadní části obchodu. Otevřela dveře, označené **Vstup zakázán**.

„Tu knihu?“ přeptala jsem se Star. Neodpověděla, jen upírala pohled na otevřené dveře.

„Trvalo mi léta, než jsem ji vypátrala,“ řekla pak. „Cathy ji nakonec pro mě objednala po Internetu. Slíbila jsem jí, že si ji může nechat, až s ní budu hotová.“

„A o co jde?“

Star mi věnovala svůj pokřivený úsměv. Tentokrát mě moc neuklidnil. „To je překvapení. Počkej, uvidíš.“

Zezadu se ozvalo bouchnutí. Cathy se vrátila s lepenkovou krabicí přiklopenou víkem, která nejspíš byla dost těžká. Složila ji na stůl a flekaté víko odklopila.

„Víš to jistě?“ zeptala se. Následovala komunikace beze slov, ze které jsem nepochytila zhola nic. Cathy Ballovou jsem neznala, ale měla jsem neurčitý dojem, že bych ji znát měla. Pod vlivem náhlého vnuknutí jsem jí přejela dlaní po ruce.

Zamihotaly se symboly, modrá se stříbrnou. Správce Počasí. Ostře na mě pohlédla. Naše oči se setkaly, usmála jsem se a předvedla svou vlastní odpovídající soupravu. Podle řeči těla bylo jasné, že ji to neuklidnilo. „Star?“ zeptala se. „Víš, že mi sem nemáš vodit jiné Správce.“

Ne že bych čekala zrovna vřelé objetí, ale tohle bylo trochu moc. Správci se totiž obvykle k sobě chovají docela kamarádsky.

„Promiň,“ řekla Star, ale neznělo to vůbec omluvně. „Tohle je přítelkyně. Potřebuje pomoc.“

Cathy střelila rychlým pohledem po Davidovi – byla v tom jasná otázka. „Ne,“ odpověděla jsem hbitě. „Nepatří k nám. Co vůbec máte proti ostatním Správcům?“

„Nic,“ prohlásila. V nervech mi to zavibrovalo jako očividná lež. „Jen že s nimi jsou potíže. Je to banda praštěných egoistických hňupů, lačných moci, tedy většinou. A já mám ráda svůj klid.“ Upřela na mě zúžené oči. „Třeba dneska ta záležitost v Oklahoma City. Nevěřila byste, co to bylo za zmatek. V éteriku bylo odtud až po Kansas a celou cestu do Phoenixu všechno vzhůru nohama. Zabralo nám celé hodiny, než jsme aspoň teplotní rozdíly vrátili k normálu.“

Vrhla jsem na Star prosebný pohled. Ta se však zabývala vytahováním obrovské, v kůži vázané knihy z krabice. Setřásla z knihy piliny, jimiž byla krabice vycpaná, shodila prázdný obal na podlahu. Nevšímala si mě. Těžký svazek položila na stůl na hromadu románů.

Kočka, která se zvědavě plížila kolem Cathyiny mísy koblih, zasyčela a zmizela ze stolu, bleskově se protáhla kolem Davida a ukryla se v nejvzdálenějším koutě krámu.

David se zarazil s novým románem Stephen Kinga v ruku a upřel zrak na knihu, kterou Star právě vyndala, a v očích mu vzplanuly zlaté a bronzové uhlíky. Tohle bylo pravé zboží, poznala jsem to z jeho záměrně lhostejného výrazu.

„Star,“ začala jsem. „Koukni, možná na tohle teď není správná chvíle. Mám hrozný hlad... Vezměme tu knihu s sebou, pojďme se někam najíst, třeba se i pořádně vyspat, a pak si o tom promluvíme. Jsem úplně ubitá. Vážně.“

Listovala stránkami, které praskaly jako pergamen. „Nebude to trvat dlouho.“

Právě toho jsem se obávala. Cathy Ballová se znovu usadila na židli, vytáhla pero a zapsala cosi do účetní knihy, ale nedokázala na delší dobu odtrhnout zrak od Star. Zajímalo by mě, jaký byl mezi těmi dvěma vztah, protože bych přísahala, že ta žena je vyděšená. Že ji děsí Star. Která, jak jsem ji znávala, nebyla schopna žádné špatnosti.

„Budu potřebovat tvoji džinku,“ řekla Star, aniž by vzhlédla.

Cathy odložila pero. „Ne,“ prohlásila. „Ne po tom, co se stalo minule.“

„Neublízí jí to.“

„Řekla jsem ne, Star.“

Star nakonec přece jen vzhlédla. Stála jsem v nesprávném úhlu, takže jsem jí neviděla do obličeje, ale zato jsem zahlédla výraz v Cathyině tváři. Úplně zbledla.

„Chica,“ broukla Star, „nechtěj, abych se na tebe naštvala.“

Cathy stiskla rty do tenké čárky a mezi obočím se jí objevil stín, ale sáhla do zásuvky a vytáhla malou lahvičku od parfému, jednu z těch, ve kterých se dodávají vzorky. Hodila ji přes stůl Star, ta ji chytila pravou rukou.

„Budu vzadu,“ oznámila Cathy.

Star se nedívala, jak odchází; odšroubovala víčko voňavky. Nestalo se nic, aspoň nic, co by bylo vidět, ale vycítila jsem *něčí* přítomnost.

„Co pro vás mohu udělat?“ zeptala se džinka. Ohlédla jsem se a spatřila ji mezi sebou a Star. Upírala na nás jasné, neonově modré oči.

Byla ještě dítě. Přinejmenším vypadala, jako by jí nebylo víc než čtrnáct. Měla na sobě bleděmodré šaty s bílou zástěrkou a dlouhé, velmi dlouhé rovné plavé vlasy sepnuté modrou mašlí, jakou nosila *Alenka v říši divů*. Tvářička srdčitého tvaru, sladká a nevinná, jako by vystoupila rovnou z knihy Lewise Carrolla.

Když pohlédla na mě, podmračila se a nakrčila nos. Bylo mi jasné, že cítí démona. Přenesla pohled ze mě na Davida, který stál jako socha u regálu s fantastikou, ale nedala ničím najevo, že by poznala, kdo nebo co je. Pak se soustředila zpátky na Star.

„Hej, Alenko,“ oslovila ji Star, podávajíc jí knihu, „podrž mi to.“

Alenka se nepohnula. Nebránila se, ale neposlechla. Star si pro sebe zamumlala pár španělských nadávek a zaječela na Cathy. Dvakrát. Cathy nakonec vyhlédla ze dveří s nápisem **Vstup zakázán**.

„Pověz jí, ať mě poslouchá,“ požádala Star. Cathy si promnula čelo.

„Udělej, co si přeje,“ pravila unaveně. „Ale jenom třikrát.“

Alenka přikývla. Kvůli ní jsem byla ráda, že Cathy její poslušnost takhle omezila.

„Podrž to,“ zopakovala Star. Alenka natáhla ruce a vzala si od ní knihu. Něco na tom svazku se džince nezamlouvalo, bylo to jasně znát z jejích rozšířených očí, jenomže teď Alenka neprotestovala – ani nemohla. Star obracela stránky, až našla, co hledala, pak mi pokynula. Udělala jsem krok k ní a zastavila se, když na mě malá džinka pohlédla těma jasnýma, prázdnýma, zkormoucenýma očima.

„Tady.“ Star mě chytila za zápěstí a přitáhla blíž k sobě. „Přečti tohle nahlas.“

„Co to je?“ Podlamovaly se mi nohy, srdce mi tlouklo. Příliv adrenalinu způsobil, že se otisk démona ve mně protáhl a zasyčel. Srdce se mi rozběhlo ještě rychleji, jako bych se chystala k útěku.

„Hele, chceš to zařídit nebo ne? Protože, *chica*, démon, to není nic, s čím by sis mohla jen tak hrát. Jednou ho necháš, aby se tě zmocnil, a už nikdy nebudeš jako dřív.“

Podívala jsem se na slova, vlastně vůbec ne slova, spíš něco jako symboly, a začala jsem vysvětlovat, že jim nerozumím, ale najednou mi v hlavě něco klaplo, a v té chvíli už jsem věděla, co znamenají, rozuměla jsem a jako bych i slyšela, jak se mají správně vyslovit, ochutnávala jsem jejich těžkou, sytou příchut' na jazyku. V té věci se skrývala moc. Moc Země. Možná i Ohně. Rozhodně nešlo o nic, co bych dokázala ovládat.

Slova vyčkávala a *přála si* být vyslovena. Otevřela jsem ústa, zavřela je a znovu otevřela, jako bych už slyšela první slabiku, jak šeptá a nabírá sílu a odráží se ozvěnou v mém vědomí.

„Řekni to,“ zašeptala Star. Ucho mi ovanul její horký dech. „Musíš to udělat sama, *chica*, tohle za tebe udělat nemůžu.“

Ta džinka, Alenka. To od ní proudila ta moc. Držela knihu a kniha z ní sála sílu. Jestlipak ji to bolí? Oči měla obrovské jako mají panenky, úplně bez výrazu. Nebyl v nich strach. Jen ruce se jí třáslы, jako by svazek vážil víc než celý svět.

Neslyšela jsem ho přicházet, ale najednou se na okraji mého zorného pole objevil David a samou naléhavostí málem svítil. Ještě pořád měl svůj lidský převlek, ale jak dlouho mu vydrží? Dokud ho slova, která se teď ozývají v mé hlavě, nedonutí odhalit se?

Natáhla jsem se, vzala džince knihu a prudce ji zaklapla. Zaznělo to jako zahřmění. Džinka se buď zapotácela, nebo se vznesla. Vypadala vyčerpaně, na okamžik se zdála

vyhublá na kost, ale pak zase nabyla podoby roztomilé malé uprchlice ze světa za zrcadlem.

„Ne,“ prohlásila jsem. Podívala jsem se na Star, která na mě zírala, jako by mě viděla poprvé, nebo jako by mi najednou narostla druhá hlava a kozí nohy. „Tohle je špatné, Star. Cítím to.“

„Špatné,“ opakovala po mně pomalu. Pak vztáhla ruku a položila ji na místo, kde mi otisk démona zanechal vypálenou značku, podobnou tetování. „A tohle ne?“

„U toho jsem nedostala na vybranou.“ Namáhavě jsem zvedla těžkou knihu. Byla trochu cítit hnílobou a na omak se zdála vlhká a nečistá. „Teď ale můžu volit. Tohle neudělám.“

Její oči byly najednou ploché a tvrdé jako pazourek. „Ale nemůžeš si tu věc nechat v sobě,“ řekla a v hlase měla něco děsivého, jako krev a blesky. „Nedovolím ti to, Jo.“

Její tvář se měnila. Jako by se rozpouštěla. *Stávala se znovu krásnou*, takovou, jaká byla před Yellowstonem. Najednou se na ní objevil svěží trpyt, lesk, jaký nemají ani obličejové modelky v módních časopisech. *Nelidská krása*.

„Ty si to nezasloužíš,“ pokračovala Star. Teď už jsem slyšela ozvěnu toho, co se ve mně právě pohnulo. „*Já si to ale zasloužím*. Vybralo si to *mě!* Nemůžu ti to nechat, Jo, už ne. Vždycky jsi byla hezčí a chytřejší a mocnější, a *tohle už ti nedopřeju!*“

Ach, Bože, ne, ne! Star ne!

Vybavila jsem si, co mi kdysi řekl Lewis. *Pokouší se sem dostat démon. Snaží se dotknout někoho z nás*.

Snažil se dotknout Star. Nakonec se mu to muselo podařit. Tím si opravila své rozbité jádro moci, proto vypadala tak nádherně a zářivě.

Démon jí splnil všechna přání, právě tak jako ten ve mně poskytl Bobovi všechno, oč požádal.

Až na to, že jsem ve Star necítila žádný otisk. Divoce jsem pohlédla na Davida, který stál kousek ode mě.

„Nemá ho,“ odpověděl na nevyslovenou otázku. „Žádný otisk.“

„Ne,“ přisvědčila. „Už ne. *On* mi ho vzal.“ Odhalila zuby a už nevypadala krásně. Měla v sobě tolik hněvu, tolik zoufalství. A přece to byla pořád Star, ta půvabná, chytrá, hubatá dívka, kterou jsem měla tak ráda.

Odtřhla pohled od Davida a udělala ještě poslední pokus předstírat, že je všechno normální. „Snažila jsem se tě přimět, abys mě poslouchala, ale ty ne, tys prostě musela přijet. Tys to věděla, co? Všechno o tom, co se tady děje. Muselas být *hrdinka*. *Zachránit* mě.“ Její krásné rty se zkrivily do trpkého a ošklivého výrazu. „Sotva jsi zvládla zachránit sama sebe, tam v tom pitomém nákupním centru. Fakt ohromná hrdinka.“

Star. Celou dobu jsem byla přesvědčená, že jde o někoho jiného, o nějakého neviditelného nepřítele. A přitom byl můj nepřítel na dohled, mohla jsem ho spatřit pouhým okem! *Ježíši, vždyť já jí sama řekla, že k ní jedu*. Není divu, že věděla, kde zrovna jsem, a že mě dokázala vystopovat. Já sama jí to usnadnila.

„Připadáš si zrazená?“ zeptala se. Přistoupila blíž. „Vítej v klubu, kamarádko. Copak tys mě nezradila první?“

„Život je samý podraz,“ vzdychla jsem. Star mi vzala knihu z rukou.

„Pak tedy umři,“ dokončila vážně. Šlehla pohledem k plavovlasé džince, která tu klidně stála s rukama za zády jako hodná školačka. „Až ti dám znamení, chci, abys mě přenesla zpátky do mého domu, jasné? Mě a cokoli, co budu mít v rukou.“

Měla tu knihu. Přemítala jsem, jak bych jí tu věc sebrala, jenže Star mi nenechala čas na rozmyšlenou. Obdařila mě malým pobaveným úsměvem. „Třetí požadavek,“ řekla. „Alenko, převezmi démona od mé přítelkyně.“

Vykřikla jsem na protest, jenomže Alenka už se dala do pohybu, blížila se a já nedokázala uhnout dost rychle.

Zakopla jsem o odřený perský koberec, upadla přes stůl, její drobná bledá ruka už dosahovala ke mně...

...a zasáhl David, chytil ji a zastavil. Vykroutila se mu a pokusila se ho obejít z druhé strany. David se postavil doprostřed a držel ji ode mě dál. Star jen stála opodál, dívala se a nic neříkala.

„Odvolej ji!“ houkla jsem na ni. Star jen pozvedla ruce a nechala je klesnout. „Star, zatraceně, zaraz to! Tohle je šílenství!“

„Nemůžu,“ odpověděla. „Tři přání. Já už jsem z toho venku, děvenko. Radši ji nech dokončit to.“

Mávla na Alenku a okamžitě zmizela. I s knihou.

Zaječela jsem na Davida, ať Alenku drží, a vystartovala jsem k zadním dveřím obchodu, kam se uchýlila Cathy. Rozmazaná modrobílá šmouha se bleskově vrhla za mnou, ale já za sebou zabouchla. Vrazila jsem do krabic s knihami, ty se převrhly a vysypaly se z nich kýčovitě románky. Na podlahu pršela dmoucí se nádra a mužné svaly. Na jedněch jsem uklouzla a praštila se do kolena, až se mi před očima objevily rudé tepající flíčky.

Alenka prolétla dveřmi, jako by tam vůbec nebyly a znovu se ke mně přiblížila, a přitom měla v očích děs, naprostou hrůzu a zoufalství. Věděla, o co jde. O její věčné utrpení. A přesto... neměla na vybranou.

Vtom se s ní srazila další šmouha barvy roztaveného bronzu, vychýlila ji ze směru a umožnila mi vyhrabat se na nohy a rozběhnout se úzkou, zaprášenou chodbou. Pěkná blbost, pokoušet se utéct, ale nějak mi došly nápady.

Ne, moment. Jeden bych měla. Několikrát jsem se zhluboka nadechla a pokusila se zvládnout paniku, která mi proměnila srdce ve sbíječku.

Alenka se Davidovi znovu vytrhla a okamžitě se vrhla ke mně. Zastavila jsem se, otočila, nastavila ruce, jako bych teď chtěla chytit zase já ji...

...a přivolala jsem vítr.

Zasvištěl úzkou chodbou, vířil, trhal a rval všechno kolem, z roztrhaných obalů a stránek knih vznikla oslepující vichřice, zasáhla Alenku a přiměla ji bezmocně klopýtat nazpátek. Davida taky. Oba ihned změnili svou konzistenci z mlžnaté na těžší a hmotnější tkáň, ale já jen sáhla pro další přiděl moci a vítr udeřil silněji. Stěny kolem mě skřípaly a praskaly, vzdálené dveře se s tříštivým rachotem rozlétly a síla hurikánu vtrhla do knihkupectví, kde se vzápětí začaly kácet regály a paperbacky létaly v povětří.

V hrudi mí cosi vzplanulo. Rozbolavělým tělem se mi roztáhly zásobovací kanály temnoty.

Už jsem nad tou věcí ztratila kontrolu. Vítr se ode mě odtrhl, zdivočel, ožil a potemněl, proměnil se v šeptajícího milence, který mě hladil po vlasech a tiskl se ke mně vši silou.

David na mě něco volal, snažil se vichr překřičet. Bylo to něco, co jsem nechtěla slyšet. Něco o otisku démona. Nezáleželo na tom. Klidně si ho dokážu držet od těla, klidně dokážu poslat sladkou, něžnou Alenku zpátky do říše divů, a také udělat z toho ubohého obchůdku kůlničku na dříví. A v tu chvíli se mi opravdu chtělo to udělat. Bože, jak já si přála, aby všechno tohle svinstvo zmizelo, aby se na mě konečně přestalo lepit, aby mě přestalo zdržovat od toho, čím jsem se měla stát. Trosky a třísky, úplná hračka. Nějaká těla? Bude z nich hamburger. Kusy masa, rozemleté ocelí a kamením.

Někdo se mě pokoušel zastavit. Moc se jim to nedařilo, ale snažili se úporně. Otevřela jsem oči a zamžourala skrz prach a drť, vznášející se ve vzduchu. Kdosi se tam u stěny držel jako klíště ocelové tyče. Krátké hnědé vlasy jí poletovaly jako chmýří bodláku a praskala v nich statická elektřina.

Cathy Ballová. Mrkla jsem a přesunula se do Nadhledu. Samým zděšením jí naskákaly šedé a černé skvrny, střídající se s průzračnou žlutí, ale snažila se proti mně bojovat.

Nemusela jsem se krotit. Bylo by to tak snadné. Ale když jsem ji viděla tak maličkou v porovnání s mocí, která ve mně bouřila, v porovnání s černým svíjejícím se hnízdem démona, který se lačně krmil, rostl a sílil... Pochopila jsem, že se o to musím aspoň pokusit.

Nechala jsem vítr ochabnout. Alenka, vlivem rituálu ovládaná jedinou myšlenkou, se okamžitě vrhla ke mně.

„Zastav!“ přikázala jí Cathy a džinka ji poslechla, zarazila se na místě, jako by pro ni zákony fyziky neplatily. Jako zamrzlá v čase.

„Řekni jí, ať žádný otisk démona nepřebírá,“ poradila jsem Cathy. Zbledla. „Honem jí to pověz.“

„Neber na sebe žádný otisk démona,“ zašeptala Cathy. Alenka se uvolnila a její modré oči se opět naplnily pocity – odporem, strachem, úlevou, lítostí. Všechno tohle však zmizelo, jakmile se otočila ke své paní.

Cathy netrvalo dlouho, než si dala dohromady, co se tady dělo a jakému ohrožení jsme byli vystaveni. Na Davida se koukla jen jednou, načež se obrátila ke mně a štěkla: „Vypadni z mého obchodu i s tím svým otiskem!“

Spolkla jsem zajiskření hněvu. „Zaplatím za...“

„Ty ksakru nedělej vůbec nic, jenom už odtud *vypadni!*“ zařvala a obličej jí zrudl uvolněním napětí a strachu. Nepokoušela jsem se omlouvat. Neexistovala žádná omluva pro to, co jsem udělala, nebo téměř udělala, ani pro to, co se málem stalo její džince.

Cathy se dívala, jak procházím zejícím otvorem po roztržštěných dveřích ven, do zničeného obchodu. Klopýtala jsem přes rozbité police a rozházené knihy a slyšela ji, jak říká Alence znechuceným, třesoucím se hlasem: „Pomoz mi, prosím tě, uklidit ten nepořádek, ano?“

Stihla jsem se sotva dostat ven, než mě dostihla panická ataka.

No, hlouběji už jsem klesnout nemohla. Octla jsem se na rukou a na kolenou, celá jsem se třásla, lapala po dechu, brečela jako dítě. Úplně všechno v těle mě bolelo a zoufale jsem se potřebovala zbavit té věci uvnitř ve mně. A snad ještě víc mě trápil pocit zrady a žalu.

Star už nebyla tou, za kterou jsem ji považovala. Možná dokonce *nikdy* nebyla taková, jak jsem ji viděla. Celou tu dobu jsem se na ni spoléhala, spoléhala jsem se na naše pevné a neochvějné přátelství, a teď jsem se dověděla, že i to byla lež.

Star – téměř doslova – uzavřela smlouvu s ďáblem. Tak jako Zlý Bob se mu otevřela, něco se do ní vplížilo... a nikdo, ani já, na ní nic nepoznal.

Ucítila jsem na ramenou Davidovy ruce a opřela jsem se o něj. Jeho blízkost mi přinášela takovou úlevu, a přitom jsem ani nevěděla proč. Proč jsem mu důvěřovala, ačkoli bych vlastně neměla... Všichni mě zradili, dokonce i Lewis. Vzkázal mi, ať sem přijedu, ale kde sakra vězel, když jsem ho potřebovala? Věřila jsem Star. Důvěřovala jsem Zlému Bobovi.

Jak vůbec můžu věřit Davidovi? Vždyť ho sotva znám.

„Vstávej,“ pobídl mě a pomohl mi na nohy. „Musíš zmizet. Rychle.“

Nemohla jsem. Bylo dokonáno, všechno ztraceno, nezbyla mi žádná síla.

Napůl mě strkal, napůl nesl k landroveru. Když už jsme byli u auta, cvakl časovač nápisu **Knihy u Ballové** a ozářil nás chladným žlutým světlem. Jako zázrakem nebylo z ulice poznat nic z toho, co se odehrálo uvnitř. Tabulové sklo výloh vydrželo a průčelí obchodu pořád vypadalo normálně.

„Já už nikam nejedu,“ řekla jsem otupěle. David otevřel dvířka.

„Ale ano, pojeděš,“ prohlásil. „Chci, abys sedla za volant a ujížděla odtud, jak nejrychleji dokážeš a jak nejdál dokážeš. Ať tě nic nezastaví. Jestli tady Lewis někde je, najde si tě.“ Na okamžik mou tvář uvěznil v těch velkých, teplých dlaních. „Jo, udělej to. Prosím. Poslední šance. *Dej mi ten otisk.*“

„Ne,“ zašeptala jsem. „Nemůžu. Prosím, už mě o to nežádej.“

„Nebudu.“ Vzhlédl, když se nad námi zablesklo. „Musíš jet. *Hned teď.*“

Ucítila jsem ozón a rozžhavený vzduch. Moc tíhne k moci. Stačí, abych jen nakoukla do éteru, a náramně tím pomůžu bouři, která mě hledá. Měl pravdu. Musím odtud pryč. Kdybych zůstala, odnesli by to nevinní lidé.

„Co ty?“ zeptala jsem se. „Davide?“ Vzala jsem ho za ruce a pevně je podržela. „Jdeš se mnou?“

Ten výraz jeho tváře... Pokud jsem někdy měla pochybnosti, jestli džinové mají nějaké hlubší city... „Nemůžu. Ona ví, co jsem zač, a má tu knihu. Pokud si mě nechceš zavázat ty, pak...“

„To udělá ona,“ dokončila jsem a z té představy mi naskočila husí kůže. „Ne. To se nesmí stát.“

Velmi slabě se na mě usmál a přešel mi palcem přes rty. „Nedokážu tomu zabránit.“

Noční můra mě obklíčila a sevřela. Hodiny dotikávaly, srdce bila jako o závod, v přesýpacích hodinách zbývala poslední zrnka písku. Umírala jsem, žila a prchala v jediném okamžiku, uvnitř ve mně zuřila bouře, černající se hromy a bílá blesky, a do mých žil se vkrádal déšť.

Položil dlaň na otisk. Nepomáhalo to. Bouře nemínila utichnout. Ani když mě políbil – a byl to dlouhý, něžný, vytrvalý polibek s příchutí loučení.

„Nezapomeň na mě,“ zašeptal, rty ještě na mých. „Ať se stane cokoli.“

Cítila jsem, jak se rozplývá v oparu, a když jsem se chtěla dotknout jeho tváře, už tam nebyla. Nezbylo nic, jen vzpomínka na mých prstech a palčivost jeho chuti na mých rtech.

Křičela jsem, křičela a křičela do větru, ale nevrátil se.

* * *

Vyjela jsem s landroverem z města vysokou rychlostí a nestarala se, jestli mě někdo uvidí; vlastně jsem se moc nestarala vůbec o nic. Mohla mě najít Star. Mohla mě dostat Marion. Do háje, vždyť ani nezáleželo na tom, *kdo* mě chytí, protože se všechno rozpadalo, já se taky rozpadala, a David byl pryč.

Koutkem oka jsem zachytila jakési mihnutí. Zrovna jsem najížděla na I-35 a mířila na jih ke hranici Texasu. Zdá se, že mám ve voze černého pasažéra. *Nemusíš být neviditelný, aby tě nikdo neviděl.* Tak nějak mi to řekl David.

Vztáhla jsem ruku a chytila Rahel za zápěstí, aniž bych se na ni podívala, a když jsem otočila hlavu, objevila se mi v zorném poli, stále ještě v té zářivé sluneční žluti a v osvětlení palubní deskou nepřírozeně elegantní.

„Povídala jsem ti, že jsi hloupá,“ prohlásila. „Pust’ mě, Sněhurko.“

„Mohla bych ti ublížit.“ Byla to pravda. Otisk démona byl se mnou už tak propleten, že jsem mohla použít jeho moc, moc, která všechno rozdrtí, rozmačká a srovná se zemí a dokáže zranit i džina. Když David zmizel, ztratila jsem poslední důvod, proč té moci vzdorovat. K čemu mi bylo zůstat člověkem? Aby mi každý ubližoval? Aby mě zneužívali? K čertu s tím. Na tohle už kašlu.

Rahel mě brala vážně, čímž mě trochu potěšila. „Proč bys to dělala? Já nejsem tvůj nepřítel.“

„Zlato, já už ani nevím, *kdo všechno* je můj nepřítel. Nejsem si ostatně jistá ani přáteli.“

Zasmála se. Zvuk jejího smíchu připomínal potěšení z kvalitní švýcarské čokolády. „No, zdá se, že se učíš.“

„Komu patříš?“

Zahrozila mi prstem, ale stále se přitom usmívala. „Ne, ne, to není důležité, drahoušku. To už jsme probírali. Teď už znáš svého nepřítele. Nastal čas bojovat.“

„Ale *proti čemu?*“ zavrčela jsem. „Proti démonovi? Proti Star? Ježíši, co ode mě vlastně chceš? O tohle jsem nestála, vždyť víš. Já jen chci...“

Chtěla jsem Davida. Přála jsem si vrátit tu dokonalou noc klidu a míru. Tolik jsem toužila po lásce, až mi to vhnělo slzy do očí. *Ach, Star*. Celým srdcem jsem truchlila pro tu dívku, kterou jsem znala, kterou jsem zachránila a pak ji ztratila. Došlo k tomu pomalu, kousek po kousku, rok po roce, a já si ničeho nevšimla. A kromě toho jsem truchlila i pro sebe... zničenou už v okamžiku, kdy mě Zlý Bob připravil o smysl všeho, čím tady na světě jsem.

Pustila jsem Rahel a vrátila obě ruce na volant. „Nech mě, chci být radši sama.“

Už se nesmála, ba ani neusmívala. Ať už jsem v těch žhavých žlutých očích čekala cokoli, soucit to rozhodně nebyl. „Ta záležitost se samotou...“ řekla měkce. „Tolik možností, z nichž můžeš vybírat...“

„Jo, mám fakt kliku. Nechce se ti zase utrousit něco ohledně toho, co mám dělat teď?“

Pokrčila rameny. „Ať ti radím cokoli, stejně neposloucháš. Proč bych tě zatěžovala radami a ještě přispívala ke tvým pochybám a probouzela nezahojené rány?“

„Skvěle řečeno.“

Pohodlně se opřela, jednu nohu na palubní desce, a zkoumala své neonově žluté nehty na nohou, které předváděla v překrásných značkových sandálech, v barvě –

jak jinak – zářivě žluté. „Nejsem ničí džinka, dítě démonů. To už ti mělo dávno dojít.“

„Jsi jako David.“ Už jen vyslovit jeho jméno bylo příliš bolestivé, bolelo to a bolelo, jako by se mi někdo vrtal žiletkou přímo v kostech.

Střelila po mně pobaveným pohledem, potřásla hlavou, až se jí copánky rozsypaly po ramenou. „Nejsem vůbec jako David. Ani nemáme společný rodokmen.“

„Oba jste patřili Lewisovi, a pořád se ho snažíte chránit, ať už je kdekoli.“

Znovu potřásla hlavou a povzddechla si. Přejela si nehty na rukou přes dlouhé, pěkně tvarované prsty na nohou, a tam, kde se setkaly, zazářily stříbrné kroužky. Několikrát ten efekt vyzkoušela, kriticky ho zkoumajíc s hlavou nakloněnou ke straně. „Vůbec ničemu nerozumíš. Až mě to překvapuje. Lewis Davida neosvobodil. To ty.“

Já? Nesmysl. Ne...

Srdce mi prudce zabouchalo a zadrhlo se.

Ach, Bože.

Tam v Bobově domě jsem byla na kolenou, bojovala jsem o život... Náhodou jsem chytila vinnou láhev a rozbila ji na kusy.

Vinnou láhev Zlého Boba.

Příbytek *jeho džina*.

Když jsme se prali v tom hotelu, David řekl *Snažil jsem se ti pomoci, snažil jsem se ti vynahradiť... Nechtěl mě držet podle Bobova příkazu. Zbavit mě veškeré obrany a předat mi otisk démona, způsobit mi něco horšího než znásilnění, jaké se nikdy nezažijí a nikdy nepřestane bolet.*

Proto mě sledoval. Proto zůstal se mnou, proto mě vyzýval, přímo prosil, abych mu předala otisk, a nakonec mě k tomu chtěl donutit silou. Protože právě tohle mi už udělal on sám.

Celou dobu jsem čekala, že mě zradí, a přitom pravda byla taková, že to už udělal, hned v první vteřině. Lhal mi, pořád mi lhal, nikdy mě nepřestal obelhávat.

Spolkla jsem žluč a trpkost pravdy. „Takže mi tě poslal namísto sebe?“

Odfrkla si. „To těžko. Mám jiné...povinnosti.“

„Pověz mi, strefila jsem se aspoň v něčem? Nejdřív mi Lewisův džin řekl, ať jedu sem. To mi taky lhal?“

„Džin z Westchesteru kdysi patřil Lewisovi, to je pravda,“ odvětila Rahel. „Je už volný, ale slouží mu dál. Stejně jako já. Jenže nevíme zdaleka všechno a naše možnosti jsou omezené.“

Upřeně se zadívala na své prsty u nohou, pak na silnici, odvíjející se před námi ve světle reflektorů. Na západě právě soumrak opouštěl obzor a na jeho místě se rozléval pruh královské modři, lemovaný časnou nocí a poprášený vycházejícími hvězdami. Někde na obloze po mně pátrala bouře a já věděla, že mě najde, pokud ji v tom nepředejdou jiní.

„Takže pokud mi ten džin nelhal, Lewis opravdu mířil do Oklahomy.“

„Ano, jak jsem řekla.“

„Tak kde vězí? Proč mi nepomůže?“

Trpitelsky si povzdechla, úplně jako lidská bytost, kterou v tom okamžiku připomínala. „Jsi fakt pitomá. Všechno máš před sebou jako na dlani, a pořád z toho nic nedokážeš vyčíst. Star už tu knihu používala, ne? Aby si přivolala a připoutala džina, nebo se o to aspoň pokusila. Lewis se ji snažil zastavit.“

Otřeseně jsem si uvědomila, že mě Star zkoušela, když se ze mě snažila dostat, jestli opravdu vím, kde je Lewis, a jestli jsem mu přišla pomoci zastavit ji.

„Tak kde sakra je?“ zeptala jsem se. Rahel potřásla hlavou.

„Vždyť už to víš.“

A fakt jsem to věděla. Nic jiného totiž nedávalo smysl.
„Star. Star má Lewise.“

Rahel mi věnovala pochvalný pohled, asi jako bych konečně udělala svůj první batolecí krůček. „Vidíš? Přece jenom nejsi tak úplně pitomá.“

Kapitola pátá

V okolí Oklahoma City očekáváme v příštích hodinách neobyčejně bouřlivé počasí s vysokou pravděpodobností krupobití a tornád. V případě vyhlášení pohotovosti se neprodleně odeberte do úkrytu.

Star měla Lewise. Tedy, věznila ho.

Hlavou mi proběhla slova ‚totální a naprostý magor‘ a trousila za sebou květiny.

„Můžeš plnit přání?“ zeptala jsem se Rahel bez obalu. Zatvářila se poněkud ublíženě. „Tak co? Můžeš?“

„Prosím tě, nebuď směšná.“

„Potřetí v rámci rituálu. Můžeš?“

Slabě se usmála. „Co jestli můžu?“

„Plnit přání.“

„Je od tebe milé, že si chceš hrát, ale musela bys použít formulaci...“

„Otázky. Já vím. Vynech pravidla a prostě mi odpověz, jo? Nebudu proto o nic méně démonická.“

Po téhle poznámce ji přešla legrace. „Když se mi bude chtít.“

„No, já bych si moc přála, abyste se mnou vy všichni konečně přestali vyjebávat!“ Vložila jsem do toho výkřiku všechnu svoji zlost, svůj pocit marnosti, všechen strach. Dokonce i Rahel zneklidněla. Sundala nohu z palubní desky a sedla si rovně s pohledem upřeným na mě. „Koukni, já přece nic nezavinila. Zlý Bob mě prostě dostal...“ A David taky, ach Bože můj... „A tys mě tahala za nos, a Star

jakbysmet, a teď mi jen tak řekneš, že jediný člověk, který by mě mohl z téhle šlamastyky vytáhnout, je v ještě horším průseru než já. To mě fakt radši na místě zabij!“

„Zastav vůz.“

„To není vůz, ale teréňák.“ Napadla mě zlá myšlenka. „To s tím zabítím bylo míněno obrazně...“

Teď byla řada na ní, aby si zakřičela, a věřte, že pořádný džinský řev udělal z mého nanicovatého výbuchu jen takové podvyživené pípnutí.

Strhla jsem řízení a prudce sjela z dálnice. Naštěstí tam zrovna byla rampa pro služební vjezd; překodrcala jsem po hrbolech a vjela na hrubý asfalt. Nakonec jsem při zastavování měla všechno jakžtakž pod kontrolou.

„Co se sakra...“ Rahel se dívala směrem za nás. Zahlédla jsem tam načervenalou září.

„Ven,“ nařídila Rahel.

„Vystoupit, to není dobrý nápad. Mnohem lepší je jet dál...“

„Vylez!“ To už ani tak nerozkazovala, jako spíš ječela, a než jsem si rozmyslela, jak na to zareagovat, byla z auta venku a trhnutím otevírala dveře u řidiče. Vytáhla mě z vozu přes středovou konzoli a sedadlo, ven na štěrk, vlekla mě dál, rychleji, než bych dokázala sama běžet. Když na zlomek vteřiny povolila, pokusila jsem se znovu získat rovnováhu, ale najednou jsem byla bez tíže, letěla jsem a neměla nejmenší tušení, jak je tohleto v reálném světě možné, ale byly tam nějaké věci, které se pohybovaly děsivou rychlostí, a pak ten strašný tlak na záda...

... A byla jsem dole, roztažená na zemi, v puse jsem cítila chuť krve a připadala jsem si otupělá. Překulila jsem se a spatřila jsem ohnivou kouli, z níž létaly k nebi oranžové a černé plameny, a na celou jednu vteřinu jsem si ten jev vůbec nespojila s landroverem. Ne že by toho z něj moc zbylo, a zatraceně jistě už nebyl bílý. Čtyři pneumatiky se

rozpouštějí, barva se praží a praská, interiér připomíná pohled zblízka do atomové pece...

Rahel stála opodál, zcela nedotčená, a zírala na ten pekelný obrázek. Džinové jsou prý stvoření ohně. Zářila jako pochodeň, nádherná, děsivá, sexy, a žár, který z ní sálal, jsem cítila i na tu vzdálenost.

Z vraku auta, kouře a ohně se pomalu formoval jakýsi tvar. Bylo to něco...

Moc zlého.

Otočila hlavu s ohromnými očima plnými moci a zběsilosti. Měly barvu vařícího zlata. Neuvěřitelně prakticky poznamenala: „Teď musíš utíkat.“

„Co to je?“ Vyhrabala jsem se na nohy, nevšímajíc si modřin a škrábanců. Její tvář byla klidná a nehybná.

„Prostě *zdrhej!*“

Pak už na nějaké dohadování se mnou neplýtvala dechem. Postrčila mě, až jsem zavravorala a málem znovu upadla, načež kromě hybnosti, kterou mi tím udělila, začalo působit i moje vlastní přání dostat svou křehkou lidskou tělesnou schránku co nejdál od toho, co se zvedalo z ohnivě koule. Dala jsem se do běhu.

Přeskočila jsem zprohýbanou ohradu s ostnatým drátem a vrhla se do jakéhosi houští, převážně trnitého. Prodírala jsem se jím s průrazností, zrozenou z paniky. Ohlédla jsem se jako Lotova žena a uviděla jsem, jak plamen z hořícího vraku nevysvětlitelně vystřelil žhnoucí smyčku přímo k Rahel. Udeřil do ní takovou silou, až její žluté sako zavlálo jako ptačí křídla, a pak ji oheň pohltil.

Nesměla jsem se zastavit. Houští bylo vyschlé; ta věc, ten elementál, který vytryskl z auta, tyhle křoviny smete jedním nedbalým mávnutím, a ze mě zbude leda tak kupka živočišného uhlí a zubařské záznamy. Pokoušet se pracovat na počasí v panice je obtížné; navíc jsem vycítila v éterickém rozměru vlivy, které mě blokovaly, síly, jež

ovládaly vzduch, vodu a půdu pod mýma nohama, i ten oheň za mnou...

Prodrala jsem se křovinami a octla se na zoraném poli. Úhledné tmavohnědé řádky půdy s jasně zelenými sazeničkami, které právě vyrazily ze země. Na vzdáleném konci pole statek, osvětlený jako na kýčovitém obrázku... Na opačné straně ohrada, za kterou se pasou hnědé, flegmatické krávy.

A ještě objemná kovová nádrž s vodou pro dobytek.

Hnala jsem se k ohradě, přeskočila ji, cítila jsem pálení na hrudi, ale nevěděla jsem, jestli pochází z ohně, který si už pro mě přichází, nebo z hrůzy. Svalila jsem se na pastvinu. Když jsem se překulila a zvedla, odvážíla jsem se otočit.

Křoviny hořely. Po Rahel ani stopy. Z landroveru nezbylo nic kromě kovové kostry, praskající žárem.

Rozběhla jsem se k nádrži. Krávy, přívětivě nerozhodné, mi ustupovaly z cesty, a já jen doufala, že neskončí jako rožněné hovězí, jenomže jsem proti tomu stejně nemohla nic dělat. Našla jsem si chvíličku na další ohlédnutí přes rameno.

Oheň vyvřel z houští a hnál se přímo za mnou. Dospěl k ohradě a vypálil do ní černou díru.

Nějak jsem poznala – vycítila – že tohle dělá Star.

Přiměla jsem se přidat, ještě víc, rychleji, odraz oběma nohama a skok! Potopila jsem se do ledově studené vody v nádrži, až na slizké kovové dno. Má kůže ten teplotní šok těžce nesla, ale nemohla jsem udělat nic víc, než se snažit nenabrat si vodu do plic. Vydržela jsem a účinek té ledové facky se za pár vteřin vytratil, když jsem vůči chladu otupěla.

Pak do nádrže cosi narazilo tak prudce, až plech zarachotil, na chvíli mi připadalo, že je voda potažená oslnivě zářící oranžovou a bílou pokrývkou, teplota stoupla o několik stupňů a mně došlo, že pokud tohle bude trvat dost dlouho, uvařím se tu jako humr v hrnci. Najednou jsem měla

na vybranou z několika způsobů smrti – uhořet, utopit se, uvařit se. Žádný z nich mi nepřipadal zrovna atraktivní.

Nasála jsem molekuly kyslíku z vody a vytvořila z nich bublinu, vnořila do ní rty a nadechla se. Pak jsem bokem jako krab zacouvala co nejdál od ohně, a skrz vodu, zkalenou řasami, jsem mžourala na druhou stranu, kde už se plech začal žhavit. Tahle nádrž se brzy změní v něco jako hrnec na plotně. Měla jsem vůbec šanci vyplavat nad hladinu, vyšplhat ven a doběhnout až – kam? – někam, kamkoli, dřív než mě to usmaží? Ne, neměla.

Moc nad vzduchem a vodou v téhle chvíli neznamenalala zhola nic, leda to, že pravděpodobně budu schopná dýchat i pod vodou, dokud se mi neuvaří kůže a nepuknou oči. Třeba ještě předtím ztratím vědomí. Aspoň doufám.

Zničehonic se setmělo. Přemítala jsem, jestli mi už selhává zrak, ale pak se můj mozek pomalu dopracoval k závěru, že oheň uhasl.

Kdosi mě chytil za vlasy a zacloumal mnou. Zabolelo to. Otevřela jsem pusu a zaječela, nebo spíš jsem se pokusila zaječet, ale místo toho jsem se pořádně napila kalné vody. Pak jsem nějak vylezla ven, do mrazivého vzduchu, a hned jsem se octla na zemi, s obličejem na hlíně, a zvracela jsem zelený sliz.

Dychtivě jsem nadechovala vzduch, kašlala a cítila, jak mi hoří plíce, jako by se už nikdy neměly vyčistit od toho svinstva. Může člověk umřít znechucením? Kašlala jsem, až jsem z toho byla celá slabá a roztřesená a obličej jsem měla samou hlínu. Potom jsem se převalila a rozhlédla se. Těžko říct, jestli tady něco uhořelo nebo se upeklo – na to bylo příliš tma. Ale necítila jsem žádné maso na rožni a krávy zděšeně bučely na vzdáleném konci pastviny.

Nade mnou stála Rahel, svěží a neonová jako vždycky. Pohlédla dolů na mě a pravila: „Už mi dochází trpělivost, dítě démonů. Miluješ ho?“

Ještě jednou jsem zakašlala, otřela si ústa a vyhrkla: „Cože?“

„Jeho.“ Mávla rukou, a přede mnou stál David. David ve své džinské podobě, samý žhavý bronz a zlaté záblesky na kůži a zlatá jezírka v očích. „Miluješ ho?“

„Ano!“

Rahel lusкла prsty a vzápětí jsme stály někde jinde. Ach ne... Pořád jsem cítila vítr na tváři a nerovnou travnatou půdu pod nohama. Ale viděla jsem sklep. Temný, místy zarovnaný krabicemi. U vzdálené stěny stál pracovní stůl a na něm...

Na něm ležela kniha z obchodu Cathy Ballové.

Estrella vystoupila ze stínů za mnou. Uskočila jsem jí z cesty, upadla, a tím jsem se dostala blízko k Rahel a jejímu prvotnímu teplu – a byla jsem za to vděčná, protože tohle místo bylo hrozně studené a moje srdce chladlo ještě víc.

Sedla jsem si, Rahel mi pomohla na nohy.

Estrella přistoupila ke stolu a otevřela knihu.

„Ne,“ zašeptala jsem a podívala se na Rahel. Její tvář zůstala bezvýrazná, ale zlaté oči jí planuly jako bludičky. „Zastav ji!“

„Nemůžu,“ řekla. „Nesmím zasahovat do obřadu povolávání.“

„Hovno nemůžeš! Sakra, tak jí třeba podpal barák... Smeť ho... *Udělej něco!*“

Vrhla se na mě, sevřela mi paže těmi drápy, tvrdými jako ocel. „Kdybych ji mohla zastavit, myslíš, že bych to nezkusila? Myslíš, že bych marnila čas s takovou špinavou, zkaženou čarodějnicí jako jsi ty?“ Pořádně se mnou zatřásla. „Zkus ji zastavit sama!“

Vylétla jsem z těla, prudce vyrazila do Nahladu a svištěla k Oklahoma City. Někde tady poblíž stával její dům... Kde je Star? Není v éterickém rozměru, nepoužívá svou moc... Jehla v kupce sena... Objevují se a zase mizí jiní Správci, podobní jiskérkám v ohni, ale nerozeznávám je,

aniž bych se k nim přiblížila, nemůžu ji najít. Jako střela jsem se vrátila zpátky do těla a zařvala na džinku: „Ukaž mi, kde je!“

„Já to nevím. Mohu sice *vidět*, ale netuším, kde se tohle odehrává, o nic víc než ty. Je to ve tvé moci. Najdi ji.“

Zaplavil mě příval slepé, mučivé paniky. Jistě, našla bych ji, jen na to mít čas... Kdybych v sobě neměla otisk démona, který mě rozežírá zevnitř... Kdyby se Star *chtěla* nechat najít. Ne, nezbývalo nic, co bych mohla udělat, nic, co bych si mohla vlastními silami přivolat na pomoc.

Zavadila jsem rukou o něco tvrdého a hranatého, co mi způsobilo obrovskou modřinu na levém boku. Hrabala jsem v kapse, až jsem vytáhla...

...mobil. Ten *od Star*. Zmáčkla jsem tlačítko, rozsvítil se jako vánoční stromeček. Paměť... Paměť... Listovala jsem čísla, která jsem nepoznávala, jmény, která mi byla cizí.

Až jsem zastavila u jednoho, které jsem znala. Star volala k sobě domů, aby zkontrolovala vzkazy.

„Stejně to k ničemu nebude.“ Zmáčkla jsem tlačítko **spojit**.

V iluzi, kterou Rahel vyvolala, stála Star s knihou v rukou a beze zvuku pohybovala ústy. Možná už je příliš pozdě...

...a najednou podrážděně vzhlédla se stejným výrazem, jaký jsem u ní viděla tehdy u oběda, když telefon zazvonil. Prudce pohnula hlavou, jako by ten zvuk chtěla setřást, a vrátila se ke knize.

„Zvedni to,“ šeptala jsem. „No tak, Star, prosím. Zvedni ten telefon.“

Na mé straně se hovor přepnul na hlasovou schránku. Zavěsila jsem a znovu vytukala číslo.

Star četla z knihy. Rty se jí pohybovaly. Náhle se silně modrobíle zablesklo, a když záře pohasla...

... stál před ní David a díval se na ni přes knihu. Byl úplně nehybný, jako zmražený. Rahel vyplivla pár slov,

která jsem neznala, ale nenávist a hněv v nich nepotřebovaly překlad.

Star mu svazek podala. Vzal ho beze změny výrazu.

„Příliš pozdě,“ zašeptala jsem. Telefon pořád zvonil, monotónně mi bzučel do ucha. „Ach, Bože, ne!“

„Ještě ne, ještě ho nezavázala, jen ho uvěznila.“ Ani Rahel ale nemluvila právě optimisticky. Natáhla ruku se žlutými špičkami prstů k Davidovi, pak ji nechala klesnout k boku. „Bojuje s ní.“

Věděla jsem, že bude. Bude bojovat o svobodu v mezích svých možností, a ještě víc. Právě tak, jak bych to dělala já.

Star se na něj usmála a sáhla po něčem, co leželo na kraji pracovního stolu. Přiložila si to k uchu.

„Digame,“ řekla. Sledovala jsem její rty v iluzi a slyšela její hlas v telefonu.

„Nedělej to, Star!“ vyhrkla jsem. „Prosím. Nech ho jít. Byly jsme takovou dobu přítelkyně – snad to ještě něco znamená. Nedělej mu to.“

Překvapeně sebou škubla a prohlédla si místnost, v níž se nacházela, nevynechala jediný kout, žádný stín. Když se obrátila ke mně, znovu jsem spatřila její nepopsatelnou, nelidskou krásu. Krásu, kterou jí dal démon.

„Jo? No teda, tys mi zase uklouzla! Myslela jsem, že už jsi mrtvá. Nemůžu ti vyhovět, zlato. Potřebuju ho.“

„To není pravda!“

„Potřebuju.“

„Vždyť už ani nemáš otisk! Jsi volná!“

Její krásná, falešná tvář se zkřivila zlobou. „No jasně. Jsem uzdravená. Skvělá zpráva, co? Až na to, že se nechci znovu vrátit k tomu, čím jsem byla. Zjizvená. Zmrzačená. *Úplně k ničemu.* Potřebuju ho, Jo. Abych mohla žít.“

Vybavila jsem si skutečnou sílu ohně, který se hnal přes pole ke mně. Taková věc není zadarmo. Oslabilo ji to, a teď potřebovala čerstvý zdroj moci.

Potřebovala Davida.

„Ale já ho miluju, Star,“ vzlykla jsem. „Prosím, prosím, nedělej to!“

Zasmála se. Byl to přesně ten líbezný, veselý smích, který mě léta udržoval při zdravém rozumu, který mi připomínal, že existuje normální, obyčejný svět, přátelé a naděje, že je i něco víc než Správci.

Ten falešný smích.

Přistoupila k Davidovi a přejela mu prsty přes obličej, dolů na šíji. Pocítila jsem nezvladatelnou touhu praštit ji, že by se nezastavila do příštího týdne. Přidržela si telefon mezi uchem a ramenem a pokračovala v listování v knize. „Řekněme, že vím, o čem – a o kom – mluvíš.“

„Já si nedělám legraci, Star. Buď ho necháš jít, nebo přijdu a vezmu ti ho. Jasně?“

Našla, co hledala. Pár vteřin hleděla dolů na text, pak poodstoupila.

„Nemáš nejmenší představu,“ prohlásila, „o tom, co jsem provedla, ani jak tvrdě jsem na tom makala. Byla jsem zatracenej *mrzák*, Jo. Ošklivá, znetvořená, vyhořelá. Dokonce i *Marion* si myslela, že nestojím za námahu. Měla jsem stěží sílu zapálit sirku.“

Spolkla jsem hněv a pokusila se mluvit rozumně. „Ale vyléčila ses.“

„Jasně, vyléčila. Ale ne díky někomu z *nich*.“ Teď se usmívala, ale byl to takový hořký a stažený úsměv, který nejspíš bolel. „Ne díky Lewisovi. Ten mě nechal, abych vypadala jako strašidelná halloweenská maska. Cítila jsem, jak mě léčí, ale neměl odvahu dotáhnout to do konce. Právě tak jako ty.“

Přitiskla si telefon na hrud' a řekla něco Davidovi, ale iluze byla beze zvuku. David neodpověděl – ani nemohl. Star si znovu přiložila telefon k uchu.

„Už musím končit, Jo,“ řekla. „Mám tady něco na práci, musím si zavázat džina...“

Zavěsila a hodila telefon na stůl. Zaječela jsem na ni, ale už bylo pozdě, pozdě, příliš pozdě.

Estrella sundala z police zavařovací sklenici a postavila ji na podlahu, Davidovi k nohám. Nevím, proč jsem se dívala dál, leda snad že nedívat se by byla zrada všeho, co mi ukázal, cti a oddanosti, odpuštění a odpovědnosti.

Četla jsem jí ze rtů.

Povolávám tě, abys mi sloužil

Ach, Star, ne. Prosím.

Povolávám tě, abys mi sloužil.

Prosím, přestaň.

Povolávám tě, abys mi sloužil.

V tom okamžiku jsem pocítila, jak David, jehož jsem znala, zhasl jako svíčka, když byla jeho osobnost vymazána spoutáním smlouvou.

Patřil teď Star.

Jeho oči změnily barvu, byly obyčejně tmavohnědé a chybělo v nich světlo. Vzala od něj knihu a odložila ji. Sledoval ji pohledem, plným znepokojivé pozornosti a starostlivosti, kterou kdysi věnoval mně.

„Je ztracen,“ řekla Rahel. Hlas měla ledový, jen řezat. „Už mu nevěř. Nemůže udělat nic proti její vůli.“

Nechala iluzi zmizet, octly jsme se ve tmě. Nohy mi vypověděly službu, klesla jsem do trávy, objala si kolena rukama a položila na ně hlavu.

Rahel mi krátce stiskla rameno. Pro útěchu? Neměla jsem nejmenší tušení. Ale dodalo mi to sílu. Obrnila jsem se proti panice, která mi svírala hrud', a zaplašila slzy. V obličeji jsem cítila horko, vlastní kůže jako by mi byla těsná.

„Nerozumím tomu,“ hlesla jsem. „Proč to dělá?“

„Už nemá otisk,“ odpověděla Rahel. Dřepla si, pružná jako stín, a zahleděla se mi do tváře. „Potřebuje něco, co by naplnilo její prázdnotu.“

„Tak kam se ztratil ten...“

Odpověď jsem si přečetla v jejích smutných, vzteklých, rozhořčených očích.

„Ach Bože,“ vydechla jsem. „Lewis se ji pokusil zachránit. Vzal od ní démona. A ona ho teď chce zpátky.“

„Tak, teď už to chápeš,“ pravila Rahel věčně.

Chápala jsem. Jasně a živě. Strašlivě. Lewis měl tolik moci... víc než já, víc než kdokoli jiný. Lewis udělal přesně to, co od něj žádala jeho vlastní přirozenost – pokusil se ji uzdravit. A během toho pokusu se stal vnímavějším vůči otisku. Hrůza. Lewis zkažený, zbavený svědomí, s neomezenou mocí...

Nikdy dřív mi slovo *Apokalypsa* nepřipadalo tak důvěrně blízké.

„Je pořád ještě u ní?“ zeptala jsem se. Rahel naklonila hlavu na stranu, pak zase na druhou. „No tak, Rahel, vyplivni to. Nemám na tyhle džinské hrátky čas.“

„Myslím, že tam je. Nenašli jsme po něm nikde ani stopu.“

„Proč odtud nevypadl?“

Pomalu mžikla. „Myslím, že nemůže.“

„Do prdele!“ Praštila jsem do země tak silně, až to zabolelo. „Proč jsi mi to neřekla dřív?“

„A co bys udělala jinak?“

„Sakra, třeba bych to tolik nezapackala, nenakráčela bych rovnou do pasti, ty pitomče!“

Rahel mi věnovala dlouhý, ublížený pohled, který mi připomněl, že mám co do činění s Mocí. S velkým M. „Nemohu na sebe brát zodpovědnost za krátkozrakost smrtelníků, Sněhurko. Jednám s tebou, tak jak vždycky jednáme s lidmi. Pro nás není přirozené všechno vysvětlovat. Předpokládáme, že to chápete.“

„Dejme tomu. Kruci, jestli se z tohohle někdy dostanu, uspořádáme kurzy komunikace mezi našimi rasami, protože vy toho pěkně zneužíváte!“ Do háje. Na tohle jsem vážně neměla čas. Situace se totálně vymkla z ruky, a já jako ten,

kdo už padá, měla výhled z ptačí perspektivy na ošklivé přistání, které mě čeká. „Musím se dostat do Oklahoma City.“

„Nemůžu tě tam vzít,“ řekla. „Já...“

„... jsi volná džinka, jasně. Můžeš cestovat jen takovou rychlostí jako my.“ Zdálo se, že ji překvapilo, dokonce potěšilo, že už to vím. „Tak mě dones na nejbližší parkoviště.“

Přikývla. „Drž se.“ Sevřela mě pažemi v objetí. Zem mi zmizela pod nohama.

V Nadhledu jsem se už vznášela stokrát, možná tisíckrát; jsem zvyklá na pocit, že svět pode mnou padá, ale tohle bylo jiné. Moje tělo nezůstalo v klidu na zemi a nečekalo na mě; místo toho vlálo ve vzduchu a jeho bezpečí záviselo na džince s ošklivým smyslem pro humor.

Unikl mi výkřik, ale vyzněl spíš jako bezmocné kviknutí. Ovinula jsem ji rukama a držela se jako klíště. Vznosly jsme se do chladného vzduchu. Nečekaně mě udeřila vlna horka, a když jsem se odvážila podívat dolů, zjistila jsem, že jsme právě přelétly nad oranžovou pohřební hranicí landroveru.

Jakýsi pták sklonil křídla a přiblížil se k nám, aby si nás prohlédl; v jeho malých ptačích očkách jsem vycítila zmatek a dokonale jsem ho chápala. Ani mně nebylo úplně jasné, co tady ve vzduchu vlastně děláme.

„Když toho o džinech tolik víš,“ ušklíbla se Rahel, „vědělas, že dokážeme tohle?“

Honem jsem zavřela pusy, aby mi do ní nevletěl brouk.

* * *

Přistály jsme na rohu křižovatky v Normanu, asi deset mil od místa, kde jsme vzlétly. Rahel mě nechala sednout si s hlavou mezi koleny a pobaveně čekala, až zvládnu nutkání na zvracení.

„Pohybuj se mezi světy,“ poznamenala. „A přitom tě takhle vyvede z míry špetka levitace?“

„Špetka, jo? Spíš pěkný kus!“ odsekla jsem a polkla. „Co tady děláme?“

Tady znamenalo uzavřenou ohradu s auty, nesoucí název **Předvádění automobilů**. Rahel na mě koukla tak podrážděně, až mě překvapilo, že místo toho neluskla prsty a neproměnila mě v bílého potkana.

„Zjevně pracujeme na získání prostředku pro tvůj transport.“

Správně, z landroveru zbyla hromádka kouřících trosek. „Ukradneme auto.“

„Pravděpodobně. Ledaže by nabízeli noční zkušební jízdy.“

Takže šlo přímo o velkou automobilovou loupež. Žádná křeč. Představa auta mě docela vzpružila, a navíc, vzhledem k rozsudku smrti, který ve mně odtikával, mi vězení připadalo spíš jako lázně. Musela jsem dojet do OKC a najít Star, a pořídit si k tomu čtyři kola vypadalo jako náramně praktický nápad.

Obezřetně jsem se rozhlédla, jestli se tu nepotloukají náhodní svědkové. Po setmění v téhle části města nebyl skoro žádný provoz, obzvlášť teď, před bouřkou; okolí vévodil zvuk třepetajících se praporků a drnění pouličních lamp, jejichž sloupy se chvěly v postupně sílícím ostrém větru. Těch pár aut, která projela kolem, na naši přítomnost nijak nezareagovalo.

Rahel vyčkávala, až co řeknu. Zhluboka jsem se nadechla a vyhověla jí. „Hodilo by se mi něco rychlého a nenápadného,“ vysvětlila jsem. „Nějaká luxusnější honda, třeba Acura, nevýrazné zbarvení. Abych se mohla vmísit do místního provozu. Ale nejdřív se postarej o ty bezpečnostní kamery.“

Rahel zvedla pohled k lesklým slepě zírajícím čočkám, umístěným pod střechou prodejny nebo připevněným ke

sloupkům osvětlení. Dvě nebo tři vteřiny na ně upírala zrak.
„Hotovo.“

„Vážně?“

„Usmažila jsem jim plošňáky,“ řekla. „A odmagnetovala pásy.“

„Že tys to už někdy dělala!“

Rahel na mě vycenila bílé zuby. „Já už dělala *úplně všechno*, sestřičko.“

Přelezly jsme bíle natřenou ohrádku, která neměla za úkol bránit v přístupu zájemcům o koupi, pouze udržet auta uvnitř. Zahlédla jsem pár opravdu roztomilých autíček, úplnou duhu báječných barev. Neochotně jsem vyloučila neonově žluté, ostře zelené a jasně červené vozy.

„Tenhle,“ ukázala jsem na auto, které ve svitu sodíkových zářivek vypadalo černé. Bylo to BMW, kvalitní vůz od solidního výrobce. Ne úplně nejdražší souprava kol, ani tak docela nejlevnější, ale dokáže se dostat z nuly na šedesát do osmi vteřin, a bez jakýchkoli úprav. Nejlepší ze všeho bylo, že vypadalo jako rodinný vůz, což znamená, že si ho málokterý policajt všimne na první pohled.

A pokud mě odhad neklamal, byl tmavomodrý. Moje oblíbená barva.

Rahel pokývla a pomalu vůz obešla. Nespouštěla ho přitom z očí. Nakonec oznámila. „Má nastavený alarm.“

„Dokážeš ho vypnout?“

„Pochopitelně.“

„Tak do toho.“

„Hotovo.“ Pokrčila rameny, položila ruku na zámek dvířek, chvíli manipulovala elektrickými obvody, načež se dveře na straně řidiče otevřely. „A teď bys měla honem vypadnout.“

Málem jsem to udělala. Vážně. Ale když jsem se obracela, abych nastoupila, spatřila jsem ji.

Postávala si tam o samotě, zářila temně modrou barvou s bílými pruhy na kapotě. Byla to láska na první pohled.

Vyrazila jsem k ní, aniž bych si to uvědomovala. Slyšela jsem Rahel, jak se ptá, co to dělám, ale já měla oči jen pro tu krásku, která na mě tady čekala, jako by ji sem pro mě připravil sám Bůh.

Rahel mě dohonila, když jsem se zastavila u auta. *Auto?* Ne, to byl naprosto nedostačující výraz. Tím se dalo popsat cokoli, Honda Civic stejně jako Lamborghini. Tady bych potřebovala nějaké nové slovo.

„Co to má znamenat?“ zeptala se netrpělivě. Pohládila jsem dvěma prsty úžasnou kovově modrou barvu.

„Dodge Viper GTS z roku 1997,“ pravila jsem s nábožnou úctou. „V10, objem válců 7990 kubíků, šest tisíc otáček za minutu. Nejrychlejší vůz, vyrobený v Americe, nejvyšší rychlost tři sta kilometrů v hodině. Předjede každou corvettu, dokonce i Boss Mustanga z roku 1971. Ta je rychlejší než vítr, Rahel.“

Na Rahel to neudělalo dojem. „Řekla bych, že bude dost drahá.“

„Kolem šedesáti tisíc dolarů, pokud máš štěstí a na nějakou narazíš.“ Dveře byly samozřejmě zavřené, ale já cítila, jak mě vítá. „Otevři to.“

„Povídalas něco o tom, jak se chceš vmísit do provozu, aby si tě nikdo nevšíml. Tohle... není zrovna nenápadný vůz.“

„Jenomže ho nikdo nedohoní.“ Položila jsem dlaň na blatníky, rozšířené jako nozdry, a hladila ji jako napůl ochočeného tygra. „Tohle je ta jediná. O tom není pochyb.“

Rahel pokrčila rameny, dotkla se zámku na dveřích, ten se s klapnutím odemkl. Vklouzla jsem dovnitř s okouzleným povzdechem; bylo to jako klesnout do oblíbeného křesla s předoucí kočkou na klíně. Dokonalé, oduševnělé pohodlí. Upravila jsem si sedadlo, obhlédla si displeje v kokpitu a zaplavil mě příval lásky silnější než cokoli, co jsem kdy v životě cítila k autu. Včetně chudinky Dalily.

„Vezmu si ji,“ oznámila jsem. Rahel se tvářila zmateně. „Prosím.“

Dotkla se zapalování, motor se s tichým zapředením probudil k životu. Řadicí páka mi přesně padla do ruky. Rahel za mnou zavřela dveře. Zmáčkla jsem ovladač a okénko sjelo dolů. „Můžeš mi prosím otevřít bránu?“

„Žiju, abych sloužila.“ Přece jen jsem ji trochu vyvedla z míry. No, nejspíš ještě nikdy zblízka nepřihlížela navázání posvátného pouta mezi ženou a autem. „Víš, kam máš jet?“

„Pryč od tebe,“ odpověděla jsem a zařadila rychlost. Motor přešel do hlubokého, chvějivého vrčení. *Roztomilé*. „Vlastně mám báječný nápad, co teď podniknout. To, cos po mně od začátku chtěla. Vrátit se do Oklahoma City. Dostat se ke Star.“

Usmála se. „Třeba nejsi tak pitomá, jak jsem se obávala.“ Její horké zlaté oči ani nemrkly. „Nečekej, že se David postaví na tvou stranu. Nemůže, i kdyby sebevíc chtěl.“

Za ní cvakl kovový zámek a brána z tepaného železa se s tichým zasténáním otevřela. Tím padla veškerá ochrana, mohla jsem vyjet. „Bůh s tebou,“ popřála mi. Nechala jsem motor běžet a podívala se na ni.

„A co ty?“

Potrásla hlavou. „Nakonec musím být vždycky bezbožná,“ řekla. „Udělala jsem, co se dalo. Už se mě na nic neptej.“

Ani jsem to neměla v úmyslu. Když jsem znovu zařadila, na chvíli jsem vyklouzla do Náhledu, abych zkontrolovala blížící se bouři, a spatřila jsem v sobě otisk démona, odpornou černou noční můru s chapadly a ostrými hranami. Zavřela jsem oči, abych se nemusela dívat na zkázu své duše, a slíbila jsem si: „Najdu způsob, jak ji zastavit.“

Povolila jsem svému novému vozu otěže a nechala ho rozběhnout.

Auto, které jsem se rozhodla pojmenovat Mona, bez sebemenší námahy dosáhlo na výpadovce z Normanu rychlosti devadesáti mil za hodinu. Mona představovala reminiscenci na starší vozy, citlivé na dotek, v nichž řidič musel ovládat volant i brzdy bez počítačového mozečku, vsunutého mezi něj a auto.

Bouře, která se za mnou hnala tisíc mil, se kvapem blížila, nabírala rychlost a rotaci. Budu s tím nejspíš muset něco udělat ještě předtím, než podniknu první tah proti Star; tam venku se nahromadilo až moc energie, a to znamenalo riziko, že mě nakopne, když budu na dně. Ovšem nejdřív ze všeho budu muset nabrat benzín. Bylo to nebezpečné, nehledě na cenu, ale v prodejně nechali ve voze jen asi osminu nádrže a já nesměla připustit, aby mi benzín došel.

Když jsem zajížděla k benzínce Texaco, přehnal se kolem pořádný poryv vichru, který s sebou nesl štěrky, útržky papíru a plastové tašky; jeho zemitě těžký pach s náznakem hniloby mě znepokojil. Nabrala jsem tolik benzínu, na kolik mi vystačilo pár posledních dolarů, zaplatila bezzubému pokladnímu a vyrazila do větru. Teplota prudce klesala a můj bílý krajkový top, byť úžasně módní, mě nijak nechránil před chladem.

Další mocný závan mi hodil vlasy do tváře. Shrábla jsem si je zpátky a zjistila, že mám společnost.

Mezi mnou a mým vozem parkoval u pumpy žlutý Nissan SUV.

Zpomalila jsem z poklusu do chůze, až jsem úplně zastavila. Srdce mi bouchalo a tep dosahoval hodnot, jaké se vidí jenom při kardio-aerobiku. Boj nebo útěk. Jak mně se chtělo pustit se do nich. Chtěla jsem si to s nimi rozdat. Nutně jsem potřebovala bojovat, ale všechny orgány v mém těle, které ovládají proudění moci, byly za posledních pár

dní těžce přepracovány, a momentálně by mi dal i odhad rychlosti větru docela zabrat.

Po dálnici se kolem nás přehnal nákladňák. Závan větru, který to způsobilo, mě málem porazil jako nějaký surovec.

Za nissanem se objevila Marion Bearheartová, zůstala stát a pozorovala mě s rukama v kapsách koženého saka s třásněmi. Černostříbrné vlasy měla svázané do tlustého copu, který jí padal přes rameno, a působila dojmem síly a rozhodnosti.

„Neutíkej,“ vyzvala mě. Z nějakého důvodu jsem ji slyšela i v tom větru.

„Kčertu, na tohle nemám čas!“ vykřikla jsem. Vítr mi slova vzal, ale jejich smysl zůstal. Marion nechala ruce v kapsách, ale přistoupila o krok blíž.

„Uděláme si čas,“ prohlásila a postoupila o další krok. Chtěla jsem ucouvnout, ale měla v očích něco mocného a nesmrtelného, většího než můj strach. „Vím, že máš otisk.“

Zauvažovala jsem, jak dlouho už to ví, nebo aspoň tuší. Zacházela se mnou hezky opatrně, tam na Železné cestě – měla obavy z probuzení otisku? Nebo si dala věci dohromady až dodatečně?

„To je v pořádku,“ pokračovala. Vítr šlehal nepředvídatelně na obě strany, pak zase dozadu, uvolnil jí z copu černé a stříbrné prameny vlasů, které se jí teď vznášely kolem tváře. „Joanno, věř mi. Všechno se vyřeší. Prosím, pojďme se nad tím zamyslet společně.“

Natáhla ke mně ruku, v ostrém světle benzínky se zaleskly stříbrné prsteny s tyrkysy.

O krok jsem ustoupila. Zkusila to znovu.

„Jakmile přijdeš o svou moc, démon se nebude mít čím živit,“ řekla. „Bude hladovět a chřadnout. Ty přežiješ. Tohle dokážu zařídit.“

Nemohla bych tak žít, ne slepá a hluchá, odříznutá od dýchání světa. Od éterického rozměru. Stejně jako Star jsem příliš hluboko zakořenila ve světě.

„Nejsem jediná, kdo má otisk,“ svěřila jsem jí. „Víš o tom?“

„Jednu věc po druhé.“ Marion v sobě měla jakési horečnaté odhodlání, bylo poznat, jak velice si přeje, abych se vzdala. Ale nepoužila svou moc. Proč ne? Tehdy na Železné cestě to udělala... Aha, ovšem, ta bouře. Čím víc moci bychom použily, tím horší by se stala a tím rychleji by nás dostihla. Marion měla smysl pro zodpovědnost.

Couvla jsem o další krok, vtom mě zezadu sevřely čísi paže a zvedly mě ze země. Erik. Byl větší než já, silnější a vyšší, a kromě toho mě překvapil. Cítila jsem, jak mi v jeho sevření praskají žebra. Zuřivě jsem ho kopala do holení, ale pokud ho to bolelo, nedal nic najevo, jen mi cosi zabručel do ucha.

Marion k nám přistoupila a jemně mi odhrnula vlasy z tváře. Usmívala se. „Přestaň zápasit. Víím, udělalas hroznou chybu, ale všechno se dá napravit, slibuju. Pro Správce jsi příliš cenná; nedovolím, aby se ti něco stalo.“

Přestala jsem se zmítat. Erik mě spustil o něco níž, takže jsem se špičkami dotýkala země. „Je to Star,“ řekla jsem. „Zradila nás. Musíme ji zastavit.“

Rozšířily se jí oči. „Joanno, od tebe bych čekala něco lepšího než házení viny na jedinou přítelkyni, kterou máš. To Star nám oznámila, že přicházíš. Přeje si, abychom ti pomohli. Když ji budeš obviňovat, nepomůžeš si.“

Sklouzla pohledem na Erika. „Strč ji do vozu.“

Když jsem se zmítala, mělo to jediný efekt – stiskl mě pevněji, až mě skoro udusil; mohla jsem leda kopat a ječet jako vyděšené dítě. Marion otevřela zadní dvířka nissanu. Zapřela jsem se nohama po obou stranách otvoru a tvrdě zatlačila.

Shirl, která se objevila na druhé straně vozu, se sehnula a dotkla se mé nohy. Pálilo to. Zaječela jsem, vykopla a trefila ji rovnou do obličej. Svalila se a narazila do Marion. Erik zavrával, když ho udeřil do zad čerstvý závan větru.

Sáhla jsem po tom větru, omotala si ho kolem sebe jako plášť a zvedla sebe i Erika ze země. Zděšeně zakdákál jako slepice, jeho stisk povolil; zatočila jsem s větrem ještě rychleji, zavířili jsme vzduchem. Pustil mě a zamával rukama, aby udržel rovnováhu, ale neměl šanci. Výš, ještě výš. Marion se po nás natahovala, ale ať už si přivolávala jakoukoli magii, nebylo to k ničemu; s blížící se bouří byl ve vzduchu tak silný náboj, že jsem jí mohla čelit tak snadno, jako jsem dýchala.

Rozdělila jsem větrný trychtýř na dvě poloviny, sama jsem se pevně usadila ve vzduchu a Erika nechala dál mlátit rukama a točit se. *Rychleji*. Ten hajzl mi málem zlomil žebra. *Rychleji*. Proměnil se v ječící šmouhu těla a šatů.

Kdybych ještě kapku přidala, mohla bych z něj ty šaty strhnout, svléknout ho do naha a pak mu postupně sloupávat kůži, potom bledou tkáň pod ní, až na červené maso a kosti...

Ježíši. Trhla jsem sebou, protože něco ve mně si spokojeně olizovalo rty v předtuše chuti strachu a krve.

Nechala jsem Erika spadnout na beton jako pytel a sama jsem se vznášela deset stop nad Marion. Hleděla jsem dolů na ně. Shirl přivolala oheň, Marion ji ale zarazila, než ji mohl vítr připravit o vládu nad ním.

„Jsi na tahu,“ zavolala jsem dolů. Kolem mě fičel ostrý, chladný víchř, černý jako noc, plný proudění moci. Bylo to tak lehké, až se mi z toho dělalo zle. Nikdy jsem si nepřipadala tak mocná, ani když jsem měla k dispozici půjčeného džina. Není divu, že se Zlý Bob nechal touhle věcí úplně strávit; byl to... zatraceně úžasný pocit.

Marion neměla v úmyslu začínat válku zrovna tady, blízko města plného nevinných lidí. Ani já o to nestála.

To ovšem neznamenalo, že k boji nakonec nedojde.

Pomalu spustila ruce k bokům a jednou mi krátce pokývla.

„Víš, že tě můžu odfouknout?“ zeptala jsem se. Vypadala, že by radši kousala hřebíky, ale kývla i na to. „Víš, že mám dost velkou moc, abych vás tu všechny tři pohřbila.“

„Udělej to, nebo ne, je to tvoje volba.“

Z těch, kdo mi v jednom kuse kázali o volbě a výběru možností, už mi bylo na zvracení. „Už toho mám po krk, Marion. Už se na mě nepokoušej usmívat a přitom mě bodnout do zad. Slibuju ti, že ti ublížím. Teď jedu ke Star. Můžete jet se mnou a pomoci mi ji dostat, nebo nasednout do toho svého kanárkového kusu šrotu a vrátit se domů. Ale mě s sebou nevezmete.“

Upírala na mě ledový, mrazivě studený pohled. „Zdá se, že jsem se v tobě spletla. Myslela jsem, že uděláš správnou věc.“

„No, přijde na to, ze které strany se na to díváš.“ Čekala jsem ve vzduchu nad ní, zatímco ona si to promýšlela. „Co když dokážu, že je Star zkažená?“

„Pak podniknu příslušné kroky.“

Ještě pár minut jsme udržovaly tuhle patovou situaci, pak Marion kývla. Jen jednou.

„Jed'te za mnou,“ nařídila jsem. „Nepleťte se mi do cesty.“

Nacpala Shirl a Erika do nissanu, sama se nasoukala za volant. Sestoupila jsem tak nízko, abych ji viděla okénkem. Asi půl míle od nás vzplanul na obloze rozvětvený blesk. Reagovala jsem teď na projev moci tak citlivě, že mnou projel jako valící se vlna, jako orgasmus. Marion to musela postřehnout, protože jsem – vůbec poprvé – spatřila v jejích očích záblesk strachu.

„Snažte se držet za mnou.“ Snesla jsem se na beton a propustila vítr; prohnal se jako mrňavé tornádo parkovištěm, vrážel do zaparkovaných aut, honil odpadky a nakopával volně ležící kameny jako nějaký rozmazlený spratek.

Zůstala jsem klidná, dokud jsem nesedla do svého auta. Pak jsem se teprve roztřásla, až jsem cítila, jak se otisk démona ve mně protáhl a rozvinul.

„Taková nebudu,“ slíbila jsem sama sobě. Ale už jsem taková byla. Málem jsem ublížila Erikovi, vážně jsem přemýšlela, že ho zabiju. Ted' už to byla jen otázka pozvolného sestupu po těch schodech, po nichž sešel Zlý Bob a stal se tím, kým nakonec byl. Netvorem.

Nechala jsem se obejmout silou svého vozu. Moně se chtělo běžet a mně se zase chtělo dovolit jí to. Když jsem spěšně opouštěla benzínku, začaly kolem padat první těžké kapky deště. Za mnou se držel fosforově svítivý Nissan Xterra. S burácením jsme najeli na dálnici I-35, mířící do srdce Oklahoma City.

* * *

Z bouře se rychle stával vážný problém.

Pozorovala jsem, jak se na mě žene. Mraky ztmavly, olemovala je našedlá zeleň; světlo, které jimi prošlo, se úplně změnilo. Blesky byly stále na dosah, skryté kdesi nahoře, odskakující jako jiskry od kovadliny oblaku, který se vytvořil v čele bouře. Oblačný příkrov působil celistvě, ale já věděla, že sahá nějakých třicet, čtyřicet či padesát stop nahoru; tlakový hrnec, v němž se vaří moc a síla. Dvě míle od Normanu už dešť zhoustl natolik, že pokrýval vozovku souvislou vrstvou. Stěrače na Monině předním skle pracovaly naplno, a stěží dokázaly udržet viditelnost aspoň natolik, abych rozeznávala dělicí čáru. Naštěstí pro mě nebyl na silnici žádný provoz, až na terénní vůz za mnou, který jsem sotva viděla. Jediní pitomci, co vyjeli v tomhle počasí.

Ted', když už to bylo tu, ten šedozelený otáčivý ohňostroj, visící těsně nade mnou, napadlo mě, že ho poznávám. Tahle bouře měla svou osobnost. Nějaký druh

nevrle inteligence. Zmocnil se mě nepříjemný pocit – a nejspíš byl i pravdivý – že se tato bouře zrodila ze semínka, která jsem rozházela po floridském pobřeží během svého zápasu se Zlým Bobem. Ať už pocházela ze mě nebo z krvavé dělohy matky Země, tahle bouře postupně získávala větší moc a vlastní charakter. Vnímala. Dokázala sama sebe ovládat, měnit směr a rozhodovat, jak velkou škodu způsobí a kde. Teď už se nikdo nepokoušel o manipulace z éterické dimenze, aby si ji podřídil; ve skutečnosti jsem co chvíli zahlédla šňůry síly, jak se do ní pokoušely dloubat stovky různých Správců Počasí, aby narušily její základní schéma; a nikomu se to nedařilo.

Čím víc jsem si ji prohlížela, tím víc mi byla povědomá. Tohle byla *moje* bouře. Stvořená mým zásahem. Přikrmovaná mým lehkomyšlným používáním moci. Přitahovaná ke mně mým podvědomím, nebo možná jen mou smůlou.

Bouře nade mnou duněla a přesouvala se a já cítila, jak se na mě zaměřuje. Výborně. Tohle je aspoň nepřítel, kterému rozumím. Se kterým dokážu bojovat. Pohlédla jsem přímo do jejího černého, šíleného srdce. Otevřela jsem ústa a zařvala na ni. Ne slovy, pouhým zmučeným zavytím agónie. *Tak pojď, ty hajzle! Pojď, a dej do toho všechno!*

Když jsem skončila, nastalo ticho. Bouře si pro sebe brblala a nechávala si svoje úmysly pro sebe; přinejmenším jsem ji zaskočila, i když jsem ji nemohla vystrašit.

Nemohla jsem ji zastavit, aniž bych si přitáhla moc prostřednictvím démona, a to by přispělo k jeho růstu, který by zároveň dál pálil to, co zbylo z mé duše. Jenomže jsem současně nemohla bouří projít, aniž by na mě zaútočila vší silou a s veškerou zuřivostí.

Právě teď stála mezi mnou a Oklahoma City. Mezi mnou a Star, mezi mnou a Davidem.

Bouře na mě civěla a já civěla na ni.

Odbočila jsem s Monou ze silnice a vystoupila z auta. Nissan se neslyšně zjevil za mnou a jako skvrna výstražné žluti zastavil.

„K čertu s tebou,“ prohlásila jsem nahoru k tomu dítěti své moci. „Pojďme si to rozdat.“

* * *

Začalo to nenápadně. Vždycky to tak bývá. Jen vítr na mém rozpáleném obličejí, vítr, který mě zatahá za lem košile a rozvlíni mi rukávy. Pročísne mi vlasy jako chladnými, necitelnými prsty.

Marion vystoupila z teréňáku za mnou. Neotočila jsem se. „Radši se schovej,“ doporučila jsem jí. Snad mě poslechla, možná ne; neměla jsem čas dávat na ni pozor. Nad námi se točila bouře. Mraky vířily a mísily se navzájem. Plodily kuželovité tvary, které se samy roztáčely a kroutily. Proti směru hodinových ručiček; všechny bouře na téhle straně světa se otáčejí proti směru ručiček. Viděla jsem neuvěřitelné barvy, šedou a zelenou, černou jako srdce noci. Záblesky sinavého nachu a růžové z blesků, šlehajících z oblohy a krok za krokem se blížících...

Čekala jsem.

Vítr mi hodil vlasy dozadu, zatřepaly se jako bojový praporec. Přidal se ještě déšť, který by mě rychle celou promočil. Použila jsem trochu moci, abych si kolem sebe vytvořila ostrůvek klidu, a vzápětí jsem k sobě přitáhla blesk. Svedla jsem ho do země, takže mi nezpůsobil nic víc než zabrnění a jemný, kradmý pohyb otisku démona pod kůží.

Řekla jsem mu, ať ztichne. Teď se to bude nějakou dobu zhoršovat, než bude líp...

Spustilo se krupobití – kroupy jako golfové míčky padaly z nebe a tříštily se nejprve na silnici kolem mě.

Rozšířila jsem svou ochranu na Monu. K čemu by mi bylo vítězství, kdybych se pak octla na cestě jako stopařka. Krupobití bušilo stále silněji, podobné bílému přívalu, kroupy narostly do velikosti pěsti a při dopadu explodovaly jako bomby. Ledové šrapnely mi pronikaly oděvem, studené a pak horké, jak mi začala téct krev. Stovky drobných řezných ran. Zesílila jsem štít nad sebou, ale nebylo lehké udržet si ho.

Na poli po mé pravé straně začal vířit prach s trávou. Z mraků nad ním se snesla jemná, křehká šedivá stuha. Zatím v sobě neměla moc síly, dosahovala sotva stupně F0 podle Fujitovy škály – s těžší víc než prašný vír. Bouře mě zkoušela. Sekla jsem po vrcholku maličkého tornáda zmražením molekul ve vzduchu. Sající stoupavý proud ztratil sílu a větrný trychtýř se rozpadl.

Vyhrála jsem první kolo.

Smysly mi prozradily, že se za mnou něco děje a že se to děje rychle. Než jsem se stihla otočit, zašimralo mě varování, že přichází další blesk. Rozděbila jsem svou pozornost mezi tři věci: vlastní ochranu, rozptýlení blesku a pohyb těla, abych stála čelem k tomu, co se mi bouře chystala vpálit do zad.

Další tornádo, a tohle nabývalo tvar hodně rychle a ošklivě. Už bylo vidět celý kužel, tančící pod záclonou těžkého deště, osvětlený zevnitř strašidelnou modrobílou září. Kulový blesk. Vytušila jsem kapky nabitě plazmy, poskakující uvnitř větrných stěn.

Tornáda patří k jednoduchým, ale hrůzným nástrojům ničení. Vyvolávají je prosté stoupavé proudy – proudy z pekla; roznášejí je větrné poryvy a zemská rotace. Představte si sloup vzduchu, který se žene rychlostí tří set mil v hodině a míří přímo vzhůru, vystřelí až do mezosféry a vybuchne tam jako neviditelný gejzír. Jak se vzduch znovu ochladí, klesne dolů a stáhne se zpátky do spirály.

Zní to jednoduše. Když ale sledujete tu ječící, proměnlivou stěnu zkázy, žádné vědomosti na světě vám nepomůžou zachovat si objektivitu. Tenhle exemplář vypadal vážně strašlivě; vyzbrojil se vším, co mu přišlo do cesty – kusy dřeva, dráty urvanými z ohrad, hřebíky, kamením, šlehajícími trsy trávy a drsným, hrubým pískem. Pokud by tahle větrná stěna polapila lidské tělo, drť by ho za pár vteřin rozřezala na kousky.

Vznesla jsem se do Náhledu. Bouře nabírala šedavou a nezdravě bledězelenou barvu... jako fotografický negativ. Překypovala ničivou energií a byla obdařena instinkty, které jí velely použít ji tak, aby způsobila co největší škodu. Cirkulovala mezosférou jako gigantický hodinový stroj. Byli tu přítomni ostatní Správci, věnovali jí značné úsilí, ale nikdo se ke mně nepřiblížil a nenabídl mi spojení; momentálně se všichni soustředili na slabá místa bouře, pokoušeli se zahřát vzduch na jejím vrcholu a rozbit ten cyklicky pracující motor, jenž dával vzniknout tornádům.

Neměli naději na úspěch. Tato bouře měla své parametry dokonale pod kontrolou a nedala se odříznout od svých zdrojů. Museli jsme k ní přistupovat tvořivě, jestliže jsme – včetně mě – chtěli přežít. Popravdě řečeno, zbytek Správců se o moje přežití pravděpodobně nijak nestaral. Chtěli bouři udržet tam, kde byla – v otevřené krajině – dokud se sama nevybouří. Moje riziko znamenalo bonus pro ně.

Začal se chystat další úder blesku. Místo abych jeho energii rozptýlila, usměrnila jsem ji a soustředila jeho doběla rozžhavenou sílu na zranitelný počátek tornáda, které se s řevem valilo ke mně.

Zadrhlo se, zaškrtlo, rozkašlalo se vlastním přehřátým dechem. Zbytek horka u země se vyzářil směrem vzhůru a narušil tu část cyklu, kde docházelo k ochlazování.

Během několika vteřin se větrná stěna rozpadla a vrátila se zpět do těžkých dešťových mraků. Cestou přitom

postupně ztrácela své příležitostné zbraně. Z oblohy spadlo těžké kolo ostnatého drátu a přistálo mi u nohou.

Zazubila jsem se na něj a vzdorně vykřikla: „To je všechno, co dokážeš? *Tímhle* mě chceš zastavit?“

Zkusila na mě ještě pár blesků, přesněji pět, jeden za druhým. Ten poslední jsem nestačila zneškodnit, takže se vybil do mě, ne tak silně, aby mě uškvařil, ale dost na to, aby mi pocuchal už tak dost vyčerpané nervy. Svalila jsem se, překulila na břicho a pohlédla do srdce nepřítele. Bouře neměla oči ani obličej, ale přece jen tu byl jakýsi *střed*... Chladné, tiché místo, kolem něhož se všechno ostatní otáčelo, ječelo a rachotilo.

Chvíli jsem zůstala ležet, uvolnila svaly v těle, a současně jsem znovu vlétla do Nádhledu. Formovaly se tam další řetězce; bouře vycítila mou slabost a připravovala masivní útok blesky. Roztrhala jsem řetězce a pustila se do obracení polarity, až zpátky do středu bouře.

A pak jsem provedla něco, o čem mi vždycky říkali, že nesmím za žádnou cenu dopustit.

Sáhla jsem přímo do rotace bouře.

Hybnost těles je zvláštní jev. Je to síla, která se u objektů v pohybu znásobuje. Jako třeba u dětí na kolech. Přitom se ale přidává jen k síle, která působí podle logických, předem daných pravidel.

Když se dítě na kole rozjede příliš rychle, ztratí kontrolu. Řídítka se roztřesou. Kola se začnou viklat. Vektor síly působí pod různými úhly k přímému směru jízdy.

Rychlost se může projevit jako nepřítel hybnosti.

Nepokoušela jsem se působit proti bouři – to by bylo horší než nic; ve skutečnosti bych tím mohla ještě přidat energii k tomu všemu, co mě už obklopovalo. Kdepak. Uchopila jsem neklidné, chaotické větry na roztřepených okrajích bouře a *přidala jsem je* k ní jako nějakou drenáž, nasávající vodu. *Přikrmila* jsem bouři. Bezstarostně jsem do ní vháněla další energii.

Ostatní Správci postřehli, co provádím, a někteří se mi to pokusili zarazit. Nemilosrdně jsem je odstrčila. Jeden či dva měli džinskou podporu, ale já měla otisk démona; moc ve mně byla horká a černá a smísila se s mou vlastní natolik, že jsem už žádného džina nepotřebovala.

Pár Správců opustilo Nadhled a žádný z nich už se tam neobjevil. Nepřemýšlela jsem o důsledcích toho, co jsem udělala. Důležitá byla bouře. Roztáčela jsem ji rychleji a rychleji, vlévala do ní víc a víc energie, až z ní přetékala.

V reálném světě bouře rotovala rychlostí, děsivou na pohled. Na její spodní straně vyskakovala a vybublávala tornáda, jak se síla snažila o autoregulaci, jenomže jí bylo až příliš, až se vymykala kontrole, vektory síly se protínaly a rušily se navzájem.

Rychleji. Rychleji. *Rychleji.*

Hlasitě jsem se rozesmála, když jsem se zahleděla na vířící ohňostroj, a rozzuřený střed bouře mi pohled oplatil. Blesky už šlehal prakticky neustále a celá černo-zeleně-purpurová hmota bouře jimi byla osvětlena a tepala energií.

Ani jediné tornádo se nedotýkalo země. Nedaleko se utvořilo ve vzduchu jedno hodně mohutné, asi míli široké, a pokoušelo se dosáhnout až k mokré půdě, aby mohlo cestou rozervat všechno, co bude na dosah. Zahřála jsem vzduch pod ním tak rychle, až se déšť proměnil v páru.

Bouře si přichystala další blesk. Řetězec nábojů mířil rovnou na mě a byl pevný a neohebný jako opletený kabel. Neexistoval způsob, jak ho rozbít.

Jen ať si přijde, řeklo cosi ve mně, něco černého a tvrdého, co se vezlo na vlně adrenalinu. Jen se v té moci vykoupej. Máš na to právo.

Ta překvapivá myšlenka odpoutala moji pozornost, takže jsem na chvíli ztratila kontrolu nad vzduchem pod tornádem stupně F5, které si prokousávalo cestu z oblak. Nastal pokles teploty.

Tornádo dosáhlo až na zem, odrazilo se a okamžitě z ní začalo rvát hlínu, rostliny a kusy plotů, a s velkým hřmotem se hrnulo na mě.

Cítila jsem, jak mi tělem prochází energie. Prohnula mi záda do oblouku, vyrvala z úst bezdechý výkřik a zalila každou buňku čistou, neředěnou prvotní silou.

Ta věc ve mně se jí živila a já poznala, jaké to je, když se démon místo děsivé změti chapadel stane něčím ledovým a složeným z ostrých úhlů, drásá mi kosti a stěží se mi vejde pod kůži.

Sotva jsem vnímala nukleární energii jeho hoření, energii, která se projevila viditelným světlem a žářem.

Změnila jsem se ve žhnoucí peklo. Teď jsem byla celá.

Když jsem vstala, roztrhané a roztavené šaty ze mě spadly, stála jsem čistá proti bouři.

Vztáhla jsem ruku a dotkla se života v jejím nitru, objala ho, polaskala, ochutnala esenci jeho šíleného vzteku. Naladila jsem se na jeho vibrace a rytmus, učila jsem se jim, *stávala* jsem se bouří.

A pak jsem ji obklopila svojí strašlivou silou a rozmáčkla ji.

Dvacet stop ode mě se drtivá síla tornáda zhroutila do sebe a padla mrtvá k zemi. Energetická schémata bouře vzplanula a přetrhala se.

V bezděčném tichu, které nastalo, jsem slyšela svůj smích. Prostě mi to přišlo k smíchu, i když jsem byla nahá, promočená deštěm a navíc nasáklá šílenou mocí nejtemnější temnoty.

Potom se ozvalo nepřírozeně hlasité vrzání kroků a šterku. Vzpamatovala jsem se. Tedy, vzpomatovalo se všechno, co ze mě ještě zbylo.

„Bože můj,“ hlesla Marion. Otočila jsem hlavu, abych se na ni podívala, a viděla jsem, jak sebou škubla. „Cos to...“

„Zachránila jsem nám životy,“ odpověděla jsem. Prohlédla jsem si vlastní tělo a začal se mě zmocňovat šok.

Byla mi strašná zima. Všude jsem měla modřiny a šrámy. Nejspíš jsem připomínala mapu všeho, kde jsem kdy byla a co jsem dělala. „Nemáš nějaké rezervní šaty?“

Nechtělo se jim ke mně. Shirl si svlékla flanelovou košili a nechala si tričko. Marion vyhrabala z kufru auta volné modré džínsy. Všechno mi to hodili, spolu se zablácenými růžovými kotníkovými teniskami. Navlékla jsem si ty věci, aniž bych si dělala starosti, kdo se na mě dívá; v tu chvíli mě ani nezajímalo, jestli si mě Erik prohlíží. Báli se mě dotknout. Ani jsem jim to neměla za zlé.

Když jsem byla hotová, zhodnotila jsem svůj vzhled a usoudila, že sice nejsem podle poslední módy, dokonce ani podle měřítek bezdomovců, ale bude to stačit. Dost dobré šaty na umírání nebo na zabití přítelkyně.

Na to člověk nemusí vypadat hezky. Spíš je potřeba budit hrůzu.

* * *

Ujela jsem sedm mil po silnici, už jsem byla téměř v Oklahoma City, když jsem narazila na první překážku.

Větrná stěna. Tvořil ji urputný východozápadní víchr, podobný tornádu, položenému napříč přes silnici. Nešlo o žádný přírodní jev – takový by se mohl objevit leda v hodně velkých nadmořských výškách, kde situace v počasí neustále visí na vlásku – nicméně sílu tedy měl; stačilo by na okamžik ztratit kontrolu nad řízením a auto by se začalo otáčet jako v kaskadérské scéně ve filmu, ovšem bez patřičného vycpání a bez profesionála za volantem. Dokázala jsem ovládat dost věcí, ale gravitace a základní kinetická energie k nim nepatřily.

Měla jsem vteřinu na rozpoznání zrady nad vozovkou, jedinou vteřinu na rozhodnutí, co s tím. Nebyl čas na soustředění, jaké vyžaduje jemná manipulace.

Dupla jsem na plyn a Mona poskočila dopředu jako šampión do finišu. Vichr nám narazil do levého předního blatníku jako rozjetý nákladní vlak, přední kola ztratila přilnavost a vůz se dostal do smyku. Kdyby šlo o jediný prudký náraz, dalo by se to zvládnout, jenomže tohle byl zuřivý a vytrvalý větrný proud, a jak se vůz otáčel, napálil to do nás zezadu a postrčil nás na krajnici. Udělala jsem pravý opak toho, co bych správně měla; natočila jsem volant proti smyku, přidala autu ještě větší hybnost a nechala ho otáčet dál, takže vířilo jako káča přímo ke středové čáře. Vítr nás fackoval dál, ale tím jen podporoval rotaci vozu, vůbec nás nezpomaloval.

Lapala jsem po dechu a držela se jako klíště. Svět za předním sklem se proměnil v táhlou hnědo-černo-zelenou šmouhu... Vozovka, krajnice, pole, vozovka, krajnice, pole... A pak jsem pocítila, jak tlak vzduchu proti vozu náhle povolil.

Octla jsem se znovu ve smyku, do nosu mi vnikl pach spálené gumy – a možná i mých přismažených nervů. Mona vzdorovala mně i silnici jako vyhazující divoký kůň.

Jemně, velmi jemně jsem přišlápala brzdu, zabojovala s volantem při poslední, zpomalující otočce, a nakonec se škubnutím zastavila, stále na vozovce. Asi dva palce od přerušované bílé čáry.

Nastala správná chvíle, kdy bych mohla otevřít dvířka a zvracet, ale ani na to jsem neměla čas. Žlutý Nissan Xterra se nacházel jen pár set yardů za mnou, a vysoký terénní vůz proti větrné stěně neměl šanci. Převrhne se jako dětská hračka.

Nezbýval mi čas ani energie, abych to provedla bezpečně, správným způsobem; jednoduše jsem použila hrubou sílu na vytvoření protiproudu tak, že jsem do něj vrhla studený vzduch, a držela ho, dokud xterra neprosvištěla skrz. Zbylo ještě dost větru, aby s autem pořádně zatřásl, ale aspoň ho nepřekotil.

Zařadila jsem rychlost, pustila spojku a už jsme se s Marion v závěsu hnali ke hranici města. Očekávala jsem další problémy. V podstatě se dalo říct, že jsem na ně spoléhala.

Umíte si představit, jak divně mi bylo, když se žádné neobjevily, ani náznak, vůbec nic po celou cestu předměstím, kde jsme se napojili na I-40. Byl tam hustší a pomalejší provoz, musela jsem Moně přitáhnout otěže a zmírnit náš bláznivý cval. Každé auto, které nás míjelo, mi přivodilo cuknutí; taková autohavárie je dobrý recept na zničení nepřítele – pokud nebyla Star zrovna háklivá, co se týče počtu obětí, mohla se klidně zasloužit o jednu z těch hromadných srážek čtyřiceti padesáti aut, tak oblíbených ve večerních zprávách s výrazem ‚počet mrtvých‘ v hlavních titulcích.

Jenomže se nic nestalo.

Vzala jsem Estrellin telefon a popaměti jednou rukou vytukala číslo.

„Krizové centrum,“ oznámil mi hlas, který zněl příliš mladě a přátelsky na to, aby uklidňoval. Jakou základní školu to vyplnili? Copak jsem byla taky takhle mladá, když jsem zasedla na horké lince? Nejspíš ano. Přeběhl mi mráz po zádech a naskočila husí kůže, když jsem si pomyslela, že můj život a životy lidí kolem mě právě spočívají v rukou někoho, komu by v hospodě snad ani neprodali pivo.

„Ahoj, tady Joanne Baldwinová z Počasí. Jsem v Oklahoma City a potřebuju vyhlásit všeobecnou pohotovost, první stupeň.“

Mrtvé ticho na druhé straně trvalo snad deset vteřin, načež se ozvalo velmi tiše: „Promiňte?“

„První stupeň,“ opakovala jsem. „Všeobecná pohotovost. Najdi si to.“

„Nezavěšujte prosím...“ Dívka byla tentokrát pryč plných třicet vteřin, a když se vrátila, hlas se jí chvěl. „Hm,

Správkyně Baldwinová? Bylo mi sděleno, že se máte vzdát Správcům, kteří vás sledují. Prosím.“

„No, a já ti povídám tohle: z Oklahoma City bude brzo velká kouřící díra v zemi, pokud neuděláš přesně to, co ti teď řeknu. Vyhlás První stupeň. Okamžitě.“

Její hlásek zazněl o něco pevněji. Patrně za ní stál inspektor. „To nemohu, paní.“

„Nezkoušej na mě *paní*, děvenko. Radši mi dej toho, kdo ti tam recituje předpisy a určuje pravidla.“

S tím inspektorem jsem měla pravdu. Ozvalo se cvaknutí a hluboký mužský bas řekl: „Jo, máš vůbec představu, jak jsi mě nasrala?“

„Paule?“ Nemohla jsem si pomoci; ubítá, k smrti vyděšená, napůl propadlá zlu, a stejně jsem se musela uculovat, když jsem ho slyšela. „Nech si to na jindy. Jsem na cestě k Estelle Almondovarové, nebo brzy budu, pokud mi dáš její adresu. Marion a její parta jedou za mnou.“

„Okamžitě *zastav* a nech je udělat jejich práci! Ježíš, Jo, Zlý Bob měl úplnou pravdu. Nemáš ponětí, jaké peklo jsi nám všem připravila. Vražedná bouře, po ní takový pekelný oheň v éteriku, že jsme málem mohli začít s evakuací celého tohoto pitomého státu. A neříkej, žes to nebyla ty. Já tě tam nahoře *viděl*.“

„Zmlkni a poslouchej mě. Mám otisk démona, Lewis taky, a nejspíš do toho tady dole brzy šlápneme. Pokud potom nechceš uklízet něco horšího než pár stržených kůlníček a silničních ukazatelů, navrhuju ti zvednout zadek a vyhlásit Stupeň jedna. Hned teď.“

Ten mizera to položil. Vypnula jsem telefon a hodila ho na vedlejší sedadlo.

O dvacet vteřin později, zrovna když jsem mžourala na cedule výjezdů, začal telefon cvrlikat a dožadovat se pozornosti. Otevřela jsem ho a řekla: „Mluv!“

„Padesátá šestá, číslo 1617,“ oznámil mi Paul. „Stupeň jedna vyhlášen. Nemyslíš to vážně, že ne? Jak na to vletíte s Lewisem?“

„Zatraceně doufám, že na to nedojde.“

Pustila jsem telefon, přeřadila na nižší rychlost, prosvištěla kolem rodinné dodávky a předjela dvě naprosto stejné červené hondy. V té chvíli jsem zahlédla tabuli, označující můj výjezd. Padesátá šestá ulice, dvě míle.

Počasí bylo jasné. Až moc jasné. Zdálo se to prostě až moc snadné.

* * *

Sjela jsem z dálnice a řízla zatačku s řevem, který by upoutal pozornost policie šesti států, ale štěstí mi pořád přálo; žádní policajti v civilu si nedávali kafe blízko nesprávné křižovatky. Vykašlala jsem se na přeražení a prohnala se dvěma křižovatkami na žlutou, pak zastavila na červenou a přitom jsem cítila, jak se mi každý nerv v těle napíná, jen prasknout, a dožaduje se pohybu.

Projížděli jsme průmyslovou zónou, převládaly tu tyhlety záležitosti modrých límečků jako lisovny, válcovny, tiskařské lisy; hranaté, šedé, umouněné budovy. Šafránově zbarvené světlo pouličních lamp všemu dodávalo žloutenkovitý ráz a na chodnících jsem neviděla živou duši, na parkovištích jen pár posledních aut za řetězy a ostatným drátem.

Projela jsem kolem čtyř bloků, když mi někdo vstoupil do cesty. Dupla jsem na brzdu a spojku a se zaskřípěním a zadrnčením zastavila.

Přede mnou stál David. Už nepředstavoval silničního trampa; tenhle David měl hnědé vlasy, hnědé oči, volnou bílou košili a tmavé kalhoty, které končily v mlze přibližně u kolen. Takový vzhled mu vnutila Star současně se svou

vůli. Vzpomněla jsem si na žhavý bronz v jeho očích a pocítila ostré bodnutí žalu.

Nesplet' si nepřítel s přítelem. Báječná rada od Rahel, a přesto jsem si při pohledu na něj vybavovala jen dotek jeho rukou, hlazení, utišující mou kůži, rozpálenou jako v horečce. Pro mě znamenal víc než jen džina, nástroj nebo kohoutek, ze kterého vytéká síla. Nebyl žádný otrok.

A jestli David nebyl otrok, pak možná... nikdo z nich. Možná nikdo z nich *neměl* být otrokem.

„Nedělej to,“ řekla jsem. Věděla jsem, že mě slyší i skrz zavřená okna vozu. „Nedělej z nás nepřátele. Prosím.“

„To ty jsi z nás udělala nepřátele.“ Nastavil ruku dlaní napřed.

Kolem mě se zvýšila gravitace, vtlačila mě do sedadla a držela mě tam. Vzduch zhoustl a byl cítit něčím nasládlým a jedovatým. Potlačila jsem nával na zvracení a zadržela dech, pokusila jsem se dosáhnout na páčku automatického ovládání oken, ale můj protivník byl příliš silný a dobře připravený. Kůže mě pálila. Vzduch nabyl slabě nazelenalého odstínu. Že by chlór? Nebo něco ještě horšího?

Proměnil mi auto v plynovou komoru.

Sáhla jsem pro vítr a udeřila do něj dostatečnou silou, aby se rozptýlil do mlžného oparu, a než se stačil znovu zformovat, praštila jsem do tlačítka ovládání oken a okamžitě všechna čtyři otevřela. Dovnitř vlétl čerstvý vzduch a vítr vyfoukal jedovatou mlhu. Dupla jsem na plyn a s ječícími pneumatikami vyrazila přímo proti němu.

Když jsem dorazila na místo, už tam nestál. Ohlédla jsem se, ale neviděla jsem nic kromě Marioniny xterry, ploužící se za mnou. Nemyslela jsem si, že jsem ho zahнала, ale aspoň jsem teď měla – bez legrace – prostor k dýchání.

Znovu jsem zvedla mobil. Linka byla pořád otevřená, v dálce jsem slyšela Paula, jak vydává rozkazy. „Hej!“ zaječela jsem. „Potřebuju tě! Zvedni to!“

„Co potřebuješ?“ Když šlo do tuhého, Paul se zabýval fakty, nikoli pocity. Později mě bude nenávidět, možná mě zabije, ale teď se už rozhodl a toho rozhodnutí se držel.

„Džina,“ řekla jsem. „Tvého. Pošli ho sem a pověz mu, ať blokuje džina, který patří Star, jinak se tam nedostanu.“

Těsně přede mnou se do ulice zřítila budova. Zařvala jsem, upustila telefon a zacvičila volantem. Byla to taková stará barabizna z ohořelých cihel a se slepými okny beze skel, pravděpodobně beztak určená k demolici, ale bylo vyloučeno, že by si vybrala právě tuhle chvíli a spadla zrovna přede mě. Přefadila jsem, motor zavyl plnou silou. Na střechu se zaduněním dopadla cihla, po ní další, a pak jsem vystřelila zpod padajícího stínu a dům se za mnou s tupým rachotem zhroutil v oblaku bílého prachu.

Sloupek pouliční lampy mi spadl do cesty, objela jsem ho. Vzápětí se na mě se zajiskřením vrhla poštovní schránka, trousící za sebou federálně chráněné dopisy. Dupla jsem na brzdu a uklouzla jí s rezervou pár palců.

„Paule!“ vykřikla jsem. „Nejlepší to bude hned teď!“

Příliš pozdě. David už zvládl načasování a další sloup padal úplně přesně – příliš daleko na to, abych ho stačila podjet, příliš blízko, abych stihla zastavit. Najela jsem na obrubník s takovou razancí, až jsem měla strach, že pneumatiky chytí plamenem, ale odrazili jsme se, prolétli kolem několika dalších dřevěných sloupků, natukli zchátralý přístřešek u autobusové zastávky, a znovu přes obrubník na silnici.

Rovnou do cesty trajleru s osmnácti koly, který se řítí z příčné ulice. Nikdo ho neřídil a jeho náklad se podezřele podobal propanové nádrži.

Podivně jsem se uklidnila. Moje Mona byla rychlá, ale ne nadpřirozeně. Neměla jsem šanci dosáhnout takové rychlosti, abych to stačila, neměla jsem dost místa na zastavení, a zřejmě ani dost velkou kliku, abych se z toho zase dostala.

Promiň, Mono. Bylo to fajn, škoda že to nevydrželo.

Přede mnou se něco mihlo. *Někdo*, malá postavička, zlaté vlasy, modrobílé šatičky pohádkové hrdinky.

Přišel mi na pomoc džin, ale ne Paulův, tohle byla Alenka z říše divů. Zvedla malou, jemnou ručku a zastavila nákladák. Bezvadný zásah. Ohlédla se na mě přes rameno. Jak jsem se přehnala křižovatkou, zahlédla jsem na jejích rtech úsměv a v očích neonově modré zajiskření života, které jsem tam předtím neviděla.

Moje autorádio zašeptalo: *Jed'. Zdržím ho.*

Očividně dychtila oplatit mi tu hru na schovávanou v Cathyině knihkupectví. Udělala jsem si v duchu poznámku, že mám Cathy poděkovat – nejlépe formou čokoládových bonbónů a nějakého dobrého pití – a z ramen mi spadla část tíhy. Aspoň nemusím bojovat s Davidem. Ne přímo.

Ne, jen se musím utkat se Star. A se sebou.

Sledovala jsem domovní čísla. Špinavá průmyslová čtvrť ustoupila ušmudlaným baráčkům nižší střední třídy. Byly vesměs malé, většinou pobité překládanými prkny, skoro všechny už potřebovaly nový nátěr a nový plot, tlačily se na sebe navzájem jako sardinky a předzahrádky měly zarostlé plevelem a plné rezavějícího harampádí.

Estrellin domek mezi nimi zářil jako diamant v pytlí uhlí. Větší než ostatní, souměrný, svítící čerstvou barvou a s úhledným bíle natřeným plotem. V jarní trávě ani stopa po pleveli, jako jediný ústupek tradičním ozdobám trávníků těžké betonové ptačí koupadlo s andílkem. Vážně to nevypadalo jako sídlo člověka, ochotného pro své tajemství i zabíjet.

Zaparkovala jsem u obrubníku a vystoupila. V domě se svítilo, světlo za závěsy působilo dojmem tepla. Mdlé namodralé mihotání zapnuté televize vytvářelo na okně ložnice stíny.

Všechno tu vypadalo až příliš normálně. Nikdy jsem nepředpokládala, že se sem dostanu tak snadno. Tím to jaksi

bylo všechno ještě těžší. Přinést sem všechn svůj hněv a zuřivost by se zdálo jednodušší, kdybych u toho nemusela slušně zaklepat.

Vyšla jsem po schůdcích a stiskla tlačítko zvonku.

„Je odemčeno,“ zavolala Star zvonivě. Ztěžka jsem polkla, rozhlédla se po ulici, doufajíc, že uvidím Marionin terénák, ale byla jsem úplně sama. „Pojď dál, Jo.“

Otočila jsem kulovou klikou a vešla dovnitř.

* * *

Předsíň byla vyvedena v leštěném dřevu, láskyplně nablýskaném. Na stolku u zdi stály v řadě vybledlé fotografie. Přehlídku zahajovala dvojice toporně vyhlížejících lidí ve formálních oblecích z osmnáctého století, za nimi, jak ubíhala desetiletí, řada pokračovala dalšími členy rodiny. Poslední fotka patřila jí. Krásná maturantka s okouzlejícím úsměvem, s d'áblíky v tmavých očích.

Zavřela jsem za sebou a čekala.

„V kuchyni!“ zavolala. Ucítila jsem vůni čerstvě upečených sušenek s arašídovým máslem a začaly se mi sbíhat sliny.

Na promýšlení vraždy v doprovodu takové vůně je cosi hluboce nesprávného. Ale možná to právě proto tak naplánovala.

Prošla jsem kolem temného slavnostního obývacího pokoje, kolem dveří jasně osvětleného rodinného obýváku, kterému vévodily jasné barvy a naleštěné dřevo. Kuchyně byla až vzadu, jak to bývá ve starších domech. Zůstala jsem stát ve dveřích. Star s chňapkou na ruce právě vytahovala z trouby sušenky.

„Momentíček,“ řekla a odložila poslední plech na masivní avokádově zelený sporák. „Tak. A je to.“

Stáhla si chňapku a vypnula troubu. Tentokrát už žádné falešné jizvy. Ukazovala mi svou pravou tvář. Nedotčenou. Překrásnou. Falešnou.

„Přemýšlíš, jak k tomu došlo.“ Dotkla se vlastní hladké bronzové pleti. „Hnila jsem tam v tom špitále, a nikdo mi nemohl – ne, *nechtěl* pomoci.“

„Star...“

„Nech mě domluvit. Stačilo by, aby mi dali jednoho zatraceného džina, ale ne, to by neudělali. Nezasloužila jsem si to. Prý nejsem dost zodpovědná.“ Hněvivě na mě upřela zrak. Jak jsem mohla přehlédnout tu nenávist, všechnu tu hořkost? I tohle celou dobu skrývala? „Nechali mi obličej jako hokejovou masku. Pamatuješ?“

Jistěže jsem si pamatovala. Nedokázala jsem se pohnout, nemohla jsem promluvit. Star se znovu natáhla po chňapce, chytila podnos se sušenkami a začala je surově házet do bílé porcelánové misky.

„No, nemusela jsem si to nechat líbit.“ Seškrábala z plechu poslední sušenky a hodila ho do dřezu. „Cítila jsem to tam venku. Čekalo to na mě. Stačilo, abych to přijala.“

Vytáhla z ledničky džbánky mléka. Pokynula jím směrem ke mně, a když jsem pro něj nesáhla, pokrčila rameny a položila ho na kuchyňský pult, vyndala sklenici a nalila si.

„Připadalo mi, že umírám,“ pokračovala a upila mléka. „Jako by mi vyhořela duše. Ale pak to přestalo bolet a změnilo se to. Teď to bylo něco reálného a mělo to určitý smysl.“

„Žádný smysl to nemá, Star. Je to jen sebevražda s delší zápalnou šňůrou.“

Vybrala si sušenku a ukousla z ní.

„To je mi teda velký třesk,“ přisvědčila. „Myslíš, že mě to trápí? Už jsem umírala dost dlouho.“

„Mně se ale zdá, že se cítíš docela dobře.“

„Myslíš tohle?“ Pohládila si nepoznamenanou tvář. „Jo. Vyléčil mě. Jenomže to nevydrží, pokud nenajdu způsob, jak znovu získat otisk. Už teď si připadám o něco pomalejší. Starší. Zkroucená uvnitř.“

„Tak proč ses toho zbavovala?“

Bouchla porcelánovou miskou o pult. „Já *nechtěla*! Jen jsem se pokoušela démona nakrmit. Nutně jsem potřebovala džina.“

Takže Rahel mi pro jedenkrát řekla pravdu. „Ta kniha. Volní džinové, které sis mohla povolat. Vyžádáš si je a nakrmíš jimi démona.“

„Jo.“ Věnovala mi pochmurný úsměv. „Mělo by to jít snadno, chápeš? Jenomže nešlo. Protože v okamžiku, kdy jsem po jednom sáhla, se tady objevil Lewis, jako že mi dá na zadek. Holka, ten je jako Správce fakt třída. Myslela jsem, že mě snad zabije.“

Pohnula jsem se o krok blíž, aniž bych si to vůbec uvědomila. Pak jsem se zarazila. Pořád se mi honilo hlavou, jak jsem se mohla nechat tak zaslepit náklonností k ní, že mi nikdy nedošlo, jak je sobecká.

„Jak přišel Lewis k otisku?“

Nasupila se. „*Vzal si ho!* Já mu ho dát *nechtěla*. Ten pitomec prohlásil, že se mi pokouší pomoci! O žádnou takovou pomoc jsem nestála!“

Její útočný tón se nehodil k příliš jasně zářícím očím. Tam někde jsem tušila bolest. Hluboké znechucení sebou samou. Vrátila se k seškrabování sušenek z plechů a cpala je do misky rychlými, nervózními pohyby.

„Tak ho nech jít,“ navrhla jsem. „Nemůžeš si otisk vzít od něj zpátky, sama jsi mi to vysvětlila. Musí přejít od slabšího k silnějšímu. A nikdo není mocnější než Lewis. To je konec.“

„Ne!“ Téměř to na mě zařvala; syrový výbuch, který jako by jí sedřel hrdlo do krve. „Dostanu ho zpátky. Musím ho dostat!“

„Jak?“ Najednou jsem promluvila logicky. Klidně. Možná za to mohl nějaký opožděný šok, ale v té chvíli jsem ji skutečně upřímně litovala. Bývala to tak báječná holka. Tak nezištná, obětavá. Dívat se na její zkázu bolelo víc, než bych si dovedla představit.

Její oči pod tím nenávisným třpytem vypadaly jako slepé, ale tentokrát promluvila měkce, téměř vyrovnaně: „Tys mi ukázala cestu. Já si od něj otisk vzít nemůžu, ale tvůj sexy kámoš džin může. A pak mu přikážu, aby mi ho předal. S Lewisem nepohnu, ten jenom sedí a medituje, jako by tu věc chtěl umyslet k smrti. Ale *David* mě poslechne.“

V hrdle mě začala tlačit hrůza, pevná a hladká jako sklo. Pokusila jsem se polknout. „Ne, tak to nepůjde. Jestli David převezme otisk, už se ho nezbaví. Okamžitě se to v něm rozbují. Nebo ještě hůř.“ Pokud její otisk byl tak zralý, jak se zdálo z jejího vyprávění, mohl by ho prostě pohltnout. Kdysi jsem viděla, jak se klube démon. Už nikdy bych to nechtěla spatřit znovu. „Vzdej to, Star. Prosím. Dovol, abych ti pomohla. Pokusíme se něco vymyslet...“

Položila misku na pult mezi nás. „Však už jsi něco vymyslela. Přitáhla jsi s sebou ty zatracené Správce. Jestli nás najdou, odvedou tebe, odvedou si i jeho, a víš, co udělají se mnou... Vykuchají mě a nechají mě tak, jako jsem byla předtím. Zrůda. Ještě hůř. *Bezmocná* zrůda. Nedokážu tak žít a ty to dobře víš.“

„Jenomže teď už stejně ničemu nezabráníš,“ řekla jsem. „Na to je pozdě. Je mi to líto. Vážně.“

„Ach, něco přece ještě můžu. Nikdo nemá tušení, kde je ten zatracený Lewis, takže celkem o nic nejde. On zmizí, ty zmizíš... A já budu mít na krku už jenom Marion a její veselé řezníky. Možná přikážu Davidovi, aby tu jejich káru vyhodil do vzduchu. Já mimochodem tyhle teréňáky nesnáším. A oni to všechno hodí na tebe.“ Star skončila s druhým plechem, hodila ho do dřezu a postavila misku přede mě. „Tak si jednu dej.“

„Dík, to bych radši polykala žiletky. Ostatně ty bys byla schopná je do toho zapéct.“

Usmála se, nebo spíš se pokusila o úsměv, a odložila misku. „Tak. A teď se poperem, nebo co?“

Pohlédla jsem na ni přes misku sušenek. Moje přítelkyně. Skoro sestra. Přízračný obraz toho, co se mohlo stát mně, kdybych toho dne byla v tom ohni já, protože jsem o sobě moc dobře věděla, že nejsem stavěná na normální život o nic víc než Star.

„Nejspíš jo,“ řekla jsem. „Protože já odtud Lewise i Davida odvedu.“

„Myslela jsem si, že to řekneš.“

Znovu si ukousla sušenky.

Sporák za ní náhle vybuchl jasným modrobílým plamenem a oheň se hnal rovnou na mě.

* * *

Skulila jsem se na podlahu, skrčila se a odehnala ze vzduchu kolem sebe každou molekulu kyslíku do vzdálenosti nejméně tří stop. Oheň potřebuje kyslík. Byla to primitivní taktika, ale fungovala; plameny ke mně vyšlehly, narazily do bezkyslíkového štítu a obtekly ho. Zvládnout žár bylo těžší, ale koneckonců, jde jen o pohyb molekul. Zpomalila jsem je.

Když bylo po všem, nebyla jsem ani trochu popálená. Propustila jsem svou vzdušnou bublinu, přistoupila ke Star a zhluboka se nadechla. „Víš, litovala jsem tě,“ řekla jsem. „Chudinka malá Star, tak sama v té nemocnici, popálená k nepoznání, bé, bé. Přestalas někdy myslet na ty Správce, co tam *zahynuli*? Kterí se odtamtud vůbec nedostali? Jistěže nepřestala. Protože se tě to všechno týká.“

Zasmála se. Byl to šílený zvuk. Nastavila obě ruce před sebe, dlaněmi nahoru. Na kůži jí zatančily žhavé modrobílé

plameny a odrazily se jí v očích. „Copak *tebe* se to netýká taky, Jo? Zlý Bob na tebe hodí problém, a ty? Vyrázíš na útěk jako vyděšený králík, jen aby sis zachránila kůži. Nehodláš se vzdát své moci o nic víc než já. Ohrozilas lidi. Kruci, co já vím, možná jsi i někoho zabila. Tak nedělej, že si nejsme v ničem podobné.“

„Jasně, jsme úplně stejné,“ přisvědčila jsem. „Hele, proto jsem asi nepoužila Davida jako papírový kapesníček, abych si zachránila kůži. Protože jsme tak stejné.“

„Tak budeš kňourat nebo bojovat?“

„Vyhraju,“ prohlásila jsem. „Na to se spolehni.“

Vycenila zuby. „Fakt? Jen se ohlédni.“

Ohlédla jsem se.

V otevřených dveřích, které nejspíš vedly do sklepa, stál vysoký, štíhlý muž s obličejem téměř zakrytým rozčuchanými tmavými vlasy. Měl na sobě starou flekatou batikovanou košili a tepláky, ztuhlé špínou. Nohy měl také špinavé. Kdybych ho potkala na ulici, asi bych mu do žebrácké misky hodila dolar.

Byl to Lewis.

Otočila jsem se s rukama volně spuštěnýma k bokům, abych ukázala, že ho nijak neohrožuju. „Lewisi? Pamatuješ se na mě? Jsem Jo.“

Upíral na mě oči tak široké a temné, až se zdálo, že v nich jsou jen zorničky. Zdrogovaný, nebo ještě něco horšího. Možná úplně šílený.

Civěl mi na prsa. Což bylo, mírně řečeno, v dané situaci ještě divněji než lichotky.

Pak se mi podíval do tváře a mně okamžitě změkla kolena, když jsem v jeho očích spatřila utrpení a naprostý zmatek. Pokud Star nebyla potrestána za nic z toho, co dosud provedla, tak za tohle trest zasloužila.

„Jo?“ ozval se a jeho hlas zněl úplně normálně, až na to, že to nebylo vůbec normální, vzhledem k tomu, jak vypadal. „Je mi to vážně moc líto. Nedokážu to zastavit.“

A pak vykročil a praštil mě. Přímo do tváře.

* * *

Oheň a Počasí spolu neválčí. Neválčíme proto, že by to bylo příliš nebezpečné, a navíc nikdo z nás nemá na své straně žádnou přesvědčivou výhodu. Naše síly se vzájemně dokonale vyvažují, od začátku až do konce.

Ale když se Počasí dá do boje s Počasím... pak to začne vypadat ošklivě.

A právě proto jsem nechala vyhlásit všeobecnou pohotovost prvního stupně. Protože jsem chtěla, aby byl mystický svět éterika neprodyšně uzavřen. První stupeň povolává do akce všechny Správce, ať už se nacházejí kdekoli. Mají povinnost uzavřít všechno, na čem ve svém oboru momentálně pracují, ať jde o počasí, oheň nebo zem, podobně jako se zakotví člun před bouřkou nebo před hurikánem zatlučou okna překližkou. V podstatě to znamená ukončení veškeré činnosti.

Obloha nad Oklahoma City byla jasná, čistá a úplně mrtvá. Nic se ani nepohnulo. Ani nemohlo, aniž by do toho někdo rázně strčil; tak rázně, že by přitom totálně vymazal minimálně stovku Správců i s jejich džiny.

Což ale nebylo moc pravděpodobné. Dokonce ani u Lewise.

V okamžiku, kdy jsem se probrala, mi to ale nebylo nic platné. Připadala jsem si jako sražená nákladákem. Jsem většinou odolná proti úderu blesku, dokážu uniknout větru a dešti a s těmi nejlepšími z nich si tykám, ale box... to není pro mě.

Zasténala jsem a překulila se na bok. Sáhla jsem si na oteklou, bolestivě tepající bradu. Měla jsem roztržený ret. Prozkoumala jsem ránu špičkou jazyka, rozeznela chuť krve a pokusila se přesně odhadnout, co se právě děje.

Aha. Už se to vracelo. Star, její sušenky, Lewis, který se ze mě pokusil vymlátit duši.

A Stupeň jedna.

Snad se mi podařilo připravit Star a Lewise o příležitost, ale zároveň jsem nenechala ani sobě moc manévrovacího prostoru.

Něco se mi otřelo o tvář, něco jemného jako pavučina, a tam, kde se mě to dotklo, bolest ustoupila. Zнала jsem ten dotek, ten pocit tepla.

„Už je vzhůru,“ oznámil David hlasem zcela zbaveným emocí. Otevřela jsem oči a uviděla ho. Seděl vedle mě. Nezeptal se, jak mi je, přímo mě neoslovil, ale ten dotek – málem bych uvěřila, že to byl David, ten *skutečný* David. Bylo vůbec možné, aby vzdoroval? Aby se postavil proti ní? Kdyby Star věděla...

„Už bylo na čase.“ Star, no ovšem, a znělo to překvapeně, což jejímu hlasu dodávalo krutost. „Ježíš, děvče, ty teda nejsi zrovna ten typ bojovníka z televize! Jedna rána, a deset minut jsi mimo. Moje máma by to svedla líp.“

„Tak ji sem přiveď, a uvidíme,“ zamumlala jsem. Otřela jsem si tenký pramínek krve ze rtu a sedla si. „Je po všem, Star. Tajemství už je stejně venku. Už si pro nás jdou. Lewisovi nejspíš toho démona nějak vyoperují, ale z tebe bude topinka, zlato. Vysajou tě dosucha, že nebudeš schopná zapálit sirku ani nukleární hlavicí.“

Kopla mě. Přesně do žaludku. Ještě nikdy mě nikdo nekopl do žaludku, a fakt to nebylo nic moc. Překulila jsem se, přitáhla kolena k bradě a dávala se bolestí. Docela mě zajímalo, jestli mi neprotrhla něco, co je nezbytné k životu. To by teda byl parádně zmršený konec, takhle umřít, rozervaná démonem, o kterého jsem nestála, a vyvolat zkázu v éterickém rozměru jen proto, že mně něčí špičatá bota rozkopla slezinu.

„Nedělej to,“ řekl Lewis. Seděl v koutě s bradou na zkřížených předloktích.

„Co nemám dělat?“ odpálila ho Star a pochodovala přede mnou jako zfetovaná kofeinem. „Všechno zničila! Přivedla je sem... a teď to všichni vědí! Nedovolím, aby mě dostali! *Nemůžu!*“

Jak jsem se tak na ni dívala, pochopila jsem, že David měl pravdu, když mě varoval před ničivými následky života s otiskem démona. Star ho přijala, dlouho s ním v tajnosti žila, a on jí celou dobu nahlodával duši.

To mě přimělo k zamyšlení nad Lewisem. Měl impozantní schopnosti, ale u jeho duše už jsem si tím nebyla tak jistá.

Ostatně jsem si nebyla jistá ani tou svojí.

Star se prudce otočila k Davidovi a zabodla do něj prst. „Ty. Dostaneš nás odtud.“

„Kam?“ zeptal se, aniž by odtrhl pohled ode mě. Tmavé oči, oči cizince. Ale pořád se na mě díval s tím zvláštním soustředěním, tak jako předtím. *Nepatří ti bezvýhradně, Star.*

Vztekle zavrčela, přešla k němu a chytila ho za vlasy. Násilím mu zvedla hlavu a donutila ho setkat se s jejím pohledem. „Hej. Koukej se na mě, když s tebou mluvím!“

Vůbec nezměnil výraz. Pokud ho to bolelo, nepoznala jsem to na něm. Nepokusil se vytrhnout. David v roli loutky.

„Chci do New Yorku.“

„Zadejte přesné místo,“ řekl.

Zatvářila se zmateně. „Nádraží Grand Central!“

„Zadejte přesné místo.“

Tušila jsem, že tuhle hru by dokázal hrát neomezeně dlouho, až by ji přinutil označit konkrétní dlaždici, na kterou má umístit její nohy. Nejenže by to nesvedla, ani by neměla tu trpělivost pokoušet se o to. Udeřila jeho hlavou do zdi a nechala ho být.

„K ničemu. Oba jste totálně k ničemu. Neomezená moc, kurva! Nedokážu vás přimět pohnout prstem!“ Dloubla Lewise špičkou nohy, on však na to nereagoval, jen zavřel oči. Zamrazilo mě. Co s ním asi prováděla tam dole, jakým peklem musel projít muž, který vládl téměř neomezenou mocí, aby se takhle zlomil?

„Hej, Star!“ ozvala jsem se. Vsedě jsem se posunula zády blíž ke zdi a natáhla ruku k Davidovi, položila ji na jeho a varovně stiskla. „Zkusme vymyslet, jak bychom se z tohohle dostaly živé. Obě.“

Obrátila se a napochodovala zpátky ke mně, dřepla si vedle mě. Tmavé oči se jí leskly jako obsidián, nabroušený jako žiletka. „Co navrhuješ?“

„Kdo říká, že něco navrhuju?“

„Já tě znám, Jo. Tebe vždycky něco napadne. Obyčejně samý blbiny, ale nápady máš pořád.“ Na vteřinu v ní prokmitl náznak toho, jaká bývala dřív. Vzpomínka, jaké jsme bývaly my obě. *Ach, Star.* „Pamatuješ, jak jsme postavily anatomicky přesného sněhuláka před děkanovou kanceláří? Nebyl to zase tak extra nápad, *chica*. Ale mělo to styl.“

Pamatovala jsem si. Nestála jsem o to, protože tím se pro mě věci komplikovaly. Ta pobuřující legrace té zimní noci, naše bezdeché chichotání zanechává ve vzduchu mlhu... Tehdy byla tak hloupě nevinná a já na ni měla špatný vliv.

A teď zase musím být ta horší. Abych zachránila všechno, co ještě zbylo z dívky, kterou jsem pořád měla ráda.

Vtáhla jsem do sebe vzduch; chutnal po slzách. „Nic na tom není. Vzdej se Lewise. Hele, beztak ti k ničemu není. Má otisk a nemůže ti ho vrátit. A i kdyby mohl, neudělal by to, protože ví, že jsi totálně a dokonale šílená, a radši by umřel, než se dívat, co potom provedeš. Jsi fakt v prdeli, Star. Nech ho jít, aspoň budeš mít u Správců pár bodů k dobru.“

Odfoukla si, zvedlo jí to jemnou tmavou ofinu na čele. „Nojo, jasně. Pravděpodobně jo.“

„Já ovšem musím říct, že je to všechno moje vina. Zabila jsem Zlého Boba. Mám otisk. A kromě toho jsem před Marion a její partou prchala přes tisíc mil. Povím jim, že to všechno byla moje vina, ne tvoje. Budou tomu věřit.“

Hleděla na mě, ani nemrkala. „Vážně? A proč bych měla věřit, že to fakt *řekneš*?“

Věnovala jsem jí pomalý, bolestný úsměv. „Protože máš něco, co chci, Star.“ Pohlédla jsem stranou na Davida, pak zpátky na ni. „Rozbij jeho láhev a osvobod' ho. Půjdu s nimi jako hodná holka, Lewis bude zachráněn, všichni budou šťastní.“

„Já ne,“ namítla Star. „Dokud nedostanu zpátky to, co jsem měla.“

Spolkla jsem žluč a řekla: „Pak aspoň budeš žít a ty svoje pikle zkusíš zase jindy.“

Zamračila se, mezi jemným obočím se jí udělal žlábek. Zkoumavě si mě obhlížela tak dlouho, až mě napadlo, jestli neoslepla. „To je blbost,“ prohlásila. „I když teď Davida osvobodím, mám pořád tu knihu. Můžu si ho přivolat, kdykoli se mi zamane. Co z toho?“

„No, teď ta druhá polovina. Necháš ho, aby tu knihu zničil.“

Rozesmála se. „To nikdy. Teď ti vyložím *svůj* scénář, Jo. Dům shoří. Najdou těla. Nikdo nepozná, které je cí, a já a můj *que lindo* džin si budeme užívat na nějakém tropickém ostrově, aniž by o nás někdo věděl. Nepotřebuju vás oba, Lewise i tebe, víš. Stačí mi jeden z vás, aby od něj David mohl převzít otisk a dát ho mně. Potom bude lepší, když budete mrtví.“ Maličko se pousmála, ale ten úsměv působil zatrpkle a ošklivě. „Hlavně *pro mě* to bude lepší.“

Pohrávala si s ohněm na špičkách prstů. Zírala na ty plamínky, pak ruku přiblížila k mé tváři. Tak blízko, jako by si mě v tom světle chtěla lépe prohlédnout.

Zapálila mi vlasy. Odolala jsem nutkání ječet a převalovat se a udusila jsem oheň dlaněmi. Pach spálených vlasů se vznášel mezi námi.

„To byla jen ukázka,“ řekla. „Jaké to je?“

Zmrazila jsem vzduch kolem ní na tak nízkou teplotu, až bylo vidět, jak se jí na kůži dělá jinovatka. Vykřikla a vyděšeně ucukla.

„Asi takovéhle,“ vysvětlila jsem jí. „Nepokoušej mě. Můžu ti způsobit mrazové popáleniny tak hluboké, že tě budou muset rozmrazovat v mikrovlnce. Ty sis začala, tak víš, že umřeme obě. Komu to prospěje?“

V očích se jí mihlo zaváhání. Odhrnula mi z tváře spálené vlasy a na krátký okamžik se ztratila ta propast dlouhých let a všech tajemství. „Vážně bys to udělala? Řekla jím, žeš to zavinila?“

„Ano,“ přisvědčila jsem. „Udělám to. Stejně na tom nezáleží – nemůžou mi nechat moji moc. Už jsem s tím prokletým otiskem zašla příliš daleko. Můj život skončil, Star. Vím to. Dovol mi nakonec udělat něco užitečného.“

Star přikývla, pohlédla na Davida a přešla k pracovnímu stolu. Vytáhla ze zásuvky malou lahvičku a postavila ji vedle knihy. Na chvíli znehybněla, upírajíc zrak nahoru, jako by něco slyšela skrz podlahu nad námi. Možná slyšela. „Máme společnost,“ prohlásila. „Marion a její veselí chlapci, nejméně sedm až osm. Dost na to, aby nás zaměstnali, pokud bychom chtěli bojovat.“

„Ale my nechceme,“ řekla jsem. „Je to tak?“

„Správně.“ Star zvedla lahvičku a prohlížela si ji z různých úhlů. „Zvláštní, proč musí být džinové vždycky uchováváni ve skle. Člověk by řekl, že se vším tím pokrokem bychom měli používat plasty. Pitomá pravidla.“

Vůbec se mi nezamlouvalo, že tak najednou změnila téma. „Star, to se ti *nepodaří!* Když Davidovi přikážeš, aby to udělal, jen ho to zničí. A i kdyby ne, nemůžeš ho donutit, aby ti otisk vrátil. Nedokáže to. Jakmile ho jednou přijme,

nezbaví se ho, dokud nad ním démon nezvítězí a nepohltní ho.“ Už jsem si připadala úplně zoufalá – zpocená, vyčerpaná, vydešená. Bolela mě hlava. Pořád jsem měla v nose tu podivně matoucí vůni čerstvých sušenek, která sem co chvíli zavanula z kuchyně. „No tak. Zkusme odtud všichni vyjít živí.“

Několik dlouhých vteřin na mě beze slova hleděla, pak naklonila hlavu na stranu. „A proč?“

„Co tím myslíš, proč?“

„Proč bys mě chtěla zachránit? Nejdřív mě zachraňuje Lewis, teď zase ty... Proč?“

Nemohla jsem uvěřit, že se ptá tak pitomě. „Protože tě mám ráda, Star. Tos nevěděla?“

Oči se jí naplnily slzami, ale žádná z nich se neosvobodila a neštěkla dolů. Jen po sobě zanechaly tvrdý, znepokojivý lesk. „Taky tě mám ráda.“ Obrátila lahvičku, obhlédla si plošky broušeného skla. Podržela ji mezi námi, aby jí procházelo světlo. „Víš, ještě zbývá jedna věc, kterou můžu zkusit.“

Zalil mě přívál hrůzy. „Fakt?“

„Poslední možnost. Můžu nechat Davida převzít otisk, zapečetit ho do láhve, a pak to bude moje slovo proti tvému. Možná jsi zešílela, pokusila se zabít Lewise, on tím pádem musel zabít tebe, všichni pak zahynuli při požáru, až na mě. Jak smutné. A víš co? Mně se tenhle plán líbí mnohem víc.“

Postavila láhev zpátky a bez ohlížení rozkázala: „Davide, jdi k Lewisovi a vezmi od něj otisk.“

„Ne!“ vykřikla jsem a vrhla se jí na záda. Upadla na stůl, láhev se na dřevěné desce zachvěla, ale nespadla. Sevřela ji v ruce.

„Star, zatraceně, nedělej to!“

„Vezmi mu otisk!“ zaječela. Když jsem se jí pokusila vytrhnout, obrátila se a podržela mě a pocit palčivosti na kůži nebyla žádná iluze, ale skutečnost. „Udělej to!“

David se vznesl a pomalu levitoval napříč místností k Lewisovi.

„Davide, neposlouchej ji! Řeknu ta slova, jenom to prosím nedělej...“ Na všechno už bylo pozdě. Nemohl se řídit svým příkazem.

Vytrhla jsem se Star a vrhla se na ně přesně v okamžiku, kdy Davidova ruka sahala dolů, *dovnitř* Lewise, a Lewis zařval.

Star po mně hodila plamenem. Uhnula jsem, ale ohnivá koule se zakutálela pod schody a podpálila vyschlé dřevo. Neměla jsem čas, abych požár hasila; tohle patří do oboru Star, ať si s tím nějak poradí. Hmátla jsem po Davidovi, abych ho odtáhla od Lewise.

Má ruka jím prošla – prošla oběma z nich. Ať se tu dělo cokoli, neodehrávalo se to v této realitě.

Vyrazila jsem do Nadhledu a spatřila Davida, jaký byl doopravdy – planoucí anděl, pozlacený a nádherný, s rukama uvnitř dokonalé krystalické struktury jež představovala Lewisovo jádro. Z Lewise vyšlehlo cosi černého a strašlivého, omotalo chapadla kolem Davidových paží, přelezlo přes ten můstek mezi nimi a zaútočilo. Ten obraz připomínal motýla, kterého napadla kyselina a rozežírá ho. I když jsem nemohla slyšet, jak David křičí, stejně jsem to cítila. Takhle teď musí trpět navždycky. Pro něj to nikdy neskončí, dokud nepomine sám čas.

Lewis klesl zpátky ke zdi a svezl se po ní dolů. Teď už zbyl jen David a ta strašná věc, propletení jako šelma a její kořist, tepající a svíjející se v úsilí o získání převahy. Poznala jsem, že se otisk ve mně osvobodil, začal se krmit a křičet přitom, jako by vnímal přítomnost někoho ze svého rodu.

Nemyslela jsem. Neváhala jsem. Nepovolila jsem si ani tu sebemenší prodlevu, ve které bych mohla dostat strach.

Skočila jsem v éteriku do Davida, přesně tak, jako on sebou mrštil do Lewise, a spojila jsem se s ním. Můj otisk

démona se dostal do těsného kontaktu s tím druhým, ovinutým kolem Davida.

Moc přitahuje moc – vždycky tomu tak bylo a vždycky bude.

Mezi oběma démony se rozpoutala válka.

* * *

Když si představujete, že křičíte, obvykle ten pocit lokalizujete do hrdla nebo vám jakoby zní v uších, ale tohle bylo jiné. Mnohem horší. Jako by křičely všechny moje buňky, jako by každá z nich najednou měla hlas a schopnost pocítit agónii, která ten hlas živila, ale žádný z nich přitom nevycházel z mých úst. Hořela jsem. Mrzla jsem. Umírala.

Otisky démonů ve mně jedly a jedly. Nejdřív moje síly, ovládající počasí. Když je spotřebovaly vytáhly bojující otisky veškerou energii z mých nervů a s třeskem mě srazily na podlahu. Pak zhltyly z nitra buněk energii, která tvoří život.

Poslední, co zbylo... úplně poslední... byl sluch. Potom otisky vysály energii ze synapsí v mém mozku a zavyly.

Dva hadi, kteří se požírají navzájem.

Hotovo.

Bylo tam nesmírně prázdno, v té tmě, kde jsem se octla. Následovaly mě tam záblesky – Star s tváří jako rozteklý vosk, Davidovy měděné planoucí oči, horký lesk jeho kůže na mé. Zakaboněný výraz Zlého Boba. Víření bouře, zpomalující nad mou hlavou.

Kouř. Chuť kouře. Takhle to nejspíš vnímala Star, když ležela v popelu, zatímco kolem ní hořel Yellowstonský park.

Nechtělo se mi umřít, jenomže už mi nic nezbylo. Nic.

A potom bylo všechno... pryč.

První věc, kterou jsem pocítila, bylo horko. Ne pálení, jen horko, teplota krve, příjemné horko, jako když usnu v dokonalé koupeli.

Plula jsem. Bez tvaru. V klidu a míru.

„Otevři oči,“ řekl kdosi. Netušila jsem, že mám oči. Neměla jsem ponětí, jak je otevřít.

Ale otevřely se samy bez mé pomoci a já *viděla*.

Svět planul barvami a aurami, krystaly a stíny. Bože, to byla nádhera. Tyhle trosky, popel a kouř... byly nádherné způsobem, jaký bych si nikdy nedokázala představit. V popelu ležely kosti, a i ty byly překrásné. Úhledné bíložluté kosti s křehce elegantními křivkami, a přitom tak pevné...

Tolik lidí kolem mě. Někteří z masa a kostí, někteří tady ve druhém světě, jemuž jsem dřív říkala éterikum. Teď jsem o něm věděla všechno. Všechno o všem. O spojení s oblohou, mořem, se zemí, s hvězdami. Bylo to ve mně a já byla stvořena z ohně.

„Pojď dolů,“ vyzval mě ten hlas. Netušila jsem, co to znamená, ale znovu jsem to nějak udělala a pomalu se nechávala unášet jednotlivými světy, až jsem se dostala do toho prvního, který jsem znávala kdysi.

David mě držel a spolu jsme se vznášeli nad černou plochou žhavých uhlíků. Smyčky kouře stoupaly k nebi a mně se zdály tak krásné, že jsem je chtěla následovat. Pocítila jsem jakýsi tah, myšlenku, která se okamžitě překládala v čin.

„Zůstaň se mnou,“ zašeptal mi a ten zvuk se rozběhl po mé kůži, vnikl pod ni a ve vlnách mnou prošel. Zaraženě jsem se zastavila.

Tohle bylo skutečné. Hasičské vozy s blikajícími světly u chodníku – ty byly opravdové. Hasiči, kteří mířili

hadicemi na zřícenině, která kdysi bývala domem, kde žila Star – ti také.

V základech domu zůstaly kosti. Viděla jsem je mezi zuhelnatělými trámy.

„Může mě slyšet?“ zeptal se kdosi. Podívala jsem se na základy, ale nikdo tam nebyl. „Jo, slyšíš mě?“

Soustředila jsem se a zjistila, že se přede mnou cosi rýsuje. Bylo to obtížené tkáněmi a uvnitř to mělo jakýsi nespoutaný jas, a mně se chtělo natáhnout se a klesnout do toho horečnatého tepla, ale z nějakého důvodu jsem tušila, že by to nebylo správné. A nejen pro něj.

Pokusila jsem se odfiltrovat neuvěřitelnou záři jeho ducha a zaměřit se na realitu, na jeho kůži a tvář. „Lewisi?“

Přikývl. Pořád byl otrhaný a v hadrech, ale oči měl jasné. Jeho duše byla jasná. Pokud ho otisk démona nějak poznamenal, neviděla jsem to. *Jak jen musel být silný, když tohle přežil!*

„Víš, co jsi udělala?“ zeptal se. Nevěděla jsem, ale neměla jsem představu, jak to vyjádřit; zřejmě mi to vyčetl z očí. „Vzalas otisk od Davida. Dva v jednom těle nemohou existovat. Zničily se navzájem.“

Aha. Tím by se vysvětlilo, proč si připadám tak prázdná a současně naplněná, tak bez tíže, a přitom mocná. Asi jsem něco zdědila. Ale necítila jsem se... no, zlá. Jenom obrovská.

„Slyší mě?“ Lewis se díval mimo mě. David se o mě teple opíral a chránil mě před všemi náhodnými proudy, které mě mohly odtáhnout pryč. Dým ve vzduchu, žár, stoupající z ohně – všechno tak nádherné. Nemohla jsem uvěřit, jak je to úžasné.

„Myslím, že ano,“ odpověděl David. „Jo. Soustřed' se. Udělej se hmotnější.“

Ani teď jsem nevěděla, co to znamená, dokud jsem to neudělala. Najednou jsem kolem sebe měla různé tkáně a bolelo to, klesla jsem na kolena a Davida stáhla s sebou.

Udělej se hmotnější. Počkat, a co vlastně jsem byla předtím?

„Co se to stalo?“ zašeptala jsem. Rty jsem měla suché, jako bych nikdy neochutnala vodu. „Star...“

„Star je mrtvá,“ řekl Lewis. „Založila ten požár. Nemohl jsem ji dostat ven – nechtěla odejít bez té knihy.“

Knihy byla zničena. To je... dobře? Ne?

Lewis se dotkl mé tváře, vzápětí prudce ucukl a zatřepal rukou, jako by se spálil. Strčil si prsty do úst. „Je žhavá.“

„Ještě to neumí ovládat,“ vysvětlil mu David. „To se naučí.“

Nedávalo mi to smysl. Nic tady nedávalo smysl. „Co se to stalo?“

David mě pohladil po tváři, dolů po šíji, po rameni. Objal mě pevněji. Má kůže se poddávala jeho doteku.

„Umřela jsi,“ řekl. „Cítil jsem, jak odcházíš. S otiskem démona jsi vzala s sebou část ze mě. Když bylo zničeno tvé tělo...“

Vzpomněla jsem si na kosti v popelu a zachvěla se. Není divu, že mě ty ladné křivky jako ze slonové kosti tak fascinovaly.

„Umřela jsem,“ zopakovala jsem po něm. „Zabilo mě to.“

„Nemůžu přivádět zpátky mrtvé,“ pravil David. „To nemůže nikdo.“

Pocítila jsem záblesk svého starého humoru. „Jenomže jsem pořád tady.“

„Ano.“ Otočil si mě v rukou, abych stála čelem k němu, viděla jsem jeho jásavě měděné oči, žhavější než slunce, a viděla jsem v nich také sebe. Stvoření ohně. Bytost s černými vlasy, bledou kůží a očima jako nejsvětlejší stříbro.

Džinku.

„Nemůžu přivádět zpátky mrtvé,“ opakoval. „Ale můžu vytvořit nový život k obrazu svému.“

Udělal ze mě džinku.

„Ach, sakra,“ vyhrkla jsem.

David se usmíval tak vřele, že by to stačilo na spálení celého světa. „Takhle tomu zrovna neříkáme, my na téhle straně.“

„Proč ne?“

Obočí mu vyskočilo nahoru. „Víš, tuhle otázku nejspíš ještě nikdo nepoložil.“

Ovinul mě pažemi a já hořela a planula a už to vůbec nebolelo.

* * *

Když bylo po všem, z domku, kde žila Star, nezbylo nic než popel. Mělo to svou příčinu: Star oheň založila, ale Shirl, Erik a Marion ho udržovali a postarali se, aby měl vyšší teplotu a sálal víc, než by dokázal sám o sobě. Hasiči vyplýtvali na požár tuny dobré oklahomské vody, ale Správci se shodli, že nesmějí zůstat žádné stopy – ani po knize, ani po Star, ani žádné jiné pozůstatky.

Musela to být náramná podívaná, na té ulici v Oklahoma City, v nelítostném světle rozbřesku. Do zoufalého úsilí místního požárního sboru se míchala činnost dočista jiné organizace, mnohem mocnější a daleko méně zmatené. V osm ráno bylo na místě devatenáct Správců – Marion a její osmičlenný tým včetně Shirl a Erika; Správce sektoru a příslušní oblastní Správci, k tomu státní Správci z blízkého okolí, jichž by se záležitost popřípadě mohla týkat... A Národní Správce Martin Oliver.

Všichni přišli hledat Lewise, a Lewis se tentokrát nechal najít. Pro změnu za svých vlastních podmínek.

První, co Oliver udělal, bylo zrušení pohotovosti, kterou jsem vyhlásila; po celém světě se vzduch zase rozhýbal, počasí vydechlo a planeta si protáhla ztuhlé svaly.

Za druhé mě prohlásil za hrdinku. Nojo, za mrtvou hrdinku, ale i tak... Možná nakonec opravdu budu mít svou plaketu na stěně v sídle Asociace.

Stála jsem s Davidem mezi diváky a učila se, jak se dělat neviditelnou – nebo spíš nedopustit, abych byla viděna. Dá to trochu práce, neplést se do cesty lidem, kteří netuší, že tam jste, ale už jsem tomu začínala přicházet na kloub. Zůstávat hmotná bylo obtížnější; je s tím spousta starostí, tolik věcí ke vnímání, a přitom proudy světa mě pořád někam tahaly, jako hravé děti.

„Musíme jít,“ řekl David nakonec. Lewis byl v pořádku. Radil se o čemsi s Martinem Oliverem, přes ramena měl deku, vypadal unaveně, ale zdaleka ne tak hrozně jako, před nedávnem. „Můžeš se za ním zastavit později.“

Moje dlaň vklouzla do jeho. „Kam půjdeme?“

„Kamkoli,“ odpověděl. „Jsme svobodní.“

Zjistila jsem, že upírám zrak na svůj vůz. Mona stále ještě parkovala u chodníku, obklopena vozidly hasičů a pohotovostí. Kéž bych ji bývala postavila o kus dál v ulici, abych se mohla přilížit...

Něco elektrického a vášnivého ve mně s jakýmsi vnitřním otřesem zapadlo do sebe. Mona zmizela.

„Hej,“ hlesl David užasle. Koukla jsem se o blok dál. Mona tam klidně stála, modře kovově se leskla, připravená k útěku. David si pozorně prohlédl shluk lidí a pátral po známce, že si toho někdo všiml. Naštěstí pro mě byli jen dva, jeden z nich namol – a dál si přihýbal piva z láhve. Druhý si asi pomyslel, že se příliš nadýchal kouře; jen potřásl hlavou a šel dál.

Kolik zázraků se denně přihodí, přímo před zraky okolí? Neuvěřitelné.

Cítila jsem, jak se mi na tváři rozlévá spokojený úsměv. „Človče, tohle je zatraceně bezva.“

„Jo. Jenom... Zatím tyhle věci nezkoušej, dokud se předem nezeptáš, ano?“

Prošli jsme podél bloku, vyhnuli se dvěma poldům, kteří tam vyslýchali lidi ze sousedství, ještě oblečené v pyžamech, a uviděli jsme, že se o vůz někdo opírá.

Rahel. Změnila barvu na elektrickou zelenou – kalhotový kostým, v účesu korálky, k tomu barevně ladící lak na nehty. Oči jestřába na lovu zůstaly zlaté, a když se na mě podívala, spatřila jsem v jejím pohledu něco podobného hrdosti.

„No,“ prohlásila, „vidím, že už sis vybrala, Sněhurko.“

Nikdy mi nebylo jasné, proč mi tak říká, ale teď jsem se podívala na odraz své hmotné podoby v okně vozu a spatřila vlasy černé jako noc, dokonale bílou kůži, oči jako světlé stříbro. *Sněhurka*. Jak jsem se na sebe dívala, rty mi víc zčervenaly a staly se plnějšími.

Rahel se zasmála. „Vidíš? Věděla jsem, že to v sobě máš.“

„Mohlas mi všechno říct hned na začátku. Bylo by to mnohem jednodušší.“

Pokrčila rameny. „Jsem džinka. Časem to sama pochopíš.“

Zacvakala citrónově zelenými nehty ve složitém kastanětovém rytmu a otevřela mi dvířka na straně řidiče. S úklonou mě vmanévrovala dovnitř: „Vítej v novém životě, Ianno. Hoř jasně, žij svobodně a pamatuj, že nikdo z lidí není tvůj spojenec, leda bys držela jeho bijící srdce v ruce.“ Mrkla. „A užij si to.“

Když dvířka zavřela, pohlédla jsem tázavě na Davida. „Ianna?“

„Hodí se to k tobě,“ odpověděl. „Ianna je jméno, které v sobě má moc.“

„To Joanne taky.“ Dotkla jsem se zapalování bledými žhnoucími prsty. „Tomu klidně věř.“

Mona se probudila k životu a před námi ležela nekonečná cesta.

Rachel Caine

Americká autorka, vlastním jménem Roxanne Longstreet Conrad. Narodena 27. 4. 1962 na vojenské základně White Sands v Novém Mexiku. Vystudovala účetnictví a dnes pracuje v dceřiné společnosti firmy Lufthansa. Vedle psaní se ve volném čase věnuje filmu a televizi, z čehož plyne i její účast na tvorbě celé řady knih věnujících se rozmanitým televizním seriálům nejen fantastického zaměření. Uvést lze především průvodce **Stepping Through The Stargate** (2004), což je soubor rozmanitých esejů ze světa seriálu *Hvězdná brána*, sestavený ve spolupráci s přítelkyní P. N. Elrodovou.

Debutovala ještě pod dívčím jménem Roxanne Longstreet románem **Stormriders** (1990), napsaným na základě stejnojmenné fantasy RPG hry. V hororu **The Undead** (1993) popsala snahu pracovníka márnice utéct své krvavé upírské minulosti. Do světa nemrtvých se vrátila v románu **Cold Kiss** (1995), kde se přítel hrdiny předchozího svazku, dříve respektovaný chirurg, musí vypořádat s neukojitelnou vášní a nikdy nekončící žízni po krvi, přitom mu nezbyvá než se postavit svůdně lákavému zlu, které číhá na cestě k šílenství ostatních členů upírské společnosti. Vyšetřovatel Gabriel Davies z detektivního románu **Red Angel** (1994) byl po úspěšném vyřešení série brutálních vražd dětí propuštěn kvůli zveřejnění soukromých poznámek, které odhalují jeho chladně pracující mysl. Po letech začíná nová série krutých vražd a novinářka dychtící po úspěchu hodlá z tohoto případu udělat senzaci i díky

tomu, že blízko místa činu byl zahlédnut právě Davies. Napínavý thriller **Slow Burn** (1996) popisuje dalekosáhlou konspiraci spojenou s tajemnými případy lidského samovznícení.

Další dvojici románů vydala již pod jménem Roxanne Conrad. Prvním z nich je horor **Copper Moon** (1997), v němž si na malém městečku dosud poklidně žijící učitelka hudby náhle vzpomene na minulý život, v němž se stala obětí právě propuštěného vraha. Problémy spojené často i se smrtícími pokusy jak nelegálně přejít mexickoamerické hranice odkrývá thriller opět stojící mimo fantastiku **Bridge of Shadows** (1998). Následoval román **Looking For Lewis** (nepub.), dosud nevydaný z důvodů odmítnutí hned několika nakladateli. Hrdinka románu **Exile, Texas** (2003) se v roli detektiva vrací při pátrání po pohřešované dívce do rodného městečka, kde všichni věří v její aktivní roli při vraždě vlastní matky. Román byl vydán pod jménem Roxanne Longstreet Conrad.

Bezesporu největší čtenářské odezvy se dočkala pod pseudonymem Rachel Caine s cyklem *Strážci počasí* (*Weather Warden*): **Ill Wind** (2003, č. Smolné povětrí/Triton 2006), **Heat Stroke** (2004, č. Úžeh/přip. Triton), **Chill Factor** (2005, přip. Triton), **Windfall** (2005, přip. Triton), **Firestorm** (2006, přip. Triton) a **Thin Air** (2006, přip. Triton), v němž vytvořila zajímavou postavu Joanne Baldwinové, strážkyně počasí, nositelky vzácného daru předvídat, a dokonce i částečně kontrolovat či mírnit prudké klimatické změny. Život zasvěcený hrozícím katastrofám je už tak dosti dramatický, Joanne je však ještě navíc neprávem obviněna z korupce a vraždy, což ji přivede na cestu za očistěním vlastního jména. Ta ji zavede skrze smrt do nové formy života a zpět. Dvojice knih **Devil's Bargain** (2005) a **Devil's Due** (2006) popisuje případy soukromé vyšetřovatelky Jazz, která se za velmi přitažlivý finanční obnos zavázala přednostně vyřídit veškeré případy

přicházející v červených obálkách. Tím se však zaplete do nadpřirozených událostí, aniž by věděla, zda stojí na té správné straně. Do budoucna autorka dle vlastních slov připravuje další sérii, úvodní svazek má pracovní název **Glass Houses** (nepub.), či samostatný román **Rock and a Hard Place** (nepub.), jenž by měl být podle jejího dobrého zvyku napínavým a také trochu romantickým příběhem.

Další informace hledejte na internetových stránkách
<http://artistsinresidence.com/rlc/> či
<http://www.rachelcaine.com/>.

Martin Šust

TRIFID

Rachel Caine
Smolné povětrí

Vydalo nakladatelství TRITON v Praze roku 2006
jako svou 888. publikaci, v edici TRIFID svazek 150.

Vydání 1.

Z anglického originálu Ill Wind
přeložila Jana Rečková.

Ilustrace na obálce Milan Fibiger.
Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.

Redakce Eva Císařová.

Autorský medailon Martin Šust.
Vytiskla tiskárna EKON, Jihlava.

ISBN 80-7254-767-4
www.triton-books.cz

Doporučená prodejní cena 209,– Kč
(členové SFK TRIFID 149,– Kč)